

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KATHERINE

CENTER

Sen

Ne

Diler-

sen



**"Sadece okuyun;
sonra bana teşekkür edeceksiniz."**

**– NEW YORK TIMES ÇOKSATAN
YAZARI, JODI PICOULT**

**"Cesaretli, bağımsız bir
kadın karakter yaratan Katherine
Center, yine okurlarının çok
seveceği bir kurguya imza atmış."**

**– THE WASHINGTON
POST**

**"Kurguda verilmek istenen mesaj çok açık...
İnsanlar en zorlayıcı süreçlerden geçerken bile hayattaki
güzel anlara odaklanmaktan vazgeçmemeli.
İlgi çekici karakterler ve merak uyandırıcı
kurgusuyla sıcacık, sevgi dolu bir kitap."**

– KIRKUS REVIEWS

**"Ters köşelerle merak
uyandıran bir kurgu, mücadeleci bir
aşk hikâyesi. Katherine Center yine
okurların gönlünü fethediyor."**

– BOOKLIST

**"Katherine Center'ın
zekice yarattığı diyalogları unutulmaz
karakterlerle harmanladığı umut
dolu bir aşk hikâyesi."**

**– AMAZON
(Editor's Pick)**

**"Katherine Center kalbinize işleyecek bir kurgu yaratmış.
Jodi Picoult ve Elin Hilderbrand kitaplarını
seven okurlar bu kurguya bayılacak."**

– LIBRARY JOURNAL



Sen Ne Dilersen

KATHERINE CENTER

ÇEVİRİ:
DENİZ ARMAN



SEN NE DİLERSEN

(What You Wish For)

YAZAR

KATHERINE CENTER

BASKI VE TASARIM

Genel Yayın Yönetmeni: Aslıhan Yayla

Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Çeviri: Deniz Arman

Editör: Berke Kılıç

Düzeltili: Görkem Kankavi

Kapak Uygulama: Beyzanur Şen

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2024

ISBN: 978-625-94584-4-1

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2020, Katherine Center

Türkçe Yayın Hakkı

Kalem Ajans aracılığıyla,

©Ephesus Bas. Yay. San. Ltd. Şti

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Enes Basın Yayın ve Matbaacılık Ltd. Şti.

Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi, No: 12/210, Topkapı,

Zeytinburnu/İstanbul (0212) 501 47 63

Sertifika No: 45822

CİLT

Buluş Cilt Evi, Maltepe Mah., Litros Yolu Sk. Fatih San.Sit.

D:12/174, 34010 Zeytinburnu/İstanbul

Telefon: (0212) 544 36 29

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

Sen Ne Dilersen

KATHERINE CENTER

ÇEVİRİ:
DENİZ ARMAN



Bir

Olay olduğunda Max'le dans eden bendim.

Şimdi hiç kimse kim olduğunu hatırlamıyordur ama o bendim.

Aslında o gece her şeyi ben yapmıştım. Max ve Babette ikinci balayı için, yazın tam ortasında ve son dakikada çok ucuz bir fiyata buldukları iki haftalık bir İtalya turuna çıkmışlardı. Ve yolculuğun bitiş tarihi Max'in altmışıncı yaş günü partisinden iki gün öncesine denk geliyordu.

Babette partiye bu kadar yakın dönüş tarihi olan bir tura çıkmak konusunda endişeli olsa da ben onu susturup, "Bu iş bende. Ben her şeyi hazır edeceğim," demiştim.

"Böyle bir partiyi üstlenmenin ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunun farkında mısın, bilmiyorum," demişti Babette. "Tüm okul gelecek. Üç yüz, belki de daha fazla kişi. Muazzam bir iş bu."

"Üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum."

"Ama yaz tatilindesin," demişti Babette. "Rahat olmanı istiyorum."

Ben de parmağımı ona doğrultarak, "Ben de senin İtalya'da sudan ucuz bir ikinci balayı yapmanı istiyorum," demiştim.

Babette ile Max'i razı etmek için çok da dil dökmeme gerek kalmamıştı. Neticede tura gittiler.

Ben de partinin sorumluluğunu aldığıma çok memnundum. Max ve Babette benim gerçek ebeveynlerim değildi ama benim için anne babaya en yakın kişi onlardı. Annem ben on yaşımdayken ölmüştü, babamınsa en yakın akrabam olmadığını söyleyebilirdim.

Aslında... teknik olarak en yakınım *oydu*.

Fakat birbirimize yakın değildik.

Ayrıca, hiç kardeşim de yoktu; orada burada birkaç kuzenim olsa da yakınlarda tek bir aile üyem bile bulunmuyordu. Tanrım, her şeyi böyle açıklamışken şunu da eklemem lazım: Erkek arkadaşım da yoktu. Uzun süredir. Hatta bir evcil hayvanım bile.

Gerçi arkadaşlarım vardı elbette. Kendimi çok fazla acındırmamak için söylüyorum. Özellikle de arkadaşım Alice vardı. Bir seksen boyundaki, sevecen ve pozitif olmaktan bıkip usanmayan Alice. Her gün üzerinde bir matematik esprisi basılı tişörtle işe gelen matematik uzmanı Alice.

Onu tanıdığım ilk gün tişörtünde *İNEK MANGASI* yazıyordu.

“Harika bir tişört,” dedim.

“Genellikle üzerimde matematik esprileri olur,” dedi.

“Matematik esprisi diye bir şey mi var?” diye sordum.

“Bekle ve gör.”

Özet: Evet. Dünyada tahmin edebileceğinizden çok daha fazla matematik esprisi vardır. Ve Alice’in de bütün bu espriler için bir tişörtü vardı. Çoğu anlamadığım esprilerdi tabii.

Alice ile neredeyse hiçbir ortak ilgi alanımız yoktu ama hiç fark etmezdi. O uzun boyluydu, sportifti, matematik insanıydı ve ben de tüm bunların tersiydim. Ben erkenciydim, o ise bir gece kuşuydu. O her gün hep aynı tür Levi’s kot pantolon ve tişörtler giyip işe gelirken ben her gün farklı çılgınlıkta giysiler uydururdum. O sadece casusluk romanları okurdu, bense elime geçen her şeyi okurdum. Ah Tanrım, Alice bir de okulun plaj voleybolu takımında oynardı.

Fakat biz harika iki arkadaştık.

Galveston Adası’nda yer alan Kempner Okulu adında çok özel, dillere destan bir ilkokulda kütüphaneci olduğum için şanslıyım. İşime, çocuklara ve diğer öğretmenlere tapmakla kalmayıp aynı zamanda Babette ve Max Kempner’ın garaj evinde yaşıyordum. Gerçi

“garaj evi” oranın anlamını tam olarak yansıtmıyor. Çünkü aslında orası bir zamanlar ahırın üstünde yer alan bir “ahır eviymiş”.

At arabalarının rağbette olduğu zamanlarda.

Max ve Babette’le yaşamak kral ve kraliçeyle yaşamak gibi bir şeydi. *Kempner*’ı kurduktan sonraki bütün o yıllar boyunca orayı birlikte yönetmişlerdi ve onlar tam anlamıyla... herkesin sevgilisiydi. Yaşadıkları tarihi konak -gerçekten öyle çünkü Galveston’da gayrimenkul sudan ucuzdur- okuldan sadece birkaç blok ötedeydi. Bu yüzden okulun öğretmenleri sürekli onlara uğrar, verandada takılır, Max’in marangozhanesinde ona yardım ederlerdi. Max ve Babette tam da diğer insanların yakın olmak istedikleri kişilerdi.

Gerçek şu ki onlar için harika bir şey yapmak beni mutlu ediyordu.

Onlar da her zaman benim için harika şeyler yapıyorlardı.

Aslında bu konu üzerinde düşündükçe gelmiş geçmiş en muhteşem partiyle onları gerçekten şaşırtmak bana bulunmaz bir fırsat gibi gelmeye başlamıştı. Pinterest’te bir pano oluşturup süsleme fikirleri için dergileri taradım. O kadar heyecanlıydım ki Max’le Babette’in kızları Tina’yı bile arayıp bu projeyi benimle birlikte yapmak isteyip istemeyeceğini sordum.

İşin garip yanı, kızları Tina, kasabada Max ve Babette’le sürekli *takılmayan* ender kişilerden biriydi. Bu yüzden onu o kadar iyi tanımıyordum.

Bir şey daha: Tina benden hoşlanmıyordu.

Sanırım onun yerini almak istediğimi düşünüyordu.

Makul olarak böyle düşünmekte pek de haksız sayılmazdı.

Onu aradığımda, “Benim babamın parti süslemelerini neden *sen* yapıyorsun ki?” diye sordu, sesi gergindi.

“Biliyorsun,” dedim, “sadece zamanlama yüzünden.” İnsanlar sizden hoşlanmadığını açıkça belli ettiklerinde kafanız karışır. Onunla konuşurken biraz dilim tutulmuştu.

“Şu geziye gittiler ya...”

Hatırladığına dair bir tepki bekledim.

“İtalya’ya...”

Hiç ses çıkmadı.

“O yüzden onlar için partiyi düzenlemeyi önerdim sadece.”

“Beni aramaları gerekirdi,” dedi.

Onu aramamışlardı çünkü zamanının olmayacağını biliyorlardı. Kocasını, onu fazlasıyla meşgul eden bir tipti. “Aramak istediler,” diye yalan söyledim. “Ben hemen araya girip o kadar hızlı teklif ettim ki... arayacak fırsatları olmadı.”

“Ne kadar tuhaf,” dedi.

“Ama zaten bu yüzden arıyorum. Belki birlikte yaparız diye düşündüm.”

O sırada seçeneklerini tarttığını hissedebiliyordum. Kendi babasının altmışıncı doğum günü partisini planlamak onun hakkı olan bir sorumluluktu... Ama şu anda evet deseydi, benden uzak durma şansı kalmayacaktı.

“Ben almayayım,” dedi.

Ve böylece bu iş benim oldu.

Alice de kendini bana yardım ederken buldu çünkü en büyük mutluluğu birisine yardım etmekte bulan kişilerdendi. Babette’in daha önce renkli şeritler ve pasta hayali vardı ama ben işi o kadarla bırakamazdım. Daha büyük şeyler yapmak istiyordum. Söz konusu olan kişi *Max*’di. Müdür, kurucu, yaşayan efsane ve gerçekten iyi kalpli bir insan. Onun tüm felsefesi şuydu: *Kutlama yapmak için hiçbir fırsatı kaçıрма*. O diğer insanları için her zaman kutlama yapardı.

Şimdi de o adamı kutlama zamanıydı işte.

Destansı bir şeyler yapmak istiyordum. Büyülü. Unutulmaz şeyler.

Ancak Babette mutfak masasına üzerinde “Parti malzemeleri için” yazılı bir zarf bırakmıştı. İçine baktığımda altmış yedi dolarlık bir bütçe ayırdığını gördüm. Çoğu da teklik olarak konmuştu.

Babette oldukça tutumluydu.

İşte o sırada Alice okulun deposundan yanıp sönen ışıkları alıp alamayacağımızı sormak için bakım elemanlarını aramayı önerdi. Servis elemanları planımızı öğrenince “Ah, elbette,” diyerek hepsini kendileri asmayı teklif ettiler ve “Yılbaşı çelenkleri de ister misiniz?” diye sordular.

“Teşekkürler, sadece ışıklar yeter.”

Gördünüz mü? Herkes Max’i seviyordu.

İnsanlar ne yaptığımızı öğrendikçe katılmaya daha çok gönüllü oluyorlardı. Görünüşe bakılırsa kasabada yaşayan yetişkinlerin neredeyse yarısı ya Max’in öğrencisi olmuş, ya onun koçluğunda basketbol oynamış ya da ona sahil temizliğinde yardım etmişti.

Facebook’tan ve tanımadığım kişilerden mesajlar almaya başlamıştım. Winnie Caddesi’ndeki çiçekçi, masaları çiçek buketleriyle süslemek istedi. Sealy Meydanı’ndaki kumaş dükkânının sahibi odayı süslemek için top top tüller göndermeyi teklif etti ve yetmişlerin müziklerini çalan yerel grup da ücretsiz müzik yapmak istedi. Bedava yemek, kurabiye, içki ve balon teklifleri de aldım. Ateş yutma gösterisi yapmak isteyen bir sokak sanatçısından, açık büfe masasına Max’in buzdan heykelini yapmak isteyen bir buz heykeltıraşından ve gecenin tüm fotoğraflarını çekmeyi teklif eden bir düğün fotoğrafçısından mesajlar aldım; üstelik hiçbirisi ücret *istemedi*.

Hepsini kabul ettim.

Ve sonra mesajların en güzeli geldi. Telefon eden kişi, mekân olarak Garten Verein’i teklif etti.

Okul kafeteryasında düzenlenecek bir partinin Max ve Babette’i mutsuz edeceğini düşünmüyordum -her ikisi de herhangi bir yerde çok mutlu olmayı bilirlerdi- fakat Garten Verein kasabanın en güzel mekânlarından biriydi. 1880’de Viktoryen tarzda bir dans kulübü olarak inşa edilmiş olan bu sekizgen yapı, şimdi açık yeşile boyan-

mış ve abartılı beyaz süslemelerle bezenmişti. Günümüzde daha çok düğün ve şık davetler için kullanılan -hiç de *ucuz sayılmayan*- bir mekândı. Fakat oranın sahipleri Max'in eski öğrencilerinden olduğu için hiçbir ücret talep etmeden mekânı kullanabileceğimizi söylediler.

Telefon eden kişi, "Yaşasın Kempner '94 sınıfı!" dedi. Ardından, "Kutlama yapmak için hiçbir fırsatı kaçıрма," diye ekledi.

"Max'in gerçek bir hayranı konuşuyor galiba," dedim.

"Lütfen ona sevgilerimi iletin, olur mu?" dedi Garten Verein'den arayan adam.

Max ve Babette geziden döndüklerinde okula bile uğrayamayacak kadar kötü bir *jet lag* durumundaydılar. Bu yüzden partinin mekân değişikliği onlar için tam bir sürpriz oldu. O akşam onlarla evin ön verandasında buluştuk. Küçük yuvarlak gözlükleri olan ve kır saçları *pixie* modeli kesilmiş Babette, her zamanki boya lekeli iş elbisesinin dışında Meksika tarzı işlemeli küçük, şirin, pamuklu bir elbise giymişti. Max ise gofre kumaştan takım elbisesi ve pembe papyonuyla inanılmaz zarif ve şık görünüyordu.

Hep birlikte yola koyulduğumuzda Max ile Babette el ele yürüyorlardı. *İşte örnek bir çift tam olarak böyle olmalı*, diye içimden geçirdim.

İki blok batıdaki okula doğru yürümek yerine onları kuzeye yönlendirdim.

"Yanlış yöne yürüdüğümüzü biliyorsun, değil mi?" dedi Max yüksek tonda fısıldayarak.

"Senin bilmediğin hiçbir şey yok mudur?" diye zaman kazanmaya çalışarak takıldım.

"Lanet okulumun nerede olduğunu biliyorum," dedi Max. Ama gülümsediği gözlerinden belliydi.

"Bence," diye ekledim, "bana takılırsanız pişman olmayacaksınız."

İşte o sırada karşıda Garten Verein göründü.

Demir giriş kapısının üzerinde kemer şeklinde balonlar sallanıyordu. Amatör bir Fransız kornocu ve beşinci sınıf bir caz grubunun fakülte sponsoru olan Alice çoktan gelmiş, hemen oracıktaki bahçede duruyordu. Bizi görür görmez oradakilere başlat komutunu verince kornoyla “İyi ki Doğdun” melodisi çalmaya başladılar. Çocuklar park yerine doluşmuştu, velilerse ellerindeki şampanya dolu flüt kadehleriyle bekliyorlardı. Max’i görür görmez hepsi birden tezahürata başladı.

Max ile Babette durumu kavrayınca Babette bana dönerek “Ne yaptın sen?” dedi.

“Bütçeyi aşmadık,” dedim. “Fazla aşmadık.”

Bahçeye girdik. Hemen arkamızdan kızları Tina da geldi. Üçüncü sınıfa giden oğlu Clay’i elinden tutmuş, her zamanki gibi ince, zarif ve havalı görünüyordu. Babette ile Max her ikisini kucakladıktan sonra Max, “Kent Buckley nerede?” diye sordu.

Tina’nın kocası herkesin, ismini soyadıyla birlikte söyledikleri tiplerdendi. Hiçbir zaman sadece ‘Kent’ olmamıştı. Hep “Kent Buckley” idi. Sanki ikisi tek bir sözcükmüş gibi.

Tina kocasına bakmak için dönüp boynunu uzattığında bir an ensesinde topladığı siyah saçlarıyla ne kadar zarif göründüğünü hayranlıkla izledim. Zarif ama kötü huyluydu. Tina buydu işte.

“İşte,” dedi parmağıyla göstererek. “Konferans görüşmesinde.”

Kent Buckley otuz metre kadar arkamızda, kulağına takılı Bluetooth kulaklıktan bir tür toplantı yönetircesine el kol hareketleri yaparak kaldırımında yürüyordu ve halinden hiç de memnun olmadığı açıkça belliydi.

Bir an hepimiz onu izledik. O sırada kendisini muhtemelen çok önemli bir adam gibi hissettiğini fark ettim. Sanki insanlara bağırıp çağırma yetkisine hayran kalacağımızı beklercesine o anki davranışlarından gurur duyuyordu. Oysa aslında özellikle kulağındaki küçük kulaklıkla daha çok kendisine bağırıyor gibi görünüyordu.

Kent ve Tina Buckley'le ilgili küçük bir ekleme: Hani bilirsiniz, her zaman insanların "bu kadının bu adamla ne işi var" diye düşündükleri çiftler olur.

İşte onlar da bu çiftlerden biriydi.

Kasabalıların çoğu Tina'yı severdi -ya da en azından ebeveynlerine karşı duydukları sevgiyi ona da yansıtırlardı- ve insanların öyle muhteşem bir kızın onun gibi aşağılık bir adamla ne işi olduğunu yüksek sesle sormaları oldukça olağan bir şeydi. Bunun belirli bir sebebi olduğunu sanmıyordum. Sadece adamın gergin, yapmacık ve kibirli tavırları bu ada halkının hoşuna gitmemişti, o kadar.

Elbette bana göre Tina hiçbir zaman "muhteşem bir kız" olmamıştı.

Şu anda bile, o kadar titizlikle düzenlediğim bu partiyi gördükten sonra bana teşekkür bile etmedi; sadece ben orada yokmuşum gibi yüzüme bile bakmadan gözlerini kaçırdı. "Hadi, içeri girelim," dedi annesine. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Binaya doğru yürürlerken, "Ne kadar kalabilirsin?" diye fısıldayarak sordu Babette ona.

Tina, annesi tarafından eleştirilmiş gibi gerginleşti. "İki saat kadar. Kent'in sekizde video konferansı var."

"Eğer daha uzun kalmak istersen seni eve biz bırakabiliriz," dedi Max sonra.

Tina kalmak istermiş gibi görünüyordu. Ama sonra Kent Buckley'ye göz atıp başını iki yana salladı. "Dönmemiz gerekiyor."

Herkes her şeyin aşırı iyi gitmesi için sözcüklerini dikkatle seçiyor, seslerini kontrol etmeye çalışıyordu. Ama bu konuşmada kesinlikle bazı duygusal mayınlar gizliydi.

Tabii ki en büyük duygusal mayın partinin kendisiydi. İçeriye girdiğimizde ve Max ile Babette yanıp sönen ışıkları, bol paçalı pantolonlar giymiş yetmişler grubunu, süslemeleri ve sıra sıra yiyecekleri gördüğünde Babette sevinçten nefesi kesilmiş bir halde bana dönüp, "Sam! Bu harika!" dedi.

Arka planda, Tina'nın yüzünün karardığını fark ettim.

“Sadece ben yapmadım,” dedim. Sonra da birden ağzımdan çıkı-verdi. “Tina yardım etti. Birlikte yaptık.”

Daha sonra Alice'den özür dilemek zorunda kalacaktım. Paniklemiştim.

Babette ve Max teyit amacıyla Tina'ya döndüklerinde Tina bir Barbie bebeğinki kadar donuk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ve gerçekten tüm kasabanın katkısı var,” diye devam ederek o ânı geçiştirmeye çalıştım. “Senin altmışıncı yaş günü partinden söz eder etmez herkes yardımcı olmak için seferber oldu. Telefon yağmuruna tutulduk, değil mi Tina?”

Annesiyle babası tekrar ona dönünce Tina'nın gülümsemesi daha da donuklaştı. “Evet öyle oldu,” diye onayladı.

İşte o zaman Max uzun kollarını açarak ikimizi de kendine çekip sarıldı. “İkiniz de bir babanın sahip olabileceği en iyi kızlarsınız.”

Max şaka yapıyordu elbette ama Tina gerildi ve Max'in kollarından kurtuldu. “O senin kızın değil.”

Max'in yüzünde rahat bir gülümseme vardı. “Evet değil. Bu doğru. Ama onu evlat edinmeyi düşünüyoruz,” derken bana göz kırptı.

“Evlat edinilmeye ihtiyacı yok,” dedi Tina sinirli bir şekilde. “Yetişkin bir kadın o.”

“Şaka yapıyor,” dedim.

“Onun yerine konuşma, lütfen.”

Ama hiçbir şey Max'in keyfini bozamayacaktı. O çoktan Babette'e doğru dönüp kolunu beline dolamış, onu dans pistine doğru çekiyordu. Yürürken, “Annenle benim bu züppelere bu işin nasıl yapılacağını göstermemiz gerekiyor,” diye seslendi arkaya doğru. Sonra da dönerek parmağıyla Tina'yı işaret etti. “Sırada sen varsın, hanımefendi! Külkedisi'ne dönüşmeden seni yakalamam lazım.”

Tina ve ben düşmanca bir mesafeye orada durmuş, annesiyle babasının usta dans figürlerini izliyorduk. Karşıda Alice'i gördüm ve

bana duygusal destek vermek için gelip yanımda durmasını arzula-
dım. Ama o, yanıma gelmek yerine yemek masasına doğru yürüdü.

Alice'in parti kıyafeti kot pantolon ve matematik tişörtü müydü
yoksa?

Evet, öyleydi.

Tişörtün önünde şöyle yazıyordu: *5, 6'DAN NEDEN KORKAR?*
Tişörtün arkasında da şu yazı vardı: *ÇÜNKÜ 6 7 8'i.*

Tam Alice'in yanına gitmek için yürüyecekken Tina, "Onlara ya-
lan söylemek zorunda değildin," dedi.

Omuz silktim. "Nazik olmaya çalışıyordum."

"Senin nazikliğine ihtiyacım yok."

Tekrar omuz silktim. "Elimde değil."

İtiraf: Tina'nın beni sevmesini mi istemiştim?

Kesinlikle evet.

Bu ailenin bir bireyi -gerçek bir bireyi- olmayı arzular mıydım?
Evet. Hatta en önemlisi, Tina'nın ilelebet benim cadaloz ablam ol-
masını bile kabul ederdim. Benim kendi ailem bir bakıma... yok
sayılırdı.

Bir yere ait olmayı o kadar çok isterdim ki.

Tina'nın ailesini çalmaya çalışmıyordum. Ama o aileye katılmak
için her şeyimi verirdim.

Ama Tina, bu fıkirden hiç hoşlanmıyordu ve bu bana biraz ben-
cilce geliyordu. Çünkü o hiçbir zaman ailesinin yanında değildi.
Kent Buckley'le birlikte, lüks ve gösterişli bir yaşam sürdürdükleri
ve yardım baloları düzenledikleri için her zaman uzaktaydılar. Biraz
paylaşımçı olmasında ne zarar vardı ki?

Ama hayır.

Tina özellikle onları istemiyordu ama aynı zamanda hiç kimseyle
olmalarını da istemiyordu.

Benim yanlarında oluşuma kızıyordu. Benim varlığıma kızıyordu. Ve bunu bu şekilde sürdürmeye kararlıydı. Düşünebildiğim tek çare ona nazik davranmayı sürdürmektir. Ta ki en sonunda pes edip kollarını açarak, “Tamam. Teslim oluyorum. Gel aramıza,” diyene ve bana sarılana kadar.

Bir gün gerçekleşecekti. Biliyordum. Belki.

Ama muhtemelen bu gece olmayacaktı.

Uzun bir sessizlikten sonra onun hoşlanacağını düşündüğüm bir şey söyledim. “Biliyorsun sana tapıyorlar. Clay’e de. Her zaman ikinizden söz ediyorlar.”

Fakat Tina sadece saldırganlık ve öfke arası bir ifadeyle dönüp yüzüme baktı.

“Biraz önce bana kendi ailemin benim hakkımda ne hissettiğini mi söylemeye çalıştın?”

“Şey...”

“Gerçekten kendi ebeveynlerimle -sadece beni bu dünyaya getiren değil, otuz yıl beni yetiştiren insanlarla- benim ilişkim üzerinde yorum yapma yetkisine sahip olduğuna inanıyor musun?”

“Ben...”

“Onları ne kadar süredir tanıyorsun?”

“Dört yıldır.”

“Yani garajlarına dört yıl önce taşınan bir kütüphanecisin...”

“Orası bir ahır evi,” diye mırıldandım.

“Ben de onları doğum öncesinden beri tanıyan biyolojik çocuklarıyım. Sen benimle mi rekabet etmeye çalışıyorsun? Gerçekten kazanma olasılığın olduğunu mu sanıyorsun?”

“Benim öyle bir niyetim...”

“Çünkü ben sana başka bir şey söyleyeyim: Benim ailem senin ailen ve senin sorumluluğun değil. Ait olduğun yer de orası değil ve asla ama asla olmayacak.”

Of of.

Nasıl yumruk atacağını iyi biliyordu.

Sadece sözcüklerle değil, ses tonuyla da. Konuşmasında adeta fiziksel bir güç vardı; o kadar keskindi ki doğranmış gibi hissettim. Başımı çevirdim. Boğazım düğümlenmişti, gözlerim batıyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak dans pistine odaklanmaya çalıştım.

Bolo kravatlı yaşlı bir adam Babette ve Max'i lafa tutmuştu. O anda Max dikkatini tekrar Tina'ya çevirdi ve hayali bir kementi başının üzerinde çevirip Tina'yı yakalamak istercesine ona doğru fırlatır gibi yaptı. Kementi çeker gibi yapınca Tina ona doğru yürüyüp gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi bu. İçten bir gülümseme.

Ve ben -aile garajının kiracısı olarak- unutuldum.

Gerektiği gibi.

Sorun yoktu. Topluluk önünde hiçbir zaman dans etmezdim nasıl olsa.

O gece Max en çok Babette'le dans etti. Birlikte geçirdikleri neredeyse kırk yıl boyunca çok fazla dans etmiş oldukları belliydi. Birbirlerinin hareketlerini ezbere biliyorlardı. Onları seyrederken büyülenmiş gibiydim ve eminim diğer insanların çoğu da benim gibi hissediyordu.

Onlar mutlu çiftlerin varlığını herkese kanıtlıyordu.

O gece Max birçok insana kement attı ve en sonunda onlardan birisi de ben oldum. Bunu yaptığında şaşırmıştım çünkü orada olduğumu unutmuş gibiydim. O kadar uzun süredir kenardan etrafı seyrediyordum ki güvende olduğumu, katılmadan da dans edenlerin görüntüsünden ve müzikten keyif alabildiğimi düşünüyordum.

Yanlıştı.

Max beni dans pistine doğru çekerken, "Ben topluluk önünde dans etmem," dedim.

Max kaşlarını çattı. "Neden?"

Başımı iki yana salladım. “Çocukken çok fazla aşağılanmaya maruz kaldım.”

Doğruydu da. Dans etmeyi severdim. Üstelik aslında bu konuda iyiydim galiba. En azından iyi bir ritim duygum vardı. Kendi evimde temizlik yaparken, çamaşır bulaşık yıkarken ve yemek pişirirken hep dans ederdim. Müziğin sesini açar, evin içinde çılgınca dans ederek angarya işleri hafifletirdim. Dans etmek neşelendiren ve moral yükselten bir şeydi ve kesinlikle en sevdiğim aktivitelerden biriydi.

Ama sadece yalnızken.

Başka biri bakarken dans edemezdim. Birisi seyrederken özbilincimin ıstırabı beni dondururdu. Seyredilmeye tahammülüm yoktu -özellikle de kalabalıkta- ve bu yüzden danslı bir partide donup kalırdım. O anda beni görenler hayatımda hiç dans etmediğimi sanabilirlerdi.

Ve Max bunun nedenini anlayacak kadar beni tanıyordu. “Öyle olsun,” dedi ısrar etmeden ama beni bırakmadı da. “Sen orada öylece dur, gerisini ben hallederim.”

Bunun üzerine sadece gülerek orada durdum. Orkestra bir Bee Gees şarkısı çalarken Max çılgın, şaşkın ve aptal hareketlerle etrafımda dönerek dans ediyordu. Mükemmeldi çünkü bizi seyreden herkes Max’e bakıyordu ve bu da hepimizi rahatlatıp eğlendiriyordu.

Bir ara Max o derece komik “King Tut¹” figürleri yapmaya başladı ki görmemek için elimle gözlerimi kapattım. Fakat elimi çektiğimde Max’in aniden ve beklenmedik bir şekilde hareketsizleştiğini ve parmaklarını alnına bastırdığını gördüm.

“Hey,” dedim bir adım yaklaşarak. “İyi misin?”

Max cevap vermek için başını kaldırmak ister gibi elini indirdi. Ama sonra dizleri çözüldü ve konuşmadan yere düştü.

¹King Tut veya “tutting” Mısır figürlerinden esinlenmesi nedeniyle adını Firavun Tutankamon’dan almış, komik bir dans türüdür. (c.n.)

Müzik durdu. Kalabalıktan şaşkınlık sesleri geldi. Max'in yanına diz çöktüm. Sonra başımı yukarı kaldırıp çalgınca bağırarak Babette'i çağırdım.

Tekrar aşağı baktığımda Max'in gözleri açıktı.

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve gülümsedi. "Merak etme, Sam. Ben iyiyim."

Babette geldi ve onun diğer tarafına çömeldi.

"Max!" dedi Babette.

"Hey, Babs," dedi Max. "Ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

"Ne oldu?" diye sordu Babette.

"Birazcık başım döndü, o kadar."

"Biri Max'e biraz su getirebilir mi?" diye bağırdım. Sonra da Babette'le birlikte yere eğilerek Max'in oturur pozisyona gelmesine yardım ettim.

Babette'in yüzü endişeden gerilmişti.

Max bunu fark etti. "Ben iyiyim, sevgilim."

Ama Max öylece yerlere düşecek adam değildi. O boğa kadar güçlü denilen adamlardandı. Şimdiye kadar hasta olduğu bir gün bile hatırlamıyordum.

Şimdi de Max, Babette'in omzunu ovuyordu. "Uzun uçak yolculuğundan. Susuz kaldım."

Tam o sırada bir bardak buzlu su getirdiler.

Max uzun bir yudum aldı. "Oh," dedi. "Gördünüz mü? Daha iyiyim."

Rengi yerine gelmeye başlamıştı.

Etrafta kalabalık toplanmıştı. Birisi Max'e bir bardak daha su verdi. Başımı kaldırıp baktığımda en az on kişinin elinde suyla beklediğini gördüm.

Max ikinci bardağı da içti. “Çok daha iyiyim,” dedi bize gülümserken. Gerçekten daha iyi görünüyordu. Sonra kollarını kaldırarak oradaki adamlara el salladı. “Beni kim ayağa kaldıracak?”

“Sağlık görevlilerini beklesen iyi olacak galiba, Max,” dedi adamlardan biri.

“Yere oldukça sert düştün, müdürüm,” dedi bir diğeri yanıt olarak.

“Of, lanet olsun. Sağlık görevlisine ihtiyacım yok.”

İtfaiye beş blok kadar ötedeydi. Max bunu söylediği anda omuzlarında alet çantalarıyla iki sağlık görevlisi içeriye girdi.

Görevlilerden biri yerde oturan Max’i görünce, “Sıkı mı partiliyorsun, Max?” dedi sırtarak.

“Kenny,” dedi Max gülümsemesine karşılık verirken. “Şu endişeli gruba benim iyi olduğumu söyler misin lütfen?”

Tam o sırada kalabalığın arasından insanları iterek bir adam çıktı. “Yardım edebilir miyim? Ben doktorum.”

Max çok nazik bir sesle, “Sen bir psikiyatrısın, Phil,” dedi.

Kenny başını salladı. “Eğer Max duygularını anlatmak isterse, seni çağırırız.”

Sonra Babette’le ben geri çekildik ve sağlık görevlileri durumu değerlendirmek için Max’in etrafında diz çöktüler. Max her seferinde duruma itiraz ediyordu. “Sadece susuz kaldım, o kadar. Şu anda tamamen iyiyim.”

Max’in nabzını ölçen diğer görevli Kenny’e baktı ve “Taşikardisi var. Tansiyonu yüksek,” dedi.

Ama Max onun başına bir şaplak attı. “Elbette yüksek olacak, Josh. Bütün gece dans ettim.”

Duruma bakılırsa o gece gelen sağlık görevlileri daha önce Max’in öğrencisi olmuşlardı. Her ikisi de aşırı titiz davransa da diğer her şey Max’in kontrol edilmesine kalıyordu. Max’i hemen acil servise götürmek istediler ama Max onları vazgeçirmeyi başardı. “Daha önce

hiç kimse bana altmışıncı yaş günü partisi vermemiştir,” dedi onlara, “ve ben bunu kaçırmak istemiyorum.”

Sağlık görevlileri Max’in ayağa kalkmasına yardımcı olduktan sonra, her nasılsa Max onları bir şeyler yemeye ikna etti. Onlar da Max’e su içmek için birkaç dakika izin verip sonra tekrar değerlendirilmeyi kabul ettiler.

Görevliler birkaç tane kurabiye aldı ama yerken bile gözleri Max’in üzerindeydi. Babette’le ben de onu izliyorduk.

Fakat Max tamamen kendine gelmiş görünüyordu. Gülüyor, etrafındakilerle şakalaşıyordu. Orkestra tekrar çalmaya başladı. Max’in en sevdiği şarkılardan biriydi bu: ABBA’nın *Dancing Queen* adlı şarkısı.

Max şarkıyı duyar duymaz etrafta Babette’i aramaya başladı. Üç dört metre ilerde duran Babette’le göz göze geldiğinde parmağıyla onu, sonra da kendisini, daha sonra da dans pistini işaret etti.

“Hayır,” diye seslendi Babette. “Dinlenmen ve su içmen gerekiyor!”

“Karıcığım,” diye homurdandı. “Resmen bizim şarkımızı çalıyorlar.”

Babette azarlamak için -ve belki birazcık da onunla cilveleşmek için- ona doğru yürüdü. “Uslu dur,” dedi.

“Ben iyiyim,” dedi Max.

“Daha demin...”

Fakat daha Babette sözünü bitiremeden Max onu çekip kollarının arasına aldı ve eliyle sırtına bastırarak sıkıştırdı.

Babette’in teslim olduğunu fark ettim. Bunu hissettim.

Ben de teslim olmuşum. Sonuçta burası pogo² pisti değildi. Tanrı aşkına, iki yana sallanmaktan başka bir şey yapmıyorlardı ki. Şimdiye kadar en az altı bardak su içmişti. İyi görünüyordu. Adamcağı-

²Bir itişme dansı olan pogo dansında bireyler birbirine omuz atarak bir sağa bir sola hareket etmektedir. (ç.n.)

zı doğum günü dansını yapması için bıraksak daha iyiydi. Solucan dansı gibi bir şey yapmıyorlardı sonuçta.

Max, Babette'i döndürdü ama nazikti.

Sonra onu yatırır gibi eğdi ama dikkatliydi.

Max iyiydi. İyiydi. Kesinlikle iyiydi.

Fakat biraz sonra öksürmeye başladı.

Çok öksürüyordu.

O kadar sert öksürüyordu ki Babette'i elinden bırakıp geriye doğru bir adım attı ve iki büklüm oldu.

Sonra Babette'in gözlerine bakmak için başını kaldırdı. İşte o anda ağzından kan geldiğini gördük; parlak kırmızı ve çok fazla kan geliyordu. Elinin üzerinden çenesinden aşağı dökülen kanlar papyonunu ve gömleğini sıırıslam yapmıştı.

Tekrar öksürdü ve sonra yere düştü.

Sağlık görevlileri bir saniyede yanına koşup gömleğini yırtarak açtılar ve papyonunu kestiler. Sonra boğazına bir boru sokup bir torbayla içeriye hava sıkarken kalp masajı uyguladılar. O sırada salonda başka neler olup bittiğinin tam anlamıyla farkında değildim. Daha sonra Alice'in çocukları toparlayıp bahçeye çıkardığını duydum. Okul hemşiresinin diz çöküp dua etmeye başladığını duydum. Otuz yıldır Max'in sekreterliğini yapan Bayan Kline, kokteyl peçeteleriyle çaresizce kanları silmeye çalışıyordu.

Bana gelince, tek yapabildiğim şey boş boş bakmaktı.

Babette yanımda duruyordu, bir ara ellerimiz birleşti ve sonrasında ikimiz de ellerimizi o kadar fazla sıkmışız ki morluklarım bir hafta geçmedi.

Sağlık görevlileri bize bir milyon yıl gibi gelen bir süre boyunca Max'le uğraştılar. Ama aslında belki de sadece beş dakika geçmişti. Yoğun bir şekilde onun üzerine eğilmiş göğsünün üzerine aynı ısrarlı, güçlü hareketlerle baskı uyguluyorlardı. Max'i geri döndüreme-

yince ikisinden birisinin, “Onu nakletmemiz lazım. Bu işe yaramıyor,” dediğini duydum.

Sanırım hastaneye nakledilmesinden söz ediyorlardı.

Ritmî kontrol etmek için durakladılar. Ama biraz geri çekildiklerinde nefesimin kesildiğini hissettim. Aynı anda da Babette yarı çılgık yarı iç çekmeye benzer bir ses çıkardı.

Yerde yatan Max mosmordu.

“Ah, lanet olsun,” dedi Kenny. “Bu bir PE.”

Babette’e göz attım. *PE ne demekti?*

“Aman Tanrım,” dedi Josh, “şu demarkasyon çizgisine³ bak.”

Gerçekten de Max’in göğüs kafesinin üzerinde ten renginin sağlıklı pembe renkten maviye dönüştüğü düz bir çizgi vardı. “Sedyeyi getir,” diye bağırdı Kenny. Ama bağıırırken sesi çatladı. İşte o anda Kenny’nin yanaklarındaki yaşları gördüm.

Sonra Josh’a baktım; onun yüzü de ıslaktı.

Ardından onların bildiklerini ben de tam olarak anladım. Yüzlerini ceketlerinin koluna sildikten sonra Max’in göğsüne kompresyon yapmaya devam edecekler ve uğraşmayı sürdürecekler, sonra da hastaneye nakledeceklerdi. Fakat bu işe yaramayacaktı. O kişi -müdürümüz, kahramanımız, yaşayan efsanemiz- Max olsa bile faydası olmayacaktı.

Dünyadaki bütün sevgiler bir araya gelse bile onu aramızda tutmaya yetmeyecekti.

Bu bize ne kadar yanlış gelirse gelsin, sonunda elimize tek bir gerçek kalacaktı: Onu asla geri getiremeyecektik.

Sonradan PE’nin pulmoner emboli olduğunu öğrendik. Görünüşe göre, İtalya’dan dönerken yaptığı uçak yolculuğu sırasında vü-

³Tıpta kangrenli bölgeyi sağlıklı bölgeden ayıran çizgi. (ç.n.)

cudunda oluşan bir kan pıhtısı akciğerlerine gidip bir atardamarını tıkamış. Derin toplardamar pıhtılaşması.

“Uçakta hiç kalkıp dolaşmadı mı?” diye sordum Babette’e. “Bunun gerekli olduğunu herkes bilmiyor mudur?”

“Dolaştı sandım,” dedi Babette, şaşkın bir sesle. “Ama galiba dolaşmadı.”

Ne yapmış ya da yapmamış olduğu artık önemli değildi tabii. Zamanı geri alma ve tekrar deneyip düzeltme şansı yoktu.

Olan olmuştu, o kadar.

Fakat neydi bu? Bir kaza mıydı? Şanssızlık mıydı? Kötü koşullar mıydı? Gecenin bir vaktinde kendimi Google’da “derin toplardamar pıhtılaşmasını” araştırırken buldum. Yatağımda oturmuş bilgisayarımın mavi ışığında ekranı kaydırarak okuyor, Max’e neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Bulduğum sitelerde bu hastalığın risk faktörlerinin listesi vardı. Yakın zamanda geçirilen bir ameliyat, doğum kontrol hapları, sigara, kanser, kalp yetmezliği gibi bir sürü faktör sıralanmıştı ama bunların hiçbirisi Max’e uymuyordu. Sonra, girdiğim sitelerin hepsindeki listelerin en sonunda ona uyabilecek en garip faktörü fark ettim: “Araba kullanırken veya uçakta uzun süre oturmak.” İşte buydu. Max’in risk faktörünü bulmuştum. Uçakta çok uzun süre oturmuştu. O sırada ayağa kalkıp dolaşmayı da unutmuştu ve o bütünüyle masum görünen şey onu öldürmüştü.

Bunu aklım almıyordu.

Koca bir yaşam süresi içinde büyümek, emeklemeyi, adımlamayı, sonra yürümeyi, daha sonra da koşmayı öğrenmek. Yıllar boyu sofrada adabını, çarpım tablolarını, daha sonra tıraş olmayı, kravat bağlamayı öğrenmek. Büyük çabalardan sonra üniversiteye girmek, yüksek lisans yapmak, Babette’le evlenmek, bir kız ve daha sonra donanmaya katılıp Afganistan’da ölen bir erkek evlat yetiştirmek. En sonunda da koca bir yaşamın böyle son bulması.

Uçakta çok uzun süre oturduğun için.

Bu doğru değildi. Adil değildi. Kabul edilir bir şey değildi.

Ama kabul etsem de etmesem de fark etmezdi.

İnsanlar her zaman şoktan söz ederler ama kendiniz yaşamadıkça ne kadar fiziksel bir şey olduğunu anlamazsınız. Bu olaydan sonraki günlerde sanki akciğerlerim küçülmüş gibi göğsüm sıkışıyor ve ciğerlerime yeteri kadar oksijen dolduramıyordum. Kahve yaparken bile nefes nefese kalıyordum. Derin uykumdan boğuluyormuşum gibi soluk soluğa uyanıyordum. Sanki tehlike içindeymişim gibi olayın paniğini yaşıyordum. Oysa tehlikede olan kişi ben değildim.

Babette için de şokun etkisi fizikseldi.

İkimiz hastaneden eve döndüğümüzde, Babette oturma odasındaki koltuğa uzanıp on iki saat uyudu. Uyandığındaysa migreni tutuyor, midesi bulanıyordu. Fakat hemen hemen hiç uyanık kalmadı. Oturma odasındaki perdeleri kapattık. Battaniye getirdim ve yanındaki sehpa bir şişe su ve bir kutu kâğıt mendil koydum. Yukarıdaki yatak odasından ona yastığını, yumuşak pijamalarını ve kadife sabahlığını getirdim.

Babette aylarca aşağıdaki o koltukta yattı.

Yatak odasından bir şey gerektiğinde benden istiyordu.

Duşunu koridorun sonundaki çocukların eski banyosunda alıyordu.

Yani, o Max'in lise aşkıydı. Düşünebiliyor musunuz? Dokuzuncu sınıfta matematik öğretmenleri Babette'den okuldan sonra Max'i çalıştırmasını istediğinde flört etmeye başlamışlar ve Max ta o zamandan beri onun hep yanında olmuş. Yani Babette, *on dört* yaşından beri onsuz kalmamış. Şimdi neredeyse altmış yaşındaydı. Birlikte büyümüşlerdi. Adeta gövdeleri ve dalları birbirine dolanarak yan yana büyüyen iki ağaç gibiydiler.

Aniden Max gitti ve Babette'in etrafında dolanacağı hiçbir şey kalmadı.

Zamana ihtiyacımız vardı. Hepimizin. Ama zaman yoktu.

Yaz yakında bitecek, okul başlayacak ve yaşam devam edecekti.

Üç gün sonra sabah erkenden -Texas'ın yaz sıcağı bastırmadan-sahilde, kumların üzerinde Max'in anma törenini yaptık. Bakım servisindeki çocuklar dalgaların önünde geçici bir sahne inşa ettiler ve altmışıncı doğum gününde olduğu gibi, Max'i seven tüm o insanlardan yine bir dizi ikram geldi: Winnie Caddesi'ndeki çiçekçi cenaze çelenklerini ve bitkilerini gönderdi. Partideki fotoğrafçı programda kullanması için Babette'e Max'in kocaman bir resmini verdi. Yurttaşlık bilgisi dersinden D aldığı halde Max'i yine de seven bir arp sanatçısı, törende çalmayı teklif etti.

Bu kez balonlar, ateş yutucu ve beşinci sınıf caz orkestrası yoktu.

Fakat tören tıklım tıklımdı. İnsanlar oturmak için plaj havlularını getirmişlerdi, çok iyi hatırlıyorum ve sahilde bir santim bile boş alan kalmamıştı.

Cenaze törenleri bir şekilde oluverir.

Oysa herhangi bir partinin hazırlanması çok fazla çalışma, planlama ve hareket gerektirirdi ama cenaze... öylece oluvermişti.

Törende konuşma yaptım. Babette'in verdiği ve Max'in en sevdiklerinden biri olan şiiri okudum. Ama hangisi olduğunu bile bilmiyorum. Şimdi şifonyerimin çekmecesinde buruşturulmuş bir şekilde, programla birlikte duruyor çünkü ikisini de atmaya gönlüm elvermedi.

Mississippi'nin ağzındaki çamurdan dolayı genellikle kahverengi olan körfezin suyunun o gün özellikle mavi olduğunu hatırlıyorum. Dalgaların başladığı çizginin hemen ötesinde bir grup yunusun geçtiğini hatırlıyorum. Tina'ya sarılmaya çalışıp başarısız olduktan sonra Alice'in yanına plaj havlusuna oturduğumu da hatırlıyorum.

"Seni hakikaten sevmiyor," dedi Alice etkilenmiş bir şekilde.

"Yas insanları birleştirir zannederiz," dedim sırılsıklam olmuş kâğıt mendilimle yanaklarımı bir kez daha silerken.

Törenden sonra, Tina'nın takım elbiseli ve klipsli kravat takmış Clay'i arkasından çekerek gidişini gördük ama Kent Buckley hiçbir yerde yoktu.

Tekrar okulun avlusundaki danışmaya döndüğümüzde, Alice yine boş durmayıp ikram servisi yapanlara yardım etti. Onların yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıyordum ama Alice iyi günlerde bile meşgul olmayı severdi. O yüzden istediğini yapması için onu bıraktım.

O gün ben Alice'in tam tersiydim. Bir şey yapmak için dikkatimi toplayamıyordum. Tek yaptığım şey Babette'e gözlerimi dikip taziyelerini sunmak için sıraya giren her bir kişiye aynı zarıflıkla nasıl sarıldığını şaşkınlıkla izlemektir. Başını sallayıp gülümseyerek herkesin iyi dileklerini onaylıyordu.

Max harika bir *insandı*.

Hepimiz onu *özleyecektik*.

Hatırası kesinlikle ve hiç şüphesiz bizim için bir lütuftu.

Ama Babette bu durumla nasıl yaşayacaktı? Dik durarak mı? Gülümseyerek mi? Hayatının geri kalanını onsuz göğüsleyerek mi?

Tina'nın önünde aynı uzunlukta ayrı bir taziye kuyruğu oluşmuştu ve o sırada Kent Buckley'in Clay'e göz kulak olması gerekiyordu... Ama Kent Buckley -yemin ederim ki doğruyu söylüyorum- *Bluetooth kulaklığıyla* duruyor ve her telefon çaldığında konuşuyordu.

Küçük Clay ise, babası telefon konuşmaları için daha sakin olan koridora geçtiğinde orada öylece durup dalgın bir şekilde gözlerini kırıştırarak kalabalığı seyrediyordu.

Anlıyordum.

Elbette benim bir taziye kuyruğum yoktu. Benim özel bir sıfatım yoktu. Etrafa baktığımda herkesin başka birini teselli etmekte olduğunu gördüm. Bu da aslında beni özgür hissettirdi. Tam o sırada kalabalığı incelerken, *Max olsa ne yapardı?* diye düşündüm.

Max ne *yapardı?*

Clay'i iyi hissettirmeye çalışırdı.

Ona doğru yürüdüm. "Selam, Clay."

Clay bana baktı. “Selam, Bayan Casey.” Herkes bana “Bayan Casey” diye hitap ederdi.

Clay beni kütüphaneden tanırdı. En sadık okurlardan biriydi. “Zor bir gün, değil mi?”

Clay başıyla onayladı.

Dönüp Kent Buckley’ye baktım. Kemerli yola doğru uzaklaşmış, yarı fısıldayarak çalışanlarını azarlıyordu. “Biraz yürümek ister misin?” diye sordum Clay’e. Başıyla evet işareti yaptı. Yürümeye başlar-ken minik, yumuşak eliyle elimi tuttu.

Onu kütüphaneye götürdüm. Başka nereye olabilirdi ki? Benim güzel, sihirli, sevgili kütüphaneme... Milyonlarca farklı yaşamın yuvasına. En güzel şekilde huzur bulma, avunma ve kaybolma yuvasına.

“Bana bu kütüphanedeki en sevdiğin kitabı göstermeye ne dersin?” dedim.

Bir an düşündü, sonra da beni şehri ve denizin üzerinden körfezi gören bir pencerenin altındaki alçak rafların olduğu bölüme götürdü. Pencereden töreni yaptığımız sahili görebiliyordum.

Burası doğayla ilgili kurgu dışı kitapların bulunduğu bölümdü. Hayvanlarla, deniz yaşamıyla ve bitkilerle ilgili sayısız kitap vardı. Clay, okyanus yaşamıyla ilgili bölümün önünde çömeldi ve bir kitap çekip yere koydu. “İşte bu,” dedi. “En sevdiğim kitap.”

Onun yanına oturup kitaplığa yaslandım. “Güzel,” dedim. “Neden bunu seçtin?”

Clay başını salladı. “Büyüyünce babam beni sualtı dalışına götürecektir.”

İlk tepkim acaba bunu hiç başarabilecek mi diye düşünmek oldu. Belki de Kent Buckley gibi çok fazla erkek tanıdığım içindi. Fakat düşüncemi belli etmedim. “Ne kadar eğlenceli olur!”

“Sen hiç sualtı dalışına gittin mi?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Sadece kitaplarda okudum.”

Clay başıyla onayladı. “Olsun,” dedi, “aynı şey.”

Bir kütüphanecinin kalbine hitap edecek bir yanıtı. “Katılıyorum.”

Clay kitap boyunca yazılanları anlatırken sayfaları uzun süre birlikte gözden geçirdik. Kitaptaki bilgilerin çoğunu sindirdiği çok beliydi. Bu yüzden anlatmaya başlaması için tek bir resim yeterli oluyordu. Bana dünyanın en uzun sıradağlarının su altında olduğunu, mercanın kendi güneş koruyucusunu ürettiğini, Atlas Okyanusu’nun aydan büyük olduğunu ve Meksika Körfezi’nde yaşayan en sevdiği yaratığın vampir mürekkep balığı olduğunu anlattı.

Korkudan titredim. “Bu gerçek mi?”

“Gerçek. Bedeninin alt kısmı yarasa kanatlarına benziyor ve kendini tersyüz ederek kanatların içine saklıyor.” Sonra devam etti. “Ama gerçek bir mürekkep balığı değil. Kafadan bacaklı. ‘Mürekkep balığı’ bir ‘mismoner’.”

“Pardon,” dedim, “az önce ‘mismoner’ mi dedin sen?”

Gözlerini kırıştırtarak bana baktı. “Yanlış isim demek. Latince-den geliyor.”

Ben de ona gözlerimi kırıştırdım.

“Clay,” dedim. “Sen gerçekten çok mu kitap okursun?”

“Evet,” dedi Clay, dikkatini tekrar kitaba yönelterek.

“Daha önce ‘mismoner’ sözcüğünü bilen, kaldı ki onun Latince kökenine inen bir üçüncü sınıf öğrencisi tanımamıştım.”

Clay omuz silkti. “Sözcüklere meraklıyım.”

“Kesinlikle.”

“Ayrıca babamla da kelime kartları oynarız.”

“Öyle mi?”

“Evet. Babam kelime kartlarını sever.”

Dürüst olmak gerekirse, daha önce Clay’i tanımak için bir çaba göstermemiştim. Birçok kez, neredeyse her boş vaktinde kütüphane-

ye gelmişti ama kendi kendine idare etmesini bilen bir çocuk olduğu için benden hiç yardım istemezdi. Ve... hep okuyor olurdu. O yüzden onu rahatsız etmek istemezdim.

Ayrıca, evet; annesinden korkuyordum.

Okulda yardıma ihtiyacı olan çocukların bile her zaman yardım almadığı doğrudur. O yüzden *gerçekten* yardıma ihtiyacı olmayan bir çocuk kendi kendine çalışır.

En azından şimdiye kadar öyleydi. Clay'in bu yıl biraz sevgiye ihtiyacı olacaktı ve bunu da tam burada, kütüphanede bulabilirdi.

Ne kadar süredir burada kaldığımızı hatırlamıyorum. Belki bir saat olmuştu ki Alice nefes nefese endişeli bir yüzle koşarak kütüphaneye girdi. Üzerinde siyah bir etek ve siyah bluz vardı -onu kot ve tişörtsüz gördüğüm nadir zamanlardan biriydi- ve neredeyse hiç kendisi gibi görünmüyordu.

Bizi bulunca, "Aman Tanrım," dedi ve nefes almak için bir saniye öne eğildi. Sonra da Clay'i omuzlarından yakalayıp kapıya yöneldi. "Her yerde onu arıyorlar! Tina Buckley çıldırmış durumda."

Eyvah. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık.

Hep birlikte aceleyle avluya çıkarken, Alice, "Onu buldum!" diye bağırarak kanıtlarcasına Clay'i omuzlarından sallıyordu. "Buldum onu! İşte burada!"

Tina kalabalığı yararak koştu ve Clay'i kucakladı.

Arkalarından yanlarına varınca, "Özür dilerim," dedim, Babette'in gözlerine bakarak.

"Kütüphaneye gitmiştik."

Babette önemli değil dercesine bana elini salladı ama Tina doğru-lup karşıma dikildi. "Öyle mi?" dedi, kinayeli bir sesle.

Omuzlarımı kaldırdım. "Sadece Clay'in en sevdiği kitaba bakı-yorduk."

"Kimseye bir haber filan veremedin mi yani?"

“Herkes çok meşgul görünüyordu.”

“Clay’in babası ona göz kulak oluyordu.”

Hmm. Pardon, hanımefendi. Babası ona göz kulak filan olmuyordu. Cep telefonunda iş görüşmelerini yapıyordu. Hem de bir cenaze töreninde. “Affedersin,” dedim tekrar.

“Emin ol ki affederim.”

“Ben sadece... yardım etmek istemiştım.”

“Eh, yardım edemezsin. Ama tek bir şey yapabilirsin. Ailemin peşini bırakabilirsin.”

Peşlerini bırakmak mı?

Ne demekti bu şimdi? Ben Babette’le birlikte yaşıyordum. Clay de benim üçüncü sınıf kütüphanecilik dersime gelmek üzereydi. “Bu nasıl olacak, Tina? Ben annene ait bir evde oturuyorum.”

“Belki oturacak başka bir yer bulabilirsin.”

Tina’nın bu garip davranışları her nedense, artık çok uzamaya başlamıştı. “Hayır,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Hayır mı?”

“Hayır. Bu çok saçma. Öyle bir şey yapmayacağım. Ben ahır evimi seviyorum...”

“Garaj dairesi,” diye düzeltti Tina.

“Oradan çıkmayacağım. Bunu benden neden istiyorsun ki? Annenin o koca evde yapayalnız kalması benim kalmamdan daha mı iyi olur?”

İkimiz de dönüp Babette’e baktık. Bir koluyla Clay’e sarılmış, tekrar taziyeleri kabul etmeye koyulmuştu. Clay de gözlerini kocaman açmış bizi seyrediyordu.

“Yapayalnız kalmaz,” dedi Tina.

“Kim kalacak yanında peki?” diye sordum. “Sen mi?”

Avlunun karşısında Kent Buckley başka bir telefon görüşmesine başlamıştı.

Tina'nın gözlerinin Babette'den Kent'e kaydığını gördüm. Onun ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Burun deliklerinin -çok kısa bir anlığına soğukkanlılığına gölge düşürecek kadar-açıldığını gördüm. Öfkesini bastırmaya çalıştığını anladım. Babasının cenaze töreninde kocası cep telefonunda konuşuyordu. Bu sadece uygunsuz değil, marazi boyutlara varan bir şeydi. Eğer başka şartlarda olsaydık, Tina Buckley'ye acıyabilirdim.

Ama bugün değil.

Sonuç olarak Tina bu herifle evlenmişti ve bu her ne kadar bir hata da olsa, onunla kalmayı tercih etmişti. Evet, belki ben daha merhametli olmalıydım. Ama ne söyleyebilirim? Ben de yas tutuyordum ve Tina bütün gün her şeyi kötüleştirmekten başka hiçbir şey yapmamıştı.

Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, çenemi Kent Buckley'nin olduğu tarafa doğru uzattım. "O annene bakmana izin mi verecek zannediyorsun? Max hayattayken evden çıkmana bile izin vermemişti."

Bu çok fazla olmuştu.

Çok da erken.

Tina kaskatı kesildi. Öfke dolu gözlerinin buz gibi olduğunu gördüm. Daha önce sesinin fazla saldırgan olduğunu düşündüğüm zamanlar olmuşsa da şimdi o zaman saldırgan sözcüğünün anlamını bilmediğimi anlamıştım. Kocasıyla ilgili bastırdığı onca öfke var ya? İşte o öfkeyi açığa çıkaracak bir yer bulmuştu.

"Defol," diye tısladı. "Çek git buradan."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Bir adım daha yaklaştı. Tamamen tıslar gibi bir sesle, "Defol, yoksa şimdi kafayı sıyracağım," dedi.

Artık Tina'nın gözlerindeki buz ateşe dönüşmüştü. Çılgın bir ateşe. Kafayı sıyracağından şüphem var mıydı? Blöf yaptığını mı düşünüyordum?

Kesinlikle hayır.

Dönüp, kalan gücünün her bir zerresini kendine hâkim olmak için sarf eden sevimli, akıllı Babette'e baktım. Son on yılda ebeveynlerini, oğlunu ve şimdi de kocasını kaybetmişti. Tina Buckley'nin her şeyi berbat etmesini ister miydim? Max Kempner'ın cenaze törenini -uzun ve olağanüstü yaşamının son noktasını- okulun avlusundaki yaygara koparan kızının tek bir görüntüsüne indirgemek ister miydim?

Hayır. Kesinlikle.

Bu yüzden orayı terk ettim.

Sevgili ev sahibimin, gelmiş geçmiş en iyi müdürümün, yıllar içinde bir baba yerine koyduğum kişinin cenaze töreninden nasıl kovulduğumun hikâyesi işte böyleydi.

İki

Törenden bir hafta kadar sonra, Kent Buckley “geleceğe yönelik bir okul planı” hakkında bilgi vermek üzere tüm öğretim kadrosunu genel kurul toplantısına çağırdı.

Bu arada şundan bahsetmem gerek: Kent Buckley, Tina’nın kocası olma sıfatının yanı sıra okulun yönetim kurulu başkanıydı. Max’in yerine geçecek kişiyi bildirmek için bizi toplantıya çağırana kadar bunu neredeyse ben bile unutmuştum.

Max’in yerini alacak kişi kim olabilirdi?

Hmm. Babette olurdu herhalde.

Normalde kral ölünce yetki kraliçeye geçer, değil mi?

Bu toplantıya ne gerek vardı, anlayamadım.

Söylenen saatte hepimiz kafeteryada toplandık. Normalde hep ön sırada oturan Babette, arka sıranın en sonundaki sandalyeye çökmüştü. Orada olmaktan başka çaresi yokmuş gibi donuk gözlerle bakıyordu.

Alice ön sıraya yürüyüp Babette için ayırdığım sandalyeye oturuverdi. Tişörtünün üzerinde 99 SORUNUM VAR. KISKANDIN MI?⁴ yazıyordu.

Toplantının başlamasını korkulu, hüznü ve kalbi kırık bir şekilde bekliyorduk.

Sonunda Kent Buckley on beş dakika gecikmeyle çıkageldi. Uzun adımlarla yanımızdan geçerken hâlâ o lanet Bluetooth kulaklığından konuşuyor, “Kapatmam gerekiyor... Kapatmam gerekiyor... Top-

⁴Jay-Z ‘nin 99 Problems adlı şarkısından alınmış bir söz. (ç.n.)

lantım var,” diyordu. Kürsüye çıkıp karşımıza geldiğinde telefonu kapattı ve ama kulaklığını çıkarmadı.

Bahse girerim ki o kulaklık devamlı kulağında duruyordu.

Daha sonra toplantıyı başlattı. “Hepimiz bir şok yaşadık. Max’in ani vefatı bir trajedydi. Okul olarak yastayız,” dedi Kent Buckley. Sanki kullandığı bütün kelimelere sözlükten bakmış gibi konuşuyordu. Yüzüne o kadar yapmacık bir üzüntü ifadesi takındı ki bakmaya dayanamadım.

Hepimizi duygulandırmak amacıyla dramatik bir şekilde sustu.

“Fakat,” dedi sonra, “hayat devam etmek zorunda.”

Etrafıma bakıp Babette’le göz göze gelmeye çalıştıysam da o gözlerini Kent Buckley’ye dikmişti.

“Bu durumdan en iyi şekilde yararlanmak için bir fırsatımız var. Bu...”

“Trajedi” kelimesinin eşanlamlısını aradığını görebiliyordum.

“Trajediden,” diye sözünü tamamladı.

Oh, pekâlâ.

“Fakat bizi bir sonraki aşamaya götürecek birisine ihtiyacımız olacak. Max’in görevini devralacak ve bizi ileri taşıyacak bir kişi gerekiyor. Ve bu kişiyi bulduğumu size duyurmaktan gurur duyuyorum.”

Babette için neden bu kadar abartılı bir sunum yapıyordu ki? Kent Buckley’nin Babette’i sevdiğini bile sanmıyordum.

“Bu adam son iki yıldır Baltimore’da oldukça parlayan bir yıldızdı.”

Durun bir dakika. Ne demişti o? *Adam mı? Baltimore’da mı?* Dönüp Babette’e baktım. Metin bir ifadeyle bana göz attı ve *Sakin ol* anlamında belli belirsiz bir baş işareti yaptı.

Sonra, Kent Buckley’ye tekrar dönmeme bile fırsat kalmadan Max’in yerine geçecek kişinin adını duyurdu.

“Kempner Okulu’nun yeni müdürü... Bağımsız yönetim dünyasının parlayan yıldızı... Bu geç tarihte bu kadar kısa bir sürede bulduğumuz için inanılmaz derecede şanslı olduğumuz...” Kent Buckley hepimiz eğleniyormuşuz gibi durakladı. Sanki birdenbire sihirli bir şekilde trampetler çalacaktı. Sonra da, “Duncan Carpenter,” dedi.

Kent Buckley o anda çığlıklar, alkışlar ya da başka tezahüratlar mı bekliyordu, bilmiyorum. Fakat sadece bir sessizlik oldu. O isim sadece bir isimdi. Kimseye bir şey ifade etmiyordu.

Ben hariç.

Ben bu adı biliyordum.

İsmi duyar duymaz odanın ortasında ayağa kalktım.

Öylece fırladım.

Sadece... bir refleksle *patladım*. Doktor muayenesi sırasında dizinize vurulduğunda bacağın fırlaması gibi.

Ama sonra, bacağın aksine yerime dönmedim; beynim donmuştu.

Herkes gözünü bana dikmişti. Durumdan hiç de memnun olmayan Kent Buckley de dahil.

Karısının can düşmanı olduğumu düşünürsek Kent Buckley’nin beni hiçbir evrende sevmesi mümkün olamazdı. Fakat özellikle bir okul toplantısında ondan “şerefsiz” diye bahsettiğime kulak misafiri olduktan sonra benden iyice nefret etmişti.

Kendimi savunacak olursam, gerçekten şerefsizdi ve bahse gireyim ki on kişiden dokuzu onun için aynı sözcüğü kullanırdı. Ama eminim ki hiçbirisi bunu onun yüzüne söylemezdi.

Ben bile.

Kent Buckley’nin oturmamı istediği apaçık belliydi.

Ama yapamadım.

Açıkladığı isimden dolayı şok içinde ayakta kalmıştım.

“Özür dilerim.” Olayı açıklamak istercesine başımı salladım. “Biraz önce Max’in görevini alacak kişiyi mi duyurdunuz? Ve onun... adı...”

Bunun imkânsızlığı karşısında sustum.

Kent Buckley’nin bekleyecek zamanı yoktu. Aptal bir çocukla konuşur gibi, “Duncan Carpenter,” diye tekrar etti.

Kafamda o kadar çok soru vardı ki hangisinden başlayacağımı bilmiyordum. “Yani şu *bildiğimiz* Duncan Carpenter mı?

Kent Buckley kaşlarını çattı. “Birden fazla Duncan Carpenter mı var?”

“Ben de size onu soruyorum.”

Bütün salon bizi izliyordu. Bu konuşmayı şu anda yapmak zorunda mıydık?

Hmm, evet.

“Uzun boylu ve zayıf olan mı?” diye sordum Kent Buckley’ye elimi başımın çok üzerine uzatarak. “Hani sarı saçlı? Aşırı kaçık?”

Kent Buckley hızlı ve sevimsiz bir biçimde, “Hayır, ‘aşırı kaçık’ değil,” dedi.

Galiba o sözcüğün anlamı ikimiz için farklıydı. Açıklamaya çalıştım. “Yani çılgın golf pantolonları giymek gibi.” Devam ettim. “Ya da üzerinde plastik ördek figürleri olan kravatlar takmak?”

Az zamanım kalmıştı. “Sadece normal takım elbise,” dedi Kent Buckley.

Duraksadım. *Normal takım elbise* mi? *Hah.*

Muhtemelen salondakilerin hepsi zor bir an yaşadığımı anlamıştı. O ismi duyduğum anda hissettiklerimi tarif edecek bir sözcük ya da ifade aklıma gelmiyordu ama basit bir madde yerine çok çeşitli duygulardan oluşan bir kokteyldi sanki. Hafifçe paniğe dönüşen eşit düzeyde dehşet ve sevinç karışımı ve azıcık da keyifli bir şüphe; bunların hepsi, Kent Buckley’nin yaptığı duyurunun yakın geleceğim için ne ifade ettiğini anlatan soğuk buzun üzerine dökülüyordu.

Bu hiç de iyi olmamıştı.

Artık herkesin, en çok da Kent Buckley'nin sabrı tükenmek üzereydi. Benim başka bir soru sormama fırsat vermeden *burada işimiz bitti* dercesine kararlı bir şekilde sandalyemi işaret etti.

Yerime oturdum. Boyun eğmek için değil, daha çok şaşkınlıktan oturmuştum. Sonra sistemimdeki adrenalini salmaya çalışarak hareketsiz kaldım.

Dünyada birden fazla Duncan Carpenter olabilir miydi? Sanırım bu mümkündü. Dünya çok büyüktü. Ama... özel ilköğretim dünyasında birden fazla Duncan Carpenter olabilir miydi?

Çok olası değildi.

İhtimallerle ilgili gerçek kafama dank etmişti.

Duncan Carpenter buraya, Galveston Adası'ndaki benim küçük sakin kasabama geliyordu. Sevgili müdürümün yerini almaya ve benim sevgili okulumu yönetmeye.

Şu bildiğimiz Duncan Carpenter.

Sonunda Kent Buckley, "Kendisi parlak bir adaydır," diye konuşmasını sürdürürken hak ettiği sahneye yeniden kavuştuğuna memnundu. "Kâbus gibi bir okula bir yıl gibi kısa sürede çekidüzen veren bir müdür yardımcısıydı. Kendisini okulda tutmak için birçok teklif sundularsa da o, kişisel nedenler yüzünden yer değişikliği yapmak zorundaydı. Ve kendisi artık bizimle. Buraya gelip işleri yeniden organize edecek. Buraya uzun süredir ihtiyacı olan kıvılcımı verecek."

Bizim tatlı küçük okul ütopyamızın bir kıvılcıma ihtiyacı var mıydı?

Hayır. Hiç de yoktu.

Elbette okulu yönetmesi için birine ihtiyacımız olacaktı. Fakat o kişi neden Babette değildi? Eminim ki bu odadaki her öğretmen Babatte'e oy verirdi.

Fakat karşımızdaki Kent Buckley'di. Bizden oy vermemizi istemiyordu.

Ona göre, önemli olan tek oy kendisinininkiydi.

Hiç kimse tarafından sevilmemesine rağmen nasıl yönetim kurulu başkanı olabildiğini merak ediyor musunuz? Çünkü cidden onu hiç kimse sevmiyordu. Hiç kimse onun plancılığını, mücadeleciliğini ya da “insanların ihtiyaçları” konusunda eksik bilgilendirilmiş görüşlerini beğenmiyordu.

Ama hiç kimse derken, aslında öğretim kadrosunu ve personeli kastediyorum.

Yani onun BMW’sinden etkilenmiyorduk, o kadar.

Yönetim kurulu başkanı olarak seçilmek için çok sıkı kampanya yürütmüştü ve Max hayattayken bu o kadar da zor olmamıştı. Yine de bütün kararları Max alırdı ve bu okul her şeyden çok onun kişilik kültürüdü.

Max, Kent Buckley’nin değerlerinin okulunkilerle uyuşmadığını biliyordu. Fakat buna o kadar da aldırmıyordu. “Bırakalım başkan olsun. Bunu çok istiyor,” demişti.

Böylece onun başkan olmasına izin verdiler. Ve bir yıldan az bir süre sonra Max aramızdan ayrıldı. Şimdi de onca insan varken, Max’i ve okulu hiçbir zaman sevmeyen ve sadece oğlunu bu okula gönderdiği için -evlilikleri boyunca karısının ısrar ettiği tek şey buydu- Kent Buckley birdenbire başa geçmişti.

Lanet olsun.

İlk verdiği karar da Duncan Carpenter’ı müdür yapmaktı.

Ve bu... beklenmedik bir şeydi.

Kent Buckley’nin kendisi gibi sinsi ve aşağılık birini işe almasını beklerdim. Ama o Duncan Carpenter’ı almıştı. *Duncan Carpenter*. Tanıdıklarımın içinde en çok Max’e benzeyen kişi... Max’in kendisi dışında tabii.

Bu işte bir hata olmalıydı.

Duyurusunun ardından Kent Buckley, hepimizin görmesi için birkaç bilgi işlem görevlisinden Duncan Carpenter'ın fotoğrafını ekrana yansıtmasını istedi. İlk başta hafif bir rahatlama hissettim.

Saniyenin yarısı kadar bir an, *Boş ver* diye düşündüm.

Benim tanıdığım Duncan Carpenter'ın yamuk bir gülümsemesi ve daima dağınık ve kabarık saçları vardı. Her yıl resmi okul fotoğrafında bir çılgınlık yapar, antenli saç bantları ya da taklit punk-rock Kızılderili saçlarıyla veya çok büyük yapıştırma bıyıklarla çektiği resimleri koyardı. Benim bildiğim Duncan Carpenter hayatında hiçbir zaman ciddi bir fotoğraf çektirmemişti. Her bir fotoğrafına neşeli, otorite karşıtı, zapt edilmez bir yaramazlık eklerdi.

Bu o değildi.

Bu adam Duncan Carpenter olamazdı.

Bu adamın mükemmel tıraş edilmiş, başının ön tarafına düzenli bir iş adamı stilinde taranmış saçları vardı. Lacivert kravatı olan gri bir takım elbise giymişti. Ve orada öylece... *oturuyordu*. Hatta gülümsemedi bile.

Resimdeki adam bir cesetti.

Fakat gözlerim alıştıkça, burada olmayan saç tutamını, Hawaii baskılı kravatı ve o muzip gülümsemeyi kafamda oluşturunca kabul etmem gerekiyordu ki... bu kesinlikle Duncan Carpenter'ın yüzüne benziyordu. Bir şekilde farklıydı ama aynıydı.

Burnu, gözleri ve kesinlikle ağzı aynıydı.

Onu tanıdığım anda yarı ıstırap yarı heyecan dolu bir elektrik akımına tutulmuş gibi hissettim.

Her şeye rağmen, bu oydu. Duncan'dı.

Onu bir daha hiç görmeyeceğimi sanmıştım. Onu hiçbir zaman görmemeyi *planlamıştım*.

Ama işte oradaydı.

Öyle sayılırdı. Ne kadar yanlış bir görüntüsü olsa da. Kendisine hiç benzemese de. Sanki kostüm giymişti. Bunun en olası açıkla-

ması buydu: Aslında sert yönetici kostümüyle bir parodi fotoğrafı çekmişti ve Kent Buckley de şaka kaldıramayan karakteriyle bunun gerçek olduğunu sanmıştı.

Çünkü bu gerçek *olamazdı*.

“Yeni müdürünüzle tanışın,” dedi Kent Buckley salona hitap ederek. “Çok tecrübeli ve bilgili bir kişi olduğundan şüphemiz olmasın. Haftaya başlayacak, bu yüzden o geldiğinde kolları sıvamaya hazır olmalısınız.”

Bu adam nasıl konuşuyordu, Tanrı aşkına? Biz ondan emir almıyorduk.

Alice elini kaldırdı. “Hepimiz görevi Babette’in alacağını düşünmüştük.”

Kent Buckley’nin gözleri Babette’in olduğu yöne kaydı.

Babette okuldaki resim öğretmenimizdi. Avluda renkli resimlerle bezenmiş tüm karoların yapımından sorumlu olan kişiydi. Ve mozaik basamak taşlarının. Ve boyalı sokak lambalarının. Ofiste asılı duran dostluk örtüsünün de. Yani okuldaki renkli ve garip sanat eserlerinin her bir santiminde onun katkısı vardı.

Ama o sadece resim öğretmeni değildi. Max ve Babette en başından beri bilge ve merhametli ortak ebeveyn olmuşlardı.

“Babette,” diye açıklama yapmaya başladı Kent Buckley, “şu anda yasını tutuyor. Okulu yönetecek durumda değil.”

Hepimiz dönüp Babette’e baktık.

Hiç itiraz etmedi... Ama onaylamadı da.

Bu olayı takip eden aylar boyunca öğretmenler arasında Babette’e neden bu görevin verilmediği konusunda hararetli tartışmalar olacaktı. Çoğu kişi Kent Buckley’nin Babette’i küçümsediğini ve onun hakkı olan pozisyonu elinden aldığını düşünüyordu.

İnsanlar arasındaki yaygın görüş, Kent Buckley’nin Babette’i bu iş için düşünmeyi bile reddettiği, onun gücünü ve insanların ona

bağlılığını tehdit olarak gördüğü ve onu hak ettiği yerden uzaklaştırmak için teknik ayrıntıları kullandığı yönündeydi.

Fakat ikinci bir teori daha yerleşmişti: Babette'in onu geri çevirdiği teorisi. Ona bir kere bakmak iyi olmadığını kanıtlıyordu. Cenaze töreninden beri ne yiyip içtiğini bile bilmiyordum. Ve her gün ellerinin nasıl hâlâ titrediğini görebiliyordum. Neşesiz ve bitkindi. Bütün o deneyim ve güç dolu yıllara rağmen, şimdiki durumuna bakınca Max'i kaybetmek onun başa çıkabileceğinden fazla gelmişti.

Her neyse... Adil ya da değil, doğru ya da yanlış, bu oluyordu.

Afallamış, yitik ve yas tutan okul ailemizin içine Kent Buckley'nin önderliğinde, aniden tamamen yabancı birini sokmak üzereydik.

Ancak... benim için tamamen yabancı biri değildi.

Kent Buckley, gittikçe sesini yükselterek Amerikan okul sisteminin nasıl yumuşadığından, hepimizin nasıl sertleşmemiz gerektiğini ve dikkatli olmazsak bu çocukların hippiler, inekler ve güçsüzlerle dolu bir nesil oluşturacağını uzun uzun anlatırken ben de gözümü fotoğrafa dikmiştim.

Bunları özellikle hippiler, inekler ve güçsüzlerden oluşan bir grup öğretmene söylüyordu.

Kent Buckley'nin seilmeme nedenlerinden bir diğeri de buydu.

Salondakileri nasıl analiz edeceği hakkında bir fikri yoktu.

Nutkunun sonuna geldiğinde birinin cevap vermesine ya da soru sormasına fırsat vermeden Bluetooth telefonu çaldı, o da çağrıya cevap vermeye karar verdi. Dikkatini tekrar kulağına verirken "Toplantı bitmiştir," diye duyuru yaptı ve salondan çıkarken kulaklığın öbür tarafında her kim varsa onu azarlıyordu. "Lanet olsun, onlara böyle söylememiştik."

Kent Buckley'nin işi neydi sahi? Bir tür "ticaretti." Belki de emlak ticareti yapıyordur diye düşündüm. Mini alışveriş merkezleri inşa ediyordur gibi geldi. Bir telefon ne kadar önemli olabilirdi ki?

Ama işte. Çıkıp gitmişti. Biz de yeni müdürle baş başa kalmıştık.

Bunun ardından hiç kimse kıpırdamadı.

Herkes öylece kalıp etrafına bakarken salonu mırıltılar doldurdu. *Biraz önce neler olmuştu Tanrı aşkına?* Herkes bunu öğrenmek istiyordu; en çok da ben. Hareket etmeden oturup gözlerimi kırpıştırarak yere bakıyor, olanları sindirmeye çalışıyordum.

Duncan Carpenter buraya geliyordu.

Benim Duncan Carpenter'ım.

Ve her nasılsa hem hayatımın en güzel hem de en kötü haberlerini aynı anda almıştım.

Üç

Sonrasında o gece Babette'in arka bahçesindeki lamba ışıklarının altında bir araya gelip acil durum toplantısı yaptığımızda herkes, "Duncan Carpenter da kim?" diye öğrenmeye çalışıyordu.

Orası bizim hem cuma gecesi toplanma yerimiz hem de acil ya da acil olmayan durumlardaki varsayılan toplantı noktamızdı ve yıllarca da böyle süregelmişti.

Tabii ki bu acil bir durumdu.

Genelde Babette bu duruma aldırmazdı. Bunlar içkini kendin getirdiğin toplantılardandı ve insanlar bahçenin yan kapısından girip çıkarlardı. Hiçbir sorun yaşanmazdı. Artık alışılmış bir toplantı haline gelmişti ve doğrusu haftalık bir grup terapisi yerine geçiyordu. Alkollü tabii. Yazları bile.

Artık Babette isteseydi bile bizi bundan vazgeçiremezdi.

Özellikle de bu gece.

Onun bize katılmasını beklemiyordum. Cenaze töreninden beri uyumaktan başka bir şey yapmamıştı.

Bunun, sürecin bir parçası olduğunu anlıyordum. On yaşındayken annemi kaybetmiştim. O yüzden yas tutmanın yabancısı değildim. Yas tutarken ölmeyip nasıl suda boğulur gibi olduğunu ve o kadar uzun süre batık kaldıktan sonra havayı ve güneş ışığını hissetmeyi nasıl unuttuğunu bilirdim. Yas tutmanın kendi zamanlama sürecini belirlediğini ve tek çıkış yolunun da bu süreci tamamlamak olduğunu farkındaydım.

Anlıyordum.

Ancak nihayetinde Babette bize katıldı ve onu orada görmek beni çok mutlu etti. Max'i hepimiz kaybetmiştik ama ben bir bakıma her ikisini de kaybetmiştim.

Max, Babette ve ben cuma günleri arka bahçedeki demir masadan daima en son kalkan kişiler olurduk. Konuşur, okul politikasını didikler, çocukların ve öğrencilerin psikanalizini yapar ve herkesin problemini çözmek için fikirler üretirdik.

Onlar benim en yakın arkadaşlarımdı.

Artı akıl hocalarımdı.

Artı vekil ebeveynlerimdi.

Toplantının ana konusu doğal olarak Duncan Carpenter'dı. Nasıl olup da kimsenin adını bile duymadığı, o aşırı ciddi fotoğrafın amacı, işe alma sürecinde bizim hiç söz sahibi olmayışımız, nelerin olup bittiği ve *ne diye görevin Babette'e verilmediği* konuşuldu.

"Kent Buckley haksız değil," dedi Babette. "Okulu yönetecek kadar düzgün durumda değilim."

Ama bu yeni adam kimdi? Ve neden kimsenin fikri alınmamıştı? Ve bugün toplantıda ben ne tür bir psikotik kriz geçirmiştım?

Ben de onlara itiraf edebileceğim her şeyi anlattım. "Onunla bir ara birlikte çalıştık," diye açıkladım, "Kaliforniya'da, Özel Andrews Okulu'nda, buraya gelmeden önceki okulumda yani. O zamanlar dördüncü sınıfların spor öğretmeniydi ve o... bir efsane gibiydi. Herkes ona bayılırdı. Size söylüyorum, gerçekten ama gerçekten çok özeldi. Max gibiydi."

Babette'e göz attım.

Sorun yok, devam et anlamında başını salladı.

"Kendine has bir sıcaklığı vardı. Komik, şapşal ve çılgındı. Çok muzipti. Neşeliydi. Çocuklar hep peşindeydi. Tanrım, *büyükler* de öyle."

İkinci sınıf zümresinden Emily Aguilo, “Kent Buckley neden böyle bir adamı işe alsın ki? Hiç Kent Buckley tarzı değil. Bize bir saat boyunca bu okulun hizaya getirilmesi gerektiğini anlattı,” dedi.

Omuz silktim. “Fark etmemiş olabilir mi?”

Sakalları neredeyse örülecek uzunlukta olan hipster fen hocamız Carlos Trenton, “Bu adamın eğitim felsefesi, Kent Buckley’nin umurunda bile değildir,” dedi.

Hepimiz aynı fikirdeydik. Kent Buckley’nin pedagojik teoriyle hiç ilgisi yoktu. O tek bir şeye önem veriyordu: statü. Eğer Duncan parlayan bir yıldızsa ve onu başka bir okuldan kaptıysa Kent Buckley mutluydu.

Ama tam o sırada, geçen yıl Clay’in ikinci sınıf derslerine giren Donna Raswell araya girdi: “Kent Buckley her şeye dikkat eder. Hayatımda onun kadar kontrol manyağı biri tanımadım. Çocuğunun kalem kutusundaki kalemleri bile sayıyor.”

Başımı iki yana salladım. “Dikkat ediyor olabilir ama doğru şeylere etmiyor.”

“Ama neden Max’e benzeyen bir müdür alsın ki?” diye sordu bir anaokulu öğretmeni. “Clay anaokuluna başladığından beri Max’i baltalamaya çalışıyor.”

Carlos tam anlamıyla burnundan soludu. “Başarısız bir şekilde.”

Bu doğrudu. Max, Kent Buckley’yi sinir bozucu, sürekli ayak bileklerini ısırarak köpek yavrusu gibi gördüğünden zaman zaman paçalarını sıyırmak zorunda kalıyordu.

Ama tamamen defedemiyordu. Tina ve Clay yüzünden.

Gerçekte, kendi çocuğu burada okuyor olmasaydı, Kent Buckley’nin bizim hippie okulumuzla zerre kadar ilgilenmeyeceğini hepimiz biliyorduk. Üstelik eğer karısı, çocuğunu ebeveynleri tarafından kurulan okula göndermek istememiş olsaydı çocuk asla bu okulun öğrencisi olmayacaktı. Kent Buckley, bu nedenle şimdi kendisine göre her şeyi yanlış olan bir okula giden çocuğunu izlemek zorunda bırakılmıştı.

İnsanların kendisiyle aynı fikirde olmamasına öylesine *izin vermek* Kent Buckley'nin tarzı değildi.

Bu yüzden Max'in ölümü diğer herkes için ezici bir kayıpken, Kent Buckley için -bugün toplantıda kendisinin de itiraf ettiği gibi- bir fırsattı.

Şu anda herkes sersemlemiş durumdayken Kent Buckley dikkatini toplayıp kendi zevkine uyan yeni bir müdürü kabul ettirirse, önümüzdeki yıllarda burada yapılacak her şeyi etkileyebilecekti.

Bu yüzden de biz itiraz edebilecek kadar odaklanamadan, çabucak ve sessiz bir şekilde hareket etmiş ve yeni birini getirmişti.

Ama Kent Buckley, kendi kazdığı çukura düşmüştü. Yanlışlıkla tasarladığı şeyin tam aksini yapmış, hemen hemen eski müdüre birebir benzeyen bir müdürü işe almıştı.

Bir yanımdan bundan mutlu olmalıydı. Bu ani değişimi değerlendirmek gerekirse, Duncan Carpenter bizler için tam anlamıyla bir şanstı. Onu buraya getirmek okulun başına gelebilecek en güzel şeydi.

Onunla olan geçmişim yüzünden benim başıma gelebilecek en kötü şey olsa bile.

Babette yattıktan ve insanların çoğu evlerine gittikten sonra, mutfak lavabosunda teneke kutuları ve şişeleri geri dönüşüm için yıkıyordum ki Alice tezgâha yaslanıp, "Neler oluyor, Sam?" dedi.

Bugün tişörtünün üzerinde *BEN ÇİZGİMİ GRAFİKTE ÇİZERİM* yazıyordu.

Alice benden bir yaş küçük olmasına rağmen -yirmi yedi yaşındaydı- on beş santim daha uzundu ve bu yüzden bana ablalık taslardı. Üniversite aşkı Marco'yla nişanlıydı. Nişanlısı denizciydi ve uzun süren askeri harekâtlara giderdi. Birkaç blok ötede 1920'lerden kalan küçük bir bungalow kiralamışlardı. Marco olmadığında, Alice'le çok sık görüşürdük o buradayken Alice'i neredeyse hiç görmezdim.

Gayet normaldi.

Marco, Max'in ölümünden bir hafta önce yola çıkmıştı ve Alice'in bugünlerde yalnız olduğuna sevindim diyemesem de yanımda bir arkadaşım olmasından memnundum.

Alice beni oldukça iyi tanırdı. Gruba itiraf ettiklerimden daha fazlası olduğunu bilecek kadar tanırdı.

"Evet," dedi, sanki bütün gece diğerlerinin gitmesini bekliyormuş gibi. "Söylemediğin şey ne?"

Gözlerine bakıp, "O adam Duncan Carpenter'dı," dedim.

"Hangi adam?"

Dudaklarımı büktüm ve yüz ifademi güçlendirmek için öne eğildim. Sonra da ağır ağır, "Şu adam," dedim.

Alice bir an kaşlarını çattı, sonra da tanımış gibi, "Şu adam mı?" diye sordu

Tam üstüne bastın anlamında çok belirgin bir baş işareti yaptım.

"Şu *senin* adam mı? Seni Kaliforniya'dan ayrılmak zorunda bırakan adam?"

"Pardon ama ben oradan kendi isteğimle ayrıldım."

"Ama o *senin* eski okulundaki adam, değil mi? Şu saplantı yaptığın?"

"Saplantı değildi o. Ciddi anlamda hoşlandığım biriydi diyelim."

Şimdi Alice hatırlamaya çalışıyordu. Bu konu hakkında konuştuğumuzdan beri bir süre -aslında bir ömür kadar uzun bir süre- geçmişti. "Onun günlüğünü karıştırmamış mıydın sen?"

"Karıştırmıyordum. O şehir dışındayken kedisine bakıyordum."

"Ama günlüğünü okudun."

"Şey, defteri mutfak masasının üzerinde açık olarak bırakmıştı. Bilinçaltından benim okumamı *istemiş* de diyebiliriz."

Alice, bu söylediğimin arkasında durup duramayacağıma karar vermek için bir an durup bekledi.

“Ayrıca,” diye devam ettim, “o günlük değildi. Sadece bir defterdi.”

“Kişisel düşüncelerle dolu bir defterdi.”

“Hepimizin kişisel düşünceleri vardır, Alice,” dedim, sanki güzel bir noktaya dokunmuş gibi.

“O kedi bakımı işini hiç almamalıydın zaten,” dedi Alice.

“Ne yapacaktım yani? Kedisini açlıktan ölmeye mi bırakacaktım? Pençeleri sökülmüştü ve kuyruksuzdu.”

“Adamın kedisi bile değildi. Kız arkadaşının kedisiydi.”

“O zaman bunu bilmiyordum.”

Bunun üzerine Alice bana bir bakış attı. Bakışlarında yarı şefkat, yarı aşağılama ve biraz da *hadi canım sen de*, ifadesi vardı.

Her neyse, inkâr etmeyi sürdürmek anlamsızdı. Alice tüm hikâyeyi biliyordu. Yıllar önce, Duncan nişanlanmak üzere -bu bir dedikodu da olabilirdi- şarap bölgesine tatile gittiğinde defterini *okumuştum*. Üstelik sadece açık duran sayfayı da okumamıştım. Çekmecedan bir mutfak maşası kapıp -*sanki sayfalara parmaklarımla dokunmamak* yaptığım şeyin rezilliğini hafifletecekmiş gibi- âşık bir Sherlock Holmes ya da bir deli gibi, parmak izi bırakmamak için sayfaları tek tek maşayla çevirerek adamın iç dünyasıyla ilgili ipuçları aramıştım.

Ne söyleyebilirim ki? İşin en berbat noktası buydu.

Çok aşağılık bir durumdu.

Ve aslında bir dönüm noktası olmuştu.

O âna kadar geçen iki uzun yıl boyunca Duncan Carpenter’a âşıktım. Deli gibi âşıktım. Umutsuzca âşıktım. Genç kızların pop yıldızlarına âşık olduğu gibi. Eğer Duncan’ın şarkı sözleri olsaydı, onları ezberlerdim; ürünleri olsaydı, onları satın alırdım; hayran kulübü olsaydı, onun başkanı olurum.

Tabii ki o bir pop yıldızı değildi.

Ama o, anlarsınız ya... bir çeşit ünlüydü. Özel ortaokul eğitimi dünyasının şöhreti idi. Bizim minik, alçakgönüllü topluluğumuz içinde çok önemli bir kişiydi. Öğretmen arkadaşlarımızın pop ikonu ydu.

Haklı olarak.

Kocaman ve içten gülümsemesi büyük ve sevimli dişlerini ortaya çıkarırdı. Yakışıklı olmak için çaba sarfetmesine gerek yoktu. Neredeyse fiziksel olan bir çekiciliği vardı. Başka insanların da olduğu bir odada bir süre kalsa, o sürenin sonunda etrafında bir grup insan toplanmış olurdu. Sanki etrafa öyle bir güneş ışığı yayardı ki hepimiz onu içimize çekmek isterdik.

Ben de dahil.

Özellikle de ben.

Fakat onun yakınında olduğumda berbatım. Olabilecek en kötü halimi sergilerdim. O yakınımda bir yerlerde olduğunda hissettiğim bütün o özlem, arzu, heyecan ve haz sistemimi karıştırdı sanki. Donakalır, sessizleşir, durgunlaşır ve utanırdım. Bir ucube gibi öylece gözümü kırpmadan ona bakardım.

En basit deyiimiyle, çok rahatsızlık duyardım.

Onu ilk tanıdığımda bekârdı ve değerlendirebileceğim bir sürü fırsatla dolu koca bir yıl boyunca da öyle kaldı. Ben de öğle yemeklerinde cesaretimi toplayıp onun masasına oturmaya çalıştım. Fakat o koca yıl çabucak uçup gitti ve birdenbire, daha ben hiçbir ilerleme kaydedemedi -güm!- kayıt kabul ofisine yeni gelen hoppa bir kız, yüz süz bir şekilde ona çıkma teklif etti.

Belli ki kişiye özel tahsis edilmiş park yerleri yan yanaydı.

Bu öğretmenler için bir ön sayfa haberi ydi ve ilkokul öğretmenleri de buna bütünüyle içermişlerdi. Bir çırpıda gelip kimi istersen onunla flört etmek biraz *haddini aşmak* değil miydi?

Görünüşe göre değildi.

Çok geçmeden bir ilişkiye başladılar, sonra ciddileştiler ve daha sonra da kızın ona çıkma teklif etmesinin üzerinden daha bir yıl geçmişti ki birlikte yaşamaya karar verdiler. Dedikodulara göre bunu kız teklif etmişti. Söz konusu başka bir çift olsaydı, feminist nedenlerden dolayı bu hareketi hayranlıkla karşılardım.

Kadın öğretmenler arasındaki ortak kanıya göre, kız, Duncan'la uyuşamayacak kadar fazla geleneksel, dar kafalı ve sıradandı çünkü Duncan'ın kişiliği tüm bunların tersiydi.

Açıkçası ben de aynı fikirdeydim. Fakat şunu da biliyordum ki benim görüşüm, büyük ölçüde aramızda geçen kısa iletişime dayanıyordu. Bir okul toplantısında o kızla beceriksizce sohbet etmeye çalışırken, “Kayıt ofisinde işler çok zor olmalı... Kimin alınıp alınmayacağına nasıl karar veriyorsunuz?” dedim.

Kız da bana göz kırpıp, “Sadece en çok parası olana göre,” dedi.

Sonra yüzümdeki şok ifadesini görünce çark edip gülmeye başladı ve “Şaka yapıyorum,” dedi.

Ama gerçekten şaka mı yapıyordu?

Hiç kimse kızın Duncan'ı hak ettiğini düşünmüyordu.

Tabii ki... bundan onu benim *hak ettiğim* sonucu çıkmazdı.

Asansörde ona merhaba bile diyemiyordum.

Her neyse, Duncan'la kızın birlikte yaşamalarıyla ilgili haber okulun hemşiresinden bir matematik öğretmenine, ondan da bir kütüphaneciye ve sonra da bana ulaşmıştı. Haberi alalı daha beş dakika geçmeden temiz hava almak için dışarıya çıkmıştım... Ve Duncan kedisine bakmamı o sırada istemişti.

Koridorun köşesinden tam dönmüştüm ki Duncan karşıma çıktı. Üzerinde Dakhund desenleri olan bir kravat takmıştı.

“Selam,” dedi.

Onu somut bir şekilde karşımda görünce panik içinde, “Selam,” diye cevap verdim.

Sonra, hayret edilecek bir şekilde, “Senin bir kedisever olduğunu duydum,” dedi.

Kedisever mi? Hayır. Ama konuşmayı kesmemek için omuz silk-tim ve “Daha çok köpeksever sayılıyım aslında,” dedim.

Şaşırdı.

Yanlış bir şey söylediğimi hissederek, “Yani,” diye devam ettim, “kedilere *karşı* değilim.”

“Bir sürü kedin yok mu?”

“Şey. Hayır.”

Kaşlarını çattı.

“Hiç kedim yok,” dedim, açıklayıcı olması açısından.

“Hmm. Birisi senin üç kedin filan olduğunu söyledi.”

Vay be. Benim hakkımda bildiği tek şey de... yanlıştı. Ya da beni tamamen başka biriyle karıştırmıştı.

O da benim kadar hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Nefesime odaklanmaya çalıştım.

Sonra, onu cesaretlendirmek için, “Kedilerden nefret etmem,” dedim. “Onlara zarar gelmesini filan istemem. Sadece... tarafsızım.”

Başıyla onayladı. “Anladım.” Sonra da dönüp gitmeye yeltendi.

“Dur!” dedim. “Neden sormuştun?”

Duraksadı. “Kedi bakıcısı arıyorum da. Hafta sonu için. Aslında sadece bir gece için.” Ve sonra, gerçek aşkım yeni sevgilisiyle romantik bir hafta sonu geçirirken, onun kedi tuvaletini temizlemenin ne kadar acıklı olacağını aklıma bile getirmeden, “Ben yaparım,” dedim.

“Gerçekten mi?”

“Elbette. Hiç sorun olmaz.”

Sonra bir bakmıştım ki onun evindeyim. Gizlice etrafı inceleyip mutfak masasıyla akıl almaz şeyler yapıyorum.

Peki, o defterin sayfalarını maşayla çevirirken ne arıyordum? Ne gibi bir şey bulmayı ümit edebilirdim ki? Daha yeni birlikte yaşamaya karar verdiği kadını aslında istemediğine dair yazdığı notları mı? Düş kurma esnasında rasgele karalanmış ve belirgin bir şekilde beni andıran bir yüz şekli mi? Sadece benim çözebileceğim ve İ-M-D-A-T harflerinin çıkacağı bir şifre mi?

Çok saçmaydı.

Her neyse, defterde hiç öyle bir şey yoktu.

Alışveriş listeleri vardı. Hatırlatmalar. Annesine yazılmış yarım kalmış bir mektup. Minik yeğenine birinci yaş günü hediyesi almak için daire içine alınmış bir not; “bebek motosiklet montu” yazısının üzerini çizip yerine “havalı bir şey” yazmıştı. Genellikle üç boyutlu kutulardan oluşan karalamalar, yapılacak işlerin listeleri ve defterin arka kapağının üzerinde bir sürü çetele işareti. Bunların dışında özel, akılda kalıcı veya kişisel bir şey yoktu. Benimle hiç ilgisi olmayan ve hiç de mutsuz sayılmayan bir yaşamın normal döküntüleri idi hepsi de.

İşte tam sayfaları çevirerek eski durumuna getirirken aklıma çok önemli bir sözcük geldi: “Yeter.”

Bunu yüksek sesle söylüyormuşum gibi açıkça duymuştum. Arından bağıarak söyledim.

“Yeter.”

Sonra başımı salladım. Böyle, kaçamak bakışlar atarak, koridorlarda onun yanından hızla geçerek, öğle yemeklerinde onun masasının yanına -ama çok yanaşmadan- oturarak, oyun bahçesinde anaokulu dans partilerini yönetmesini seyretmek için duraklayarak yaşamaya devam edemezdim. Onun için yanıp tutuşarak.

Yeterdi.

Buna bir son vermem gerekiyordu. O, başka birini seçmişti. Artık kendi yoluma devam etme vakti gelmişti.

Ve her zaman, ya da genellikle, kendime verdiğim yaşam nasihatini tutmasam da o gün tuttum. Maşayı çekmeceye geri koydum ve

dışarı çıkıp kapıyı kilitledim. Arabayı doğruca eve sürdüm ve internete girip yeni bir iş aramaya koyuldum.

Her neyse, işte onca yerin arasında Teksas'a gelişim böyle olmuştu. Gerçi sonunda kendini Teksas'ta bulan hemen hemen herkesin nedenleri aynıydı: *Aşk ya da para*.

Bu adaya şans eseri gelmiştim ama gerçek bir eve burada, ülkenin en ucunda, rüzgârdan yıpranmış bu tarihi kasabada kavuştum. Marangoz Gotik⁵ verandalı, boyalı Viktoryen evlerini seviyordum. Tuğla kaldırım taşlarını ve turistik tişört dükkânlarını seviyordum. Körfezin çamurlu, yumuşak kumunu ve sahile çarpan yumuşak dalgalarını seviyordum. Kasabanın hem alçakgönüllü hem de gururlu oluşunu, hem yıpranmış hem dirençli duruşunu, hem bitkin hem enerji dolu oluşunu, hem tarihi hem de durmadan kendini yeniliyor olmasını seviyordum.

Her şeyden çok da okulumuzu seviyordum. İşimi. Kurduğum yaşamı.

Duncan Carpenter sonrası -içinde onun yer almadığı- yaşamımı.

Çay yapmak için su ısıtıcısını açarken Alice'e, "Kent Buckley'nin dünya üzerinde işe alabileceği onca insan arasından... onu seçmiş olmasının olasılığı kaç?" dedim.

"Sahiden olasılık hesabı yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu Alice.

"Galiba hayır," dedim.

Ama Alice harekete geçmişti bile. "Meydan okuma kabul edildi! Burada düşünülmesi gereken çok sayıda değişken var. Güneydoğudaki özel okulların karekökünü almak, sonra eğitim yılı başlamadan hemen önce ani bir atılım arayışındaki yöneticilere sahip olanları

⁵Marangoz Gotik (Carpenter Gotik), 19. yüzyılın ortalarında yerel ABD mimarisinde Gotik biçimler kullanan mimari tarzdır. (ç.n.)

hesaba dahil etmek, daha sonra da X-Y eksenine göre çözmek gerekiyor.”

Bir saniye kadar onun ciddi olduğunu düşündüm.

Alice, yüzündeki ölü ifadesiyle hafifçe gülümseyerek devam etti. “Esasen, yerçekimi alanı için kurtulma hızında kullandığın denklemin aynısı. Eksi alfa ve omega tabii ki. Çarpı pi sayısı.”

“Kendimi dalga geçiliyormuş gibi hissediyorum.”

“Adamın o fotoğrafını gördüm,” diye sözünü bitirdiğinde artık açıkça sırıtıyordu. “O çene hattının eğimini hesaba katarsan, oradaki katsayı bütün kavisi eğiltir.”

Öfkelenmişçesine burun deliklerimi açtım. “Yardıma için çok teşekkürler.”

“Gerçekten güzel bir çene hattı var.”

İçimi çektim. “Öyle, değil mi?”

Aslında özellikle Babette’in geçirdiği evreyi düşününce bu, dert etmeyecek kadar sığ bir mesele gibi geliyordu. Demek eskiden hoşlandığım adam geri dönüyordu. Aman ne önemli.

“Sanırım artık olasılıkların pek önemi kalmadı,” dedim. “Oldu bitti.”

“Aferin sana,” dedi.

“Yine de bana hak ver,” dedim. “Bu beni çok garip bir duruma düşürür.”

Alice dikkatle yüzüme baktı. “Yıkıldın mı sevindin mi anlayamıyorum.”

“Yüzde doksan dokuz yıkıldım ve yüzde bir sevindim,” dedim. “Ama tam tersi gibi hissediyorum.” Bu iki duygunun birbirini sıfırlayabileceğini düşünebilirdiniz ama aksine birbirini güçlendiriyordu sanki.

Alice başıyla onayladı. “O halde... yıkıldın çünkü...”

“Çünkü! Çünkü kendisinin haberi olmasa da bu insanla bir geçmişim var. Ama bir de bakıyorum ki başarıyla başa çıkıp geride bıraktığım bu geçmiş birdenbire geri tepmiş. Eski okulumu bırakmamın tek nedeni bu adamdı -*yüzde yüz ondan kaçmak içindi*- ve şimdi o buraya geliyor. *Buraya*. Şimdiden bu hikâyenin nasıl biteceğini görebiliyorum. O adam beni buradan da uzaklaştıracak. Sonra da uzaklarda bir yerde yeni bir işe girmek ve her şeye en baştan başlamak zorunda kalacağım. Ama biliyorum ki, hiçbir yeni okul bu okul kadar harika olamaz ve bu da hayatımın geri kalanını sürgünde, buranın, arkadaşlarımdan ve her şeyin hasretini çekerek geçireceğim anlamına geliyor.”

“Sanırım bu mümkün olan senaryolardan bir tanesi,” dedi Alice.

Eğildim ve alnımı masaya vurdum. “Bu adamın evimi çekip almasını istemiyorum.”

Alice kaşlarını çatı. “Yani bir milyon yıl önce ondan hoşlandın diye seni işten atacak, öyle mi?”

“Beni işten atacağını sanmıyorum,” dedim. “Sadece beni o kadar mutsuz edecek ki istifa etmek zorunda kalacağım diyorum.”

“Sence sana kötü mü davranacak?”

“Hayır,” dedim hezimete uğramış gibi hissederek. “Bence bana karşı nazik olacak.”

Alice, *Ne?* der gibi, başını yana yatırdı.

“Bence gerçekten nazik davranacak,” diye açıklama yaptım. “Aşırı nazik. Bütününüyle dayanılmaz biçimde nazik.”

Alice, *Anladım* dercesine başını kaldırdı. “Bu aşırı nazik tavırlarının seni yine yıkıp geçeceğini düşünüyorsun.”

“Tıpkı Tsunami gibi.”

“Yani bu kez de önceki durumun aynısı tekrar edecek diyorsun.”

“Ama daha kötüsü olacak. Çünkü bu kez onlar evlenecek ve kırk tane filan çocukları olacak. Ve çok istediğim ama aşırı korkaklıktan

elde edemediğim bir hayat, beni paramparça edene dek, hiç durmadan etrafımda dönecek.”

Alice çok kibar bir şekilde, “Belki de başka bir şekilde yoluna girer,” dedi.

Ama ben umutsuzluğumu kabullenmiştim. “Hayır. Hepsi bu. Böyle olacak.”

Fakat Alice pes etmiyordu. “Pekâlâ, ya şu anda adam evliyse? Peki ya adamın bir sürü çocuğu olmuşsa? Bu senin iyiliğine işler! O zaman onu hemen hemen hiç görmezsin. Yorgun düşmüş olacağı için eminim ki Babette’in arka bahçesinde bira içmeye gelmez.”

“Fark etmez,” dedim, omuz silkerek. “Onu yeteri kadar göreceğim. O kadarı da iş görür.”

Gözümde Duncan’ı okulumuzun avlusunda, o çılgın pantolonlarından birisini -belki ıstakoz desenli kırmızı olanı- giymiş, etrafındaki sevinç çığlıkları atan çocukların arasında plaj toplarını atıp tutarken canlandırdım.

“Hasta görünüyorsun,” dedi Alice, beni gözlerken.

“Midem bulanıyor,” dedim. Ve o sırada bunun doğru olduğunu fark ettim. Son günlerde cereyan eden denge bozucu şeylerin arasında beni en çok şaşkına çeviren olay bu olmuştu.

“Belki de bu durum senin düşündüğün kadar kötü olmaz,” dedi Alice. “Belki o geldiğinde hiçbir şey hissetmeyeceksin. Tutkular her zaman güçsüzleşir. Yıllar geçmiş. Belki onu gördüğünde sana yaşlanmış ve çekiciliğini kaybetmiş gelecek. Belki kulaklarında kullar çıkmış olacak. Ya da belki dişlerinden biri tuhaf bir şekilde kararmış olacak. Veya,” dedi Alice neşeyle -sanki bu en parlak fikriymiş gibi-, “belki de artık ağzı kokuyordur!”

“Belki,” dedim ama aslında sadece kibarlık olsun diye böyle söylemiştim.

“Sadece şunu söyleyeyim,” dedi Alice, “toplantıdaki o fotoğrafı o kadar da dayanılmaz değildi.”

Fotoğrafı açıklayamadım. “Evet,” dedim. “Ama o resim Duncan’ı yansıtmıyordu.”

“Umarım öyledir,” dedi Alice.

“Onu seveceksin,” dedim emin bir sesle, “istemersen de. Hepimiz seveceğiz. Onu sevmemezlik edemezsin. Sıcak havalarda otoparka su tabancaları getirirdi. Şapka Günü’nü o icat etmişti. Krep yeme yarışmasını o başlatmıştı. Bir keresinde çocuklara oyun bahçesinde müthiş bir flash mob⁶ yaptırmıştı. Başka bir zaman, hiç kimseye söylemeden bir pamuk şeker makinası kiralayıp kafeteryaya koymuştu. Her yıl okulun son gününde sınıfa mor kadifeden bir takım elbiseyle gelir, sonra oradan bir limuzine binip yaz tatiline çıkardı.”

“Pekâlâ,” diyerek kabul etmek zorunda kaldı Alice. “Güzel. Demek adamda *joie de vivre*⁷ varmış.”

“Evet, var,” dedim. “Ve bunu insanlarla paylaşır. Onun yanında olup da o yaşama sevincinden nasibini almaman mümkün değildir.”

“O halde, onun gelişi... okul için iyi olacak.”

“Sadece iyi değil, *muhteşem*,” dedim. “*Muhteşem* olacak. Okul için yani.”

Alice başıyla onaylayıp benim düşüncemi tamamladı. “Senin için de biraz kötü olacak.”

“Buradaki ironi şu,” dedim. “Oradan ayrıldıktan sonra pişman olmuşum. Gittikten sonra onu o kadar özledim ki. Onu tekrar görmek için türlü türlü nedenler hayal eder, yakınında olmak için bir fırsat çıkmasını beklerdim.”

“Kesinlikle,” dedi Alice beni gerçekten anladığını belirtmek için. “Demek ki çok istemişsin.”

Başımla onayladım. Daha sonra mutfağa bir sessizlik çöktü. Gözlerimiz yarı içilmiş çay bardaklarımıza dalmıştı.

⁶Birbirini tanımayan bir grup insanın internet üzerinden, e-posta veya sosyal ağlar vasıtasıyla daha önceden belirlenen yer ve zamanda, yine önceden kararlaştırılan, amacı genelde eğlenme olan bir eylemi gerçekleştirdikten sonra dağılmaları esasına dayanan bir sosyal aktivitedir. (ç.n.)

⁷Yaşama sevincini ifade eden Fransızca bir tamlama. (ç.n.)

Bu kısacık sessizlikte, benim için diğer bir kötünün kötüsü haberi fark ettim. Midem bulanmıştı. Fiziksel olarak. Babette'in mutfağında oturup Duncan Carpenter'dan söz etmek midemi bulandırıyordu.

Ama öylesine bir bulantı değildi bu. Çok değişikti. Nörolojik olarak bir sıkıntı olduğunu işaret eden bir bulantıydı. Bazen, nöbet geçirmek üzereyken hissettiğim bulantı gibiydi.

Ara ara geçirdiğim bir nöbetti bu.

Tek tük. Yılda bir ya da iki kez gelirdi.

Pekâlâ. Artık söyleyeceğim. Ben epilepsi hastasıyım.

Hafif düzeyde epilepsim var.

Çok az.

Oturduğum sırada ve bedenimin içindeki hisleri duyumsadığımda bir nöbet aurası⁸ geçirdiğimi anlayacak kadar belirti verirdi.

Bu da aslında kendi içinde bir atak sayılırdı, sadece nöbet gibi gelmiyordu.

Bulantının midemde fırtına bulutları gibi toplandığını hissettim. Oturduğum yerde biraz daha dikleşip sandalyemi masadan birkaç santim uzaklaştırdım.

Alice bunu fark etti. "İyi misin?"

"Sadece biraz... kötü hissediyorum," dedim.

"Aura mı geçiriyorsun?"

Alice hastalığımı bilen birkaç kişiden biriydi.

Ağzımı O şeklinde yuvarlayıp kontrollü bir biçimde iç çektikten sonra, "Muhtemelen," dedim. *Tabii ki. Tabii ki geçiriyorum* anlamında bir iç çekti bu.

Risk faktörlerinden birisi strestir. İronik bir biçimde.

⁸Aura, bazı epilepsi nöbetlerinde ve migren ataklarında görülen ve duyuları etkileyen; çok kısa, kişiden kişiye değişebilen, haberci bir belirtidir. (ç.n.)

Çocukken kötü geçerdi, bayağı kötü geçerdi. O kadar kötüydü ki üçüncü sınıfta en yakın arkadaşım, kafeteryada geçirdiğim çok kötü bir nöbete tanık olduktan sonra beni yaş gününe davet etmekten vazgeçmişti. Daha sonra ortaokuldayken nöbetler gitti ve o kadar uzun süre olmayınca iyileştiğimi sandım.

Ama buraya taşındıktan az bir süre sonra hastalığım nüksetti.

Ancak nöbetler hafifti. Resmin bütününe bakıldığında gerçekten çok kötü sayılmazdı. Bunu hatırlamaya çalıştım. Fakat... ya bunun düşüncesi? Nüksettiğini bilmek? Her an bir atak geçirme *olasılığı*? İyileşmediğimi anlamak? Hâlâ yatıya kalmalı bir davete çağırılmayacak o kişi olmak?

Bu fikir kendimle ilgili bütün algılarımı değiştirmem için yeterliydi.

Fakat bu, mecbur kalmadıkça diğer insanlara asla söz etmediğim bir şeydi. Bu, küçük bir buz kalıbı gibi içimde taşıdığım bir korkuydu.

Ve sonra, Alice belirtilerin çözümünü sebeplerde aradı. “Belki biriyle çıkmaya başlamalısın.”

“Biriyle çıkmak mı?” diye sordum.

“İşte. Önlem amaçlı.”

“Kiminle?” diye sordum. “Güvenlik görevlisi Raymond’la mı?”

“Bilgi işlem birimindeki şu kulak memesi halkalı çocuğa ne dersin?”

“Kulak memesi halkası bu ilişkinin başlamadan bitmesi için yeterli.”

“Ya şu özel ders veren Bruce’a ne dersin?”

“Postane Caddesi’ndeki kahve dükkânını işleten kızla evli o.”

“Peki, beşinci sınıfların yeni fen öğretmeni boşanmamış mıydı bu aralar?”

“Aman Tanrım, Alice!” diye çığlık attım. “Adam *kırk* yaşında fi-
lan!”

Alice bu tepki patlamasını desteklemiş görünmüyordu. “Sen de
bir gün kırk yaşına geleceksin.”

“*On iki yıl* sonra.”

“Mesele şu ki,” dedi Alice, “eğer birine -herhangi birine- çabucak
âşık olursan, o zaman kalbin bunları dert edemeyecek kadar mutlu
olacak.”

“Ben aşk konusunda uzman değilim,” dedim. “Ama bu işlerin
böyle yürüdüğünü sanmam.”

Bu çok saçmaydı. Ataklar geri geldiğinden beri kimseyle flört
etmemiştim. Evet, bu kısmen adadaki seçeneklerin sınırlı olmasın-
dandı. Ama daha çok, benim istikrardan hoşlanıyor olmam yüzün-
dendi. Daha da ötesi, istikrara *ihtiyacım vardı*. Özellikle de şimdi.
Durağanlığa. Rutine. Eğer “çabucak birine âşık olmak” mümkün
olsaydı bile, özellikle duygusal karmaşa yaşadığım şu sıra, bunu yap-
mak için en kötü zamanlama olurdu. Üstelik -bunu hiç kimseye,
hatta belki kendime bile itiraf etmemiştim- çoktan vazgeçmiştim.

Çünkü hayatımın merkezinde ısrarla duran yanıtsız bir soru var-
dı. Nöbetler tekrar başladığında zihnime geri dönen bir soruydu bu.
Sürekli sormakta olduğumu tamamen fark etmediğim bir soruydu.
Hatta yanıtlamak istediğimden emin olmadığım bir soruydu.

Beni şu anda kim sevebilirdi?

Bunu yüksek sesle söylemek şöyle dursun, şimdiye kadar içimden
bile kelimelere dökmemişim.

Ve bugün başlamaya niyetim yoktu.

Dört

O gece, ertesi gece, ya da daha sonraki gece nöbet geçirmedim.

Bazen tehdit ederler ama asla gelmezler.

Ama kesinlikle odağınızı netleştirebilirler. Nöbetin ardından sakinleşmeye, alışmaya ve *nöbet geçirmemeye* çalıştım.

Bunu söylemesi kolay, yapması zordu. Özellikle de rahatlamayı beceremediğinizde ve strese girmeye başladığınızda.

Aslında mümkün olandan çok daha fazla yapacak işim vardı. Yaz mevsimi boyunca kütüphanede çalışmamıştım. Sadece Max'in ölümünden beri değil, öncesinde güle oynaya partisini planladığım zamandan beri kataloglamayı daha sonraya bırakmıştım. Cenazenin ardındansa zaman Babette'in üzerine titremekle geçti: cenaze törenini organize ettim, çamaşırları yıkadım, onun sevdiği ama ağzına bile koymadığı yabanmersinli muffinler yaptım, bahçesini suladım ve okunmamış taziye kartlarını alfabetik sıraya dizdim.

Yaz mevsimi benim işlerimi düzene koyma dönemimdi. Bu süreyi arayı kapatmak ve ileriye dönük planlarımı yapmak için kullandım. Ama bu yaz ikisini de yapmadan neredeyse yazın sonunu getirmiştim.

O halde artık oyalanmak yoktu. Bunların hepsiyle -şokla, yasla, korkuyla, beklentiyle, endişeyle- eskiden kalma yöntemle, yani bir işkolik gibi başa çıkma zamanıydı.

Uygundu. Çünkü gerçekten tonlarca işim vardı.

Normal bir yılda bile okul başlamadan önceki hazırlıklar gecenin geç saatlerine kadar uzun bir çalışma gerektirir. Bütün yeni kitap-

larımızı kataloglamak, damgalamak (ben kapak sayfası ve sayfa kenarı damgalayanlardanım), barkodlamak, kitap kaplarını naylonla sarmak, hepsini raflara yerleştirmek. Bunlara ek olarak da dekorasyon, organizasyon ve ders planı yapmak, dolaplarımı Marie Kondolamak⁹, öğretmenlerin getireceği ders planlarını denetlemek ve çalışma birimleriyle ve kitap raporlarıyla uyumlu kitapları depolamak sayılabilir. Bunların hepsi de planlama, hızlı çalışma ve fiziksel çaba gerektirir.

Benim bütün gün kütüphanede sadece “boş boş oturduğumu” düşünen insanların sayısı beni daima şaşırtmıştır. Yaptığım işin sadece okumak olduğunu düşünenleri saymıyorum bile. Bir de orada yaşadığımı düşünen çocuklar var tabii ki.

Yani, orayı benim gerçek evim sanıyorlar.

Evet, sürekli okurum ama işgününde değil. İşgünlerinde çocuklara, ihtiyaç duydukları kitapları bulmalarına yardım ederim ve onlara kendi kendine kitap çıkış kaydı yapmayı öğretirim. Ayrıca “nasıl kitap bulunur”, “nasıl iyi bir kütüphane kullanıcısı olunur” ve “hikâyeler neden önemlidir” konularında dersler veririm. Her seviyedeki sınıflara, hatta büyük çocuklara bile kitaplar okurum. Rafları yeniden doldurmak, kütüphaneye yeni kitaplar bulmak için katalogları incelemek, raflardan eski kitapları çıkarmak konularında gönüllüleri eğitirim. Ek olarak öğle yemeği nöbeti, öğretmenlerle toplantılar, yazar ziyaretleri, sınıfların planlanması ve baharda da saatler süren envanter tutma işlerini de unutmamak gerekir.

İnsanların sandıklarından daha fazla iş vardır.

Hatta benim sandığımdan da fazla iş vardır.

Dahası, bu yıl -kendi paramla- capcanlı boyanmış geri dönüştürülmüş bisiklet parçalarından oluşan karışık renkli bir duvar heykeli satın almıştım. Onu bulduğum internet sitesinde çok huzur verici görünüyordu ve ağır ağır dönerken çekilmiş bir videosu beni adeta büyülemişti. Fakat kutuyu aldığımda ve içlerinde monte edilmesi

⁹Hayatı sadeleştirmek ve huzur bulmak için derle, topla, rahatla mottosuyla gündeme gelen Japon yaşam alanı düzenleme uzmanı Marie Kondo'nun “KonMari Metodu” adıyla bilinen tekniği. (ç.n.)

gereken en az yüz parça bulunan gelişigüzel poşetleri görünce hemen tekrar kapattım.

Hayır. Boş ver.

Bunları birleştirmek en az bir milyon saatimi alacaktı. Yapacak işler listeme göre, o heykeli monte etmek en sona kalmak zorundaydı.

İşkoliklik hem işe yaradı, hem de yaramadı.

Kuramsal olarak, “stres atmak” denince, aklıma köpük banyoları, sürükleyici romanlar ve tüylü battaniyeler altında yapılan şekerlemeler gelir ama aslında bunların hiçbiri için zamanım yoktu. Fakat yığılmış işlerimi birer birer bitirmenin de stresi azaltıcı bir etkisi vardı. Bunun nedeni sadece her bir yapılacak iş maddesinin üzerini çizdiğimde daha az paniklemem değil, aynı zamanda resmin bütününe bakmamı engellemesiydi. Beni geçmişi düşünmekten ve geleceği düşlemekten alıkoyuyor ve sadece tam önümde duran bir sonraki minik adıma odaklanmamı sağlıyordu.

Odağınızı bu şekilde yönlendirmenin rahatlatıcı bir tarafı vardır. Bu bir tür, “ayrıntılarla uğraşıp büyük resmi görememe” etkisiydi. Ve o belirli rahatlama anlarının içinde büyük resmi tamamen aklımdan çıkarmıştım.

İşte bu sayede Alice, Duncan’la ilk kurul toplantısından bir gece önce her zamanki gibi beni şoka uğratmayı başardı. O günün pazar olduğunu biliyordum ama hangi pazar olduğunu birazcık kaçırmışım.

Haftalık alışverişimi yapmak üzere markete giderken Alice’den şu son derece sıradan mesaj geldi: “Güzel haber!”

“Nedir o???” diye cevap yazdım.

“Otobiyografım için başlık buldum.”

“Harika!”

“Değil mi?”

“Başlık ne???”

“Matematiği çöz.”

“Lütfen çözdürme bana”

“Hayır! Başlık bu!”

“???”

“Matematiği çöz: Alice Brouillard’ın Hikâyesi.”

“Ah.”

“Müthiş, değil mi? Bunu aynı zamanda slogan olarak da kullanacağım.”

“Her zaman bir slogan istemiştin.”

“Öyle. Şimdiden teşekkürler.”

“Ne için?”

“Hayalet yazarım olduğun için.”

İşte, Alice’le benim her zamanki yazışmalarımızdı bunlar. Birbirimize birkaç GIF de attıktan sonra tam bitirdik diye düşünürken son bir *ding* sesi geldi ve Alice, “Yarın şu meşhur adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum!” yazdı.

İşte o anda telefonu elimden bırakıverdim.

Yarın. Aniden *yarın* oluverecekti. Hani şu bildiğimiz yarın. O kadar korkarak beklediğim bir şeyin zamanını takip etmemişim. İsteyerek ya da istemeyerek yeni bir yaşama adım atmışken, Duncan Carpenter’ı -istesem de istemesem de- tekrar göreceğim zamanı kaçırmışım.

Buna inanamıyordum.

Olacak şey değildi.

Aslında hiçbiri olacak şey değildi.

Stresini at, gevşe. Kendi kendime telkinde bulunuyordum. *Gevşe.*

Ama zamanlama iyiydi. Marketlerin her zaman hoş bir anestezi etkisi olduğunu düşünmüştümdür.

Bir alışveriş arabası kaptıktan sonra derin nefesler alarak dergilerin ve ucuz kitapların satıldığı bölümün etrafından dönüp reyonların arasında bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Her tarafı tek boynuzlu at baskılı -indirimli fiyatı 7.99 dolar olan- bir plaj havlusu almayı düşündüm. Bir mikser ihtiyacım var mıydı? Ya da bir kahve öğütücüsüne? Yeni bir muffin kutusu gerekiyor muydu acaba?

Alışveriş sepetime sadece tek bir şey koyabilmişim ki -olmazsa olmaz bir ihtiyaç olan kahve- o anda aniden onu gördüm.

Duncan Carpenter.

O buradaydı. Durup dururken karşıma çıkmıştı. Benim marketimdeydi.

Bir an için -tek bir an- onu koridorun diğer ucundan geçerken görmemle çömelip alışveriş arabamın arkasına saklanmam bir oldu.

Ağır ağır, tüm dikkatimi toplayarak tekrar ayağa kalktım ve arabamı onu gördüğüm yere doğru itip köşeden etrafı gözledim.

İşte, oradaydı. Ortadaki geniş koridorun öbür ucunda, beyaz Oxford gömleği ve gri kumaş pantolonuyla alışveriş arabasını iterek, önemsemez bir tavırla, uzun adımlarla yürüyordu. Tamamen normal bir şey yapıyormuş gibi bir havası vardı. Sanki Duncan Carpenter adındaki kişiler Galveston'daki marketlerde her zaman dolaşırlardı.

Evet. Ta kendisiydi.

Yüzünü görememiştim ama bu yürüyüşü; bacaklarını öne doğru atışını ve ayaklarını yere vuruşunu nerede görsem tanırdım. *Zaten yürürken öyle yapılır*, dediğinizi duyar gibiyim. Ama ben onun adımlarındaki kendine özgü hareketleri bilirdim. Açılarını, ritmini, salınmasını tanımıştım. Bazı değişiklikler vardı ama temel hareketler aynıydı. Duruşu, yürüyüşü, başının arkası bütünüyle Duncan'dı. Gözüm biraz daha aşağıya kayd.

Tamam, poposu da onaylandı.

Bununla birlikte panikle sarsıldım.

Hazır değildim. Bunu yapamazdım.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Gün boyu kütüphanede kitap kaplarını naylonlayıp onları bilgisayarda kataloglamıştım. Sonra da doğru Babette'in evine gidip ona akşam yemeği için döke saça -çoğunu da tişörtümün üzerine sıçratarak- domates soslu makarna yapmıştım ve biraz daha kalıp bulaşıkları yıkamıştım. Gözlerim yorgun ve şiş, omuzlarım gergindi. Bu sabah duş da almamıştım. Bundan emindim ama şimdi deodorant sürüp sürmediğimi bile hatırlamıyordum. Ya da saçımı tarayıp taramadığımı.

Hayır. Şu anda Duncan Carpenter'la karşılaşma zamanı değildi. Yeniden.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Alışveriş arabamın arkasına eğilerek arkasından gitmeye başladım. Kasa koridorlarına yaklaşırken onu gözden kaybetmemenin daha iyi olacağını düşündüm.

Bütün o bilinçsiz alışveriş şu anda aklımdan çıkıp gitmişti. O buradaydı! Adada! *Benim* yaşadığım adada! O kadar yer dururken benim marketimdeydi!

Onu görmek ne kadar şok ediciydi anlatamam. Geriye dönüp baktığımda, kahveyi bırakıp akşamın karanlığında sıvışabileceğimi fark ettim.

Ama gerçekten kahvem bitmişti. Yeni okul dönemi başlarken kahvesiz kalamazdım.

Beni fark edip dönmesin diye direkt olarak yüzüne bakmak istemiyordum. O yüzden onun birkaç santimetre sağında kalan bir noktaya gözümü dikip donmuş gıdaların oradan sola dönmesini bekledim. Sonra da sağa kıvrılıp ilk karşıma çıkan kasaya girdim ve kasiyerin yürüteçli yaşlı bir adam için markette bulunan ne kadar donmuş akşam yemeği türü varsa, hepsini tek tek taramasını bekledim.

Yaşlı adam için merhamet hissetmiş olmam gerekir miydi? Elbette.

Acaba Babette gibi hayatının tek aşkını kaybettikten sonra kendi başının çaresine bakmaya çalışan bir dul olabilir miydi? Ya da ihtiyaç sahibi bazı arkadaşlarının haftalık alışverişini mi yapıyordu acaba? Veya belki de hastaydı ve becerebildiği tek şey mikrodalgada ısıtılan yemekleri hazırlamaktı. Herkesin bir hikâyesi vardı. Ama benim şu anda birisine acıyacak zamanım yoktu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Adamın arkasında, donmuş kutuların üzerinde barkod okuyucusunun tekrar tekrar taranmasını sabırsızlıkla -aslında ayağı-mı hafifçe yere vurarak- beklerken endişem gittikçe artıyordu.

Bu arada, kasiyerin de biraz kalın kafalı olduğunu ekleyebilir miyim? Ürün numaralarını elle girmeyi düşünemiyor ya da bilmiyordu. O yüzden tarayıcı ötmeyince, bir daha, bir daha, bir daha tarıyordu. Sonra tişörtünün kenarıyla tarayıcıyı siliyor, üflüyor ya da sert bir sesle alete doğru sesleniyordu.

Yedi bin donmuş akşam yemeğinden sonra kafamı taşıyıcı banda vurmak istiyordum. Ama hareketsiz kaldım. Tamamıyla hareketsiz. Çünkü en sonunda yaşlı adam tam alışverişin sonunda para üstünü -Aman Tanrım, hem de beşlik, onluk bozukluklar halinde- sayarken, arkama bir alışveriş arabasının yaklaştığını duydum. Önce duydum, sonra da hissettim çünkü araba küt diye popoma çarpıverdi.

“Ah. Pardon,” dedi arabayı iten kişi. Artık otuz santim kadar arkamdaydı.

Duncan Carpenter.

O sesi duymayalı dört yıldan fazla olmuştu ama hemen tanıdım.

Biraz önce koridordaki yürüyüşünü gördüğümde o olduğundan yüzde doksan emin olmuştum. Poposuna gözümü kaydırdığımda, tahminim yüzde doksan dokuza fırlamıştı. Ama şu anda, sesini de ekleyince yüzde yüze çıkabilirdim. Oydu. Hiç şüphem yoktu. En küçük bir şüphem dahi yoktu. Şurada, sos lekeli tişörtümle dururken arkamdan başka birisinin popoma toslama ihtimali sıfırdı.

O anda bildiğim tek şey vardı.

Arkama dönüp bakmayacaktım.

Arkama bakmaktansa kahvemi bırakıp gidecektim. Arkama bakmaktansa, yürüteçli yaşlı adamı kenara itip geçecektim. Arkama bakmaktansa, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp emekleyerek park yerine gidecektim.

Onun “Pardon,” demesine cevap vermeyince, tekrar denedi ve “Frenlere yeteri kadar hızlı basamadım,” dedi.

Bilin bakalım ne yapmadım? Arkama bakmadım.

Sadece elimi kaldırıp önemi yok anlamında çabucak salladım.

Sonra orada durdum. Ve onu tanımazlıktan geldim.

Bir kutu kahvenin parasını ödemek için sıra bana geldiğinde, başımı bile çevirmeden dümdüz karşıya baktım ve sadece gözlerimi yana çevirerek kasiyeri onayladım. İşlem tamamlanınca, kahve kavanozunu kolumla sarıp kasiyerin önüne beş dolar attım ve oradan hızla uzaklaştım.

“Para üstü ne olacak?” diye bağırdı kasiyer, arkamdan.

“Kalsın,” diye seslendim başımı bile çevirmeden ve küçük yaşlı adamın yanından jet hızıyla geçip gittim.

Dışarıda, kaldırımın üzerinde kısa bir süre bir direğe yaslanıp durdum. Sonra da başka bir şey olmasına fırsat vermeden kendimi bir an önce lanet eve atmak için bir kaçak gibi sendeleyerek hareket ettim.

Bir blok ötede, paniğim azaldıkça, sonunda kafama dank etti.

Bu gerçekleşiyordu. Hakikaten gerçekleşiyordu.

Duncan Carpenter buraya taşınıyordu, hatta çoktan taşınmıştı.

Bu gerçektir. Her gün işe gitmek ve onu görmek zorunda kalacaktım. Ona sahilde, kasabada dolaşırken ve artık kesinlikle biliyoruz ki markette rastlayacaktım. Tabii ki, artık Andrew okulundaki o akılsız kayıt kabul memuruyla evlenmiş olacaktı. Mutlaka bir aile kurmuş

olmalıydı. Bütün bu yıllar içinde kaç tane çocuk yapmaya zamanları olmuştu acaba? Üç mü? Dört mü? En az bir kaz sürüsü. Belki de daha fazla. Tabii ki, tabii ki. Duncan müthiş bir baba olurdu, çocuklarını omuzlarında taşıyıp uçururdu. Karısı da çocukların bütün aktivitelerini renk kodlu aile takviminde organize ederdi. İyi bir aşçı olur, her akşam yemekte tam bir bardak şarap içerdi... ve elindeki bütün nimetleri hakkı gibi görürdü.

Onların çok güzel ve sevimli hallerine bakmak zorunda kalacağım tüm okul faaliyetlerini düşündüm. Duncan'ın, ellerinin üzerinde yürürken, ya da sosisli sandviçleri atıp tutarken veya okula dönüş pikniğinde bir karaoke makinasını çalıştırırken yaptığı maskaralıkları, karısının nasıl iyi huylu bir hoşgörüyü karşıladığına bakacaktım.

Daha ne olduğunu anlamadan, kaçınılmazı kabullenme çabası olarak başlayan bir şey o kadar şiddetli bir korkuya dönüşmüştü ki kendimden kaçmaya çalışıyormuşçasına daha hızlı yürümeye başlamıştım. Sadece düşüncesi bile... Benim yaşamım her bakımdan yetersiz kalırken, onlarla birlikte oraya kapanıp, sürekli aile saadetine tanıklık etmeye katlanma düşüncesi...

Ah, Tanrım. Bu, sandığımdan da kötü olacaktı.

Daha önce de ondan kaçmıştım. Her şeyden vazgeçip uzaklaşmış ve kendime yepyeni bir yaşam kurmuştum. Güzel bir yaşam. Ve şimdi, yürüyerek -belki daha doğrusu, ayağımı yere vura vura geri dönerken, gamsız bir şekilde buraya gelip her şeyi berbat ettiği için Duncan Carpenter'a ölesiye kızgındım. Onu işe aldığı için Kent Buckley'ye de kızgındım. Hazır söylemişken, her şeyden önce bizi bu durumda bırakıp gittiği için Max'e kızgındım.

Ahır evine döndüğümde kaçış yoktu.

Bu benim hayatımdı.

Şimdi, Duncan herkesi büyüleyip en sevilen yeni adamımız olarak Max'in yerini aldığına göre, önümde görebildiğim tek şey ıstıraptı. Her yerde Duncan olacaktı. Her gün. Sonsuza kadar. Peki, bu beni nasıl etkilerdi? Bitkinleşir miydim? Yıkılır mıydim? Küskünleşir, kurur ve küçülür müydüm?

Sonra, olay gözümde netleşti: Bir şeyler feda edilmeliydi.

Duncan Carpenter'ın, Kent Buckley'nin, hatta Max'in yaptıkları konusunda benim bir seçeneğim olmayabilirdi. Ama bu, benim hiçbir seçeneğim olmadığı anlamına gelmiyordu.

Burada kalıp durumun dayanılmaz derecede acı verici bir hale gelmesini pasif olarak beklemek zorunda değildim. Hayatım etrafımda paramparça olurken öylece durmak zorunda değildim. Bir şey yapabilirdim. Sonradan gitmek yerine şimdiden gidebilirdim. En kötünün en kötüsünü atlayıp kendimi iyi hissetmeye başladığım bölüme hızla ileri sarabilirdim.

Bu harika bir fikir gibi geldi bana.

Gidebilirdim.

Yaşamımı bırakıp gitmek istemiyordum. Ama *onun benden alınmasını* hiç mi hiç istemiyordum.

Tamamdı.

Seçeneklerime baktığımda, bu fikir gayet iyi görünüyordu. Kendimi, kendi bedbahtlığımın dışına taşıyacaktım. Yarın okula gidecek, Duncan Carpenter'ın tanıtım toplantısına katılacak, sonra ofisine kadar takip edecektim. Ardından geleceğimi kendi ellerime alıp... istifa edecektim.

Bu, şimdiye kadarki en yürek parçalayıcı parlak fikrimdi.

Ama işte sorun çözülmüştü.

Beş

O sırada bu harika bir fikir gibi gelmişti.

Hatta ertesi sabah, alarmım çalmadan iki saat önce tesadüfen uyandığımda da harika bir fikir gibi gelmişti.

Öylece *-hop diye-* uyanıvermiştim.

Güçsüz değildim. Her gün işe gidip bu karşılıksız aşk acısının içimdeki neşeyi mumyalamasına izin vermek zorunda kalmayacaktım.

Yalnızca bir patron gibi istifa edecektim.

İnsanlar bunu her zaman yaparlardı.

Tabii ki kütüphanedeki çocuklarımı asla terk etmeyecektim. Yerime uygun biri bulunana kadar kalırdım. Elbette büyük resme bakıldığında, istifa etmek en kötü durum senaryosuydu çünkü bu, buradaki yaşamımdan bütünüyle vazgeçmem demekti. Ama ben büyük resme bakmıyordum. Benim baktığım bölüm şuydu: Güçsüz mü olmak istiyordum, yoksa kendi kaderimin efendisi mi?

Olay sadece bu soruya indirgendiğinde, bunu yanıtlamak kolaydı.

Kolay yanıtlar her zaman iyi hissettirirdi.

Kaçma fikri yüreğimi ferahlatmış ve resmen bedenime rahatlık pompalamıştı sanki. Seçeneklerim vardı. Hiçbiri de özellikle *iyi* seçenek değildi... Fakat bunun önemi yoktu.

Yeniden başlayacaktım. İmkânsız değildi. Bunu daha önce de yapmıştım ve yine yapabilirdim.

Küçük şirin kasabaların okul kütüphanelerinde bir iş aramaya başladım. Hatta Babette bile benimle gelebilirdi. Belki böyle bir kaçış ona da iyi gelebilirdi. Babette gelirse, belki Alice de bizimle gelebilirdi. Tanrım, Maine’de tarihi bir balıkçı köyünde ya da Colorado’da unutulmuş bir hayalet kasabada, hep birlikte yepyeni bir ütopya başlatabilirdik.

Artık uykum kaçmıştı. Yatakta oturup lambayı yaktım. Dışarı hâlâ zifri karanlıktı. Daha iyi hissediyordum. Sadece daha iyi değil, *canlanmış* gibiydim.

Yaşamımı geri alıyordum.

Artık tek yapmam gereken şey, kısa bir süre daha Duncan’ı görmeye katlanmaktı. O toplantı ne kadar sürerdi acaba? Bir saat mi? Bir saat boyunca dişimi sıkıp sonra da özgür olacaktım.

Kararımı vermiştim. İşin zor bölümü bitmişti.

Ancak vermem gereken bir karar daha vardı: Ne giyecektim?

Bir zamanlar âşık olduğunuz insanı onca yıldan sonra tekrar görecek olmak herkes için büyük bir olaydı. Ama benim için bu ekstra büyük bir olaydı.

Çünkü çok değişmiştim.

Onunla birlikte çalıştığımız zamanlar fare gibi çekingendim. Bilererek. Hep... gizleniyordum. Ama artık gizlenmiyordum. Aslında şimdi tam tersini yapıyordum.

Epilepsi hastalığım nüksettikten sonra geçirdiğim ilk nöbet?

O sırada *araba kullanıyordum*.

Arabayı bir 7-Eleven¹⁰’ın yan tarafına çarpmıştım.

Hastanede gözümü açtığımda bir kolum kırık, bir gözüm morarmıştı. Başımın tepesine on altı dikiş atılmış ve saçımın o bölgesi tıraş edilmişti.

Neyse ki başka kimseye bir şey olmamıştı... Ama o zamandan beri 7-Eleven’lara hiç giremedim.

¹⁰ 7-Eleven dünya çapında 48.000’i aşkın mağazası bulunan market zinciridir. (ç.n.)

Kazanın ardından, okula dönme günü geldiğinde bunu resmen beceremedim. O sabah kalkıp giyindim, makyajla gözümün morartısını gizlemek için uğraştım, kafamdaki yara bandını kapatmak için küçük gri bir kayak beresi taktım. Sonra çantamı omzuma takıp araba anahtarlarımı alırken aynada kendimi gördüm... ve ağlamaya başladım.

İkinci dersin bitiminde Max arayıp kütüphanenin neden hâlâ karanlık olduğunu sorduğunda hâlâ ağlıyordum.

O günlük izin aldım. Ama o gece elinde bir hediyeyle Max daireme geldi; her tarafı pelür kâğıttan yapılmış çiçeklerle kaplı bir şapka getirmişti.

“Ne kadar... gösterişli,” dedim.

“Bu Babette’in,” dedi Max. “Sana vermek için ondan izin aldım.”

Max’i içeri aldım ve kanepeye oturduk. Bu kadar rengârenk çiçekli bir şapkayı ne yapacağımı düşünemezdim bile. Ne diyeceğimi bilemedim. “Gerçekten ne kadar... çok çiçeği var.”

“Bence yarın okula gelirken bunu takmalısın,” dedi Max.

Şapkaya baktım. Kabalık yapmak istemiyordum. “Bu... benim için biraz fazla cesur.”

“Evet, öyle,” dedi Max. “İşte bu yüzden bütün gün sara nöbetin yerine çiçeklerden bahsedeceksin.”

Başımla onayladım. Anlamıştım. “Ya da kafamdaki dikişlerden.”

Hafıfçe omuz silkti. “Ya da 7-Eleven’dan.”

Şapkayı biraz daha dikkatli inceledim.

“Neden tereddüt ediyorsun?” diye sordu Max.

“Sen hiç beni böyle bir şey takarken gördün mü?”

“Çiçekler çok neşe doludur,” dedi Max.

“Ben çok da neşeli hissetmiyorum.”

“Evet,” dedi Max. “Çiçekler bunun içindir.”

Çiçekli şapkaya bakarak başımı salladım. “Bunu başarabileceğimden emin değilim.”

“Sadece bir dene,” dedi Max, *haydi* der gibi, başını sallayarak.

Böylece nazikçe -dikişlerime olduğu kadar çiçeklere de dikkat ederek- şapkayı taktım ve aynaya baktım. Birdenbire, kendi yaptığı kazada ölümden dönen o üzgün, korkak, düş kırıklığına uğramış, kötü hisseden kız gibi görünmediğimi fark ettim. Adeta bir gösteriye gitmekte olan birine benziyordum.

Sonra yeniden gözyaşlarına boğuldum.

Neden ağladığımı da tam olarak bilmiyordum.

Her şey için ağlıyordum. Çünkü dikişlerim acıyordu. Çünkü anemi özlemiştim. Çünkü okula dönmek istemiyordum; hiçbir zaman. Ve çünkü on yıldan fazla süredir iyileştim derken birdenbire iyileşmediğimi görmüştüm. Ama diğer taraftan, o kâğıt çiçeklerin hiç değişmeyen güzelliği, Max’in anlayışlı hali ve o şaşırtıcı, komik ve harika şapka yüzünden ağlıyordum.

Max bana sarıldı ve ağlamama izin verdi. Gözyaşlarım bitene kadar da öylece kaldı. Sonra nihayet ben susunca, “Sana hayata dair öğrendiğim güzel bir şey söyleyeyim mi?” dedi.

“Tamam,” dedim.

“Ve bunu aklının bir yerine yazmanı istiyorum çünkü güzel bir şey.”

“Olur.”

“Hazır mısın?”

Artık gülümsüyordum. “Evet!”

“Tamam. İyi dinle. Sana neşe verecek şeylere dikkat et.”

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Geri çekilip kaşlarımı çatarak ona baktım. “Şimdi neşenin bununla ne ilgisi var?”

“Neşe önemlidir.”

Önemli miydi gerçekten? “Bilmiyorum. Kaza geçirmemek önemli. Ama neşe, tükenen bir şey.”

Ama Max sadece gülümsedi. “Bu sana hiçbir zaman kimsenin söylemeyeceği hayat sırlarından biri. Neşe her şeyi iyileştirir.”

Burun deliklerimi açarak, “*Her şeyi mi?*” diye meydan okudum, kafamdaki yara bandını göstererek.

“Duygusal olan her şeyi,” diye açıkladı Max.

“Duyguları iyileştirebileceğimizi düşünmüyorum,” dedim.

Ama Max sadece başını salladı. “Neşe, korkunun panzehiridir. Öfkenin. Sıkıntının. Üzüntünün.”

“Ama neşelenmeye öylece karar veremezsin ki.”

“Doğru. Ama seni *neşelendirecek bir şey yapmaya* karar verebilirsin.”

Bunu düşündüm.

“Birine sarılabilirsin. Ya da müziğin sesini açabilirsin. Veya komik bir film seyredebilirsin. Ya da birini gıcıklayabilirsin. En sevdiğin şarkıya dudaklarını oynatarak eşlik edebilirsin. Ya da Starbucks’ta arkandaki kişiye kahve alabilirsin. Ya da işe giderken çiçekli bir şapka takabilirsin.”

Başımı salladım. “Bir tane çiçekli şapka benim bütün sorunlarımı düzeltmez ki.”

“Sorunlarını ortadan kaldırmasa da iyi hissetmeni sağlar; bu da sorunlarını çözmek için bir adımdır.”

İçimi çektim.

“Bu arada, bütün sorunlarını çözmekle ilgisi yok bunun,” dedi Max. “Bütün sorunlarını hiçbir zaman düzeltemezsin zaten.”

“Yani, çok umutlandırıcı.”

“Zaten önemli olan mutlu olmak. Elinden geldiği kadar sık bir şekilde.”

Titrek bir iç çektim.

“Korktuğunu biliyorum,” dedi Max, elimi sıkarak. “Ama yarın sabah kalktığında o çılgın şapkayı takıp okula gideceksin... Ve ne olursa olsun, daha iyi olacaksın.”

Buna ben de inanmak istiyordum. “Nereden biliyorsun?” diye fısıldadım.

“Çünkü,” dedi Max, “cesaret bir dahaki sefere her şeyi kolaylaştırır. Ve ben senin korku içinde yaşamana izin vermeyeceğim.”

Ertesi gün, okula giderken o şapkayı taktım.

Ve -tahmin edildiği gibi- herkesin tek fark ettiği şey şapkaydı.

Çocuklar kendi aralarında eğlendiler, aynı şekilde öğretmenler de. Beni gördüklerinde şapkanın o mutlu eden sürprizini yüzlerinden okuyabiliyordum. İnsanlar beni görünce gözleri parlıyor ve yürüyüp giderken de neşeleri sürüyordu. Bu duyguyu bir sonra yaptıklarına ve gördükleri insanlara taşıyorlardı.

Hiç kimse kazadan, sara nöbetinden ya da hayatımın düşüşe geçtiğinden söz etmedi. Şapkadan bahsettik. Nereden çıkmıştı? Neyle yapılmıştı? Onu takıp dolaşmak nasıl bir histi?

“Olağanüstü,” dedim ve gerçekten öyleydi.

Şapka her şeyi çözmüş müydü? Tabii ki hayır.

Ama bir başkasını eğlendirdiğini her gördüğümde benim içimi de neşeyle doldurdu. Bu sayede sabah yatağımdan kalkıp işime gidecek ve işlerimi halledecek gücü kendimde bulabildim.

Tam olarak bir filika değildi, belki daha çok can simidiydi. Sadece tutunacak kadar yeterli oldu.

Ama işe yaradı.

Bu farkındalık hayatımı değiştirdi. Bütün giyim ve yaşam tarzımı da. Ten rengi ve lacivertlerden oluşan sakın gardırobum bir yıl içinde gitmiş, yerini puantiyeler, çizgiler, boncuklar, saçaklar, parlak

pembeler, turuncular ve maviler almıştı. Saçlarımın yeniden uzamasını beklerken, eşarplar, puanlı büyük güneş gözlükleri ve kolye olarak da çiçek çelenkler kullanmaya başlamıştım.

Renklere o kadar bağımlı oldum ki saçlarım çıkınca kâhküllerimi pamuk şeker pambesine boyadım.

Size söylüyorum: O ilk krizden bir yıl sonra bir *Rönesans* yaşadım.

Moda rönesansı.

Tabii ki çoğunlukla Target¹¹'da. (*Tamam mı?* Bir okul kütüphanecisi maaşıyla Paris'e gidecek halim yoktu ya.) Bütçeye uygun bir rönesanstı ama yine de rönesanstan hiç farkı yoktu: eşarplar, çantalar, kolyeler, çizgili soket çoraplar, platformlu sandaletler, daire etekler, rujlar. Ne kadar çılgın ve renkli, o kadar güzel. O zamana kadarki yaşamım boyunca kaçındığım o renkler, kumaşlar, hareket ve dokular gerisin geriye hayatıma bir sel gibi akıyordu.

Biraz aşırıya kaçmış olabilirim. Galiba, o ilk yılda bir moda tutkunu olmaktan çok birazcık sirk palyaçoluğuna doğru kaymıştım. Ama önemli değildi. Bu dönüşüm beni kurtardı. Onun sayesinde yapacak bir şeyler -dört gözle beklediğim ve heyecan duyduğum bir şeyler- buldum. Bana, dikkatleri kendime çekmek için olumlu bir yol verdi.

Olumsuzluklarla dolu bir durumda bu, şüphesiz bir avantajdı.

Bir daha asla araba kullanmayabilirim ama lanet olsun, eğlenceli bir gardırobum vardı. Ve dürüst olmak gerekirse, tüm bunların arasında, Duncan Carpenter'ın anısı, bir bakıma benim ilham kaynağım olmuştu.

Onun kesinlikle moda korkusu yoktu. O yıl onu bol bol düşündüm; sadece pantolon ve kravat koleksiyonu bile harika fikirlerle doluydu. Eğer dünyada çılgın bir pantolon varsa bunun sahibi Duncan'dı. Kırmızıdan yeşile ve mora kadar her renk düz pamuklu pantolonun yanı sıra, gofre, çubuklu pamuklu kumaşlardan ve yama işi olanlar da vardı. Üzerinde flamingolar olan pembe pantolonları,

¹¹Ünlü bir market zinciri. (ç.n.)

palmiye yapraklı mavi pantolonları ve ananaslı sarı pantolonları vardı. Hatta üzerinde Amerikan bayrakları, hatmi çiçekleri, hamburger ve Dalmaçyalı desenleri olan pantolonlar giydiğini bile görmüştüm.

Üstelik herhangi bir öğrencinin ona verdiği kravattı takma kuralından bahsetmiyorum bile. Bunun sonucu olarak da her türlü acayip desenli kravatlardan oluşan bir koleksiyona sahip olmuştu: plastik ördekler, uçan domuzlar, dondurma külahları, Frida Kahlo ve hatta dilini çıkaran Einstein. Çocuklar onun için, dolar banknotlarından Homer Simpson'a ve Spam¹² konservelerine kadar en çılgın ve en şaşırtıcı kravatlar bulmak için yarışıyorlardı. O da hepsini de takardı. Her yıl resim gününde, bir önceki yıla ait kendi fakülte fotoğrafının "resim içinde resim sonsuzluk" efektiyle her yerine basılmış olduğu bir kravat takardı.

Hele çoraplarını anlatmaya hiç başlamasam daha iyi olur.

Her şeyden çok, şaşırtıcı olması söz konusuydu. Tarzında mizah, yaramazlık ve kural yıkıcılık ön plandaydı. Diğer insanların üzerinde bir etkisi vardı. Çocuklar -ve büyükler de- giyim seçimleri konusunda ona takılırlardı. Ve bu onun *hoşuna giderdi*. Bu onun kendisi için yaptığı bir şeydi ama aynı zamanda başkaları için de yapıyordu. Bir tür kendi kurallarını koyma yöntemiymiş ama bunu o kadar eğlenerek yapardı ki hiç kimse buna aldırılmazdı. Bu sayede, birbiri ardına gelen en sevimli ve en alçakgönüllü sohbetleri başlatırdı.

İnsanları yumuşatırdı. Rahatlatırdı. Ruh hallerini düzeltirdi.

Yani, bu adamın öğretmenler kadrosundaki sabit isim kartında, "Duncan Carpenter/Anaokulu+Atletizm" şeklinde adının ve bölümünün yazılı olması gerekirken, her yıl esrarengiz bir şekilde bir yazım hatasıyla gelir ve şöyle yazardı: "Duncan Carpenter/Karanlık Sanatlara Karşı Savunma."

İşte Duncan buydu: İnsan suretinde bir moral yükseltici.

O gün çiçekli şapkayla okula gitmek bana harika şeyler kazandırdı ama hiçbir zaman Duncan Carpenter gibi olma duygusunu vereceğini beklemezdim.

¹²Spam, Hormel Foods Corporation tarafından yapılan konserve domuz eti markasıdır. (ç.n.)

Gerçekten çok iyi hissettirdi.

O çiçekli şapka gününden sonraki sabah giyinirken kendime ilk sorduğum soru şuydu: “Eğlenceli mi?”

Daha sonra, canlı renklerin ve mizahın insanlarda nasıl gerçek nörolojik tepkiler yarattığını anlatan, renk teorisi ve mutluluk psikolojisi üzerine birçok kitap okudum. Fakat o zamanlar bilimden haberim yoktu. Sadece çiçekli kırmızı bir elbise ve puanlı sandaletlerle işe gelmenin beni iyi hissettirdiğini biliyordum.

Ve gerçekten, ama gerçekten iyi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Bu sabah Duncan'ı tekrar göreceğim olmamla ilgili birçok karmaşık duyguya sahiptim ama bunlardan biri kesinlikle heyecandı. Elimde değildi. Onu tekrar görmek istiyordum. Onun da beni, artık korkak ve görünmez olmayan, saklanmak için o kadar çabalamayan yepyeni ve gelişmiş halimle tekrar -ya da belki ilk kez- görmesini istiyordum. Bu da, bu sabahki giysi seçimimde aşırı hassas olmamı gerektiriyordu. Bu, benim için bir tür kendimi savunma yöntemi değildi. Tüm bu renkleri her zaman içimde taşıdığımı ifade etme yoluydu. O zamanlar beni seçmemişti ama ben de o zamanlar saklanıyordum.

Artık saklanmıyordum.

Şimdi çiçek şapkalı kadındım.

Karanlıkla yüz yüze gelince çiçekleri seçmiştim. Puantiyeleri de. Ve ışığı.

Ve eğer yeryüzünde bunu dibine kadar takdir edecek biri varsa, o da Duncan Carpenter'dı.

Ve sonra -nihayet ve çok çabuk- saat sekiz kırk beş oluvermişti. Dokuzdaki toplantıya yetişmek için yola çıkma zamanıydı.

Uyandığımdan beri, en az yedi kez kıyafet değiştirmiştim. Ve en sonunda elma kırmızısı bir gömlek elbise, uçuk mavi puantiyeli, hostes tarzı bir fular ve mavi ojelerime uyan mavi renkte önü açık

sandaletlerde karar kıldım. Bu günlerde saçlarımı omuzlarımdan biraz altına kadar uzatmışım çünkü onları örüp çılgın topuzlar yapmaktan hoşlanıyordum.

Kâhküllerimi yine de pembe bırakmışım.

Pembe kâhküller artık benim imza tarzım gibi olmuştu.

Kıyafetimi halka küpeler, kırmızı ruj ve Retro tarzı Mary Tyler Moore¹³ havası veren hafif kuyruklu eyeliner ile tamamladım. Alice, yaş günümde bana kapkek tadında, yenilebilen ve her birisi *SANA CİDDEN İHTİYACIM YOK, ÇÜNKÜ BEN ÖYLE SÖYLÜYÖRÜM* ya da *SABAH BÖYLE UYANDIM* gibi minik, manevi bir güçlendirme mesajı içeren bir dövme seti hediye etmişti. Şöyle bir bakıp *BU İŞ SENDE* yazan dövmeyi seçtim ve gömleğim kolumun altında kalmasına rağmen kolumun üst kısmına yapıştırdım. Kumaşın altından dövmenin hafif karamelli kokusu geliyordu.

Bu iş sende.

İlginç olmak istemişim. “Ateşli” kadar bayağı, ya da “şirin” kadar sıradan bir şey olsun istemedim. Niyetim şaşırtıcı olmaktı.

Bir pazartesi sabahı öğretmenler toplantısı için abartılı bir istekti.

Evden çıkmadan önce, saçlarımı Frida Kahlo tarzında, iki yandan çift topuz yapıp aralarına kâğıttan çiçekler ilıştırdim.

Sonra da garajdan bisikletimi ve çiçeklerle kaplı selesini alıp yola çıktım.

Sanki tarihin en uzun süren üç blokluk bisiklet yolculuğunu yapmışım.

Duncan Carpenter’ın hiç gelmemesini ümit ettiğim kadar, onu tekrar görmek için de sabırsızlıktan ölüyordum. O andan korktuğum kadar onun özlemini de çekiyordum. Kent Buckley, Duncan Carpenter’ın adını söylediği andan beri, kendime itiraf edemesem de onu görmeyi heyecanla bekliyordum.

¹³Mary Tyler Moore, 1960’larda yayınlanan *The Dick Van Dyke Show* ve 1970’lerde yayınlanan, kendi adını taşıyan dizilerle o dönem büyük üne kavuşmuş, Emmy ödüllü Amerikalı bir aktristtir. (ç.n.)

Yani sürekli.

Onu tekrar görmek nasıl olacaktı acaba?

Kent Buckley'in bize gösterdiği fotoğrafta, Duncan saçlarını kesmişti... o yüzden tuhaf olacaktı. Benim tanıdığım ve âşık olduğum Duncan tam anlamıyla "yataktan kalkmış" saç modelinin her gün değişik bir şekliyle gezerdi. Sevimli bir dağınıklığı bu.

Fotoğrafta, Duncan şüphesiz çok farklı görünüyordu: daha olgun, daha ciddi, daha düzgün tıraşlı. Ama ben Duncan'ı *takım elbisesi bir adam* olarak düşünemiyordum.

Duncan'ın kim olduğunu biliyordum.

O, *Hawaii gömlekli bir adamdı*.

Bu beklentiler bütün duyularımı harekete geçirmiş, etraftaki her şeye -tenimde hissettiğim rüzgâra, gelip geçen arabaların seslerine, gökyüzünün mavi rengine, havada süzülen pelikan sürüsüne- karşı farkındalığım artmıştı. Hem iyi hem de kötü yönden tedirginlikten içim içimi yiyordu.

Acaba Duncan beni gördüğüne sevinecek miydi? Beni hemen tanıyormuydu, yoksa çok farklı görüp tanımakta güçlük mü çekerti? Yeni havamı beğenir miydi? Her zaman beğenmeme ihtimali de vardı. Ya bana tarzımı yumuşatmamı söylerse ne cevap verecektim? Eski ben olup pısırik bir şekilde başımı sallayıp önüme mi bakacaktım, yoksa arsızlaşıp kaşlarımı kaldırarak, "Bunu flamingo pantolonları giyen adam mı söylüyor?" gibi bir şey söyleyecektim?

Bir neşe mi yoksa bir acı mı yaşayacaktım? Hiç belli değildi.

Fakat ben kesinlikle her iki olasılık için de bahse girerdim.

Tam zamanında oraya vardığımda Duncan'ı herkese donatlar dağıtırken, biriyle kol güreşi yaparken ya da sahnede robot dansı yaparken bulacağımı bekliyordum. Eğlencenin çoktan başladığını umuyordum.

Fakat kapıdan girdiğimde Duncan henüz orada değildi.

Tarihi okul binamızın düzenine göre, kafeterya aynı zamanda tiyatro görevi de görüyordu. Bir uçta mutfak, diğer uçtaysa sahne vardı. Bu yüzden büyük okul toplantıları kafeteryada yapılır ve öğle saatinde hiçbir zaman toplantı olmazdı.

Kapıdan girerken heyecanım gittikçe artmıştı ama sonra geçti.

Sandalyeler öğretmenlerle doluydu.

Ama Duncan ortalarda yoktu.

Aynı zamanda hem rahatlardım hem de düş kırıklığı hissettim.

Gözlerimi kırıştıtırıp salonu tekrar gözden geçirdim. Sonra da salondan çabucak çıkıp daha sonra tekrar girmeye karar verdim.

Bakın, bu sözünü ettiğim kişi *Duncan Carpenter*'di.

Onu ilk kez tekrar gördüğümde, oturanların içinde minicik bir nokta gibi kalamazdım.

Kırmızı kıyafetimin içinde uzun ve göz kamaştırıcı görüntümle, biraz acayip ve rengârenk bir tanrıça gibi emin adımlarla salona girmeliydim. Bu, hayatımın en ezici aşk yarasıydı ve sonsuza kadar istifa etmeden önce kanıtlamam gereken çok şey ve kendimle ilgili geliştirmem gereken yepyeni bir paradigma vardı.

Bu müthiş bir an olmalıydı ve baştan yapma şansım yoktu.

Havalı bir giriş yapmalıyım.

Çok mu mantıksızdı?

Kendi sorumu yanıtlayarak bir şey unutmuşum gibi bir parmağımı kaldırıp kendimi geri vites taktım. Geri çekilip kendi etrafımda dönerken, kemerli yolların etrafında bir tur atıp ikinci büyük giriş denemesi için beş dakika içinde geri dönmeyi düşünüyordum.

Ama bilin bakalım ne oldu?

Duncan hemen arkamdaydı, benden sadece saniyeler sonra kapıdan içeri girmek üzereydi. Bu yüzden ben durup da dönerek yön

değiştirince hızla ona çarpıverdim. Ve bunların hepsi sadece bir saniye içinde oldu.

Ya da belki o bana çarptı.

Her türlü, şiddetli bir şekilde çarpıştık. Ve o anda elimdeki kalem karnına saplandığından çok eminim. Çenemin sert bir şeye çarptığını çok iyi hatırlıyorum ki muhtemelen bu onun köprücük kemiği idi. Çarpmanın etkisiyle ikimiz de geri tepince, Duncan elindeki dizüstü bilgisayarını yere düşürdü.

Bilgisayar çatırdayarak yer karosuna çarpınca bütün salon bir ağızdan, “Oof!” diye bağırdı.

Sonra birisi, “Bu bayağı iz bırakacak!” diye bağırdı.

Bu o kadar çabuk olmuştu ki kendimi unuttum.

Kısa bir süre için nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu tamamen unuttum; tek düşündüğüm şey, biraz önce birisine kalem saplamış olduğumdu. Hiç düşünmeden aşağı doğru bakıp elimi onun ceketinin içine kaydurdum ve midesinin üzerine bastırdım. Bir taraftan da, “Aman Tanrım! İyi misin?” gibi bir şeyler mırıldanıyordum.

Her şey saniyeler içinde olup bitmişti.

Ne yapıyordum ki ben? Kanamasını mı kontrol ediyordum? Kalemimin karnına saplanmadığından emin mi olmaya çalışıyordum? Tam elim orada, kemerinin hemen üzerindeki noktada basılı dururken ve gömleğinin serin kumaşının altından sıcak tenini hissederken, beklenmedik dokunuşumun etkisiyle irkildiğini ve baklava kaslarının gerildiğini hissettim.

Onun tepkisi üzerine, yaptığım şeyin şokuyla panikledim -*biraz önce adamın ceketinin içine elimi sokup midesine bastırmıştım*- ve hemen elimi geri çektim. Ama sonra, her şey için çok özür dilerim demek için başımı kaldırıp yüzüne baktığımda bir şey daha fark ettim: Ah Tanrım, ona çarptığımda dudaklarımdaki koyu kırmızı ruj, bembeyaz gömleğine bulaşmıştı. Bunu görür görmez, yine hiç düşünmeden -beynim hâlâ hareketlerimin birkaç adım gerisindeydi- ve belki de bütün bu feci durumun içinde bir şeyleri düzeltme çabasıy-

la, uzanıp lekeyi silmeye çalıştığımı fark ettim, sanki lekeyi parmak uçlarımla çıkarabilirdim de. Oysa ruj lekesi o şekilde çıkmazdı.

Evet. Yanlışlıkla elimi midesine bastırma hareketinin ardından, bu kez biraz daha az yanlışlıkla, köprücük kemiğini parmaklarımla ovalama hareketi gelmişti.

Hesaplayacak olursak, hepsinin gerçekleşmesi, çok talihsiz bir beş saniye almıştı.

Nihayet, ağızım açık bir şekilde, yumruk yemiş gibi bütün çenem hâlâ ağırırken geriye doğru çekildim. O da eğilip dizüstü bilgisayarının enkazına baktı.

Hâlâ bir ümit olabilirmiş gibi ağır hareketlerle eğilip bilgisayarını kaldırmaya çalışınca çatır çutur sesler çıktı.

“Çok özür dilerim,” dedim eğilip hasara bakarken.

Duncan doğrulup geriye çekildi. Şaşkınlıkla açtığı gözlerini kırıştıtararak, sanki dişi şeytanmışım gibi bana baktı.

Sanki tekrar saldırabilirmişim gibi.

Sonra da markette ona dikkatle bakamayacak kadar paniklediğimden beri, onu ilk kez görünce zaman durmuş ve yavaşlamış gibi geldi.

İşte buradaydı.

Bunca yıldan sonra.

Oydu ama o değildi.

Oydu ama değişmişti. Kilo almıştı. Bakımlıydı. Kısa saçları asker tıraşıyla pompadour¹⁴ modeli arasında arkaya doğru taranmıştı. Basık ve derli topluydu. Profesyonelce. Bir yetişkin gibi.

İşte bulmuştum: Bir yetişkin gibi görünüyordu.

Ve yalan söylemeyeceğim, bu kesinlikle yeni bir tür çekicilikti.

Duncan'ın görüntüsünün beni fazla etkilemeyeceğini umuyordum. Bütün bu güçlenme ve korkudan, endişe ve öngöründen sonra,

¹⁴Önü kabank, arkaya doğru taranmış saç modeli. (ç.n.)

onu gerçekten gördüğüm ânın fos çıkacağını umuyordum. Bunca zaman sonra, onu tekrar gördüğümde, “Ah. Demek sensin. Her neyse,” diyeceğimi umuyordum.

Ancak...

Hayır.

Tam tersi oldu. En heyecanlı, fiziksel, nefes kesici terslikti.

Duncan’ın tam karşımda, o kadar yakınımda olduğu gerçeği tüm bedenime vızıldayarak ve çatırdayarak yayılan farkındalık kıpırtıları gönderiyordu. Neredeyse canımı acıtmıştı. Ama güzeldi.

Duncan Carpenter, on beş santim uzağımdaydı.

Gerçekten ama gerçekten iyi görünüyordu.

Sanki bütün erkeksi taraflarını geliştirmişti. Çene çizgisi bile daha kare görünüyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bu oydu, şüphesiz... Ama yüreğimde bir hatıra gibi sakladığım o şapşal adamla hiçbir ilgisi yoktu. Bu oydu ama tamamen ruhsuz bir ifadesi vardı. Bu oydu ama -şaka yapmıyorum-üç parçalı takım elbise giymişti.

Üç parçalı *gri* takım elbise.

Lacivert kravatı olan.

Daha önce hiç üç parçalı takım giyen birini görmüş müydüm? Hâlâ bunları diyorlar mıydı? Bunlar sadece, yüzyılın ortasındaki durum komedisi dizilerinin tekrar gösterimlerinde gördüğümüz babaların giydiği takımlar değil miydi? Benim yaşımda herhangi birinin bu takımı giymesi çok tuhaf olurdu ama bir de *Duncan Carpenter*’ın giymesi? Bir zamanlar, “ritim almak için toprağa masaj yapman” gerektiğini söyleyerek yalınayak jonglörlerlik dersleri veren adam mıydı bu?

İmkânsızdı.

Sanki bütün bunların bir anlam kazanmasına yardımcı olacakmış gibi, birkaç kez gözlerimi kırptırdım.

Duncan'ın yüzündeki ifadeyi çözemedim. Bir şey söylemek için bir nefes daha aldığında, çılgınlar gibi şunu söylemesini ümit ediyordum: "Samantha Casey, değil mi? Özel Andrews Okulu'ndan?" Ve sonra -onun için bir diyalog yazmaya başladığıma göre- şöyle devam edebilirdi: "Muhteşem görünüyorsun! Senin bu kadar çekici ve harika olduğunu hiç fark etmemiştim!" Ve sonra da belki de -neden olmasın ki- rahatlamış bir şekilde gülümseyerek kollarını kocaman açıp bana sarılır ve salona dönerek, "Hayatımda yaptığım bütün seçimlerden pişmanlık duyuyorum!" diyebilirdi.

Böyle bir şeye hiç de hayır demezdim.

Bunların yerine, sadece biraz önce ona çarpıp bilgisayarını kıran, karnını ovuşturup tuhaf bir şekilde köprücük kemiğini okşayan, tamamen yabancı birine bakar gibi bana bakıp "Lütfen yerinize oturun. Toplantı saati geçiyor," dedi.

Kırık bilgisayar kucığında, dönüp sahneye doğru yürürken hemen birkaç gerçeği kabullendim. Bir: Duncan Carpenter burada, benim okulumda, müdür olmak üzere olan adamdı. İki: Onu karşımda görmeye karşı zerre kadar bağışıklık kazanmamıştım. Ve üç: Benim kim olduğumdan haberi bile yoktu.

Sonuncusu canımı acıtmıştı. Yalan söylemeyeceğim.

Yüzünde beni tanıdığına dair en küçük bir emare yoktu. Beni hatırlar gibi kaşlarını bile çatmamıştı. Tamamen ifadesizdi.

Çok değiştiğimi biliyordum. Artık her şeyim farklıydı. Kâhküllerim, gözlüklerim, rujumun rengi. İlk başta beni bir yerlere oturtamayacağını zaten bekliyordum.

Fakat şu büyük açıklama ânını o kadar iple çekiyordum ki: "Ben Andrews Okulu'ndan Samantha Casey! Sadece şu anda olağanüstüyüm!" dedikten sonra zihninde her şeyin yerine oturmasını seyredecektim.

Aslında bu an *gerçekleşmeyinceye* kadar, onu yaşamaya ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim bile. Eskiden de çirkin ördek yavrusu sayılmazdım... Ama belki daha çok ürkek bir fare yavrusuydum. Beni anımsadığında, bu farenin gerçekten bir... bir... bir tarzı olan puantiyeli fularlı bir kütüphaneciye dönüştüğünü anladığında, yüzündeki ifadeyi görmek nasıl olurdu acaba?

Öncesi-sonrası değişimlerinden daha güzel bir şey yoktur.

Fakat o öncesini hatırlamamıştı. Bu da *sonrasını* neredeyse yok etmişti.

En hafif deyiimiyle gurur kırıcıydı. Ayrıca, Alice'i kadınlar tuvaletine sürüklemek için zaman olsaydı, akşam yemeğine kadar onunla birlikte bu durumu gözden geçirebilirdik.

Ama zaman yoktu.

Saniyeler içinde, Duncan kürsüye çıkmıştı, ben de ön sırada, Alice'in yanındaki en son boş sandalyeye süklüm püklüm oturmuştum. Alice'in üzerindeki lacivert tişörtte, *YE, İÇ, YAT, MATEMATİK ÇALIŞ, TEKRARLA* yazıyordu.

Alice, ön sıra tutkunuydu. Ben de öyleydim.

Ancak bugün pek öyle değildim.

Duncan'a gizlice göz attığımda eğilmiş, gömleğindeki kırmızı ruj lekesine bakıyordu.

Kısa bir süre lekeyi ovalayarak çıkarmaya çalıştı. Sonra da vazgeçti.

Bakışlarını salondakilere çevirdiğinde, büyülenmiş gibi gözlerimi ondan ayıramadım.

Sahne de daha da iri duruyordu ve o dümdüz, sıkıcı gri takımın içinde çok *uygunsuz* görünüyordu. Ama yine de idare ederdi çünkü yadsınamayacak kadar yakışıklıydı. En azından bana göre öyleydi.

"Merhaba," dedi nihayet, mikrofondan. Gerçi salonda sadece yaklaşık kırk tane öğretmen ve personel vardı. Mikrofona çok da

ihtiyacı yoktu. “Adım Duncan Carpenter ama bana şöyle hitap edebilirsiniz...”

Burada Andrews’daki lakaplarından birini söyleyeceğini tahmin ediyordum: Duncan Donatları, Koca D, Dunker¹⁵, Dig-Dug¹⁶ ya da sadece D. Ama artık yönetici olduğunu hatırlayıp beklentimi düzelttim ve sadece bildiğimiz ilk ismini söyler diye düşündüm.

O sırada cümlesini, “Müdür Carpenter,” diye bitirdi.

Elimde olmadan hafifçe ciyakladım.

Duncan bunu duymamazlıktan geldi. “Ben yeni okul müdürünüzüm.”

Komedi bunu neresindeydi? Eğlence neredeydi? Komik bir şey, herhangi bir şey olmasını bekliyordum.

Belki bir balon gösterisi ya da bir karaoke şovu olabilirdi.

Belki de üzerindeki takım elbiseyi yırtınca altından başka bir şey çıkacaktı.

Ama hiçbir şey olmadı.

“Kempner Okulu,” diye devam etti Duncan, donuk, ciddi bir sesle, “bir kusursuzluk örneğidir. Yaratıcılık ve çeşitlilik eğitimi konusunda ulusal platformda eşsiz bir üne sahiptir. Bu kurum otuz yıldır, büyüme ve öğrenme amaçlı öğrenci merkezli modellerini yenilemekte, geliştirmekte ve diğerlerine öncülük etmektedir. Sizler bütün bir eğitimci nesline ilham kaynağı oldunuz ve ben Kempner Müdürlüğüne tevazuyla adım atmaktan büyük onur duyuyorum.”

Peki. Tamam. Olabilir. Bu ciddi bir olaydı. Ona birkaç dakikalık bir ağırbaşlılık hakkı tanıyabilirdim.

Fakat kurduğu cümleler o kadar resmi ve yapmacıktı ki sanki bizimle konuşmaktan çok yazılı bir metinden okuyor gibiydi. Bir meslektaştan çok prompterden haber okuyan bir spikere benziyordu. Bir insandan çok robottu sanki.

¹⁵ Basketbolda smaç atan oyuncuya verilen isim. (ç.n.)

¹⁶1982 yılında Namco tarafından geliştirilen labirent arcade oyunudur. (ç.n.)

Duncan'ın konuşması çok uzun sürdü. Bir akademik yılın başlangıcında yöneticilerin yaptığı gibi formalite olarak hazırlanmış Gündem Maddeleri'nin üzerinden geçti.

Tam şöyle bir bakıp Alice'in esnememek için zorlandığını gördüğümde, Duncan'ın ses tonu yeni bir konuya geçiyormuş gibi değişti. "Yıllar boyu siz, eğitimin özellikle çeşitlilik ve yaratıcılık alanlarında bir öncüydünüz. Buradaki görev süremde Kempner Okulu'nun bir başka alanda da öncü olarak tanınmasını amaçlıyorum. Benim oldukça uzmanlaşmış olduğum bir alan bu."

Birden anlamıştım. Bütün bu katı, bürokratik saçmalık da neydi? Hepsi de müthiş bir sonuca gitmek için yapılan bir kurguydu.

Ne söyleyeceğini biliyordum.

Yüzüme aniden bir gülümseme yayıldı.

Duncan Carpenter'ın uzmanlaştığı konu ne olabilirdi?

Oyun.

O, oyunların kralıydı. Andrews Okulu'ndayken, Donat Topluluğunu kurmuş, Mankafa adında bir oyun icat etmiş ve temelde bir sömestr süren bir gülme yarışmasına dayanan Kahkaha ve Kıkırdama adlı bir kulüp kurmuştu. Yıllık turta yeme yarışmasını başlatmıştı. Hiçbir nedeni olmadan, bazı günler gelişigüzel hamster, sandviç ve saguaro kaktüsü kostümleriyle gelirdi. Öğle saatlerinde sayısız kez tumba kuyruklarına, birlikte şarkı söyleme ve yemek fırlatma aktivitelerine elebaşılık etmişti.

Eğer bu adamın "oldukça uzmanlaşmış" olduğu bir konu varsa, o da oyundu.

Bu tahminim yüreğime biraz olsun su serpmişti. Bu ciddi adam olayının bir kurgu olduğuna emindim. Tabii ki bu takım elbisenin altına bir tür Kaptan Amerika kostümü giymiş olmalıydı. Elbette tavandan bir disko topu düşmek üzereydi.

Gerçek Duncan Carpenter buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Bir şeyler olmak üzereydi. Bunu hissedebiliyordum.

Hazır ol, dercesine Alice'i dürttüm.

Sonra, dönüp sahnede duran Duncan'a baktım. Yapmak üzere olduğu şeye duyduğum hayranlıkla şimdiden gözlerim parlıyordu. Şu an, herkese onun muhteşem biri olduğunu ısrarla anlatırken ne kastettiğimi göstermesinin zamanıydı.

İkimizi de kurtarmak üzereydi.

Sonra, "Hazır olun, çünkü..." dedi.

Alkışlamak üzere ellerimi kaldırıp hazır ettim.

Tam o sırada, elini ceketinin içine sokup şu ana kadar gördüğüm en inanılmaz şeyi yaptı.

Şu anda bile bu tamamen inanılmaz geliyordu.

Duncan Carpenter -tanıdığım en tatlı insanlardan biri- küçük okulumuzun kafeterya sahnesinde, bütün öğretmenlerin ve personelin önünde cebinden bir... tabanca çıkardı.

Kolunu kaldırdı.

Tabancayı tavana doğrulttu.

Ve sonra, bütün kalabalığın boğuk iç çekişleri arasında, sanki *Zor Ölüm* filminin can alıcı diyaloglarından birini icra eder gibi, "Kampüs güvenliği ve emniyeti içerisinde ulusa liderlik edeceğiz," dedi.

altı

Spoiler: O bir su tabancasıydı.

Öyle olması, durumu haklı gösterecek değildi.

Duncan'ın elinde, spreyci boyayla metalik griye boyanmış plastik bir su tabancası vardı.

Bir psikopat gibi.

Öte yandan, iyi bir iş çıkarmıştı. Lanet olası tabanca *gerçek* gibi görünüyordu.

Bir saniye kadar duraklayıp herkes korksın diye bekledi. Sonra da insanlar feryat etmeye, bayılmaya, ya da kalp krizinden ölmeye başlamadan tetiği çekti ve tavana birkaç tane küçük, zararsız su sıkıktan sonar elini indirip dik dik bize baktı.

O konuşana kadar uzun bir sessizlik oldu.

Ardından, "Korktunuz mu?" dedi.

Kalabalıktan hiç cevap gelmedi.

Duncan, su tabancasını kürsüye koydu. "Çünkü korkmalısınız."

Hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu. Hepimiz, korkudan donmuş bir şekilde öylece oturuyorduk.

Kimdi bu adam? Duncan Carpenter'ın kötü ruhlu bir ikizi mi vardı acaba? Benim bildiğim Duncan şimdiye kadar çoktan plastik civcivlerle hokkabazlık yapıyor olurdu. Her an bir bando takımının uygun adımlarla amfiden içeriye girmesini ümit ederek bekledim.

Ama hayır.

Duncan tabancayı tekrar eline aldı.

Onun sahte olduğunu bildiğimiz halde hepimiz irkildik.

“Bu okulun prestij kazanması için,” dedi Duncan, hepimize gerçek bir öfkeyle bakarak, “göz kamaştırıcı yenilikler ve çığır açan programlar yapması için... önünde çok uzun bir yol var.”

Duncan tabancayı tekrar elinden bırakınca hepimiz iç çektik. “Ben bununla içeri girdim. Bunu nasıl yaptığımı tahmin etmek isteyen var mı?”

Gözlerini kırpıştırarak gruba baktı.

Gruptakiler de ona.

En sonunda, hem onun, hem de bizim iyiliklerimiz için dayanamadım. Elimi kaldırırken bağırdım: “Çünkü siz bizim yeni müdürümüzsünüz ve sizin manyak bir canı olmadığınıza inandık.”

Duncan başıyla onayladı. “İşte tam benim söylemek istediğim şey bu: Asla kimseye güvenmeyin.” Sonra yavaşça hepimize göz gezdirdi. “Asla. Kimseye. Güvenmeyin.” Sanki bu okulumuzun yeni sloganı olacaktı.

Alice bana dönüp *Benimle dalga geçiyor olmalısın*, anlamında bir bakış fırlattı.

Ben de sadece ona aynı şekilde bakabildim.

Neler oluyordu? Duncan iyi polisi mi kötü polisi mi oynuyordu? Ama ortada iyi polis yoktu.

“Bu okuldaki güvenlik,” dedi Duncan, “korkunç.” Sonra parmaklarıyla bir bir sorunları saymaya başladı. “Hiç kimse bakmadı. Kimse kontrol etmedi. Okul avlusunun kapısı ardına kadar açıktı. Hiç kimse kim olduğumu sormadı ya da güvenlik kartımı istemedi. Güvenlik görevlisi, *göbeğinin üzerinde bir balıkçılık dergisi olduğu halde açılır kapanır bir sandalyede horul horul uyuyordu.*”

Alice’le birbirimize baktık ve başımızı salladık. Bu *Raymond* olmalıydı.

Duncan konuşmaya devam etti. “Sizin güvenlik uygulamalarınızla ilgili bir değerlendirme yaptım. Okulun acil durum planının yedi yıldır güncellenmediğini biliyor muydunuz? Sınıflarda asılı olan acil durum yönergelerinin yarısının kaybolduğundan ya da silindiğinden haberiniz var mıydı? Güvenlik kameralarının üçte birinin çalışmadığını biliyor muydunuz?” Sarı bir not defterini kaldırıp gösterdi. “Saatlerce devam edebilirim. Bu niteliklere sahip bir okulun, öğrencilerinin güvenliğini hiçe sayması bir yüz karasıdır. Bu okul ulusal bir utanç kaynağıdır. Bir kâbustur.”

Günlük güneşlik kafeteryamıza şöyle bir baktım. Yüksek, aydınlık pencerelerine. Canlı sarı renkteki damalı zeminine. Tavan-
dan sarkan çocukların resimleriyle kaplı kâğıt fenerlere. Anaokulu öğrencilerinin öz portrelerini bekleyen ve şimdiden turuncu, kırmızı ve sarı kâğıtla kaplanmış duyuru panolarına. Birkaç yıl önce Babette’le birlikte keyifle yaptığımız rengârenk, çeşitli ve canlı dev kelebek resimlerinin olduğu duvar resmini saymıyorum bile.

Bu okula kesinlikle *kâbus* diyemezdim.

“Anlamadığım şey,” diye devam etti Duncan, “durumlar nasıl bu kadar kötü olabilir? Hangi gündüz okulu, okul saatleri içinde kapısını kilitlemez? Ya da konuklara kimlik kartı sormaz? Veya bilinçli güvenlik görevlileri olmaz?”

Bunların retorik sorular olduğunu varsaymıştık ama Duncan bir cevap bekliyordu.

Nihayet, Carlos omuzlarını silkerek, “Çünkü daha önce hiçbir sorun yaşamadık,” dedi.

Duncan başıyla onayladı ve eliyle Carlos’u işaret etti. “Aynen.” Sonra da salona hitap ederek devam etti. “Hiç kimse, bir sorun çıkmadan önce sorun yaşamaz. Okuldaki bu tedbirsizlik hali sizlere, bana ve her gün buraya gelen öğrencilere bir hakarettir. Saldırıya uğramak için yalvarıyorsunuz sanki.”

Ben olsam *yalvarıyorsunuz* demezdim.

Duncan haklı mıydı? Muhtemelen.

Rüzgârlı adadaki okulumuzda güvenlik uygulamaları biraz fazla mı gevşekti? Belki.

Ama şu anda Duncan salondaki herkesi kendinden uzaklaştırıyor muydu? Bahse girerim ki öyleydi.

Duncan ne düşünüyor olabilirdi? Bu bizim ilk toplantımızdı. Kötü insan becerilerine sahip insanlar bile bu kadar kötü insan becerileri sergileyemezlerdi. Duncan neden herkesi büyüleyip harika davranmıyordu? Max'le yaşadıklarımızı bilmiyor olamazdı. Sahte bir tabancayla herkesin ödünü kopartmanın ve sonra da bizim tatlı, güneşli okulumuzu bir "kâbus" diye adlandırmanın neresi güzel fikirdi acaba?

Salondaki tüm yüzlerden anladığım kadarıyla, herkes benim kadar şaşkına dönmüştü. Bu adamın bir Max olmayacağını biliyorduk -zaten kim onun gibi olabilirdi ki?- fakat hiç kimse... *bunu* beklemiyordu.

Hiç değilse, Duncan Carpenter daha önceleri insan becerilerine sahipti. Çocuklarla dâhiyane ilişkileri vardı ya da en azından eskiden vardı. Yetişkinlerle de. Hatta sözünü etmişken, hayvanlarla da. Esasen, eğer siz canlı bir yaratıksanız, Duncan size ne söyleyeceğini, sizinle nasıl iletişim kuracağını ve türünüzün en iyisi olmanız için sizi nasıl cesaretlendireceğini iyi bilirdi.

Görünüşe bakılırsa, artık bilmiyordu.

Max, hepimize okulu çılgınca önemsemeyi öğretmişti. Kendimizi adamayı. Aktif olarak ve içtenlikle katılımda bulunmayı. Burada hiç kimse işten kaytarmazdı. Birçoğumuz her hafta fazla mesai yapardık. Çoğumuz hayalimizin işini bu okulda bulmuştuk. Çünkü burada fikirlerimize değer verilir ve ortaya koyduğumuz her türlü becerimiz takdir edilirdi. Ayrıca bu kurumun ne olduğu ve nasıl işletildiği hakkında bir pay sahibi olmamız için teşvik edilirdik.

İşte bütün bunların hepsi Max sayesindeydi. O, burada bir takdir ve destek kültürü oluşturmuş, hepimizi de aşırı bir şekilde şımartmıştı.

Duncan'ın bu *Alacakaranlık Kuşağı* kopyası bunların hiçbirini görmüyordu. Tek gördüğü şey kötü giden işlerdi. Bu da, hayatta her şeyin en iyisini görebilen tek insan olarak tanıdığım Duncan'ın tam zıttıydı.

Duncan sahnenin kenarına doğru geldi ve *He-Man*'in güç gösterisine benzeyen bir duruş takındı. “Şunu bilmenizi isterim ki, Müdür Kempner'ın bu okulun kalbi ve ruhu olduğunu anlıyorum.”

Babette'le birlikte, diye eklemek istedim.

“Fakat şimdi size bir şey söyleyeceğim,” diye devam etti. “Eğer sizin fiziksel emniyetinizi düşünmediyse, o zaman bir aptaldan farkı yoktu.”

Bütün salonun nefesini tuttuğunu hissettim.

Hayır. Bu. Hiç. Olmamıştı.

Küçük bir hatırlatma: Duncan'ın sözünü ettiği adam gözümüzün önünde ölmüştü.

Babette bembeyaz kesildi ama hiç kımıldamadı.

“Bilmenizi isterim ki,” diye devam etti Duncan, “burada olmak beni heyecanlandırıyor. Müdür Kempner'ın sizin güvenliğinizi ağır suç oluşturacak şekilde ihmal etmesi, bizim için bazı müthiş iyileştirmeler yapma fırsatı yarattı. Artık ulusu bir sonraki aşamaya götürme zamanıdır. Bu topluluğun her bir üyesinin güvenlik ve emniyetini garanti altına alacağımız ve bunun nasıl yapılacağını bütün Amerika'ya göstereceğimiz bir aşamadır bu.”

Boş boş Duncan'a baktık.

O da bize.

En sonunda, hafifçe başını sallayarak, “Çok teşekkür ederim,” dedi.

Ve konuşması bitmişti.

En azından bence bitmişti.

Duncan, salondakilerin hiçbirisiyle tanışmamış veya yöneteceği bu yeni kurum hakkında bize hiçbir şey sormamış ya da herhangi bir iletişimde bulunmamıştı. Kısacası, yapması gereken şeylerin bir tanesini bile yapmamıştı. Ama önemi yoktu; şu anda, kırık dizüstü bilgisayarını toparlayıp sahneden iniyordu.

Galiba üç kişi nezaketen alkışladı.

Sonra alkış durdu ve hepimiz, Duncan salonu boydan boya yürüyünceye ve nihayet kapıdan çıkıncaya kadar topuk seslerini dinledik.

Yedi

Kapının kapanma sesi duyulur duyulmaz, herkes çıldırdı.

“Bu neydi be?” dedi Carlos. Aynı anda da Donna ve Emily, bir ağızdan, “Adam deli!” diye bağırıyorlar.

Gordo adındaki koç ayağa kalkıp boş kürsüyü gösterdi.

“O adam *bir ilkokulun amfisine* elinde bir tabancayla mı çıktı?”

“Su tabancasıydı,” diye düzelttim. Nedense -en azından eski günlerin hatırina- Duncan için küçük bir halkla ilişkiler görevi yapmak zorunda hissettim.

“Lanet olsun, gerçek tabanca zannettim,” dedi, yeni boşanmış fen öğretmeni Anton.

“Su fişkirtana kadar,” dedim.

Duncan’ı neden savunuyordum ki? Herkes kadar ben de korkmuştum.

“Daha önemlisi,” dedi Carlos, “o demin Max’e *hakaret* mi etti?”

Salondan şaşkınlıkla öfke arası aşağılayıcı homurtular yükseldi. “Lanet olsun!” ve “Ne bu rezalet!” gibi sözler tekrarlanıp duruyordu.

“Belki de sadece dikkatimizi çekmek istemiştir,” dedim.

“Bir tabancayla mı?” diye sordu Anton.

İçimi çektim. Sabah olanların tümü akıl almazdı. Açıklayacak ya da savunacak tarafı yoktu.

Duncan -ya da her kimdiyse- kendi başınaydı.

Fakat kendimi o kadar da kolay inkâr edemezdim.

Onu biraz önce savunmuştum ama başından beri de ona kefil olmuş ve Kent Buckley'nin yanlışlıkla bize tahmin edebileceğimiz en iyi müdürü getirdiğini ısrarla söylemiştim. Duncan'ın akıllarını başlarından alacağına dair orada burada yemin etmiştim.

Geriye dönüp baktığımda bunun talihsiz bir ifade olduğunu anladım.

Her iki türlü de, kendimi Duncan konusunda yerleşik bir otorite gibi konumlamıştım. Şimdi de bütün salon yanıt bekliyordu. Panik, suçlayıcı bir tavra dönüşmüştü.

"Onun muhteşem olduğunu söylemiştin," dedi Emily bana dönerek.

"Muhteşemdi," diye ısrar ettim. "Yemin ederim, öyleydi."

"Şu yaptığı muhteşem *değil*, psikotikti," dedi Emily.

"Bir su tabancasını gerçek tabanca gibi görünsün diye boyamış! Bunu kim yapar?" diye ekledi Carlos.

Öfkeleri gürültülü olmaya başlamıştı.

"Belki de bu, onun şeytan ruhlu ikizidir," dedi okul hemşiresi, başını sallarken.

Göz kırparak başımı salladım. "Belki kötü bir gün geçiriyordu."

"Kötü bir günmüş!" İçerlemişlerdi.

"Bilmiyorum!" dedim. "Ben de herkes kadar şaşkınım. Bu her ne idiyse benim bir zamanlar birlikte çalıştığım adamla ilgisi yok. Benim bildiğim Duncan okul karnavalı için bir Jell-O Slip 'n' Slide¹⁷ denemesi yaparken omzunu çıkaran adamdı. Hem de iki kere! Güvenlikle kafayı bozmamıştı. Güvenliği hiç önemsemezdi."

Babette öylece oturup bizi izliyordu. Normalde herkesin endişelerini dindiren kişi o olurdu. Ama artık hayatla ilgili hiçbir şey normal gitmiyordu.

¹⁷Halk arasında "slip'n slide" olarak bilinen, Amerikalı gençlerin çoğunlukla lise çağlarında oynadıkları bir kaydırak oyunu. (ç.n.)

Nihayet öne çıktım. “Pekâlâ,” dedim. “Bu hiçbirimizin beklediği türden bir ‘yeni müdürle tanışma toplantısı’ olmadı.”

“Bu söylediğin hafif kalır,” diye bağırdı Koç Gordo.

“Fakat,” dedim, aslında hiç hissetmediğim bir iyimserlik kelimesi bulmaya çalışarak, “bu sadece tek bir toplantıydı. Belki heyecanlıydı. Belki de onu bize karşı doldurmuşlardır. Ya da belki de kötü hissediyordu. Bilmiyoruz. Şu anda yapabileceğimiz tek şey, sınıflarımıza geri dönüp yeni dönem için hazırlıklarımızı tamamlamak.”

“Yapabileceğimiz *tek* şey bu değil,” dedi Anton.

İç çektim. “Gidip onunla konuşacağım ve bunu çözmeye çalışacağım. Bu akşam Babette’in evinde buluşalım. Ben size geri bildirim veririm.”

Öğretmenlerden biri, okulun yönetmeliklerini alıp Kent Buckley’nin, işe alma konusunda tam olarak ne kadar yetkisi olduğuna bakmamızı önerdi. Önüne gelen bir deliyi istediği gibi seçebilir miydi? Bu pek muhtemel görünmüyordu ama öte yandan, Max ve Babette yönetimdeyken bunların hiçbirisi mesele olmamıştı. En azından, bazı garip kuralların fark edilmemiş olma ihtimali vardı.

Herkes bu olasılığı düşünürken ben birazcık öğretmenlik rolü takındım. “Herkes bana baksın,” dedim. “Çıldırılmayacağız. Aksini kanıtlayacak bir şey bulmadıkça her şeyin yolunda olduğuna inanmayı tercih edeceğiz.” Bu Babette’in en sevdiğim nasihatiydi. Bana her zaman bunu öğütlerdi.

“Hmm,” dedi hemşire. “Bence adam o sahte tabancayı çektiğinde aksini kanıtlamış olduk.”

“Pekâlâ,” dedim, öyle olsun anlamında. “Ama bu onun ilk günüydü. Ona bir şans daha verebiliriz.”

Verebilirdik ve verecektik. Yapacak işlerimiz, düzenlenecek odalar vardı. Hazır olsak da olmasak da önümüzdeki pazartesi okul başlıyordu. Başka bir şeyle uğraşacak zaman yoktu. Şimdilik bu planın uygulanması gerekiyordu. İnsanlar toparlanmaya başlamışlardı.

Paniğe kapılmayacaklardı. Ben de öyle.

En azından, ben neler döndüğünü öğreninceye kadar.

Max'in ofisine doğru yürürken -artık orası Duncan'ın ofisiydi- onu tekrar görmemle ilgili her şeyi tek tek anlamaya çalışıyordum. Sahte tabancadan onun gruba karşı son safhadaki duyarsızlığına ve Max'le ilgili kaba yorumlarına kadar mücadele edecek çok şey vardı.

Beni tanımamış olması da cabasıydı.

Şu anda, toplantının sınırsız çılgınlığı bir dakikalığına duraksadığına göre, bu konu büyük bir hızla geri gelmişti.

Duncan hiçbir tanıma belirtisi göstermeden öylece yüzüme bakmıştı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Böyle bir şey mümkün müydü? Yani fizyolojik olarak olabilir miydi?

Aradan yirmi yıl filan geçmemişti ki. Kemerli yol boyunca yürüyüp avlunun yanından geçerken hesap yaptım. Kempner'a gelmek için Andrews'ı dört yıl önce Mayıs ayında terk etmiştim. Demek ki Duncan Carpenter en son yüzümü gördüğünden beri dört yıl, üç ay geçmişti. İki yıl aralıksız birlikte çalıştığınız bir insanın yüzünü dört yılda unutabilir misiniz? Öğretmenler toplantılarında karşılıklı oturduğunuz, koridorlarda yanından geçtiğiniz, kafeteryada karşı karşıya yemek yediğiniz bir insanı?

O zamanlar görünmez olmaya çalıştığımı biliyorum ama *hadi canım sende*, hiç kimse *o kadar da* görünmez değildir.

Öyle değil mi?

Bunu düşündüğümde, o zaman Duncan'ın daima yakınında ama hiçbir zaman önünde olmadığımı fark ettim. Ben onun her zaman farkındaydım ama bu, onun da beni fark ettiği anlamına gelmezdi. Eğer ben hep arka planda gizlendiysem, beni hatırlamıyor olabilirdi. Belki ben onun için sadece -hatırlanacak kadar özel hiçbir detayı olmayan- bitişikteki meslektaş kızlar kategorisinin bir örneğiydim. Zihnindeki bir tür lacivert, belirsiz kadın karaltısı gibiydim.

Dünyada benim de hatırlamadığım birçok insan vardı.

Çoğunu hatırlamıyordum, aslında.

Yine de gücenmiştim.

Tabii ki, şu andaki görünüşüm çılgınca farklıydı. En azından takılarım. Belki Duncan'ın tek görebildiği buydu.

Veya belki gerçekten bakmıyordu bile. Belki de yeni işine ayak uydurmaya, Max'in yerine geçmeye ve insanları öldüresiye korkutmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki etrafındakilere dikkat edememişti. Belki bütün gece uyutmayan hasta bir ya da iki bebeği yüzünden çok yorgundu. Ya da belki de gözlüklerini takmıyordu.

Gözlük takıyor muydu ki?

Güzel. Onun hakkında bilmediğim bir şey çıktı. En azından bir tane.

Çünkü gerçekten çok fazla şey biliyordum. Örneğin, doğum gününü biliyordum: 4 Mayıs -ve o gün okula gelirken mutlaka bir Luke Skywalker¹⁸ kostümü giyer, kostümün üzerinde de MAYISIN DÖRDÜ SENİNLE OLSUN¹⁹ yazılı bir rozet iliştirilmiş olurdu. Bu ne dengesizlikti böyle? Onun yaş gününü ve onu nasıl kutlamayı sevdiğini de biliyordum. Ve Luke Skywalker kostümünün içinde ne kadar iyi görüldüğünü de tam olarak biliyordum. Bir ışın kılıcını sağa sola sallayan görüntüsünü her zaman zihnimde kazınmış bir anı olarak taşımıştım... Ve o benim kim olduğumu bile bilmiyordu.

Bu adil değildi.

Ama şimdi kesinlikle bir ışın kılıcı taşımıyordu. Ne olmuştu bu adama Tanrı aşkına? O kayıt kabul birimindeki sıkıcı kızla evlendiği için mi böyle olmuştu acaba? Acaba kız ona olgunlaşması ve komik olmaktan vazgeçmesi gerektiğini mi söylemişti? Belki de ebeveyn olmak onu böyle yapmıştı. Veya belki de bir akıl hocası ona çok kötü

¹⁸*Yıldız Savaşları* film serisinde yer alan ve Mark Hamill tarafından canlandırılan kurgusal karakter. (ç.n.)

¹⁹4 Mayıs, filmlerde fenomen haline gelmiş "May the force be with you (Güç seninle olsun)" repliğinin okunuşuyla ilgili yapılan kelime oyunu dolayısıyla *Yıldız Savaşları* günü olarak kabul edilir. (ç.n.)

ve çok da yanlış bir öğüt vererek başarılı olmak için kişiliğini bütünüyle değiştirmesi gerektiğini önermişti.

Ya da belki sadece kötü bir gün geçiriyordu.

Ama kötü bir gün *bu kadar mı* kötü olurdu?

Bunu idrak edemiyordum. Ve etmek de istemiyordum.

Bayan Kline'in masasına vardığımda, onun küçük resepsiyon alanının tavana kadar kutularla dolu olduğunu gördüm. Kadın, bir kâğıt mendille gözyaşlarını siliyordu.

"Hepsi Max'in eşyaları," dedi ben onları görünce. "Bütün hafta sonunu onları kutulamakla geçirdim."

"Ah, Bayan Kline," dedim, benim de gözlerim dolmuştu. "Emim çok zor olmuştur."

"İyi ki Babette yapmadı," dedi. Ben de ona hak vermek zorunda kaldım.

Başımla onayladım. "Galiba çok fazla eşyası varmış."

"Otuz yılda normal."

"Evet," diye onayladım.

"Bakım servisinden onları depolamasını isteyeceğim."

Başımla onayladım. Yerinde bir karardı.

Sonra Bayan Kline, yavaşça nefes alıp konuyu değiştirdi. "Sen..." Randevu defterine baktıktan sonra, "On buçuktaki randevun için mi gelmiştin?" dedi.

Bayan Kline'in başının üstündeki duvar saatine göz attım. Dokuz kırk yediydi.

"Evet," dedim.

"Seni biraz bekletsem sıkıntı olur mu?"

“Olmaz herhalde,” dedim.

Bayan Kline, başıyla Max’in kapalı ofis kapısını işaret etti. “Müdür Carpenter rahatsız edilmek istemediğini söyledi.”

“Tamam,” dedim.

Ben de rahatsız edilmek istemiyordum. Hiçbirimiz rahatsız edilmek istemiyorduk.

Kapalı kapıya bakıp sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra bir hamleyle kapıya gidip vurdum.

Gürültülü bir şekilde.

İçeriden hiç yanıt gelmedi.

Tekrar vurdum. Hiçbir ses yoktu.

Fakat onun içeride olduğunu biliyordum.

En sonunda, kapıya tekrar vurmaya başladım ve durmadım. Kısa ve ısrarlı vuruşlarla: tık-tık-tık-tık-tık. Bir ağaçkakan gibi. *Gelip kapıyı açsan iyi olur* diyen gürültücü bir ağaçkakan.

Bayan Kline, gözleri şaşkınlıktan açılmış bir halde sadece izliyordu.

Nihayet, Duncan birden hızla kapıyı açtı. “Bayan Kline, size söylemiştim, ben...”

Beni görünce sustu.

Sonra da cümlesini, “Burada değilim,” diye tamamladı.

Birazcık nefes nefese kalmış gibiydi. Biraz da terliydi, sanki... spor mu yapıyordu? Ceketini ve yeleğini çıkarmıştı. Kravatı da yoktu ve yakası açıktı. Ne işler çeviriyordu acaba?

“Ama açık ve seçik olarak buradasınız,” dedim, ürkmüş görünmemeye azmetmiş bir şekilde.

Bayan Kline ayağa kalktı. “Müdür Carpenter, bu bizim kütüphane memurumuz Samantha Casey. Herkes ona Sam der.”

Sonra dayanamadım. “Hepimiz birkaç margarita devirene kadar.” Bayan Kline’a dönüp, *değil mi?* dercesine baktım. “Sonra daha çok Saaam, Samster ya da Sammie’ye dönüşür.”

Ne yapıyordum ben böyle? İçki de içmemiştim. Sam’dan başka lakabım da yoktu. Ama Duncan bunu bilmiyordu. Çünkü daha önce de söz ettiğim gibi, *benim kim olduğumdan haberi bile yoktu.*

“Sizinle konuşmam gerekiyor,” dedim.

“Şu an bir şeyle uğraşıyorum.”

Belli ki. “Bu acil.”

“Müsait değilim.”

“Ama randevumuz var.”

Duncan, Bayan Kline’ın duvar saatine baktı. “Kırk bir dakika sonra.”

Haksız değildi. Fakat kırk bir dakika bekleyebilecek durumda değildim.

“Bu gerçekten acil,” dedim ve doğruca yanından geçip ofisine daldım. Çok yürekli bir davranıştı. Kendimi bir dakikalığına da olsa, “Ben bir kadını, kükrediğimi duyun”²⁰ tavrında hissettim.

Bu his sadece, sandığım kadar etkilenmiş görünmeyen Duncan’ın bakışları altında, yüzleşmeye hazır bir biçimde onun karşına yerleşene kadar sürdü. Sonra Duncan, *neyse* anlamında omuz silker gibi yapıp diz çöktü ve ellerinin üzerinde öne doğru uzandı... Ve sınav çekmeye başladı.

Kısa bir süre öylece onu izledim. Çok beklenmedik bir hareketti. Aynı zamanda da çok büyüleyiciydi. Topuklarından başına kadar bir tahta gibi dümdüz bir pozisyonda, çok kolay bir iş yapar gibi, kusursuz bir enerjiyle kalkıp iniyordu. Müthiş bir formu vardı.

“Ne yapıyorsunuz?” dedim nihayet.

²⁰1970’lerde Helen Reddy tarafından söylenmiş, sonradan Kadın Özgürlüğü Hareketi’nin slogan olarak benimsenen *I’m a woman, Hear me Roar* adındaki şarkıya gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

“Söyledim ya, meşguldüm.”

“Bu, insanların genelde spor salonlarında yaptığı bir şey değil midir?”

“Bazı insanlar öyle yapıyordur. Ben bunu gün içinde aralıklı yaparım.”

Çok itici bir durumdu. Ne yapacağımı şaşırılmıştım. “Sizin... bitirmenizi bekleyeyim mi?”

“Mesele acil demiştin, sanırım.”

Haklıydı.

Geriye dönüp baktığımda, istifa etmek üzere olduğumu bilmek, olayların böyle gerçekleşmesini büyük ölçüde etkilediğini görebiliyordum. Buraya gelirken kendimi Duncan’ın bir çalışanı olarak düşünmüyordum ya da profesyonel davranmaya çalışmıyordum. Hatta işimi kaybetme endişem de yoktu. Bir anlamda, tek ayağım kapının dışında sayılırdı.

Kaldı ki, bu adam biraz önce bir okulda tabanca çekmişti. Sahici değildi ama fark etmezdi.

Bundan sonra ne olacağı hiç belli değildi.

Bu ofis Max’e aitken, burası hatıralık eşyalarla doluydu. Bitkiler, çocukların yaptıkları resimler, fotoğraflar her bir rafı, duvarı, yüzeyi, hatta Max’in masasında her zaman değişen kâğıt yığınlarından boş kalan yerleri doldururdu.

Şu anda Duncan’a ait olan aynı ofis bunun tam tersiydi.

Tabii ki Duncan buraya daha yeni taşınmıştı. Eşyalarının çoğu hâlâ köşedeki kutuların içinde duruyordu. Fakat bu durumun tek nedeni onları boşaltmamış olması değildi. Her şeyi değiştirmişti. Binalar yeniden boyandığında -ki bu odanın da boyanmaya ihtiyacı vardı- Duncan bundan önceki sıcak krem renginin yerine soğuk bir gri tonu seçmişti. Taba rengi halı da gri halıyla yer değiştirmişti. Max’in sıcak, Stickley tarzı mobilyalarının yerine -tahmin etmişsinizdir- ucuz, gri renkte ofis mobilyaları gelmişti. Çeşni katmak için de biraz siyah kullanılmıştı.

Boya kokusunun da bir yararı yoktu.

Burada taba rengi halının griye göre üstünlüklerini tartışmıyorum elbette.

Sadece onun bambaşka bir havası vardı.

“Burası...” dedim, etrafıma bakarak. “Ölüm Yıldızı’na²¹ benziyor.”

Duncan bunu duyduysa da ilgilenmemeyi tercih etti.

Ona baktığımda, hâlâ güçlü bir şekilde -aşağı, yukarı, aşağı, yukarı- sınav çekiyordu.

Hareketlerinde ne bir duraklama ne de bir değişiklik vardı. Fabrikada çalışan bir piston gibiydi.

Omuzlarının bu kadar fazla... *şişmiş* olması boşuna değildi.

“Pekâlâ,” dedi uzandığı yerden, sohbet eder gibi bir ses tonuyla. Sanki şu anda her şey normalmiş gibi konuşuyordu. “Neymiş bakalım şu kırk bir dakika bekleyemeyen mesele?”

Güzel soruydu. Neydi o mesele?

Şu anda yaşıyor olduklarımızdan ve sabahki toplantıda olup bitenlerden kafam o kadar çok karışmıştı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Başlangıçtaki amacım, bu sabah Duncan’la görüşmek, onu tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu belirtmek, birkaç tane kinayeli söz söylemek, sonra da nazik bir şekilde istifa etmekti.

Ama onu tekrar görmek *hiç de güzel değildi*.

Birçok şey söylenebilirdi ama kesinlikle *güzel* değildi. Son derece rahatsız ediciydi. Endişe vericiydi. Ürkünçtü. O halde, şu anda burada olmamın nedeni... neydi? Onu azarlamak mıydı? Omuzlarından tutup sarsmak mıydı? Neden bu kadar tuhaf davrandığını mı sormaktı?

²¹ *Yıldız Savaşları* filmlerindeki, küçük bir Ay’ı andıran İmparatorluk merkez üssü ve silah. (c.n.)

Peki bütün bunların ardından *“Ah, bir de şu vardı, ben istifa ediyorum”* demek nasıl olacaktı?

Fakat tabii ki şimdi istifa etmeyecektim. Artık olmazdı. Yapamazdım. Şu anda nasıl istifa edebilir, sevdiğim insanları bu adamdan koruyacak hiç kimse yokken bırakıp nasıl gidebilirdim ki?

Yarım saat önceki hedeflerim tamamen geçersiz kalmıştı ama şu anda yeni hedeflerimin ne olduğundan da tam emin değildim.

“Şu toplantı hakkında konuşmamız gerekiyor,” dedim nihayet.

Duncan gömleğinin kolunda oluşan bir kırıışıklığı düzeltti. “Ne olmuş ona?”

“Toplantı... oldukça garipti.

Hiç yanıt yoktu. Duncan sadece bir aşağı bir yukarı inip kalkmaya devam etti.

“Şu spor aktivitenize biraz ara vermeniz mümkün mü acaba? Ben sizinle konuşurken sınav çekmeniz aşırı kabalık oluyor da.”

“Senin de izin almadan paldır küldür buraya girmen aşırı kabalık oluyor.”

“O halde,” dedim, “ödeşmiş olduk.”

Duncan bunu düşünürken biraz yavaşlar gibi oldu. “Yeterince makul,” dedi ve geriye doğru bir hareketle ayaklarının üzerine ağırlığını verip kalktı ve bana döndü. O anda gözüme... aşırı uzun göründü.

“Tamam,” dedi ellerini kemerinin üzerine koyup. “Hadi konuşalım.”

Fakat ne diyecektim? Nereden başlayacaktım? Aslında şunları söylemek istiyordum: “O neydi be?” Ya da “Sen kendini ne sanıyorsun Tanrı aşkına?” Veya “Gerçek Duncan’ı yiyip onun kimliğini mi çaldın?” İşte kafamdan geçen garip şeyler bunlardı.

En sonunda, geleneksel yolu seçtim: “Demin olanlar neydi?”

Ama telafi etmek için bayağı güçlü bir ses tonuyla konuşmuştum.

Artık dikkatini çektiğime göre -artık baş başa ve yüz yüze kaldığımıza göre- kalabalığın ve sahnenin dışındayken beni hatırlayıp hatırlamayacağını merak etmekten kendimi alamadım. Ümitle, “Hey... tanışıyor muyduk?” Ya da “Hey... sen şey değil misin?” gibi bir şeyler söylemesini bekledim.

Ama hayır. Tamamen bir yabancıyla konuşur gibi yalnızca, “Neden söz ettiğini anlamadım,” dedi.

İşte tam o anda egom hedeflerimin önüne geçti. Çünkü eğer o beni tanımadıysa, o zaman ben de onu tanıdığımı kesinlikle itiraf etmeyecektim. Bu da, söyleyebileceğim en anlayışlı sözlerin bazılarını elemiş oldu. “Toplantıdan bahsediyorum,” dedim

“Ne olmuş ona?”

“Bir felaketti.”

“Katılmıyorum.”

“Şu anda bu okulun neyle uğraştığından hiç haberiniz var mı? Müdürümüzü yeni kaybettik. Sevgili müdürümüzü ve kurucumuzu. Geçen yıl ya da geçen baharda değil. *Bu yaz* kaybettik. O salondaki herkes yas tutuyordu. Hepsi de hassas, yitik ve korku doluydu, en arkada bir heykel gibi oturan karısı da dahil.”

“Bunların hiçbirinin benimle ilgisi yok,” dedi Duncan. “Bunlara ben sebep olmadım ki. Ve de ben düzeltemem.”

“Belki düzeltemezsiniz ama durumu daha fazla kötüleştirmemek için elinizden geleni yapabilirsiniz.”

“İnsanlar ölür,” dedi Duncan. “Her zaman bu böyledir. Yapabileceğimiz en iyi şey her şeyi geride bırakıp ilerlemektir. İşte ben de *bunun* için buradayım.”

“Buradakilerin hiçbiri her şeyi geride bırakıp ilerlemeye hazır değil.”

“Bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Okul pazartesi günü başlıyor.”

“Evet. Aynen. Ve bununla yüzleşmek için de bir plana ihtiyacımız var. İhtiyacımız olmayan şey ise bir adamın, elinde su tabancasıyla buraya gelmesi.”

“Yapmam gerekeni yaptım.”

“Ama başkaları için gereken şeyleri yapmadınız. Kimseyle tanışmadınız, kimseyle konuşmadınız, kimseyle iletişime geçip bir bağ kurmadınız.”

“Ben bağ kurmaya gelmedim.”

“Kesinlikle bunun için geldiniz. Bu okulu bir yabancı gibi yönetebileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

“Sen de buraya gelip bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun?”

Öyle olmadığını biliyordu. “Bakın,” dedim. “Size yardım etmeye çalışıyorum.”

“Senin yardımına ihtiyacım yok.”

“Siz Max’i tanımadınız. Bu yüzden şunu söylememe izin verin. O burayı hiçbir zaman bir diktatör gibi yönetmedi. Burada işler öyle yürümez. Daima bir fikir birliği ve tartışma ortamı vardır. Burada kiler okula son derece bağlı ve çok tutkulu insanlardır. Ve bir okulu efsanevi yapan şey de herkesin bir arada çalışmasıdır. Biraz önce, o toplantıda yaptığınız şey her ne idiyse yürümez; hele burada hiç.”

“Müdür Kempner’in yaptıkları ya da yapmadıkları artık konu dışı kaldı,” dedi Duncan.

“Ben size, buradaki işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmaya çalışıyorum.”

“İşler benim söylediğim şekilde yürür.”

“Eğer bu şekilde hareket etmeyi sürdürürseniz, onları kaybedeceksiniz.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun? İstifa edeceklerini mi?”

“Hepsi harika öğretmenlerdir, iyilerin en iyileridirler. Her yerde çalışabilirler.”

“Bu bana tuhaf bir şekilde tehdit gibi geldi.”

“Sizi tehdit etmiyorum. Durumun nasıl olduğunu anlatıyorum. Onlar buraya çok özel bir okul kültürünün parçası olmaya geldiler. Tamamen yaratıcılık, teşvik ve öğrenmeyi keyifli kılma üzerine kurulmuş bir kültür bu.”

Duncan etkilenmemişti. “Pekâlâ, şimdi de yeni bir kültür var.”

Adam beni ciddiye almıyordu. “Bütün kadroyu nasıl ürküttüğünüz konusunda en ufak bir fikriniz yok.”

“Sanırım bir fikrim var.”

“Hele bir de tabanca konusuna gelmeyeyim şimdi.”

“Yine başladık.”

“Neydi o Tanrı aşkına?”

“Bir *sû* tabancası,” dedi. “Ve dikkatlerini çekti, öyle değil mi?”

“İyi bir şekilde çekmedi.”

“Ben buraya onları şımartmaya gelmedim.”

“Neden geldiniz o halde?”

“Burayı rayına oturtmak için geldim.”

“Burası rayında zaten. Burası ülkenin en iyi ilkokullarından biri. Harika bir okul olmasıyla ünlü.”

“Aynı zamanda da bir ölüm tuzağı. Ve ben bunu düzeltmek için buradayım. Eğer beğenmiyorlarsa, buyursunlar istifa etsinler; her biri. Sen de dahil.”

Ama artık hiçbir şekilde istifa etmiyordum. “Ben istifa edemem,” dedim.

“Elbette edebilirsin,” dedi, *hadi yap bakalım*, dercesine. Sonra gözlerime baktı. “Öğretmenler kadar harcanabilen bir meslek grubu yoktur.”

Kabaydı. Ve aşağılayıcıydı. Max, bu okulu süperstarlarla -iyilerin en iyileriyle- doldurmak için yıllarını vermişti. Öğretmenler hiç mi hiç harcanabilir değildi. En iyi öğretmenler heyecan, gayret ve merakla çocukları yükseltirlerdi ve en kötü öğretmenler de tam tersini yaparlardı. Üstelik dünyada hiç kimse bunu Duncan Carpenter'dan daha iyi biliyor olamazdı.

Kısa bir süre önüme bakıp kafamı tekrar toparlamaya çalıştım. Burada ne elde etmeye çalışıyordum ki? Duncan'ın kendine gelmesini istiyordum. Onun eski haline dönmesini istiyordum. Potansiye-line ulaşmasını istiyordum. Fakat baskı gücüm yoktu. Duncan blöf mü yapıyordu acaba? Eğer gerçekten kimsenin istifa etmesi onun umurunda değilse, ben de ne yapacağımdan emin değildim.

İşte o sırada Duncan'ın masasının altından bir şeyin ucunu gördüm.

Tüylü bir şeyin.

Patiye benzer bir şeydi bu.

Birkaç adım yaklaştım ve daha iyi görmek için masanın kenarından dönerek eğildim.

Masanın altında kıvrılmış, büyük, gri ve çok kabarık tüylü bir köpek vardı ve mışıl mışıl uyuyordu.

Bu düzgün, gri ve soğuk ofiste en son görmeyi bekleyeceğim şey pofuduk bir köpekti. Tabii ki, gri halının üzerindeki gri tüyleri onu kamufle etmişti.

“Masanın altındaki bir kaniş mi?” diye sordum.

“Labradorla fino melezi,” dedi Duncan, sanki çok belirginmiş gibi.

Eğilip biraz daha yakından baktım. “Bu... sizin mi?”

“O bir güvenlik köpeği,” dedi Duncan, ciddi bir tavırla. “Bir bekçi köpeği.”

“Şu anda çok da bekçilik yaptığı söylenemez.”

“Güvenlik köpeklerinin bile dinlenmeleri gerekir.”

“Haklısınız. Adı ne?”

Duncan oturduğu yerde biraz daha dikleşti. “Chuck Norris.”

Bir kahkaha attım. Sonra da yüzüm düştü. “Ah. Siz ciddisiniz.”

“Eğitim alıyor,” dedi Duncan, neşesiz bir şekilde.

“Galiba ben bir Alman kurdu ya da onun gibi bir cins beklerdim. Daha korkunç bir şey.”

“Bu köpek çok korkunçtur,” dedi Duncan, ikimiz de o hiç de korkunç görünmeyen, uykucu tüy yığınınına bakarken. “Ya da en azından onunla işim bitince öyle olacak.”

“Onu su tabancasıyla mı ıslatacaksınız?”

Duncan’ın yüzü çok ciddiydi. “İş köpeklerinin eğitiminde öyle bir kural yok.”

“Madem öyle söylüyorsunuz,” dedim. Aslında yerleşkede bir köpek olması fikri hoşuma gitmişti. Yakın zaman önce, köpeklerin insanlar üzerindeki sakinleştirici etkileriyle ilgili bir makale okumuştum. Chuck Norris’e bakınca sesimin yumuşadığını fark edebiliyordum. “Bizi o koruyacak, öyle mi?”

“Tek şey o değil ama evet.”

Bu söz dikkatimi çekmişti. “Tek şey o değil mi?”

Duncan biraz daha dik durdu. “Görünürlük konularının iyileştirilmesinden öğretmenlerin eğitilmesine, yeni teknolojilerden yararlanılmasına kadar birçok yeni güvenlik kuralı koymayı düşünüyorum. Gözlerimi çok yüksek teknolojiye, en üstün kaliteli ürünlere diktim. Pahalı olacak ama buna değer.”

Size söylüyorum: Bu adam -*bu* adam- bir zamanlar, Andrews’da okul koridorlarındaki bir kaykay yarışmasında bileğini kırmıştı. Ama sonra aklıma bir soru takıldı. “Para nereden geliyor?”

Duncan gözlerini kırptırdı. “Bütçede yer var.”

Bütçe hakkında çok bilgim yoktu ama yeterince bildiğim şeyler vardı. “Emin değilim,” dedim.

Duncan bakışlarını çevirdi. “Eğer yaratıcı olursan, bütçede daima yer bulunur,” dedi.

Ne kadar harika bir yanıtsız yanıttı bu. Birkaç adım yaklaşıp onu inceledim. Yüzünde azim, başkaldırı ve azıcık da suçluluk karışımı bir ifade vardı. İyice dikkat edince anladım.

“Lütfen şu boş arsadan bahsettiğinizi söylemeyin.”

Masasına doğru birkaç adım yaklaşıp gözlerini masaya dikti. “Hangi boş arsadan?”

Fakat cevabı iliklerime kadar anladığımı hissettim. Omuzlarımı dikleştirdim. Kaslarım gerilmişti. “Oyun bahçesi için ayrılmış boş arsa.”

“Hangi oyun bahçesi?” diye sordu Duncan.

Gerçekten bunu bilmemesi mümkün müydü? O oyun bahçesinin inşa edilmesi önümüzdeki eğitim yılının en can alıcı ilgi odağı-tanımlayıcı özelliği- olarak planlanmıştı. Bununla ilgili planlarımız hazırды ve müteahhit ayarlanmıştı. Faaliyet planının içinde yer alıyordu.

Ama Duncan buraya yeni gelmişti. En hafif deyişle, son günlerde her şey aceleye getirilmişti. Belki de bu konuda bilgilendirilmemişti. Masasına yaklaştım ve ondan hiç gözlerimi ayırmadan, telefonuna eğildim ve daha önce koşuşturmalar sırasında birçok kez Max’le yaptığım gibi, diyafonun düğmesine basıp dikkatli ve temkinli bir sesle, “Bayan Kline, lütfen oyun bahçesi planlarını getirebilir misiniz?” dedim.

İki saniye sonra Bayan Kline, her zamanki becerikli tavrıyla elinde bir yığın dosyayla kapıda belirdi. Paket lastiğiyle bir araya getirilmiş ve içleri broşürler, taslaklar, planlar, notlar, post-itler, karalamalar, fikirler ve önerilerle dolup taşmış dosyaları Duncan’ın masasına *güm* diye koydu.

Bayan Kline hızlı bir şekilde odadan çıkarken ben de Duncan'a dönüp, "Macera Bahçesi'yle tanışın," dedim. "İki yıl önce, bitişikteki bu arsayı belediyeden satın aldık. Bir yıl önce de dünya tarihindeki en güzel, en yaratıcı, eğlenceli, şaşırtıcı ve çok algılı oyun bahçesini inşa etmek üzere başlattığımız para toplama kampanyasından yüz bin dolar elde ettik."

Duncan bana bakıp gözlerini kırıştırdı. O anda benim ne ölçüde bir düşman olabileceğimi saptamaya çalıştığını hissettim. Sonra da vermiş olduğu kararı vurgulayarak, "Evet. Bu projenin tümü iptal edildi," dedi.

Konuşamayacak kadar soluğum kesilmişti. Ancak iç çeker gibi bir sesle, "İptal mi?" diyebildim.

"Evet," dedi Duncan, tamamen duygusuz bir sesle. Ve eliyle dosyalara vurarak, "Başka şeyler yapmak için o paraya ihtiyacımız olacak," dedi.

Dosyaları korumak ister gibi kendime doğru çektim. "Başka şeyler mi? Ne tür başka şeylermiş onlar?"

"Eh, henüz detaylara girme özgürlüğüm yok ama yapılmakta olan çok şey var."

"Macera Bahçesi'ni iptal edemezsiniz!"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü o Max'in fikriydi."

"Max artık yok, öyle değil mi?"

"Ama ..." Neler oluyordu? Başımı salladım. "Bunu yapamazsınız."

"Elbette yapabilirim," dedi Duncan, nazik bir sesle. Sonra da konuşmamızın bittiğini vurgularcasına, kapıya doğru yürüyüp elini kapının kulpuna koydu. "Sözleşmemi okumalısın. Ben neredeyse her şeyi yapabilirim. Her yemekte sıcak çikolata soslu dondurma verebilirim. Okul formalarının Cadılar Bayramı kostümleri olacağını duyurabilirim. Bütün öğretmenlerin işine son verip bir grup sirk palyaçosunu işe alabilirim."

“Yönetim kurulu bunları yapmanıza asla izin vermez,” dedim.

“Yönetim kurulu karmaşık bir yer,” dedi Duncan.

“Ne anlama geliyor *bu*?”

“Şu anlama geliyor: Bütçeyi okulun yararına gördüğüm her şekilde yeniden düzenleyebilirim.”

Lanet olsun, neler oluyordu? Bu yeri planlamak için bir yılımızı vermiştik. Komiteler kurmuş, konu üzerinde araştırma yapmış, makaleler okumuş, TED konuşmaları izlemiştik.

Orası Max’in bebeği gibiydi. Bu fikir ondan çıkmıştı, orayı satın almak için bağışların bir bölümünü kullanma konusunda yönetim kurulunu ikna etmişti. Satış onaylanınca da Max, projeyi hayata geçirme konusunda herkesin fikrini istedi. Daha sonra da yaz boyunca -şu anda bin yıl önceki yaz gibi geliyor- Max, Babette ve ben planların, fikirlerin üzerinden geçerken makaleleri, kavramları ayıkladık, tasarımcılara danıştık, bütçeyi netleştirdik ve her şeyi ciddiyetle yoluna koymaya çalıştık.

Genellikle yaz dönemlerimizi bu tür işleri yaparak geçirirdik. Kafeteryanın büyük duvarındaki kelebekli duvar resmini yazın başında yapmaya başlamıştık. Bir sonraki yaz dönemindeyse avludaki oyun bahçesini, canlı renklerdeki spiral tığ işleri, ağlar ve çiçeklerden oluşan Örgü Bombardımanı²² ile süslemiştik. Geçen yıl da çılgınlar gibi boya işi yapmıştık: Kilitli dolaplara, koridorlara, patenli disko tarzında açık sarı, turuncu ve bebek mavisi çizgiler ekleyip olmadık her yeri de bulut, çiçek ve gökkuşağı resimleriyle süslemiştik.

Duncan’ın bu projeye devam etmek istemeyeceği aklımdan bile geçmemişti.

Ne de olsa Duncan, Andrews Okulu’nun kafeteryasına bir disko topu asmış bir adamdı. Sınıfta kirpi beslemişti. Bir keresinde spor salonunun çatısına bir zipline makarası takmaya çalışmıştı.

²²İngilizcesi “Yarn Bombing” olan ve dilimizde “İplik Bombalama” olarak da bilinen, boya veya tebeşir yerine örme veya tığ işi iplik veya liflerin renkli görüntülerini kullanan bir tür grafiti veya sokak sanatıdır. (ç.n.)

Duncan oyun bahçesi planlarını nasıl bozabilirdi ki? Zaten onun *kendisi* bir oyun bahçesiydi.

Macera Bahçesi hepimizin oybirliğiyle heyecan duyduğu çok büyük, okul çapında bir projeydi. Şu anda da bu projeye her zamankinden daha fazla ihtiyacımız vardı. Duncan'a ne demek istediğimi anlatabilmek için çılgına dönmüş bir şekilde projenin en güzel bölümlerini ararken paket lastiklerini koparıp dosyaları çekiştirmeye başladım. "Ama Macera Bahçesi de okulun yararına olan bir şey! Bakın size planları göstereyim. Masal gibi. Sihirli. İnanamayacaksınız ama..."

"Planları görmeye ihtiyacım yok," dedi Duncan.

"Şimdiye kadar gördüğünüz hiçbir şeye benzemiyor," dedim ısrarla. "Orada bir ağaç ev, bir nilüfer havuzu ve halat tırmanma ağı bulunacak..."

Bunun üzerine kapıyı açıp öylece çıkmamı bekledi.

Ama ben duraksadım. Sonra da sormak zorunda olduğum soruyu sordum. "Buraya okulu mahvetmek için mi geldiniz?"

Sonra, en azından bu sorunun arkasında yatan tüm o ezici, hayatımı altüst edici endişeyi anlamış gibi sesini biraz olsun yumuşatarak, "Okulu mahvetmek için gelmedim," dedi.

Derin bir nefes verdim.

Sonra da ekledi. "Onu düzeltmek için geldim."

Bundan sonra tek bir şey açıklığa kavuşmuştu: Her zamankinden daha fazla kapana kısılmıştım.

Duncan'ın geleceğini ilk öğrendiğimde, sevimli davranarak beni perişan edeceğini, böylece ona tekrar âşık olmaktan başka çarem kalmayacak sanmıştım. Ama şimdiki durumda, bunun tam tersi gerçekleşecek gibi görünüyordu: Okulumu -dolayısıyla hayatımı- yerle bir ederek beni perişan edecekti.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Ama her iki durumda da perişandım.

Duygularım, kaydırmalı yapbozdaki rakamlar gibi sürekli yer değiştiriyorlardı. Fakat bir çözüme yaklaşmıyordum.

Bu durumdan çıkardığım anafikir şuydu: Her nasılsa, bir şekilde Duncan Carpenter tamamen dengesizleşmişti ve bunun nedenini anlamadan buradan gidemeyecektim. Bir tarafta kendi yaşamımı kurtarmak için gitmek vardı. Ama diğer tarafta da bütün okulu deli bir adamın ellerine bırakıp gitmek vardı.

Artık Duncan'ın kötü ruhlu bir ikiz kardeşi olduğundan şüphe etmeye başlamıştım. Çünkü normalde, insanların kişilikleri zaman içinde oldukça tutarlı olmaz mıydı? İnsanlar bir sabah kalktıklarında tamamen farklı kişiliklerle uyanmazlardı ki. Duncan'a bir şey olmuştu ama ne? Travmatik beyin hasarı mı? Hafıza kaybı mı? Cadı büyüsü mü?

Çok önemli bir şey olmalıydı.

Cidden. Adam şu anda bir canavardı.

O gece Babette'in evinde herkese de aynen bunları söyledim.

Sabahki toplantının şokunun onu kendine getirip harekete geçireceğini umuyordum. Yas tutmanın kötü bir şey olduğunu düşündüğümünden değildi. Elbette yas tutmaya hakkı vardı. Ama ben kendi başıma bir lider değildim. Bu yüzden de eğer Babette aniden başını kaldırsaydı ve olan biteni fark edip direnişin komutanı olarak gerçek rolünü üstlenseydi buna hiçbir itirazım olmazdı.

Ama bu gece böyle bir şey olmayacaktı.

Babette başı ağrıdığı için yatmaya gitti ve aşağıya inmedi.

Ben de sonunda kendi kendime bu konuyu çok fazla takmamayı öğütledim. "Liderlik" aslında sadece konuşmak, planlamak ve insanların dikkatini çekmektir. Bunlar benim en iyi yaptığım üç şeydi.

Gruba, Duncan'ın ofisinde söylediği her şeyi ve bütün öğrendiklerimi anlattım: Sabahki toplantının aslında şans eseri olmadığını, bu efsanevi iyi kalpli mankafanın nasılsa militarist bir diktatöre dö-

nüştüğünü, bütün öğretmenler istifa etse bile umurunda olmadığını ve Macera Bahçesi'ni iptal ettiğini söyledim.

Her bir haberi tek tek saydıkça, öfke homurtuları daha da yükseliyordu. Ama Macera Bahçesi'yle ilgili haber düğüm noktasıydı.

“O Max'in projesiydi!” diye bağırdı Anton.

“Ağaç ev ne olacak?” diye sorguladı Carlos.

“Sebze bahçesi ne olacak?” diye sordu Emily ve Alice.

Herkes bundan sonra ne yapacağımızı öğrenmek istiyordu.

Onlara bilmediğimi söyledim. Durumun gidişatına bakıp ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyordu. Sonra etrafıma bakıp, “Bayan Kline?” diye seslendim.

Kadın elini kaldırdı. “Buradayım.”

“Lütfen Duncan'ın sözleşmesinin bir kopyasını bulabilir misiniz? Ve de hazır onu ararken, okul yönetim kurulu tüzüğünü de bulursanız iyi olur. Bu adama tam olarak ne ölçüde esir olduğumuzu öğrenelim. Ayrıca...” Etrafıma baktım. “Aranızda köpeklerle ilgili okul politikasını bilen var mı?”

“Köpeklerle mi?” diye sordu Rosie Kim.

“Adamın bir güvenlik köpeği var,” dedim onlara.

Bu haber, yeni bir öfke patlaması başlatmıştı. *Ne cins bir köpekti? Ne büyüklükteydi? Korkunç muydu? Eğitilmiş miydi? Okulda ne işi vardı?* Köpeklerden korkan çocuklar ne olacaktı? Ona kim göz kulak olacaktı? Küçük çocuklarla dolu bir yerleşkeye kim köpek getirirdi ki? Ya hayvan kepeği? Alerjiler? Köpeklere izin veriliyor muydu? Biri öğrenebilir miydi?

Onlara köpeğin isminin Chuck Norris olduğunu söylemedim. Duncan'ın köpek için “korkunç” dediğinden de bahsetmedim.

En sonunda endişe sesleri iyice yükseldiğinde ayağa kalktım.

Nasıl lider olunacağını bilmiyor olabilirdim ama bildiğim bir şey vardı: Okulumuzu koruyacaktık. Bu kadar mükemmel olmamız boşuna değildi.

İşte o anda sesimi yükseltip -ben de dahil- herkesin duymak istediği moral konuşmasını yaptım.

“Bundan sonra ne yapacağımızı tam olarak bilmiyorum,” dedim. “Daha önce böyle bir şeyle, belli belirsiz de olsa, hiç karşılaşmadım. Ama ne *yapmayacağımızı* biliyorum. Paniğe kapılmayacağız. Korkunun bize kim olduğumuzu unutturmasına izin vermeyeceğiz. Biz bir amaç için buradayız... değil mi? Bize emanet edilen bütün bu minik ruhlara bakmak için. Bunu hiçbir zaman unutmayacağız. Biz onlar için buradayız... ve birbirimiz için. Önce çocuklar gelir. Bu Duncan Carpenter olayı için daha sonra endişeleniriz. Hiç kimsenin aptalca bir şey yapmasını istemiyorum. Anton gözüm senin üzerinde. Tek bir duvar yazısı, tehdit notu, sosyal medyada öfke dolu mesaj olmayacak. Önümüzdeki birkaç hafta içindeki en önemli görevimiz çocuklara yardım etmek. Anlaşıldı mı? Ölümün yaşamın bir parçası olduğunu, çocuklarımızın Max’in gittiğini ama unutulmadığını ve sıcaklığını ve iyiliğini ileriye taşıyarak onu yanımızda tutacağımızı anlamalarına yardımcı olmalıyız. Şimdilik onlara sağlayabileceğimiz her türlü istikrara ihtiyaçları var. O halde bu inanca bağlı kalarak kendimizi işimize verelim, çocukların bu geçiş dönemini atlattmalarına yardımcı olalım, neden burada olduğumuzu hatırlayalım... ve her türlü çabayı, işleri yoluna koymak için sarf edelim, bozmak için değil.”

Sekiz

Güvenlik köpeği Chuck Norris hiç de korkunç çıkmadı.

Ama öte yandan, koca bir baş belası olduğu anlaşıldı.

Kısa bir süre sonra, olması gerektiği gibi okul yeniden başladı.

Bina çocuklarla, sırt çantalarıyla ve beslenme çantalarıyla dolup taşı. Gördüğüm kadarıyla, her bir çocuk Max'in nerede olduğunu soruyordu. Partide olanlar bile.

Benim hissettiklerim de hemen hemen aynıydı.

Max neredeydi?

Kendi hesabıma, kafamı toplayıp önümdeki işlere; çocuklara, kitaplara, evrak işlerine ve planlamaya odaklanmaya çalıştım.

Bazen, sakın ve kısa anlarda, kütüphanedeki masamdan başımı kaldırıp oranın kanepelerde, puf minderlerde ve okuma alanımızda kitap okuyan çocuklarla dolu olduğunu görünce neredeyse her şey her zamanki gibiymiş gibi davranabiliyordum.

Fakat yeni güvenlik köpeği öyle değildi.

Hatta meğerse kitap yiyen bir köpekmiş.

Okulun ilk günü, bir değil, iki kez bir yolunu bulup kütüphaneye girmiş ve kitapları çiğnemişti. İlk önce Mo Willems kutulu setini, öğleden sonra da *Gizli Bahçe* adlı kitabı.

Her iki seferde de onu Duncan'ın odasına götürdüm. Elimde hasırlı -artık cildinin üçte biri olmayan- *Gizli Bahçe*'yi tutarak, "Cidden mi?" diye sordum.

"Sanırım dış çıkarıyor. Daha önce de halıda bir diş bulmuştum."

“Bu olmaz ama. Ona dış kaşıyıcı bir oyuncak alın.”

Duncan, bu iyi fikir anlamında başını salladı. “Olur.”

“Ve okulda dolaşmasına izin vermeyin.”

“Anlaşılan o ki ofis kapımı açabiliyor.”

“Ve de kütüphane kapılarını,” diye ekledim.

“Uyukladığını sanıyordum,” dedi Duncan.

“Demek ki uyumuyormuş,” dedim. “Etrafta başıboş bir şekilde dolaşıyormuş.”

“Kitaplar için üzgünüm. Paralarını öderim.”

“Çok iyi olur,” dedim, tamamen duygusuz bir sesle. “Onları hesabınıza yazarım.”

Aslında o köpek okulun ilk günü bayağı ün kazanmıştı. Araba parkının yanından Bayan Kline’in masasına tırmanıp bir kutu kâğıt mendili yemiş, avlunun karşısına kadar bir sincabı kovalamış, tasmağını bir ağaç dalına takmış, ofis kapılarından yansıyan kendi görüntüsüne beş dakika boyunca havlamış, anaokulu sınıfındaki halıya işemiş, Koç Gordo’nun spor çantasın çiğneyerek bir delik açmış ve kafeteryadan bir poşet dolusu sosisli sandviç çalmıştı.

Üstüne üstlük, teneffüste zıplayarak Alice’in kucağına uçmaya çalışırken, bir seksenlik kızı boylu boyunca yere yıkmıştı.

Alice buna aldırmamıştı. O bir köpekseverdi. Fakat Koç Gordo spor çantasının başına gelenlerden hiç de hoşnut kalmamıştı. Duncan ona ucu yenmiş bir çorap ve salyadan sıırılsıklam olmuş boxer şortlarını geri verirken, “Bu ne halt böyle?” demişti.

“Hâlâ eğitiliyor,” dedi Duncan.

Her neyse, işte bu, Duncan’ın kurum içi ilk bildirisini harekete geçiren an oldu.

Bildiriler eğitim dünyasında -belki de herhangi bir yerde- hiçbir zaman güzel şeyler değildir. Hiçbir şey olmasa, genellikle sıkıcı, tekrarlı ve Max’in kısaltmasıyla, *OKU*, yani okunamayacak kadar uzun-

durlar. Max, ben bu okula gelmeden önce bu bildirileri tamamen yasaklamıştı. Bunların yerine TY -toplantı yerine- notlarını kullandı. Bunlar da temel olarak bir tür bildiriydi. Ama Max bunlara yüz kelimelik katı bir kural koymuş, sadece neredeyse hepimizin boş olduğu cuma günlerine sınırlamıştı. Ayrıca bunları göndermesinin tek nedenini BYYT'lerden -bildiri yerine yapılan toplantılardan- kaçınmak olduğunu da vurgulardı.

Bağlam en önemli unsur sayılırdı.

Max'ın yol gösterici ilkesi, öğretmenler olarak bize -fikirlerimize, bilgimize ve en önemlisi zamanımıza- saygı göstermektir. Max'e göre bildiriler, israfların en kötüsüydü.

Ama dedikleri gibi, Duncan bu konudaki bildiriye almamıştı.

Ve Max gerçek bildirilere başka adlar vermenin değerini ne kadar biliyorduyorsa, Duncan bunun tam tersiydi: Bir bildiri bile olmayan bir e-postayı... bildiri olarak adlandırdı.

Çorap olayından beş dakika sonra, Duncan'ın e-postası karşımızda, hepimizin gelen kutusunda.

E-posta şöyleydi:

Gönderen: Duncan Carpenter

KONU: BİLDİRİ - GÜVENLİK KÖPEĞİ

Çoğunuz Kempner Okulu'nun yeni güvenlik köpeği Chuck Norris'le "tanışma" fırsatını, öğretmenler odasından bir kutu donat çalıp muhteşem bir kaçış denemesinde bulunduğu sırada tasmasına dolandığından güvenlik görevlisi Raymond tarafından engellendiğinde bulmuşsunuzdur. Neyse ki bu olayda hiç kimse zarar görmedi. Ancak şunu üzüntüyle belirtmek isterim ki, donatların hiçbirisi kurtarılamadı.

Gelecek günlerde, aşağıdaki hususları tüm personelin göz önünde bulundurması gerekmektedir: Chuck Norris'in eğitimi hâlâ devam etmekte ve başarılı olması için hepimizin yardımına ihtiyacı olacak. Lütfen okul yerleşkesi içindeyken onu okşamayın, onu kaşımayın, herhangi bir sebepten onu kızdırmayın, onunla oynamayın ve onunla sesli iletişim kurmayın. Yerleşkemize bekçilik yapmayı ve hepimizi güvende tutmayı öğrenmekte olduğu sırada her türlü insan şefkati ve sevgisi onun dikkatini dağıtacak ve görevinden alıkoyacaktır. Onun ve diğer herkesin iyiliği için Chuck Norris'le her türlü iletişim kesinlikle yasaktır.

Bu e-postayı aldıktan iki dakika sonra, kütüphanenin kemerli yola bakan penceresinden Chuck Norris'in, bir çocuğun beslenme çantasını çaldığını gördüm. Ardından bütün ikinci sınıf çocukları avlunun bir tarafından öbür tarafına kadar onu kovalarken, dalgalanan kürkü, tüylü yüzü ve parlak siyah gözleriyle her dakikanın keyfini çıkarıyordu.

Daha sonra Duncan'ın dışarı çıkmasını, köpeği azarladıktan sonra beslenme çantasını sahibine vermesini ve sert bir şekilde çocukları yemekhaneye yönlendirmesini izledim. Sevimli bir köpeği okula getirip sonra da her türlü sevgi gösterisini yasaklamak tam da Duncan'ın bu yeni kopyasına yakışır bir hareketti.

Her neyse, bu adam ve köpek birbirlerine hiç yakışmamışlardı.

Çocuklar gider gitmez, bir süre Duncan'ın, Chuck Norris'le komut eğitimi alıştırmaları yapmasını izledim ama beş dakika sonra Chuck Norris'in sabrı taştı ve arka ayakları üzerine kalkarak Duncan'ın bütün yüzünü yalamaya başladı.

Bizim endişemiz, çocukların *Chuck Norris'i* kışkırtmaları mıydı, yoksa bunun tersi miydi?

Her neyse, bu e-posta o gün Duncan'dan aldığımız son bildiri değil, sadece mesaj yağmurunun ilkiydi:

Gönderen: Duncan Carpenter

KONU: BİLDİRİ – İSİMLİKLER

Tüm öğretim personelinin yeni dijital güvenlik isimlikleri kaydı için bugün güvenlik birimine başvurmaları önemle rica olunur. İsimlikler gelecek hafta teslim edilecektir. Personelin isimlikleri sürekli takmaları zorunludur. Aksi takdirde disiplin işlemini göze almış sayılacaklardır.

Gönderen: Duncan Carpenter

KONU: BİLDİRİ – PARK YERLERİ

Tüm personelin yeni uygulanacak olan numaralı park yerlerine kaydolmak için bugün güvenlik birimine başvurmaları önemle rica olunur. Numaralar tahsis edildikten sonra değiştirilemez ya da satılamaz. Personelin arabalarını kendilerine tahsis edilmiş park yerlerine park etmeleri zorunludur. Aksi takdirde disiplin işlemini göze almış sayılacaklardır.

Gönderen: Duncan Carpenter

KONU: BİLDİRİ – GÜVENLİK ANKETİ

Tüm personelin bugün internet üzerinden standartlaştırılmış yeni güvenlik anket ve tarama formunu doldurması önemli rica olunur. Bütün anketlerin cuma gününe kadar -istisna kabul edilmez- tamamlanması zorunludur. Verilen tarihe kadar anketlerini tamamlamayan personel, disiplin işlemini göze almış sayılacaktır.

Disiplin işlemini göze almak Duncan için büyük olaydı anlaşılan.

Öğle tatilinden önce buna benzer neredeyse dokuz tane bildiri aldık. O sabah rastladığım öğretmenlerin çoğu ilk iki ya da üç e-postadan sonra gelenleri okumaz olmuşlardı. Bu da şu demekti: Tam park yerleriyle ilgili duyurudan önce gelen “*Gönderen: Duncan Carpenter. KONUSU: BİLDİRİ – YERLEŞKE TURU*” başlıklı bildiri, sadece personelin en itaatkâr üyelerinin dikkatini çekmişti. Ben de onlardan biriydim elbette. Her şeyi okurdum. Bu duyuruya göre Duncan, kendisine okulu gezdirecek, içeriden haber sızdıracak ve bilmesi gereken her şey hakkında ona bilgi verecek birisini arıyordu.

Duyuruya çabucak göz gezdirirken, yüksek sesle, “O ben değilim!” dedim.

Fakat yanıt veren herkes benim adımlı vermişti.

Oybirliğiyle.

Öyle olsun. Araba parkı kaydından sonra, okul boşalır boşalmaz Duncan’ın ofisine gittim.

Bugün başka bir gri takım giymişti. Kumaşın dokusuna varınca-ya kadar, daha önce giydiği takıma çok benziyordu.

Aynı pantolon. Aynı yelek. Beyaz gömlek. Lacivert kravat. Üstelik Teksas’ın ağustos ayında, dışarıda hava en az kırk derece olsa da takım elbisenin ceketi üzerindeydi. Önü de iliklenmişti.

Kafamın bir köşesinde, okulun ilk gününde, kareli bir pantolon ve SüngerBob kravatıyla geleceğine dair minicik bir ümit var mıydı?

Kesinlikle.

Ama minicik.

Onun aksine, benim üzerimde lacivert puanlı bir bluz, turuncu bir kalem etek ve ayağымda da canlı pembe sandaletler vardı. Ayrıca, ağır beyaz boncuklu bir kolye ve kulağımın arkasına, pembe kâhküllerime tıpatıp uyan pembe bir hatmi çiçeğı takmıştım. O

sabah bu kıyafet üzerinde çok fazla kafa yormuştum. Akılda kalıcı olsun diye.

“Uyumlu olmuşuz,” dedim, onu görünce.

Hiçbir şeyimiz uymuyordu.

“Lacivert,” diye açıkladım üzerimdeki bluza dokunarak. “Ve lacivert,” dedim onun kravatını göstererek.

Dalga geçtiğimi anlamıştı ama gülümsemedi. Sadece bana şöyle bir bakıp kulağımın üzerindeki çiçeğe özellikle dikkat etti.

Ben de ona şöyle bir baktım ve benim özellikle dikkat ettiğim şey ise, bizim *kuşağımızda hiç kimsenin üç parçalı takım giymemesiydi*.

Fakat Duncan’ın o takımı gayet iyi taşıdığını da inkâr edemedim.

Sadece bu adam... Duncan değildi.

Chuck Norris’in de onunla birlikte olacağını ümit etmiştim. En azından olaya bir mizah katardı. Ama sanırım, dışarıda koşuştur-maktan yorgun düşmüş olacaktı ki, ben gittiğimde Duncan’ın yeni, gri kanepesinin üzerinde, kolunu kaldıracak hali kalmamış bir halde sızmış yatıyordu.

Duncan bir iç çekti. “Hadi başlayalım.”

Ben de iç çektim. “Tamam.”

Tura başlarken tek bir amacım vardı: Ona kütüphaneyi *göstermemek*.

Çünkü şimdiden bu turun nasıl geçeceğini biliyordum. Ona sevgili yerleşkemizin her türlü ilginç, şaşırtıcı köşesini gösterecektim. Keyifli bir şekilde, avlunun üzerinde titreşen rengârenk flamalara, birinci sınıfların bahçe için yaptıkları peri evine, Babette’in resim odasında biriktirdiği, ağaç dallarından yapılmış heykel koleksiyonuna, geçen yıl beşinci sınıf kızlarının tuvaletlerinin karşısındaki boş duvara yaptıkları, üzerinde GÜZELLİĞİ KENDİNDE YAŞA yazan bir duvar resmine ve bunun gibi daha birçok şeye dikkatini çekecektim. O da ilgilenmeyecek, dikkat etmeyecek ve etkilenmeyecekti.

Ya da daha kötüsünü yapacaktı.

Yani, beni haksız çıkarmasını ümit ediyordum ama bunu yapmayacağını da biliyordum.

Kütüphane özeldi. Kütüphane benimdi. O yüzden Duncan'ın orayı küçümsemesini, aşağılamasını ya da, "Bu kitaplar yangın tehlikesi yaratıyor! At onları." gibi bir şeyler söylemesini görmek ya da duymak istemiyordum.

Bu olasılıkların dışında değildi.

Bu yüzden onu en son kütüphaneye götürmeye karar verdim. Böylece, oraya gidecek zamanımızın kalmamasını umut ederek turun hızını sakın ve çok ağır tutmaya çalışacaktım.

Tura avludan başladık.

"Bu tarihi bir binadır," dedim, arkasından yetişerek. "1870'lerde bir rahibe manastırı olarak yapılmış, rahibeler burada yüz yıl yaşamışlar ve sonunda sayıları çok azalınca kilise binayı şehre satmış. Aradan yirmi yıl daha geçtikten sonra Max ve Babette -her zaman feminist prensibi gereği Babette'e eşit düzeyde itibar etmeye dikkat ederdim- burayı satın alıp Kempner Okulu'nu kurmuşlar ve restore etmişler. İlginç bir bilgi: Okulumuza Babette'in adının verildiğini biliyor muydunuz?"

Duncan anlamamış gibi bana baktı.

"Babette *Kempner*," dedim.

"Ama Max'in soyadı da Kempner değil miydi?"

"Elbette," dedim. "Ama okulun adını Babette'i düşünerek vermişti."

Yürümeye devam ettik.

"Kafeterya eskiden mabetmiş," diye devam ettim.

"Tanıtım kitapçığında okumuştum."

"Çocuklarla burada haftada bir yaptığımız toplantılarda değişik inanç ve felsefelere sahip konuşmacılar ve programlar getiririz ve de

gösteriler yaparız. Şarkıcılar, davulcular, dansözler, ateş yiyen adamlar.”

“Ateş yiyenler mi?”

“Bir tür ‘her şey serbest’ etkinliği.”

Şu anda Duncan’ın zihninden BİLDİRİ - Konu: ATEŞ YİYENLER yazdığını duyar gibiydim.

İkinci kattaki odalardan birini gösterdim. “Orası hayaletin yaşadığı yer.”

Duncan yan tarafına dönüp bana göz attı ama hiçbir zaman doğrudan gözlerime bakmıyordu. “Hayalet mi?”

Bu güzel bir hikâyeydi. “Rahibelerden birisi, bir kaptana âşık olmuş. Kaptanın gemisi Körfez’de çıkan bir fırtınada battıktan sonra rahibe onun öldüğüne inanmamış. Kendisini o odaya kapatıp okyanusu seyredermiş ve o dönene kadar da odadan çıkmayacağını söylemiş. Fakat kaptan hiçbir zaman dönmemiş, rahibe de üzüntüsünden ölmüş. Onun hâlâ orada beklediğini söylerler. Bazen insanlar onu hâlâ pencerenin önünde hiç umudunu yitirmeden kaptanın yolunu gözlerken görürlermiş.”

Duncan tekrar kaşlarını çatı. “Çocuklar bu hikâyeyi biliyorlar mı?”

“Elbette.”

“Korkuyorlar mı?”

“Eh, evet. Ama iyi anlamda.”

Duncan başını kaldırıp tekrar o odaya baktı. Bir an onun hayaleti düşündüğünü sandım ama sonra, “Çatının değişmesi gerekiyor. Ve o pencerenin boyası çok kötü dökülmüş,” dedi.

Duncan’ın buraya o gözle bakacağını biliyordum. Ama yine de bu beni rahatsız etmişti. Onun etkilenmesini istiyordum. Hatta binaya âşık olmasını istiyordum.

“Bu bina 1900 yılındaki Büyük Fırtına’yı zarar görmeden atlattı,” dedim sonra. “O fırtınayı biliyor musunuz?”

“Biraz.”

“Amerikan tarihinin en kötü felaketiymiş,” dedim, “*bugüne kadar*. Bir gecede on bin kişi ölmüş. Rüzgârın hızı saatte iki yüz kırk kilometrenin üzerindeymiş. İnsanların giysileri, korseleri, her şeyleri, üstlerinden yırtılıp uçmuş, o kadar güçlü rüzgârlarmış. Ama bu bina sağlam kalmış. Bütün rahibeler, aynı zamanda da kaçıp gece buraya sığınan yüz kişi de kurtulmuş. Bu fırtınayla ilgili koca bir müze var. Ve bir belgesel.”

Duncan başıyla onayladı. “Kaldırımın tamire ihtiyacı var,” dedi sonra, eğri büğrü bir noktayı eliyle göstererek. “Bu, takılıp düşme tehlikesi oluşturur.”

Eski Duncan beni elimden tutup hayaleti aramak için merdivenlerden yukarı sürüklerdi. Eski Duncan hemen okuldan dışarı çıkıp belgeseli görmek için bilet alırdı. Eski Duncan bu nefes kesici, heybetli, dikkat çekici binaya ve yaşadıklarına âşık olurdu.

Ama yeni Duncan sadece, “Buranın sigortası bir kâbus olmalı,” dedi.

Belli ki Duncan’a göre kâbuslar büyük şeylerdi.

Tura devam ettikçe gitgide yorulup bitkinleşmiştim. Duncan’a kelebek bahçemizi gösterdim ama o orada çok arı olduğunu söyledi; yani bir kusurdu. Ona Babette’in resim odasını gösterdim ama o oranın malzemelerle aşırı dolu olduğunu söyledi; yani bir yangın tehlikesiydi. Canlı renklere boyanmış koridorlar “görsel karmaşaydı.” Koridorun zeminine çizdiğimiz sek sek deseni “takılıp düşme tehlikesiydi”. Öğretmenler odasındaki ampul ışıkları bir “dağınıklık”.

Okulumuzda harika ne varsa -okulu özel, özgün ve eğlenceli yapan her şey- Duncan’a göre sorunluydu. Adeta güzel olan bir şey görmek istemiyordu. Sadece sorun aramayı kafasına koyup gelmiş gibiydi.

Hele *davranışları*.

Aman Tanrım, sanki hapishane gardiyanıydı.

Bu davranışlara, herhangi bir yeni okul müdüründe tanık olmak endişe verici olurdu ama adamın *şu bildiğimiz* Duncan Carpenter olduğunu düşününce son derece denge bozucuydu. Hiçbir şaka yoktu. Gülmek yoktu. Yüzünde tek bir tebessüm bile görmedim.

Eğer hayal meyal de olsa beni birazcık anımsadığına dair bir emare görseydim, o zaman bunu ona sorabilirdim. Bir yanımda, acaba sonunda beni tanıyacak mı, hafızasını tetikleyen bir şey çıkabilir mi diye merak ediyordu. Diğer yanımda ise dosdoğru karşısına geçip bir şey söylemeli miyim diye düşünüyordu.

Fakat kendi kendime bu konuyu açmaya cesaretim yoktu.

Açıkçası, aşağılayıcı bir durumdu. O, beni tamamen unutmuşsa, benim onu hatırlamam beni acınacak duruma sokardı. Onu tanı-mıyormuşum gibi yapmak da sadece kendi kendime de olsa, başımı dik tutmamı sağlıyordu. O beni hatırlamadı mı? İyi. Ben de onu hatırlamadım.

Bu, onu hiç tanımamış olmaktan daha kötüydü.

Size bir şey söyleyeceğim: Başından beri, Duncan'ın buraya gelişinin kalbimi kıracağını biliyordum. Fakat bu, kendimi hazırladığım durumdan daha kötüydü. Bu sadece elde edemediğim birini arzulanın acısı değildi. O kadar uzun süre âşık olduğum adamın, tam yanımda durduğu halde *artık hayatta olmaması* gibiydi.

Hissettiklerim sanki kalp yarasından çok kederdi.

Yine de olumlu bir tarafı vardı. Eski Duncan, korkutucu derecede harikaydı.

Artık böyle bir sorun yoktu.

Tur iki saat sürdü; aslında o saatlerde benim Babette'e akşam yemeği hazırlıyor, kütüphanenin raflarını düzenliyor ya da ısmarladığım duvar heykelini monte ediyor olmam gerekiyordu.

Defalarca Duncan'a binanın tarihçesini anlatmaya çalıştım; 1890'larda ünlü bir banka soyguncusunun yakalanmadan önce buraya saklanmaya çalıştığını, İkinci Dünya Savaşı'nda buranın nasıl askeri hastane olarak kullanıldığını ve 1950'lerde burada Elizabeth

Taylor'un bir filminin çevrildiğini anlattım. O da defalarca, o inanılmaz hikâyelere, "Bazı sınıf kapılarında neden kilit yok?" gibi karşı fikirler getirdi.

Duncan'ın dikkatini, bizim boyalı kaya bahçesi ve yağmur toplayıcı fiçılar gibi büyük şeylere ve detaylara çekmek için duraklayarak harika bir oyalama işi yaptığım için kendimi takdir ettim. Yukarı çıkan her basamağına bir rakam çizdiğimiz, sonra da o rakam için bir İngilizce, bir İspanyolca ve bir de Braille alfabesi noktaları boyadığımız arka merdivenleri gösterdim. Oyun bahçesindeki plastik zeminin Fibonacci spiralleri²³ halinde nasıl düzenlendiğini gösterdim. Ona beşinci sınıf fen bilgisi odasının tavanına çizilmiş periyodik tabloyu gösterdim. Onu oradan Alice'in odasına götürüp sınıfın kapısının açıldığı noktaya çizdiği açılardan oluşan yarım daireyi gösterdim.

Tur böylece uzayıp giderken ben de sürekli Duncan'ın nihayet ofisine dönmesi gerektiğini söyleyeceğini düşünüyordum. Fakat bunu yapmadı. En sonunda, kütüphaneden başka gezecek bir yer kalmayınca, Duncan'ın yanından kayarak geçip devam etmeye çalıştım.

"Dur," dedi, kütüphanenin kapısını göstererek.

"Ah," dedim, benim yönettiğim esas birimi unutmuş gibi yaparak. "Tabii."

Duncan bana kapıyı açarken sabırsız görünüyordu.

Max ve Babette, otuz yıl önce binayı restore ederlerken kütüphanenin nerede olması gerektiği konusunda tam bir fikir ayrılığına düşmüşlerdi: Kütüphaneyi ya alt kata, girişin yakınına koyacaklar, böylece çocuklar binaya girip çıkmak için hemen yanından geçmek zorunda kalacaklardı. Ya da daha yüksek kata koyacaklar, böylece de çocuklar okyanus manzarasına bakarak kendilerini bir ağaç evde hissedeceklerdi. En sonunda uzlaşmışlar ve... *her ikisini de yapmışlardı*. Kütüphanenin ana girişi avlunun dışında alçak seviyedeydi

²³Fibonacci dizisi, her sayının kendinden öncekiyle toplanması sonucu oluşan bir sayı dizisidir. Bu sayıların oluşturduğu spiral şekle de Fibonacci spirali denir. (ç.n.)

ama onlar tavanda bir delik açıp tam üzerindeki odaya geçilen bir merdivenle kütüphaneyi iki katlı bir yer haline getirmişlerdi.

Ben geldiğimde, merdiven basamaklarını dev bir kitap yığını şeklinde boyamama Babette yardım etmişti ve içeri girer girmez gözünüze ilk çarpan şeydi bu oluyordu.

Bana göre, burası tam bir kütüphanenin olması gerektiği gibiydi. Garipti. Davetkârdı. Olasılıklarla donanmıştı. Bunun yanı sıra, güneşli, rahat ve ev gibi olmasından söz etmeme bile gerek yoktu. Ben buraya günün her saatinde çocukların girip çıkmasını isterdim. Sabah ilk çocuğun içeri girdiği andan, akşam en son çocuk çıkana kadar kapıların açık olmasından yanaydım.

Yanıma gelmeleri için çocukları cezbetmek amacıyla masamın üzerinde, bir kupanın içinde çılgın kalemler bulundururdum: trol saçlı, oynak gözlü, ponponlu kalemim vardı. Kalemlerden birinin üzerinde gömülü bir kum saati yer alıyordu. Bir başka kalem içi mavi bir sıvıyla dolu bir şırınga, bir diğeri de gerçek bir kemik şeklindeydi. Bunların yanında, tüy şeklinde, esnek kuyruklu denizkızı şeklinde ve Sihirli 8 Topu gibi fal bakan kalemim de vardı.

Masamın üzerinde farklı oyuncaklar da bulundururdum: süslü bir çiçek dürbünü, Newton'ın beşiği, manyetik toplar ve bir topaç koleksiyonu. Bir tane de Rubik Küp'üm vardı ama birinci sınıf öğrencilerinden biri, küpü çözmek için karelerin üzerindeki çıkartmaları söküp tekrar yapıştırdığından beri eskisi kadar iyi çalışmıyordu.

Hepsi de kütüphanenin kitap ödünç verme masasını eğlenceli hale getirmek içindi.

Hepsi de çocukların, benimle güvende olduklarını bilmeleri içindi.

Çocuklar kütüphaneye uğramak için ne zaman bir dürtü hissetseler, onları durduracak bir şey olmayacağından emin olmak istiyordum. Onları birer okur yapabilmek için bildiğim en iyi yol buydu; o küçük kıvılcımlar çıktığı anda yakalayıp alevlere dönüştürmekti.

Uzun lafın kısası işimi seviyordum.

Kütüphanenin ikinci katı sihirli bir diyar gibiydi. Aşağı katta referans kitapları, el kitapları ve kurgu olmayan kitaplar bulundurdurduk. Ama yukarı kat tamamen hikâye ve romanlarla doluydu. Bu kat, resimli olanlardan az resimli çocuk kitaplarına kadar her çeşidiyle hayal dünyalarında kaybolmak içindi. Her bir köşeye sıkıştırılmış kuytu okuma alanları, her tarafta armut koltuklar, hatta çocukların tırmanıp bir kuş yavrusu gibi oturacakları, ahşap ve kâğıt hamurundan yapılmış kocaman bir “okuma yuvası” bile vardı. Ayrıca, kitaplardan oluşan bir tünel ve pencerenin önünde, çocukların tırmanıp Körfez manzarasına karşı kitap okuyabilecekleri bir asma kat vardı.

Burası aydınlıktı. Burası garipti. Burası özeldi. Ve burası benimdi.

Duncan’ın, buranın yangın tehlikesi oluşturacağını söylemesini istemiyordum.

Fakat onunla birlikte içeriye girdim. Başka bir şansım var mıydı?

İçeriye adım atar atmaz ilk gördüğü şey kitap sırtları görünümündeki merdiven oldu.

“Merdivenler müthiş,” dedi, övgüsüz yaklaşımını unutmuş gibi.

Bu, gün boyu ağzından çıkan tek güzel şeydi. “Teşekkür ederim,” dedim. “Babette’le birlikte boyadık.”

Bu, Duncan’ın dikkatini çekmişti. O gün ilk kez gözlerime baktı. “Siz mi boyadınız?”

“İşin zor tarafını Babette yaptı. Ben sadece renk dolgularını yaptım.”

“Gerçek kitap sırtları gibi duruyor,” dedi bunun üzerine, basamaklara daha dikkatle bakarken. Sesindeki merak tonunu yumuşatmış, çok az da olsa eski Duncan’ı andırmıştı.

Duncan basamaklardaki kitap isimlerini yüksek sesle okudu. “*Charlotte’un Sevgi Ağı, Dev Şeftali, Ejderhanı Nasıl Eğitirsin, Casus Harriet, Harry Potter ve Felsefe Taşı.*”

Hepsini okuyacak mıydı acaba? “Çocuklardan en sevdikleri kitapları oylamalarını istemiştik.”

“Tabii ki.”

Bu, tüm gün boyunca normal, hoş bir konuşma gibi hissettiren ilk -ve de tek- andı. Bu da garip fikirler hakkında her zaman inandığım şeyi doğrulamış oldu: Garip fikirler, insanların savunmalarını geçmenin bir yolunu bulurdu.

Merdivenlerin başında, Clay Buckley’yi okuma çemberi halısının üzerinde *Archie* çizgi romanlarıyla çevrilmiş bir şekilde yatarken bulduk.

“Selam, Clay,” dedim.

Çenesini eline dayamış bir şekilde döndü. “Selam.”

“Bir şeyler mi okuyorsun?”

“Evde bunları okumama izin vermiyorlar.”

“Anladım,” dedim göz kırparak. Tam o sırada Duncan, “Senin kreşte olman gerekmiyor mu?” diye sordu.

“Babamı bekliyorum,” dedi Clay.

Fakat Duncan, onun babasının kim olduğunu anlamamış gibiydi. “Yine de bu şekilde etrafta dolaşmamalısın.”

“Bir labrador-fino köpeği gibi mi?” dedim.

“Anneannem kütüphaneye gelmeme izin veriyor,” dedi Clay, sorunu çözmek istercesine.

Duncan, *anneannesi kim*, der gibi bana baktı.

“Anneannesi Babette,” dedim. Sonra da ekledim. “Kempner.”

“O halde,” dedi Duncan, parçaları birleştirerek, “eğer anneannesi Babette’sse, o zaman o da...”

“Kent Buckley’nin oğlu,” dedim, başımla onaylayarak.

Böylece olay çözülmüş oldu. Bu çocuk istediği bütün *Archie* çizgi romanlarını okuyabilirdi.

Tur neredeyse sona ermişti. Artık ben de bitirmeye hazırdım. Duncan Carpenter'a benzeyen ama onu tam aksi gibi davranan biriyle yan yana olmak beni çok yoruyordu.

Duncan'ı çıkışa doğru götürmek için kitap ödünç verme masasının yanından geçerken masanın her tarafına saçılmış demonte parçaları gördü. "Bu nedir?" diye sordu.

"Bu yaz aldığım, eski bisiklet parçalarından duvara asmak için yapılmış kelebek heykeli. Şurada çok güzel duracağını düşünmüştüm." Tavanda bir noktayı işaret ettim. "Ama paketi açıp bütün o parçaları görünce panik oldum"

Bunun üzerine, Duncan gerçekten gülümsedi; bana değil ama masada duran parçalara bakarak gülümsemişti. Yanağının kıpırdadığını ve göz kenarlarının kırıştığını gördüm... ama sonra, sanki yanlışlıkla gülümsemek onu şaşırtmış gibi hemen vazgeçti. Tekrar başını kaldırdığında yüzü ifadesizleşmişti.

"Yani onu monte etmeyecek misin?" diye sordu.

Hafifçe başımı iki yana salladım. "Bugün değil."

"Peki, ne zaman?"

Heykeli yazın, yani bir ömür önce sipariş etmiştim. "Bilmiyorum," dedim. Sonra omuzlarımı silktim. "Belki de hiçbir zaman."

Dokuz

Okulun ilk ayını öyle bir saldırı altında geçirdim ki, Duncan Carpenter'ı neredeyse unuttum. Bütün hevesli okurlarım her yanı-
mı sarmışlardı; yeni gelen kitapları soranlar, her biri onar kitap al-
mak isteyenler ya da bulabildikleri en büyük kitapları seçenler veya
bağımlısı oldukları kitap dizilerinin üçüncüsünü isteyenler vardı.
Adeta bir sirkti.

Kitap sirkiydi.

Ben bundan memnundum. Yaz döneminin o garip ve üzücü ge-
çen son haftalarından bir kaçış fırsatı bulmaktan memnundum. Eği-
tim yılının beni çekip götüren ritminden memnundum. Okurlarla
dolu olan kütüphaneden memnundum.

Onların o minicik bedenlerinin enerjisini ve aşırı yüksek olsa bile
seslerini seviyordum. Ben etrafta dolanarak çocukları susturmaya ça-
lışan kütüphanecilerden değildim; onlara kütüphanenin sakinleştiri-
ci, çok özel ve hayallere yer açan bir alan olması gerektiğini hatırlatmaya çalışıyordum.

Duncan bazı değişiklikler yaptı, evet ama yeterince aşamalı ola-
rak, teker teker ve bir başkaldırıya neden olmadan.

Örneğin, öğle yemeğinde çocuklar için isme ayrılmış oturma sis-
temini başlattı. Ve aslında sonradan bunun bazı yararlarını gördük.

Çocuklar nefret ettiler ama bu sorun değildi. Onlar birçok şey-
den nefret ediyorlardı zaten.

Ayrıca Duncan öğretmenlerden her derste -sadece sabah ilk ders-
te değil- yoklama almalarını istemeye başladı. Onun mantığına göre,

gün boyunca çocukların nerede olduğunu kontrol etmemiz gerekirdi. Ya aralarından biri kaybolsaydı? Bunu nasıl bilecektik?

Bu değişikliğin daha az yararı vardı. Öğretmenler bundan nefret etmişlerdi.

Hmm. Aksi takdirde nasıl mı bilecektik? Yani, *birisinin olmadığını fark ederdik*. Çocukların okuldan kaçmasını önlemenin tek yolunun yoklama almak olması, doğrusu çok aşağılayıcıydı. Fakat Duncan bir kayıt istiyordu; her bir çocuğun okul saatleri içinde nerede olduğunu gösteren bir kanıt. Ve bu dünyanın en büyük dayatması değildi. Cidden, Duncan'ı o tabancayı tutarken gördükten sonra, sınıfta yoklama almak gibi bir şey hava cıva gibi kalıyordu.

En azından teoride.

Ya pratikte? Yoklama almak, bir derse başlamanın en sıkıcı yoluydu.

Duncan'ın bir isyana bile neden olmadan programda azar azar yaptığı diğer küçük değişiklikler şunlardı: Öğle tatillerini on dakika kısaltmak. Teneffüsleri de kısaltmak. Öğretmenlerin birbirlerinin yerine derslere girmesini yasaklamak. Okul saatleri içinde öğretmenlerin okulu terk etmesini yasaklamak.

Ayrıca, sürekli güvenlik görevlisinin bulunduğu ön kapı hariç, okul yerleşkesinin tüm giriş ve çıkış kapılarına tuşlu kilitler koymak.

Tuşlu kilitler o kadar zahmetli değildi ama iki haftada bir güvenlik kodlarının değiştirilmesi ciddi bir sıkıntı yaratıyordu.

Belki bundan başka düşünecek hiçbir şeyiniz olmasaydı, o kadar da kötü olmazdı.

Fakat öğretmenler için her zaman bundan başka düşünecek her şey vardı.

Bu konuda en çok sıkıntıyı arabayla gelenler çekti -ben hariç herkes- çünkü park yeri girişin öbür ucundaydı. Eğer kodu unuttuysanız ön tarafa gitmek için bütün o yolu dolanarak yürümeniz gerekiyordu. Sara nöbetlerim tekrar başladığından beri artık araba kullanmıyor olmam beni bir bakıma memnun etmişti. Kısmen

memnundum çünkü ehliyet için gereken ilaç tedavisini istemiyordum. Fakat aynı zamanda, dürüst olmam gerekirse, yetişkinlik epilepsime o ilk ve muhteşem girişten sonra direksiyon başına dönmeye çok da hevesli değildim.

Sorun yoktu. Bunun da iyi yanları vardı.

Daha yavaş bir yaşam temposu içindeydim.

Çoğu sabah, sarı bisikletimin Babette'le birlikte her tarafına yapma çiçekler yapıştırdığımız sepetine eşyalarımı yükleyip okula girdim. Okulun önünde bisikleti kilitlerken Chuck Norris kapının dışına kadar koşup ayak bileklerimi yalardı.

Duncan onu sevip okşamamızı yasaklamıştı ya.

Evet işte... Ben de o köpeği çılgınlar gibi sevip okşuyordum.

Bu ikimize de iyi geliyordu.

Aslında Duncan'ın yaptığı değişikliklerin çoğunu yok saymak için elimden geleni yapıyordum.

Ama beni en çok zorlayan ulaşım servisleri nöbetleriydi.

Okulun üçüncü haftasında, çocukların çıkışta eve gitmek için dışarıda beklemelerinin güvenli olmadığına karar verdi ve kuralları bütünüyle yeniledi.

Duncan, Alice'e, "Çocuklar orada, hiç abartısız, ördek gibi avlanmayı bekliyorlar," demişti.

Alice de o bilinen tavrıyla, "Yani, *hiç abartısız*, değil," diye cevap vermişti.

Kraliyet emriyle, çocuklar artık ulaşım servislerini avlunun içinde oturarak bekleyeceklerdi. Bu iki katı gecikmeye neden olmuş ve nöbetli bir haberleşme sistemini gerektirmişti.

Aynı zamanda, bunun için iki kat fazla öğretmen gerekiyordu.

Bu görev bana da verilmişti, hem de isteğim dışında. Herkese verilmişti. Sonuç olarak haftada bir, uzun ve yorucu bir iş gününün sonunda, kırk beş derece sıcaklığın altında, karbon monoksit soluya-

rak bir saatten fazla ayakta durmak zorundaydım. O sırada da araba camlarını indirip, “Bir saatten fazladır bu sıradayım!” diye bağırarak öfkeli velilere laf anlatmaya çalışıyordum.

Elimdeki su şişesinden bir yudum alıp, “En azından sizin klimanız var,” diye cevap veriyordum.

O kadar kötü hissediyorduk ki Alice sütyenimizin içine buz kalıpları koymamızı bile önermişti. Cazip bir fikir olsa da ben pek beğenmemiştim. Bunun yerine, plaj malzemeleri satan bir mağazadan kocaman pembe bir güneş şemsiyesi aldım ve onunla kendime özel bir gölgelik yaptım.

Bu biraz işe yaradı. Ama yeterli olmadı.

Şükran Günü’ne yaklaştığımız günlerde, Duncan bize karşı iyice zıvanadan çıktı.

Bizlere sahte bir güven duygusu vermeye mi çalışıyordu, yoksa düzen kurması bu kadar uzun mu sürmüştü, bilmiyorum. Ama bu gerçekleşene kadar, hepimiz kendimizi sakın bir huzursuzluk ortamına alıştırmıştık.

Şahsen ben, onunla hiç beklenmedik bir huzur bulmuştum. Onun değişen kişiliği beni ne kadar derinden düş kırıklığına uğrattıysa, esasen o destansı tutkuma çare olmuştu. Artık onları neredeyse iki ayrı insan olarak görüyordum. Hâlâ özlemini çektiğim o eski Duncan ve kesinlikle yanıp tutuşmadığım yeni Duncan.

Eski Duncan benim için hâlâ, her konuda yeri doldurulamayacak olan kusursuzluk örneği idi.

Yeni Duncan mı? Sadece çıkarıcı, duyarsız ve kaba bir müdürdü.

Ve onun gibi adamlar zibil gibi her yerdeler.

Artık ona âşık olmam imkânsızdı. Ortada âşık olunacak hiçbir sebep yoktu.

Yeni Duncan aşırı derecede kapalıydı. Asla kendinden, ev yaşamından ya da geçmişinden söz etmezdi. Şimdiye kadar hiçbirimiz ortada ne bir eş ne de bir çocuk görmüştük. İş ve ev yaşamını her bakımdan bütünüyle ayrı tutuyordu. Sanırım kendi dünyasında bizi gerçekten istemiyordu. Benim için bir sorun yoktu. Hatta böylesi daha iyiydi. Ofisinde hiç fotoğraf, kişisel eşya bile yoktu. Sadece eğitim bilimi kitapları vardı, o kadar.

Tebeşir kadar renksiz ve can sıkıcıydı.

Bu benim için rahatlatıcıydı. Kalbim güvendeydi. Kendi kendime hep şunu tekrarlıyordum: Duncan şu anda okulumla uğraşmayı bıraksaydı, her şey normale dönebilirdi. Birazcık.

Ama tabii ki bunun hiçbir zaman olamayacağını biliyordum.

Sonra, sıradan bir cuma günü öğleden sonra, acayip bir bildiri geldi. Daha önce bu okulda hiç kimsenin görmediği türden bir bildiriydi bu: “*Gönderen: Duncan Carpenter. KONUSU: BİLDİRİ – GÜVENLİK VE EMNİYET – Şu Andan İtibaren Geçerli.*”

Bildiri, tek satır aralığıyla yazılmış dokuz sayfa uzunluğundaydı. Her kelimesini bir bir okudum.

Hepimiz okuduk.

Tarihteki, tüm alıcıları tarafından okunan dokuz sayfalık, okul çapındaki tek bildiri olabilirdi.

Ama tek olması iyi anlamda değildi.

Dehşete kapılmış bir şekilde her bir cümleyi tek tek okudukça gittikçe artan bir paniğe kapıldım.

Duncan bugüne dek yapmadığına şükrettiğim her şeyi şimdi yapıyordu.

Bildiriye iki bölüme ayırmıştı: Yerleşke İçi Güvenlik İyileştirmeleri ve Yerleşke Dışı Güvenlik İyileştirmeleri.

Yerleşke İçi Güvenlik için şu andan itibaren aşağıdaki değişiklikler geçerli olacaktı: Okulun girişindeki o güzelim kemerli geçidimizin üzerine demir bir kapı yapılacak ve ziyaretçiler kapıdaki gü-

venlik görevlisi -işe alınacak üç yeni görevliden biri- tarafından içeri alınacaktı. İçeri girdikten sonra herkes metal detektörlerden geçip çantalarını havaalanı tarzı X ışınli makinalardan geçireceklerdi: öğrenciler, öğretmenler, yöneticiler ve ziyaretçiler, yani herkes. Ayrıca, el ve sırt çantaları elle de kontrol edilecekti.

Ah, bir not: Duncan, güvenlik görevlimiz Raymond'ı "uyanık olmadığı" gerekçesiyle biraz önce işten çıkarmıştı.

Sınıfların güvenliğine gelince: Zemin kattaki bütün odaların her zaman güneşlikleri ve pencereleri kapalı ve kapıları kilitli olacaktı. Gelecek günlerde pencerelere kurşungeçirmez camlar ve demir parmaklıklar takılacaktı. Bütün o ahşap tarihi sınıf kapılarının yerine, en kısa zamanda zırhlı tanklar üreten bir şirket tarafından yapılmış metal kapılar gelecekti. Güzel havalarda esinti olması için kullandığımız kapı üstü pencereleri iptal edilecekti.

Yerleşke içinde "görsel karmaşayı azaltmak" ve "görünürlüğü artırmak" amacıyla, okuldaki bütün koridorlar ve sınıflar yıl içinde, Duncan'ın tabiriyle "huzurlu bir griye" yeniden boyanacaktı. Ayrıca öğrencilerin ocak ayından itibaren yine gri renkte bir forma giymesine karar vermişti ve öğretmenlerin de giysilerinde düz renkleri, tercihan yumuşak tonlu griler, kahverengiler ve ten renklerini seçmelerini kibar bir dille hatırlatmıştı. Bunların hepsi de "görünürlüğü artırmak" adına yapılacaktı.

Daha bunların herhangi birisine tepki gösteremedem, gözlerim Yerleşke Dışı Güvenlik bölümüne kayd ki özünde böyle bir şey yoktu. Çünkü çocukların okul dışındaki güvenliğini garanti altına almak mümkün olmadığı için bundan sonra okul gezileriyle sahile, akvaryuma ya da okyanus üzerinde inşa edilen eğlence parkına gidemeyecektik.

Temel olarak hiçbir okul gezisi yapılmayacaktı. Hiçbir zaman. Şu andan itibaren geçerliydi.

E-postayı ekranda yeniden en başa kaydırıp tekrar okudum.

Sonra bir daha okudum.

Özellikle de “okul gezileri yapılmayacaktır” bölümünü. Çünkü programda önümüzdeki hafta için planladığımız bir okul gezisi vardı: Üçüncü sınıflarla yapılan yıllık sahil temizleme etkinliği. Öğrenciler, eldivenler takıp tırmıklar ve küreklerle sahilin bir bölümünü tarayarak bulabildikleri kadar plastik çöp toplayıp çöp poşetlerine dolduruyorlardı. Böylelikle de doğaya büyük bir katkıda bulunma duygusunu hissediyorlardı. Sahil şeridine baktığınızda bu fark görülyordu ve yıllar içinde bütün koridoru, öncesi ve sonrası resimleriyle doldurmuştuk.

Max’e göre çocuklara okyanuslarımızın durumu gibi son derece acıklı bir konuyu, onlara ümit ve bir hareket planı vermeden öğretmezsiniz. Daha önceden programlandığı gibi, bu hafta boyunca çocuklar Büyük Pasifik Çöp Alanı -dünyanın dört bir yanından gelen akıntılar tarafından taşınan yüzen bir plastik, süprüntü, çöp ve birikinti karışımının Teksas eyaletinden iki kat daha büyük olan dev, yapışkan bir iğrençlik çorbasında toplanmasıyla oluşan alan- diye bilinen olguya ait belgeseller seyretmişlerdi.

Teksas’ın ne kadar büyük olduğu malum.

Yaklaşık 1120 km genişliğinde ve 1280 km uzunluğunda bir alandır.

Bir tarafından öbür tarafına arabayla on dört ila on altı saatte gidilebilir.

Yani yüzen çöp alanının tek parça olarak büyüklüğü bu kadardı.

Biz Galveston’da yaşayan *adalılardık*. Bir tarafımızda Körfez, diğer tarafta ise koy vardı. Bu konu bizim için teorik değildi. Buradaki insanlar geçimlerini öyle ya da böyle, sudan sağarlardı. Bu yüzden güz müfredatını bu konu üzerine kurmuştuk. Arabanızdaki tampon etiketi AD (Ada doğumlu), ya da TA (Tercihen adalı) da olsa, bu adada hepimiz birlikte yaşıyorduk. Okyanus ve onun taşıdığı her türlü anlam, temsil ettiği ve etkilediği her şey günlerimizin her dakikası içine işlemişti. Bu olay bizim için teorik değildi.

Kişiseldi.

Max, her zaman öğrenmenin bir önem taşıması gerektiğine inanmıştı. Ona göre, derslerimizi çocukların önemseydiği konular çerçevesinde tasarlamalı ve risklerden haberdar olmalarını da sağlamalıydık. Böylece üçüncü sınıf müfredatını okyanus konusu üzerine kurarak bütün yılın temasını oluşturmuştuk.

Hatta kütüphanede yaptığım sunumlarda onlara *Küçük Deniz Kızı* masalının, bilinen animasyon sürümünden biraz daha Ariel-pozitif olan yeniden anlatımını okurdum. Farklı versiyonların karşılaştırmasını yapar, sonunda da kendimizi, denizkızı kraliyetindeki cinsiyet politikası ve aşk için tüm kimliğinizden vazgeçmenin ne kadar kötü bir fikir olduğu konusunda hararetli bir tartışmanın içinde bulurduk.

“Hiç kimse için asla kendi sesinizden vazgeçmeyin,” derdim çocuklara her yıl.

“Ya da kuyruğunuzdan!” diye bağıırdı anaokulu çocukları.

“Özellikle kuyruğunuzdan,” diye onaylar, sonra da onlardan yapım alanına gidip ders sonuna kadar kendi düşündükleri deniz halkı kuyruklarının resmini çizmelerini isterdim.

Hikâyenin en sevdiğim versiyonunda, denizkızı her ikisini de yapmasına izin veren sihirli bir deniz kabuğu bulur, yani ruh haline göre ya insan ayaklarına ya da denizkızı kuyruğuna sahip olabilmektedir.

Bu son ne kadar gerçekçiydi acaba? Pek de umurumda değildi.

Eğer *denizkızları* hepsine sahip olamadılarsa başka kim olabilirdi ki?

Fakat konudan uzaklaşıyorum galiba.

O gece, Duncan'ın destansı bildirisini aldıktan sonra hepimiz Babette'in evinde toplandığımızda, öğretmenlerin ruhsal durumları biraz fazla... *taşlı sopalı köylüler* gibiydi.

Öğretmenler ve personel mutlu değillerdi diyebilirsiniz sanırım.

Duncan'ı bir şeytan gibi gördüklerini de söyleyebilirdiniz.

Babette'in evine vardığımda, bahçedeki masa tepeleme pizza kutularıyla dolmuştu ve en az otuz öğretmen stresten yemek yiyordu. Ve de stresten içki içiyorlardı. İçlerinden biri marketi yağmalamış ve pastane bölümünü silip süpürerek tarçınlı rulolar, donatlar, eklerler almıştı sanki. Hatta üzerinde "Doğum günün kutlu olsun, Stanley" yazan bir pasta bile vardı çünkü pastayı kimse almadığı için süper özel bir indirimle 1.99 dolara düşmüştü.

İnsanlar o doğum günü pastasını yerken tabak bile kullanmıyorlardı. Sadece çaresiz rakunlar gibi çatallarıyla tırtıklıyorlardı.

Bayan Kline düzeni sağlamaya çalışıyordu ama liderlik yapmak pek onun harcı değildi. Elinde sarı bir not defteri vardı ve insanlar seslerini yükselttikçe, sarhoş oldukça ve enerjileri daha da yükseldikçe o da notlar alıyordu.

Bütün okul gezilerinin, bütün renklerin, bütün o bireyselliğin, bütün yaratıcılığın ve bütün eğlencenin tümünden iptal edilmesi hiç de iyi karşılanmamıştı. Bu, Duncan'ın onları tamamen kaybettiği en belirleyici andı.

Hepimizi kaybetmişti.

"Bütün okulu griye boyamak istiyor," diye tekrarlayıp duruyordu Alice.

"Her şeyin üzerine parmaklık koymak istiyor," diye ekledi birinci sınıf zümresinden Sadie Lee.

"Çocuklara forma giydiriyor," dedi Carlos.

"*Bize* de üniforma giydiriyor!" diye bağırdı fen bilgisi öğretmeni, Anton.

"Bütün bunlar için parayı nereden buluyor?" diye ekledi Bayan Kline.

"Bu nasıl oluyor?" diye sordu Donna.

"Nasıl onay aldı?" dedi okul hemşiresi.

Öğretmenlerin paniklemesini izlerken bir sonuca vardım. Duncan'ın eskiden olduğu kişi şimdi dönüştüğü kişiden daha önem-

li değildi, olamazdı. Okulumuzu bir hapishaneye çevirmesine izin veremezdim ve kesinlikle *izin vermeyecektim*.

Buradan gitmeliydi.

Ondan kurtulmak için bir yol bulmak zorundaydık.

Bayan Kline'in sarı not defterini ve kalemini aldım. Sonra arka basamaklara çıktım ve herkesi toplanmaya çağırmak için bağırdım. "Bir! İki!"

"Gözümüz sende!" diye bir ağızdan bağırdılar.

Öğretmenlerle her şey ne kolaydı

Takip eden sessizlikte, "Bugünkü o bildiri şunu açıklığa kavuşturdu: Kimse gelip bizi kurtarmayacak. Bizim kendimizi kurtarmamız gerekecek. Ve okulumuzu kurtarmamız gerekecek," dedim. Oradaki bütün öğretmenlere baktım. En az otuz kişiydik. Sonra da, "Bu adamdan kurtulmalıyız," diye ekledim.

Şarap ve pastanın etkisiyle coşkulu bir tezahürat koptu.

Elbette hiç kimse bunu nasıl yapacağımızı bilmiyordu fakat bu toplantının dönüşeceği şey de oydu. Panik dolu, *her fikir değerlidir* mantığına dayalı bir beyin fırtınası seansı başlamış oldu.

İlk fikir bir dilekçe dolaştırmaktı.

İkinci fikir ise yönetim kuruluna grup adına bir mektup yazıp mümkün olduğunca çok sayıda öğretmene, yani herkese imzalatmaktı.

Üçüncü fikir, Duncan'ın kötü fikirlerinin her birini teker teker çürütmekti. Bunların her birini gönüllü bir öğretmen ele alarak bu fikrin neden yürümeyeceğini açıklayan bir eleştiri raporu yazacaktı. Ben gri duvarları alacağımı söyledim, Koç Gordo demir parmaklıkları almayı kabul etti, Carlos güvenlik görevlilerini, Alice de eğitim gezilerinin iptalini aldı. Ana konuların hepsi dağıtıldıktan sonra küçük değişikliklerin üzerinden geçtik. Değişen tuşlu kilitlerden bütün yerleşkedeki ampullerin mavi floresanlara dönüşmesine kadar konuştuk. Evet, floresanlar daha ucuzdu ama okulda morg havası yaratıp herkesi kötümserleştiriyordu. Oybirliğiyle.

Bunun işe yarayacağından emin miydim? Hayır.

Fakat bu bir başlangıçtı.

Bunu çözecektik. Birlikte çalışacaktık. Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyordum ama başaracağımızı biliyordum. Vazgeçmeyecektik. Korkup kaçmayacaktık. Ve sahile yapacağımız eğitim gezisini kesinlikle iptal etmeyecektik.

On

Max'in bir başka kuralı da şuydu: Çözüm yolu göstermeden *kimseye kötü haber verme*.

Çöpleri toplamak için her yıl hiç aksatmadan sahile giderdik.

Demem o ki Duncan o e-postayı gönderdiğinde otobüsler çoktan ayarlanmış, öğretmen ekipleri çoktan organize edilmiş, çöp poşetleri, tırmıklar ve temizlik malzemeleri çoktan bir araya getirilmiş ve oradan kaç kilo çöp topladığımızı kaydetmek ve kutlamak için posterlerimiz hazırlanmıştı.

Her şey hazır bekliyordu.

Genelde ben oldukça kuralcı bir insandım. Geri dönüşümlü nesneleri çöpe atmazdım. Seçim günlerinde -herkesin kaçırdığı en önemsiz olanlarda bile- oyumu kullanırdım. Eğer reçetede bir çorba kaşığı yazıyorsa göz kararı koymaz, ölçerdim.

Fakat sahil temizleme etkinliğinin iptaline yanıt olarak son derece itaatsiz bir tepki veriyordum. Ruhumun bilinmeyen kızgın bir yerinden, bilinmeyen kızgın bir yanıma çıkıp ayaklanmış ve zihnimde şu düşüncayı yaratmıştı: *Hadi yap bakalım*.

Hadi bizi durdur da görelim.

Duncan Carpenter'in bu geziyi iptal etmeye hakkı yoktu. Bu ondan çok daha büyük bir gelenektir. Biz her yıl sahil temizleme etkinliğini yapardık. Hatta bu gelenek, belki de Duncan Carpenter doğmadan evvel beri devam ediyordu. Ya da ona yakın. Max, bu fikri ben buraya gelmeden çok önceleri bulmuştu ve şimdi o gitti diye bu geleneği öylece bozamazdık.

Bu gerçekten uğruna ölmek isteyeceğim tepe miydi? Sahildeki çöplerin temizlenmesi? Evet. Öyle görünüyordu.

Söylemek istediğim şuydu: Sonunda bütün üçüncü sınıf öğrencilerini binadan gizlice kaçırmaya karar verdik.

Onları güney kapısına yönlendirip üç blok ötedeki deniz duvarına kadar yürüttük. Elele tutuşup deniz şarkıları söyledik. Kolay olmuştu. Öğretmenler önceden zamanlarını ayarlamışlardı. Carlos kamyonetiyle kürekleri ve elekleri götürmüştü. Her şey yolundaydı. Öğlene kadar dönmüş olacaktık.

Ben o gün işe gelirken geniş kenarlı hasır bir şapka takmış ve deniz kabuğu baskılı bir etek giymiştim. Plaj çantama da her ihtimale karşı, fazladan güneş kremi koymuştum.

Günün ilk saatleri çok zevkli geçti.

Grubumda sevimli Clay Buckley vardı. Deniz konusunda aklınıza gelecek her türlü ıvır zıvır bilgiye sahipti. Bir çocuktan çok, otuz beş yaşında bir terapist gibi görünen o ciddi küçük oğlan çocuklarından biriydi. Belki biraz da kamuflaj desenli mavi çerçevesi olan aşırı büyük gözlüklerinden dolayı öyle görünüyordu. Belki de nazik tavrı, etkileyici sözcükleri ya da neredeyse ayaklı bir ansiklopedi gibi olmasındandı... Ama çoğunlukla bir doğa belgeseli anlatır gibi konuşmasındandı.

Yaşının üstünde bir bilgeliği vardı.

Kurallara göre, çocukların çöplere çıplak elle dokunmaları yasaktı. Onlara eldiven takmalarını ve dağıttığımız ucuz plastik plaj kürekleri ve elekleriyle gördükleri çöpleri kürekleyip, kumlarını eledikten sonra kalan çöpü poşetlere koymalarını söyledik. Eğer çocuklardan biri, kırık bir şişe ya da daha kötü sivri bir şey görürse, bir öğretmen çağırması gerekiyordu. Çocuklar oldukça iyi iş çıkarmışlardı, bence bu kısmen yıl içinde okyanustaki plastik hakkında çok şey öğrendikleri için yardım etmeye çok hevesli olduklarındandı.

O sabah, Clay Buckley ve ben, yan yana ellerimizin ve dizlerimizin üzerinde bir saatten fazla bir süre kürek ve eleklerle şişe

kapakları, balonlar, altılı paket kelepçeleri, naylon poşetler, olta ve ne olduğu anlaşılmayan daha milyonlarca minik renkli parçalar ayıkladık. Ve sonunda resmi olarak Clay Buckley Fan Kulübü'ne girdim.

Annesine bakmaksızın. Ya da babasına.

Daha önce, Clay bana, "Sahildeki plastikleri plastik küreklerle temizlememiz ironik bir durum," demişti.

"Birazcık yamyamlık gibi," diye şaka yaptım.

Fakat Clay düşünmeyi sürdürdü. "Bana daha çok askerlerin savaş sonrası ölülerini toplamaları gibi geldi," dedi.

"Anladım," dedim, küreklameye devam ederken.

O bir saatte, Clay'den Meksika Körfezi'nin deniz habitatı hakkında sandığımdan çok daha fazla şey öğrenmiştim. İşte Clay'in anlattıklarından bir örnek: "Herkes gündüz yuvalayan kaplumbağaları duymuştur ama Körfez'de aynı zamanda deri sırtlı kaplumbağalar, caretta caretta ve şahin gagalı kaplumbağalar olduğunu da biliyor muydun?" (Ben bilmiyordum.) "Deri sırtlı kaplumbağaların dinozor çağından beri aynı formlarını koruduğunu biliyor muydun?" (Yine hayır.) "En sevdiğin yemeğin denizanası olması nasıl bir şeydir, düşünebiliyor musun?" (Bir başka hayır daha.)

"Baharatlı!" demek geldi aklıma sadece.

Sonra Clay beni gerçekten şok eden bir şey söyledi: "Max'le yuvalama mevsiminde kaplumbağa avına giderdik."

"Dur bir dakika... sen ve Max *kaplumbağa* mı avladınız?"

Clay başını kaldırıp bana baktı. "*Bam bam* diye avlamadık," dedi. "*Klik klik* diye avladık." Hayali bir fotoğraf makinasının deklanşörüne basar gibi yaptı.

"Oh, çok şükür." Clay'e göz kırptım.

Aslında gezilerine ait birçok fotoğraf görmüştüm. Dikkatli olmazsanız Max telefonundaki her pozu tek tek gösterene kadar sizi esir alırdı.

Clay duraklayıp Körfez'e doğru bakarak, "Orada balinalar da vardır," dedi.

Bu bana doğru gelmemiştir. Balinaların derin okyanuslarda olduğunu düşünüyordum, Körfez'in sığ sularında değil. Bu kez gerçekten sordum: "Öyle mi?"

"Aslında yirmi beş farklı cins var. Kambur balinalar, mavi balinalar, katil balinalar ve birkaç tane de diğer cinslerden var. Cüce Bryde balinası adındaki, nesli tükenmekte olanlar listesine yeni girmiş. Ah, bir de sperm balinaları²⁴ var."

Yok artık, der gibi kaşlarımı çattım. "Sperm balinaları mı? Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Galveston civarında hiç sperm balinası görmemiştin."

"Evet, tabii ki görmemişsiniz," dedi nazikçe. "Onlar suyun altındalar."

"Akıllıca."

"Ayrıca," diye ekledi Clay, "onlar uzaktaki derin yerlerdedir. Ama eskiden balina avlamak için her yerden gemiler gelirdi." Sonra da bana dönüp başını salladı. "Bunun kanıtı olarak da batan gemileri gösterebiliriz. Tam tamına dört bin tane."

"Orada *dört bin tane* batık gemi mi var yani?" derken görmek ister gibi duraklayıp denize baktım.

"Evet."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

Clay önüne baktı. "Max'den."

Ah. Max.

²⁴Türkiye'de daha çok İspirmit Balinası ya da kaşalot adıyla anılan bu balina dünyada Atlantik, Pasifik, Hint ve Arktik okyanuslarında, Türkiye'de de en çok Akdeniz'de görülür ve dişli balinalar grubu içinde en büyük türdür. (ç.n.)

“Ayrıca,” diye ekledi Clay, “ben büyüyünce deniz arkeoloğu olmak istiyorum. Ve öğrenilecek çok şey var. O yüzden çok çalışmam gerekiyor.”

“Seni tam bir deniz arkeoloğu olarak görebiliyorum,” dedim. Bu mesleğin ne olduğunu yüzde yüz bilmiyordum ama Clay’in ne isterse olabileceğinden şüphem yoktu.

“Teşekkür ederim,” dedi Clay küçük bir reverans yaparak. Sonra da çöpleri elemeye devam etti. “*La Belle* adındaki batık gemiyi duydun mu hiç?”

Hayır, anlamında başımı salladım.

“1600lerde Matagorda Koyu’nda batmış ve arkeologlar onu yakın zamanda bulup ortaya çıkarmışlar. Suyu engellemek için bir duvar örmüşler. Fransız bir amiralin armasını bulmuşlar. Bir de kılıç kabzası. İnsan kemikleri de bulmuşlar.”

“Vay be,” dedim.

“Max beni bir geceliğine Port Lavaca’daki müzeye götürecekti...” Clay bir an elemeyi kesti. “Ama şimdi onun yerine babam götürecektir.”

Kent Buckley’yi, içine kapanık, kitap kurdu, derin düşünen oğluyla baş başa bir müzede hayal etmeye çalıştım. Clay her eserin üzerindeki her bir etiketi ikişer kez okuyacaktı. Kent Buckley de cep telefonundan aşırı yüksek sesle o aşağılık toplantılarından birini yönetirken bir taraftan da Clay’i acele ettirmeye çalışacaktı.

Sonra bir anda fark ettim ki, hepimizin içinde Max’e en çok ihtiyaç duyan insan Clay olabilirdi.

“Müze fikri harika görünüyor,” dedim, doğru bir şey söylemeye çalışarak.

Clay yüzüme baktı. “Eğer istersen sen de bizimle gelebilirsin.” Hafifçe omuz silkti. “Ben yerde yatarım.”

Her nedense, Clay’in bunu söyleme şekli gözlerimi doldurmuştu. Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı bastırdım.

“Sen sadece her şeye dikkatli bak,” dedim. “Sonra da gelip bana anlatırsın.”

“Tamam, anlaştık,” dedi Clay.

Bir dakika sonra, çocuklardan biri, Clay’e, “Hey, Brainerd,” diye seslendi. “Bir köpek balığı dişi buldum!”

Elindeki üçgen bir plastik parçasını kaldırıp gösterdi.

“Harika,” dedi, Clay, yemi yutmayı reddederek.

O çocuğun adı Matthew’di ama son günlerde herkesin ona “Kuduz Köpek” diye hitap etmesini istemişti. Birkaç saniye sonra, Clay’e doğru sessizce eğilerek, “Kuduz Köpek az önce sana ne diye seslendi?” diye sordum.

Clay, kumları elemeyi sürdürerek, “Brainerd²⁵,” dedi. “Bu bir lakap.”

Yumuşak bir şekilde devam etmeye çalıştım. “Bu lakap nereden geldi?”

Clay duraksadı. “Aşağılamak amacıyla kullanıyor. Bilirsin ‘inek beyin’ anlamında. Ama Dr. Alfred Brainerd benim en sevdiğim ünlü bilim adamlarından olduğu için Matthew’ün şakası geri tep-ti.”

“Kuduz Köpek değil miydi onun adı?”

Clay burnunu kırıştırdı. “Ben Matthew demeyi tercih ediyorum.”

Bu takma ismin Clay’i ne kadar rahatsız ettiğini anlayamamıştım. “Sana bundan sonra bu lakapla hitap etmemesini Matthew’e benim söylememi ister misin?”

Clay yüzüme bakıp hayır anlamında başını salladı. “Yok,” dedi. “Ben onu bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

Tamamdır anlamında başımı salladım.

²⁵Brainerd, İngilizcede soyadı olarak kullanılan bir özel isim olmasına rağmen, buradaki espri, kelimenin ikiye bölünmüş anlamları olan ‘brain’ (beyin) ve ‘nerd’ (inek) üzerinden yapılmıştır. (ç.n.)

Rahatsız olsa da olmasa da, bu konuyu daha fazla irdelemenin zamanı değildi. Clay iyi görünüyordu, hatta bayağı iyiydi. Çünkü tekrar okyanus yaşamı ve Meksika Körfezi'nin tarihi hakkında gevezelik etmeye başlamıştı bile. Birkaç yaz önce yunus balıklarının karaya vurmasından, 1900 yılındaki fırtına hakkında bir kitaptan öğrendiği detaylardan ve çeşitli korsanların maceralarından söz etti.

“Her yerde gömülü korsan altınları var,” dedi Clay, çok emin bir şekilde. “Max’in dedektörüyle altın aramıştık.”

Max o metal dedektörü çok severdi.

“Max onu bana bıraktı,” dedi sonra. “Vasiyetinde.”

Gözlerime tekrar yaşlar dolmuştu. Yutkundum. “Bir gün beni de götürür müsün?”

“Anlaştık,” dedi Clay ve eleğin üzerinde biriken şişe kapaklarını çöp poşetine attı.

Bir dakika sonra, Kuduz Köpek seslendi: “Brainerd! Bu nedir?”

İnce bir kum tabakasının altından naylon bir balık ağını çekiyordu. Birkaç öğretmen yardıma geldi. Bütün ağ ortaya çıktığında, bir yorgan büyüklüğünde olduğunu gördük.

“Bu bir hayalet ağ,” dedi Clay.

“Hayalet” sözcüğünü duyan çocuklar irkildiler.

“Bu balıkçılar tarafından terk edildikten sonra, suda kendi kendine yüzen ağlara verilen addır,” diye açıkladı Clay. “Naylondan yapıldıkları için ayrışmazlar ve her zaman vahşi yaşamı öldürürler. Balıklar, deniz kaplumbağaları, pelikanlar ve yunuslar bu ağlara takılıp boğulurlar. Ya da açlıktan ölürler.”

Angel isminde küçük bir kız, elinde çöp poşetiyle Kuduz Köpek’e doğru yürürken, “Ama *bu* ağ bunu yapamayacak,” dedi. Kuduz Köpek onun ne demek istediğini anlayıp ağ poşetin içine tıkmaya başladı. Kısa bir süre sonra da tamamen ortadan kalkmıştı.

“Teşekkürler, Brainerd,” dedi Kuduz Köpek. Diğer çocuklardan birkaç tanesi de Clay’e çak yaparak ve hayalet ağının yok olmasını alkışlayarak ona katıldılar.

Yorumlaması ne kadar güç bir andı. Clay’e taktıkları isim kötü niyetliydi ama teşekkürleri içten ve samimiydi. Bu konuda Clay’in izinden gitmeye karar verdim zira o mutlu görünüyordu. O yüzden bunun bir zafer olduğunda karar kıldım.

O anda orada olduğumuz için mutluydum. Çocukları gizlice sahil temizliğine getirerek doğru bir şey yapmanın gururunu, zeki küçük dostumdan sahille ilgili bu kadar çok şey öğrenmenin mutluluğunu ve belki de hayalet ağın atılmasındaki payımdan dolayı birazcık da zafer duygusu taşıyordum. İşte tam o anda başımı yukarı kaldırdığımda, deniz duvarının üzerinde ayakta duran birinin bize baktığını gördüm.

Bulutsuz gökyüzünün arkadan aydınlattığı bir erkek figürüydü bu.

Duncan.

Beton basamakların yarısına kadar inip hepimize -çocuklara ve öğretmenlere- sanki en utanmaz, insafsız kural bozanlarmışız gibi dik dik baktı.

En sonunda, “Neler oluyor burada?” dedi, alçak ve kızgın bir sesle.

Öğretmenlerin hepsi birbirlerine bakındılar. Alice biraz kam-burlaşıp küçülmüş gibi görünüyordu.

Sonunda öne doğru bir adım attım. “Sadece biraz sahil temizliği yapıyorduk.” Sonra da, sanki bir anlam ifade edecekmiş gibi, balık ağıyla dolan poşeti gösterdim. “Yalnızca kahramanlık yapıp okyanusu kurtarıyorduk.”

Çocuklar bağrışıp alkışlarken Duncan onlara sert sert baktı.

Ardından yaramazlık yapan bir çocuğa bakar gibi bana baktı. “Bildirimi almadınız mı?”

Başımınla onayladım.

“Onu *okudunuz* mu peki?”

“Ben okudum. Tek satır aralığıyla yazılmış olan dokuz sayfanın hepsini de.”

“O halde bütün okul gezilerinin iptal edildiğini biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Yani buraya yanlışlıkla gelmediniz demek istiyorum,” dedi. Sanki bana bir açık kapı bırakmak ister gibiydi.

Galiba bunu kullanabilirdim. Ama kullanmadım. “Buraya yanlışlıkla gelmedik.”

“Bu gezinin iptal edildiğini biliyordunuz ama yine de geldiniz, öyle mi?”

“Doğru.”

Duncan tepeden bana baktı. “*Bütün bir üçüncü sınıfın* yok olduğunu fark etmeyeceğimi mi düşündünüz?”

“Fark etmeyeceğinizi umdum,” dedim omuz silkerek. “Eğer yoklama almadıysanız.”

Duncan öğretmenlere döndü. “Hemen toplanın. Geri dönüyoruz.”

Ancak ben bir el işaretiyle Duncan’ın kalan basamakları da inip aşağı gelmesini istedim. “Sizinle konuşabilir miyim lütfen?”

Duncan kuma indiğinde, sahilin ortasında duran gri takım elbiseli, yeni cilalanmış siyah Oxford ayakkabılar giymiş bir adamın oluşturduğu bilişsel uyumsuzluğa gözlerimi alıştırmak için bir saniye kadar bekledikten sonra, “Özel olarak?” dedim.

Çocukların bulunduğu yerden uzaklaşmak için yürümeye başladım ve neyse ki Duncan da beni takip etti.

Duyulmayacak kadar uzaklaştıktan sonra, “Bunu yapmayın. Yaptığımız işi bitirmemize izin verin,” dedim.

Omuzlarını silktiler. “Kurallara karşı geldiniz.”

“Evet ama onlar kötü kurallar.”

“Katılmıyorum.”

“Biz iyiyiz,” dedim çocukları göstererek. “Çok güzel bir gün oldu. Çocuklar yeni şeyler öğrendiler ve birbirlerini alkışladılar. Bugün için haftalardır hazırlanıyoruz, çocukların okyanusu kurtarmak için bir şeyler yapma fırsatını buldukları bir an bu. Onlar için bu çok ilham vericiydi.”

“Alakası yok,” dedi Duncan. “Burada olamazlar.”

“Neden?”

“Çünkü okul gezileri iptal edildi.”

“O zaman iptal kararını geri alın.”

“O işler öyle yürümez.”

“İptal edebiliyorsunuz ama iptali *geri alamıyorsunuz*, öyle mi?”

“İnsanlar kuralı bozduklarında onu geri alamam.”

Çocukları gösterdim. “Bakın ne kadar mutlular. Neden sadece kalmalarına izin vermiyorsunuz?”

“Onları oradayken koruyamam.”

“Siz Gizli Servis değilsiniz. Onlar sadece okul gezisine çıkmış çocuklar.”

“Artık değil.”

Dönüp çocukları toplamaya hazırlanır gibi geriye doğru bir adım attı.

“Bekleyin!” dedim, onu durdurmak için elimi koluna koyarak.

Dönüp elime baktı.

“Ne yaptığınızı bir dinleyin,” dedim, parmaklarımla sayarken. “Her yere kapılar koyup, pencerelere parmaklıklar takıyorsunuz. Her şeyi griye boyuyorsunuz. Çocukları ve bu arada öğretmenleri de gri formaların içine sokuyorsunuz. Tamamen yeni güvenlik görevlilerini işe alıyorsunuz. Ve zavallı Raymond’ı da kovdunuz...”

“Çünkü sürekli uyuyordu!”

“Onun uyku apnesi var!”

Kısa bir an düşmanca birbirimize baktık.

Sonra ben, “Neler yaptığınızı görmüyor musunuz?” diye sordum.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Parmaklıklar? Gri duvarlar? Demir kapılar? Güvenlik görevlileri? Okulumuzu bir hapishaneye çeviriyorsunuz. Kelimenin tam anlamıyla, gerçek bir hapishaneye.”

Bu benim en iğneli sözümdü. Bir tür tepki almak, azıcık da olsa bir farkındalık yaratmak için söylemiştim. Belki bir aydınlanma ânının kıvılcımını tutuşturur ve ne kadar şaşırtıcı bir şekilde haksız olduğunu fark etmesini sağlardım. Güzel olmaz mıydı?

Fakat aydınlanma ânının tersi neydi? Bir omuz silkme mi? Duncan, “Bu gerekli,” dedi.

“Kim söylüyor bunu?”

“Güvenlik uzmanlarıyla kapsamlı görüşmeler yaptım.”

“Onların söyledikleri şeyi bilip bilmediklerini nereden biliyorsunuz?”

“Hmm. Çünkü onlar uzman.”

“Öyle mi? Uzmanlar her zaman haksızdır.”

“Sorun değil. Ama bu çocukları, dolayısıyla da öğretmenleri güvende tutmak benim görevim.”

“Tek işiniz bu değil.”

“Bir numaralı görevim bu.”

“Çocuklar mutsuz olduklarında öğrenemezler!”

“Ölürlerse de öğrenemezler!”

O anda ikimiz de sustuk.

Saçları rüzgârdan hafifçe sallanıyordu. Artık ayakkabıları kumdan tozlanmıştı. Fakat üzerindeki takım elbiseyle sahilde ne kadar

komik bir uyumsuzluk gösterse de hâlâ otoritesini elden bırakmıyordu. O kadar insanın arasından, Duncan Carpenter otorite saçıyordu. Şu anda uçurtma uçuruyor olmalıydı! Hawaii baskılı şortlarıyla ellerinin üzerinde duruyor olmalıydı. *Yardım ediyor* olmalıydı.

Tüm durumun yanlışlığı içimdeki kızgın cesareti körükledi. Hasır şapkam, kalp şeklindeki güneş gözlüklerim ve üzerinde bütün kollarını kocaman açmış, *SARILMAK BEDAVA* diyen bir ah-tapot resmi olan tişörtümle geri adım atmayacaktım.

İşte o anda, tam orada, neler olduğunu anlama ihtiyacım sonunda kendimi koruma ihtiyacımdan daha ağır bastı. Duncan grubun yanına geri dönüp daha işleri bitmeden herkesi toplayamadan, o geldiğinden beri beni hayalet ağ gibi takip eden soruyu sorarken buldum kendimi.

“Beni nasıl olur da hatırlamazsın?” dedim, bir adım yaklaşarak.

Duncan öylece bakakaldı.

“Kaliforniya’daki Özel Andrews Okulu’nda çalışırdım. Biz...” Elimle ikimizi işaret ederken bir an bunu açıklamak zorunda olmanın rahatsızlığını hissettim. “İki yıl birlikte çalışmıştık. O zaman daha sessizdim ve daha az... renkliydim. Belki o zaman fark etmemiştin. Ama ben seni fark ettim. Herkes fark etmişti. Sen...” Başımı salladım. “Sen, benim olmak istediğim her şeydin. Hayal edebileceğim en iyi öğretmendin. Ve senin buraya gelip Kempner’ın müdürü olacağını duyduğumda, Max’in kaybından sonra başımıza gelebilecek en güzel şey olduğunu düşünmüştüm ve bunun anlamı o kadar büyük ki. Fakat... sana ne oldu? Flamingo pantolonların nerede? Patlamış mısırlı kravatına ne oldu? Benim tanıdığım Duncan Carpenter okul gezilerini iptal etmezdi! Yenilerini planlardı.” Birdenbire öfkem erir gibi oldu ve sesim biraz titremeye başladı. “Ben senin eskiden kim olduğunu hatırlıyorum. O adamı tekrar göreceğim için *ne kadar* heyecanlanmıştım. Ama sanki o gitmiş. Nerede olduğunu da bilmiyorum. Ve senin kim olduğun hakkında da en ufak bir fikrim yok. Ama o adamı yeniden görmek için *her* şeyimi verirdim.”

Duncan ben konuşurken hiç kısırdamadan, tamamen sabırlı bir ifadeyle öylece durdu.

Ne umduğumu bilmiyorum. Belki bir tür açıklama bekliyordum. Örneğin; *Sıkıcı karım bana olgunlaşmam ve etrafta şaklabanlık yapmaktan vazgeçmem gerektiğini söyledi. Ya da belki, müdürlerin zorlu olması gerektiğini düşünmüştüm. Bu okulun iyi kalpli bir şapşalı mı tercih edeceklerini söylüyorsun?* gibi bir şeyler söyleyebilirdi.

Sanırım bu anın fantezi versiyonunda, hareketlerindeki yanlışı ona gösterebilirdim. Gerçekten olduğu kişi olmasına izin verebilirdim. Başka biri tamamen yanıldığında hepimizin sığındığı yer o fantezidir ve onlara bunu açıklarsak bizi duyacaklarını ve “Aman Tanrım. Haklısın. Ben dünyanın en kötü insanıyım. Daha iyi bir insan olmama yardım ettiğin için sana teşekkür ederim,” demesini umarız.

Sanki işe yararmış gibi.

Her neyse: Hiç işe yaramamıştı.

Tüm bunlara -onu tanıdığımı itiraf etmeme, ona ne kadar hayran olduğumu kabul etmeme, eski Duncan’ı tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimin kazara, tamamen savunmasız, büyük final itirafına- cevap olarak, Duncan şöyle devam etti: “Konudan uzaklaşıyoruz.”

Fakat hayır. Nihayet tam konuya *yaklaşıyorduk*.

Geri adım atmadım. “Seni tanıyorum,” dedim, bir adım daha yaklaşıp yüzüne dikkatle bakarak.

Duncan başını çevirip Körfez’e baktı.

“Ne oldu?” dedim. “Seni ne böyle yaptı? Neden değiştin?” Sonra, belki de tam isabet olacak ve sonunda gerçeği itiraf ettirecek soruyu sorduğumu düşünerek daha sessiz bir şekilde, neredeyse fısıldayarak, “Karın yüzünden mi?” dedim.

Duncan kaşlarını çattı ve bana baktı. “Karım mı?”

“Senin maskaralık yaparak dolaşmanı onaylamıyor, değil mi? Her zaman ciddi olmanı istiyor. Senin bütün diğer yetişkinler gibi

olmanı istiyor.” Başımı salladım. “Onun hiçbir zaman bir espri anlayışı olmamıştı. Neden erkekler, ne kadar sıkıcı olduklarına bakmadan daima ve daima güzel kızları seçerler ki?”

Ama Duncan boş gözlerle bana bakıyordu.

Aman Tanrım. Onu aşağılamıştım. Etrafta dolaşıp insanların eşlerine sıkıcı diyemezsin! Sözlerimi geri almaya çalıştım. “Senin karını kastetmedim tabii ki... Yani söylemek istediğim... O güzel ve aynı zamanda... hiç... sıkıcı değil.” Göz göre göre yalan söylüyordum.

Fakat o anda Duncan, “Kim?” dedi.

“Karın. Özür dilerim. Eminim onun da çok çok harika meziyetleri vardır.”

Ama Duncan’ın kaşları çatıktı. “Benim karım yok ki.”

Donmuştum. “Elbette var.” Ve sonra, sanki zaten bilmesi gereken bir şey hatırlatmaya çalışıyormuşum gibi devam ettim. “Kayıt kabuldeki o hanımefendi. Andrews’dan.”

“Chelsey mi?”

“İşte o,” dedim. “Sana park yerinde çıkma teklif eden kız.”

“Vay be,” dedi Duncan. “Tamam. Çıktık ama...”

Tam olarak kavrayamamıştım. “Sen onunla... evlenmedin mi?”

“Evlenmek mi?” Geldiğinden beri ilk kez gülmeye yakın bir tepki gösterdi.

“Birlikte yaşamaya başlamadınız mı? İlişkiniz... ciddi değil miydi?”

Bunu neden sorduğumu tahmin edememiş gibi ağır ağır başını salladı. “Hayır.”

“Öyle bir söylenti vardı,” dedim, artık iyice suçlayıcı bir tavırla. “Nişanlanacağınıza dair.”

Bunun yersiz olduğunu söyler gibi bana baktı. “Cevabım hâlâ hayır.”

“Sağlam bir dedikoduydu,” dedim “İkna edici bir söylentiydi.”

Fakat Duncan hayır anlamında başını salladı.

Okul gezisi yüzünden kavga etmemize rağmen, bütün keyifli şeyleri sonsuza kadar yasakladığını duyurmasına rağmen, artık onu hiç sevmememe rağmen yüreğim çok yavaş bir şekilde kanat çırpmaya başlamıştı.

“Yani... sen... evli değil misin?” Bunu tekrar onaylamasını istiyordum. Bir daha.

“Hayır!” dedi, daha önce hiç böyle çılgınca bir şey duymamış gibi.

“Yani sürüyle çocuğun yok mu?”

Utandırıcıydı ama doğruydı: Bedenimin içinde şu anda uyanan sevincin tuhaf duygusunu gizleyemiyordum, sanki içimde bir milyon tane minik köpüren kabarcık dolaşıyordu. Kendimi cıvılcıvıl hissediyordum.

Duncan dikkatle bana bakıyor, yüzümü inceliyordu.

Gülümsedim. Elimde değildi. Sonra elimle ağzımı kapadım.

Buna bir anlam veremediğini söyler gibi bana bakarak başını salladı. “Her zaman sıradan bir ilişkiydi. Bazen sadece o çok istediği için çıkmıştık diye düşünüyorum. Ona evet demek hayır demekten daha kolaydı. Her neyse, bir sonraki yıl Baltimore’dan bir iş teklifi aldım ve Andrews’dan ayrıldım. O da Kaliforniya’yı bırakmak istemedi ve ilişki de öylece bitti.”

Ne yapacağımı bilemediğim için gülmeye başladım. “Bir kez daha emin olmak için soruyorum. Yani evli değil misin?”

“Yanından bile geçmedim.”

Başımı salladım. “Ben de her gece evine, eşin ve çocuklarına gittiğini sanıyordum.”

“Ah Tanrım, hayır. Her gece eve Chuck Norris’le gidiyorum. Bu arada o da tamamen baskın bir karakter oldu. Yemeğimin yarı-

sını ona vermem için beni zorluyor ve sonra da kafamın üzerinde uyuyor.”

“Peki,” dedim. “Yani, aynı durum.”

“Gerçi evliliğe karşı değilim,” dedi Duncan. Sonra ekledi: “Yani senin kedilerle ilgili duygularına benzer.”

Aman Tanrım.

Bir dakika... *ne demişti?*

Ağzım açık kalmıştı. “Sen... onu biliyor musun?”

“Kedilere karşı tarafsız olduğunu mu? Ama daha çok köpek seven biri olduğunu mu?”

Gökyüzündeki tüm havanın emilip boşaldığını hissettim. “Dur bir dakika. Sen... beni hatırlıyor musun?”

“Elbette. Andrews’da birlikte çalıştık.”

“Peki... başından beri tanımış mıydın, yoksa sadece sana bağır-maya başladığımda mı hatırladın?”

Duncan’ın sesi biraz çatallaşmıştı. “Baştan beri hatırlıyordum.”

“Ama neden bir şey söylemedin?”

“Ne söylenebilirdi ki?”

“Bilmem. ‘Selam. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Görüşme-yeli nasılsın?’ filan gibi şeyler mesela.”

Duncan’ın gözleri yumuşar gibi oldu, “Selam,” dedi. “Seni tek-rar gördüğüme sevindim. Görüşmeyeli nasılsın?”

Neyse ki o sırada yakınımızda duran üçüncü sınıf öğrencileri-ni hatırladım. Sesimi alçaltıp fısıldayarak bağırdım. “Kendimi *bok gibi* hissediyorum, teşekkürler!” dedim.

“Tamamen sayılmaz ama,” diye cevap verdi Duncan. Neredey-se insana benzer bir şekilde konuştuğunu fark edemeyecek kadar kızgındım. “Burada olmayı seviyorsun,” dedi. Sonra da ekledi: “Ve burası da seni seviyor.”

Artık gerçek bir şeyler konuşacak mıydık? Tamamen yatıştırıcı bir konuşma olmuştu. Sersemlemiştim. “Burayı gerçekten seviyorum. Bu işi, bu kasabayı ve bu okulu çok sevdim. Büyüdüm ve hani...” “Serpildim” demek istiyordum ama kendim hakkında bu sözcüğü kullanmak tuhaf geldi.

Ben duraklayınca, Duncan, “Serpilmişsin,” diye sözümü tamamladı.

Ona gözlerimi kırpıştırarak bakakaldım.

“Ama sonra,” diye devam ettim, “Max’i kaybettik. Benim kahramanımdı. *Herkesin* kahramanıydı o. Benim için adeta bir baba, bir akıl hocası ve *resmen* bir Noel Baba’ydı. Gözümün önünde öldü. Şu anda senin olduğun kadar yakınımıdaydı. Ve sonra, *pat!* Sen çıkageldin. Seni tekrar göreceğim için çok umutluydum ve belki de senin gelişin...” Neredeyse *benim için* diyecektim ama sonra değiştirdim, “hepimiz için bir ilaç olur diye düşündüm. Ama sen tamamen farklıydın. Benim tanıdığım kişiyle hiç alakan yoktu. Max’le de yoktu. Bu okulla ve değerleriyle de. Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum çünkü artık benim için önemli olan her şey paramparça oluyor ve bunların *hepsi* senin yüzünden değil ama sen de hiç yardımcı olmuyorsun. Bu şimdi daha da kötü çünkü ben o zamanlar o kadar...” *Sana âşıktım* ki dememek için zor tuttum kendimi.

Tekrar denedim. “Sen o zamanlar o kadar...”

Tatlıydın ki, dememek için kendimi frenledim.

En sonunda şunları söyledim: “Bu, senin gelişigüzel, sıradan, evrak işi yapan, şekilci bir yönetici olmandan çok daha kötü bir şey. Senin alelade bir hödük olmandan daha kötü bir şey. Çünkü ben senin eskiden nasıl bir insan olduğunu biliyorum. Ve o insan, senin şu anda dönüştüğün kişiden çok daha iyiydi.”

Şu süre içinde, yani doğrularımı dile getirdiğim sırada, Duncan’a adım adım yaklaşmışım. Sözlerimi bitirdiğimde de ondan sadece birkaç santim uzaktaydım. O da bana bakıyordu.

Hasır şapkam rüzgârdan uçmak üzereyken onu elimle tuttum.

Kısa bir süreliğine oldukça iyi bir savunma yaptığımı hissettim.

Sonra da biraz önce patronuma hödük dediğimi fark ettim.

Bunu Duncan da fark etmişti.

Ardından gelen sessizlikte, sanki Duncan kendini yeniden kapatmış gibiydi. Bir adım geri çekildi. Tek bir kez başını salladı. Sonra da, "Dikkate alınmıştır," dedi.

Kısa bir süreliğine kendimizi unutmuştuk. Uzun süre önce unuttuğu Chelsey'le evlendiğini ve bir sürü çocuğu olduğunu düşünmem onun için büyük sürpriz olmuş ve onu etkisiz hale getirmişti. Birkaç dakikalığına gevşeyip doğal kişiliğine dönmüştü. O sırada kavga etmiyor, anlaşmazlık yaşamıyor ya da atışmıyorduk. Sadece konuşuyorduk. Herkesin yaptığı gibi. Mağrur bir kütüphaneci ve çetin bir yönetici kimliklerimizle değil, eski günleri yad eden iki insan gibi konuşuyorduk.

Ancak aptalca bir şey söylemekten o kadar çok korkuyordum ki, onun yerine aptalca bir şey yaptım. Onu öyle kalması için ikna etmeye çalıştım.

Sürpriz! Elbette işe yaramadı.

Duncan kendini toparladı ve kumların üzerinde bir adım daha geri çekildi. Sonra da arkasında duran gruba döndü. Bu arada, gruptakilerin hepsi de gözlerini ayırmadan bize bakıyordu. Duncan onlara doğru yürürken benim de onu izlemekten başka çarem yoktu.

Öğretmenler, çıkacak kararı beklerken bir ona bir bana bakıyorlardı.

Grubun yanına vardığımızda, Duncan uzun bir iç çekti.

Ardından sanki yenilgiye uğrayan bir tek *kendisiymiş* gibi bir sesle konuştu. "Herkes okula dönsün. Hemen şimdi. Yoksa bütün çocuklar öğle yemeği cezası alacak, öğretmenler de onlara gözcülük edecekler."

Öğretmenler bir saniye kadar tereddüt ettiler.

Ama sonra Duncan, “Öğretmenler odasındaki kahve makinesi-
ni kaldırtmayın bana,” deyince hepsi birden harekete geçti.

On Bir

Sahildeki o anlar beni Duncan'la ilgili bir ikileme düşürmüştü.

O hâlâ bir gardiyan gibi davranıyor ve sistemli olarak okulumla, dolayısıyla işimle ve yaşamımla ilgili sevdiğim her şeyi parçalıyordu.

Fakat sahilde paylaştığımız o küçücük insanca an tamamen vazgeçmemi önlüyordu. Daha da kötüsü, yüreğime çektiğim seti çatlatıp minicik bir özlem sızıntısı yaratmıştı. Üstelik bu çatlağın her gün büyüdüğünü hissediyordum.

Buna yanıt olarak, genellikle ondan uzak duruyordum. Onu sadece bir aşağılık olarak gördüğüm zamanlar her şey daha kolaydı. Duncan'ı o şekilde görmek hiç de *hoş* değildi ama daha kolaydı.

Şimdi, ona bakmadan bakma sanatını öğrenmeye çalışıyordum. Çünkü artık ona bakmak istemediğim kadar da bakma arzusu duyuyordum ve bu gergin durum acıyla karışıyordu. Bu yüzden, onun yakınındaki şeylere bakıyordum. Doğrudan ona odaklanmadan, onun olduğu tarafa bakmak için bir bahane üretiyordum. Eylemi gerçekleştirmeden, sadece o dürtüyü tatmin edecek kadar teslim olmaya çalışıyordum. Bir çikolatanın ucundan ısırarak gibiydi.

Bu durum her şeyi daha da kötüleştirdi. Birileri bunu bana söylemeliydi.

Düğüm noktası şuydu: Evet, Duncan bir düşmandı, evet, hayatımı mahvediyordu ve evet, onu işten attırmaya çalışıyordum... Ama onunla konuşmak gerçekten çok keyifliydi.

Dayanılmaz biçimde keyifliydi.

O tür insanları bilir misiniz? Hani, sizin ritminize karşı bir tür tempo tutan çok nadir, çok özel insanlar vardır ya. Aynı bunun gibi, bizim konuşmamızın da bir ritmi vardı. Sanki o bas davuldu, ben de trampet. O kendi enstrümanını çalarken ben de kendiminkini çalıyordum ama ikimiz birlikte süper bir dans ritmi oluşturunuyorduk.

Birbirimizle konuştukça, o ritmin içine daha çok giriyorduk ve ben orada daha çok kalmak istiyordum.

Fakat tabii ki bu bütünüyle yasaktı. Onunla şakalaşmamam, dalga geçmemem, hatta geçerli bir nedenim yoksa onunla konuşmamam gerekiyordu. Koridorlarda onunla yürümek de kesinlikle bunlara dahildi.

Diğer öğretmenler bunu onaylamazlardı. Kahrolası, *ben* bile onaylamıyordum.

Sonuç olarak birkaç hafta boyunca kendimi, onun ofisine uğramak için, ondan yardım istemek için “meşru” nedenler ararken buldum. Ya da çıkışta karşılaşp belki birlikte yürüyebilir ve birbirimizi güldürebiliriz diye okuldan sonra geç saatlere kadar kalmaya çalıştım. Böylelikle, kendimle de çalışmamış olacaktım.

Chuck Norris bu konuda harika bir kaynak oluşturmıştu. Çünkü nöbet tutması gerekirken sürekli kütüphaneye gelip kitapları çiğnemeye devam etti. Kitap yemeyi gerçekten çok seviyordu. Ben de onu aşağı indirip yediği kitapları gittikçe büyüyen yığına eklemesi için Duncan’a götürdüm. Ofisinden çıkarken de Duncan, “Bu arada bugünkü kıyafetin harika,” dedi.

Ben de canlı sarımsı yeşil kloş eteğime ve çizgili çok renkli soket çoraplarıma bakıp, “Teşekkürler,” dedim. “Bunlar aslında palyaço çorapları. Bir dolara parti mağazasının ucuzluk sepetinden aldım.”

“Vay. Palyaço çorapları demek.”

“Evet. Ama... havalı olanlarından,” dedim.

“Artık palyaço çorapları olduğunu bildiğim için daha az havalı geliyor. Elde kalan palyaço çorapları bunlar,” dedi Duncan.

“Yanlış. Şimdi *daha* havalılar. Çünkü artık benim onay damgamı aldılar.”

“Evet ama sen palyaço çoraplarını giyen birisin. O yüzden karar verme hakkına sahip değilsin,” dedi Duncan.

Ne oluyor dememe kalmadan, oradan istemeyerek ayrılmaya çalışırken yirmi dakika geçmişti bile.

Bunu açıklayamıyorum ama onunla herhangi bir şey hakkında konuşmak çok iyi hissettiriyordu. Şarkı söylemek gibi. Ya da gülmek. Veya masaj yaptırmak. Şimdiye kadar hiçbir şeyin bağımlısı olmamıştım ama galiba buna benzer bir şey olabilir: Yapmaman gerektiğini biliyorsun ama *o kadar fazla istiyorsun ki*. Duncan’la konuşmak şöyleydi: Yasadışı, bağışlanamaz ve yanlış, yanlış, yanlış ama aynı zamanda keyifli ve ümitsiz bir şekilde karşı koyması imkânsız.

Böylece kış tatilinden önce, okulun son gününde, o anlardan birini tekrar yaşayacağımızı düşünerek öğle nöbetine gittim. Avlunun çevresindeki kemerli yoldan yürüdüm ve Duncan’ın insanların geçmesi için kapıyı tuttuğunu gördüm. O anda kalbim göğsümün içinde yasal olmayan minik bir şimi dansı yaptı. Oraya yaklaştıkça gerginleştim -kendi içimde onaylamadığım bir duyguydu bu- ve sonra kapıdan geçme sırası bana geldiğinde, teşekkür etmek için kirpiklerimin altından ona baktım. İşte tam o sırada, Chuck Norris arkamdan bize doğru zıplayarak bana çarptı ve beni Duncan’ın kollarına doğru fırlattı.

Tam olarak böyle oldu.

Bir *ah* sesiyle Duncan’m göğsüne çarptım ve sonra bir baktım Duncan beni yakalamış.

Sahilde Duncan’ın koluna yapıştığımdan beri, birbirimize bir şekilde ilk kez dokunmuş olduk. Ve işte şu anda burada, onun kollarındaydım. Sanki o an bir ağır çekime dönüşmüştü ve tüm duyularım güçlenmişti: Kumaşın hışırtısını duydum, sesinin gürlemesini duyumsadım ve kolları beni yakalamak için kenetlendikçe kaslarındaki gerginliği hissettim.

Duncan beni kaldırdı ve kendi başıma ayakta durmayı başardım. Anda zaman normale döndü. Etrafıma baktığımda bütün salonun bize baktığını gördüm.

“Chuck Norris!” dedim, tamamen azarlayan bir sesle. Hiçbir zaman isteyerek bu şekilde Duncan’ın göğsüne çarpmayacağımı kanıtlamaya çalışıyordum. Ama Chuck Norris çoktan yanımızdan gitmiş, avludaki fiskiye başlıklarından birinden su içmeye çalışıyordu.

Kafeteryaya doğru yürümeye devam ederken, çarpışmanın etkisiyle bütün bedenimden görünmez kıvılcımlar saçılıyordu.

Çarpışma sonrasında kendimi şaşkın, aptal, küçük bir kız gibi hissettim. Koşullar farklı olsaydı, olayın arkasından kimbilir ne kadar çok kıkırdardım. Ama kafeteryaya girdiğimde gözüme çarpan şey, Duncan’ın göğsünün anısını tamamen hafızamdan sildi.

Kafeteryanın duvarındaki kelebekli duvar resmi yoktu. Babette’le birlikte bütün yaz uğraşıp boyadığımız, yerden tavana kadar uzanan o tam boyutlu, muhteşem, destansı duvar resmi gitmişti.

Yerinde gri bir duvar vardı.

Öylece bakakaldım.

Belki bir şekilde... *yeri değişmiştir*, diye soran bakışlarla etrafıma bakındım.

Fakat duvarların tümü griydi.

Her şey griydi.

Hatta zeminin daha önce değişmemiş olan o sarı beyaz kareli, kaygan yer karoları bile griydi. Sanki etrafın bütün grisi zeminin içine işlemişti. Her zaman güneşli ve aydınlık olan o salon birdenbire karanlık, kirli ve kasvetli olmuştu. Tıpkı bir hapisaneydi. Tıpkı onu uyardığım gibi olmuştu.

Etrafıma bakıp Duncan’ı aradım.

Benim arkamdan o da gelmişti.

Öğle nöbetlerinde Duncan daima çevreyi kolaçan eder, askeri bir dikkatle ayakta durup bütün giriş çıkışları izlerdi. Öğlenleri hiç ye-

mek yemezdi. Onu herhangi bir şey yerken gördüğümü de hiç hatırlamıyordum. Hiç yer miydi acaba? Belki de bir Tesla²⁶ gibi geceleri kendini prize takıyordu.

Onu gördüm. Bir asker gibi dimdik durmuş, tetikte bekliyordu.

Ona nasıl yaklaştığımı bile hatırlamıyorum. Sadece karşısına dikildiğimi hatırlıyorum.

“Nerede o...” diye sormaya başladım ama söyleyemedim. Baştan başladım ve sözcükleri güçlükle çıkardım. “Duncan... Duvar resmi-ne ne oldu?”

Belki bu duvar resminin ne kadar müthiş bir şey olduğunu size tam olarak anlatamamışım. Babette onu öyle bir tasarlamıştı ki, kelebekler çocuklarla aynı boydaydı. Böylece içeri girip onun görünce kelebeklerin arasındaymışın gibi hissediyordun. Bitkiler kocaman, kelebekler de aşırı gerçekçiydi. Hepsi de yerli bitkiler ve kelebeklerdi. Yanlarına şirin el yazısıyla isimlerini yazmıştık. Böylece çocuklar onları öğrenip gerçek hayatta, kasabanın çevresinde ya da sahilde uçuşan kelebekleri gördüklerinde, “Aa bak! Bu ‘Tutku Kelebeği!’” diyebileceklerdi. Bu tamamen Babette’in tasarımıydı. Ben sadece, rakam-renk sistemindeki gibi, renkleri doldurmasına yardım etmiştim. Bütün yaz boyunca, her gün sabahtan akşama kadar çalıştık. Ama çalışırken müzik dinledik ve Max bize öğle yemeklerinde *taco* getirdi. Bunun bir başyapıt olduğunu söylerken abartmıyorum. Nefes kesici, renkli ve canlıydı. Her nasılsa sanki gün ışığıyla doldurulmuş gibi görünüyordu.

Ve birdenbire griye dönüşmeden önce, onun değerini hiç bu kadar fazla anlamamıştım.

Duncan’ın çizgileri, sek sek desenlerini ve de diğer özellikli duvarları boyayacağını biliyordum. Ama bu duvar resminin de tehlike de olduğu aklıma bile gelmemişti.

Onun imha edilemeyecek kadar güzel olduğunu farz etmiştim.

Belli ki hataymış.

²⁶Tesla, bir elektrikli araba markasıdır. (ç.n.)

Şu anda soluğum kesilmişti. Sanki acil bir durum varmış gibi, rahat ve panik içindeydim. Ama artık ortada acil bir durum yoktu. Herşey olup bitmişti. Ben sadece akıbeta tanık oluyordum.

Duncan cevap vermedi.

“Duvar resminin üzerini mi boyadın?” diye sordum. Artık açıkça gözlerimi gri duvara dikmiştim.

“Ben boyamadım,” dedi Duncan, sanki geçerli bir bahaneymiş gibi. “Boyacılar yaptı.”

“Nasıl yapabildin?”

“Kendimi savunmam gerekirse koridorlardan başlayacaklarını düşünmüştüm.”

“Savunacak bir durum yok. Savunma diye bir şey yok.”

“Bildiriye almıştın. Bunun amacı...”

“Görünürlük,” diye boş bir sesle tamamladım.

“Bak şimdi nasıl daha iyi görebiliyoruz.”

Duncan’a kızgın gözlerle baktım. “Bu bir şaka mı? Gerçekten bunun daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?” Buraya geldiğinden beri yaptığı bütün değişikliklerin içinde bu -özellikle bu- kalbimi kırmıştı.

“Anlıyorum,” dedi Duncan, robot gibi bir sesle.

“Hayır. Anlamıyorsun.”

“Duvar resmi güzeldi fakat...”

“O duvar resmi,” diye sözünü kestim. Sesimin titremesini engellemeye çalışarak, “sadece güzel değildi. Sihirliydi. Eşsizdi. Hayranlık uyandırırdı. Ona baktığında, kendinden büyük bir şeyin parçasıymışsın gibi hissederdin. Ve o Babette’indi. Ve Max’indi. Ve benimdi. Ve de bu salondaki bütün çocuklarındı. Yok etmeye hakkın yoktu.”

Bu sözlerim üzerine Duncan’ın omuzlarının hafifçe çöktüğünü gördüm. Ne cesaretle üzölmüş görünürdü? Ne cesaretle herhangi bir şey için duygulanırdı?

“Bak...” diye söze başladı ama çabucak gözlerine baktığımda, yüzümde ne gördüyse aniden sustu.

Gözlerim dolu dolu ona doğru bir adım daha attım. “Sen. Burayı. Öldürüyorsun.”

“Hayır,” dedi düz bir sesle. “Burayı koruyorum.”

“Sana destek çıkmaya çalışıyordum,” dedim. “Kendine geleceğini ümit ediyordum. Ama şimdi hepsi bitti. Resmen ümidimi kaybettim. Ve artık seninle çılgınca savaşacağım.”

Dönüp yürümeye başladım.

“Hey,” diye seslendi Duncan arkamdan.

Dönüp baktım. Başka ne söyleyebilirdi ki?

“Hâlâ öğle nöbetindesin.”

Dosdoğru yanına gittim. Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı, gözlerim alev alev yanıyordu. Omzundan tutup onu aşağıya çekerek ağzımı kulağına yaklaştırdım. Çocuklarla dolu bir yerde olduğumuz için ses duyulmasın diye elimi ağzıma siper edip fısıldadım: “Öğle nöbetinin canı cehenneme.”

On İki

Sonra, şükürler olsun, kış tatili geldi. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki.

Bu Babette'in ilklerinin yılıydı: Max'siz ilk Şükran Günü, ilk Noel'iydi. Bu ilklerin her birini, elimizden geldiği ölçüde, başka bir yerde geçirmeye karar vermiştik. Şükran Günü için San Antonio'ya gitmiştik. Şimdi de Noel için Austin yakınlarında bir tatil yerinde rezervasyon yaptırmıştık.

Babette ve Max her Noel'de, "başka bir yerde bulunmak zorunda olmayanlar için" dev bir ziyafet verirlerdi. Bu yüzden de Babette, kendisine güvenen diğer insanların onsuz yalnız hissedeceklerinden endişe duyuyordu. Ama onun da buradan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Benim de.

"Bütün bunlar Duncan Carpenter'la mı ilgili?" diye sordu Babette.

"Bu evin içinde onun adını anma," dedim.

Babette gülümsedi. Burası onun eviydi.

Ama bu gülümsenecek bir mesele değildi.

Ona kelebekleri anlattığımda omuzlarını silkip, "Hiçbir şey sonuza kadar sürmez," demişti. Ama bundan sonra da bir daha kafeteryaya girmedi. Öğle yemeklerini tek başına resim odasında yedi.

"Öyle olsun," dedi Babette. Sonra nazikçe ve ironi yapmadan uzun bir süre boyunca, düşünmek, odaklanmak ya da konuşmak istediğim son şeyin Duncan Carpenter olduğu hakkındaki şikâyetlerimi dinledi.

Ne yaptığımı görüyor musunuz?

Sonra, tam Duncan'la işimin bittiğini düşünürken, tam o konuyu tamamen kapadığımı düşünürken... Hemen ertesi gün sahilde ona rastladım.

Açık, güneşli bir gündü ve dışarıda hava on derece civarındaydı. Ben de deniz kenarında, Duncan Carpenter'sız uzun ve sakin bir yürüyüşe çıkmaya karar vermiştim. Kışın sahil genelde boştu ve planım dalgaların sesinde ve rüzgârın esintisinde kaybolmaktı. Yanımdan bir koşucu, sonra köpeğini gezdiren bir kadın geçti. Sonra da ufukta bir çift göründü; bir kadın ve bir erkek tam dalgaların kenarından yürüyorlardı. Onları görebileceğim kadar yaklaştıklarında, adamın Duncan olduğunu fark ettim. Ve yanında... bir kadın vardı.

Böylece onunla daha işim bitmediğini anladım.

Kadının çok güzel olduğunu söylemeden geçemezdim. Kendimi bu konuda tuhaf hissettiğim için değil ama fark edilmeyecek gibi değildi. Bunu herkes fark ederdi.

Tamam, peki. Beni rahatsız etmişti.

Onlar yaklaştıkça, kıskançlığın zehirli gazı ciğerlerime doğru aktı.

Kadının üzerinde şık, siyah bir palto ve boynunda kırmızı bir atkı vardı. Duncan'a gelince... Saçları rüzgârdan karışmıştı, eski Duncan'ın yataktan kalkmış tarzındaydı. Üzerinde kot pantolon ve kırmızı renkte hoş bir Norveç kazağı vardı. Ve... Hazır olun: Duncan gülümsüyordu.

Ancak beni görür görmez gülümsemeyi kesti.

Prensip olarak ben de gülümsemedim.

O sırada, Chuck Norris kum tepeliklerinin üzerinden atlayarak ve suyun kenarındaki ıslak kumun üzerinde sıçrayarak yanımdan rüzgâr gibi geçti.

"Merhaba," dedim.

“Merhaba,” dedi kadın. Sonra da kadının arkasında oyalanan Duncan, “Merhaba,” dedi.

Bir duraksama oldu.

Nihayet, kadın, “Siz... tanışıyorsunuz herhalde, değil mi?” dedi.

“İş yerinden,” diye onayladı Duncan.

“Ben Sam,” dedim, elimi uzatarak. “Kempner’ın kütüphane görevlisiyim.”

Adımı duyunca kadının gözleri büyüdü ve neşeyle, birazcık da alaylı bir şekilde, “Sam!” dedi, tekdüze ritimli bir şarkı söyler gibi. “Kütüphaneci! Kempner’dan!” Sonra da abartılı bir biçimde Duncan’a döndü. O da yenilgiye uğramış gibi görünüyordu.

“Sam,” dedi Duncan bana, “Bu Helen. Kız kardeşim. Benden nefret eder.”

Kız kardeşi.

Geniş bir nefes aldım.

Bu Norveç kazaklı adam da nereden çıkmıştı?

Helen bana dönüp beni tepeden tırnağa süzdü. Ponponlu atkıma, kulaklıklılı ve saç örgüsü bağcıklı yün şapkama baktı. Sonra da bana çabucak sarılıp, “Harikasın!” dedi ve kendi etrafında dönerek ikimizi de geldikleri yöne doğru çekmeye başladı. “Onu bizim ekiple tanıştıralım!” dedi, birlikte yürümeye başladığımızda. Chuck Norris de bize öncülük ediyordu.

Erkek kardeşinin bir duvar resmi katili olduğunu ve benim de sonsuza kadar can düşmanım olacağını ona kibarca anlatmanın bir yolunu düşünemiyordum. Helen o kadar... neşeliydi ki. Bunu araya sıkıştırarak bir fırsat bulamadım.

“Noel’de ne yapıyorsun?” diye sordu bana.

“Austin’e gidiyorum. Bir arkadaşım. Geçen yaz kocasını kaybetmişti.”

Bir şekilde bu Duncan’ın suçuymuş gibi ona göz attım.

Ama bu Helen hanımefendi sesimdeki kinayeli tonu anlamıyordu. “Çok eğlenceli görünüyor,” dedikten sonra, bir tenis topu bulan Chuck Norris’e doğru yürüyüp yanımızdan uzaklaştı. Topu alıp uzağa, sahilin ilerisindeki bir gruba doğru fırlattı.

“Demek kız kardeşin,” dedim, onun koşmasını izlerken.

“Evet.”

“Kız arkadaşın sandım.”

Duncan birden gülmeye başladı. “Hayır. Kız arkadaşım yok. Uzun süreden beri olmadı.”

Omuz silktim. “Yazık olmuş.”

Ama yanlış yere isabet etti. Duncan bir saniye kadar sessiz kaldı. Sonra da, “Hey, karşılaştığımıza sevindim,” dedi.

“Öyle mi?”

“Sana bir şey söylemek istiyorum. Duvar resmiyle ilgili.”

“Hayır,” dedim. “Ondan bahsetmek istemiyorum.”

“Evet,” dedi Duncan. “Önemli.”

“Şu anda nazik olmaya çalışıyorum ama yine başlarsan yemin ederim, seni şu okyanusta gerçekten boğabilirim.”

“Bir saniye açıklamama izin ver...”

Ama ben başımı iki yana sallayarak öbür tarafa döndüm.

“Dinle!” diye bağırdı.

Dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Geri döndüm.

Derin bir iç çekti. “Duvar resmi gitmedi.”

“Bu ne demek şimdi, anlamadım.”

“Şu demek... Evet, adamlar resmin üzerini boyadılar. Ama kullandıkları boya yıkanabiliyor. Su bazlı boya. Süngerle çıkarılıyor.”

Ağzım açık kalmıştı. Orada öylece durmuş gözlerimi kırptırıyordum.

“Resim hâlâ orada. Gitmedi. Sadece bunu bilmeni istemiştim.”

Kafamı toplayana kadar kısa bir süre başımı salladım. “Neden bana söylemedin?”

“Şey. Çünkü o kadar öfkeli olduğun zaman korkunç oluyorsun. Şaka filan yapmıyorum.”

Bunun üzerine... gülmeye başladım. Bu haberin yarattığı ferahlama fizikseldi. Sanki kalbimi sıkan yumruk açılmıştı.

“Güvenlik açısından nötr renklerin daha iyi olduğunu düşünüyorum. Ama o duvar resmi hakkında söylediğin her şey doğruduydu. O bir güneş ışığıydı. Sihirliydi. Bu yüzden geçici bir şey bulmak amacıyla boyaları araştırdım. Adamlar onu teneffüste boyayacaklardı, ben de seni uyaracak ve sen görmeden her şeyi açıklayacaktım. Ama işlerin sırasını bozmuşlar. Özür dilerim.”

Öylece durup ona baktım.

“Dünya daha güvenli bir yer olunca onu geri getireceğiz.”

Sonra kendimi tutamadım. Ona sarıldım.

“Teşekkür ederim,” dedim. Sonra da hayatımın en derin nefesini alıyormuşum gibi hissettim. “Sana o kadar çok kızmıştım ki fiziksel olarak acı çekiyordum.”

Duncan başıyla onayladı. “Şimdi daha az mı kızgınsın?”

Bir an düşündüm. Yaşadığım rahatlama karıncalanma hissi veriyordu. “Daha az kızgınım.”

Tam o sırada, sahilin ilerisinde, Helen’in zıplayıp kollarını sallayarak Duncan’ı çağırdığını görünce ona doğru yürümeye başladık.

“O halde,” dedi Duncan, yürürken. “Hazır daha az kızgınken, senden garip bir iyilik isteyeceğim. Bunun için seni arayacaktım zaten.”

“Pekâlâ.”

Duncan bir nefes aldı. “Kempner’la ilgili konularda her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum.”

Kinayeli bir sesle, "Hah!" dedim.

"Ama... duruma bakılırsa, bugünlerde bu kasabada en yakın olduğum kişi sensin."

"Bu çok üzücü," dedim, "can düşmanı olduğumuzu düşünürsek."

"Ve," diye devam etti, "Yılbaşından bir hafta önce, benim kısa bir operasyon geçirmem gerekiyor."

"Kısa bir operasyon mu?"

"Günübirlik bir ameliyat. Önemsiz bir şey. Ama bana yatıştırıcı verecekler -umarım ağır bir yatıştırıcıdır- bunun için beni eve götürecek biri gerekiyor. Helen'in burada olacağı tarihte ayarlamıştım ama onların daha erken dönmeleri gerekecekmiş."

Başımınla onayladım. "Yani... seni eve götürecek biri gerekiyor, öyle mi?"

"Onlara Uber çağırabileceğimi söyledim ama daha emin ellerde olmamı istiyorlar."

"Hmm. Ben araba kullanmıyorum."

"Kullanmıyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

Ona gerçek sebebini katıyen söyleyemezdim. "Sadece acayiplik olsun diye sanırım."

"Benim arabamı kullanabilirsin."

"Hayır... ben hiç araba kullanmam. Hiçbir zaman."

"Ya." Duncan düş kırıklığına uğramış gibiydi.

"Ama eğer işe yararsa bir araba servisi ayarlayabilirim."

Duncan başıyla onayladı. "Bu gerçekten... iyi olur."

"Ne ameliyatı bu?" diye sordum sonra.

Duncan başını iki yana salladı. “Sadece... Eski bir yara dokusunun çıkartılması. Kriyocerrahi”²⁷ deniliyor aslında. Seni sıvı nitrojenle donduruyorlar.”

“Çok iyi,” dedim.

Duncan sanki “çok iyi” kelimesi, kullanılabilecek en son sözcük-müş gibi içini çekti. Sonra da, “Pek sayılmaz,” dedi.

Helen’in yanına gittiğimizde, kolunu denizci montu giymiş ve havacı gözlükleri takmış uzun boylu, havalı bir adamın beline sarmıştı. Çevrelerinde de iki küçük kız çocuğu dolanıyor, şu anda da Chuck Norris’e tenis topu atıyorlardı.

“Sam,” dedi Duncan. “Bu benim en iyi arkadaşım, aynı zamanda da kayınbiraderim, J-Train. J-Train, sana benim... çalışanlarımdan, Sam Casey’i tanıştırayım.”

J-Train elini bana doğru uzattı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, Sam.”

Elini tutup sıktım. “Ben de çok memnun oldum...” Ona gerçekten J-Train diye mi hitap etmeliyim diye karar vermeye çalışırken Duncan, J-Train’in omuzuna bir şaplak atıp, “Aynı zamanda ona, J-Money, J-Town, J-Dog ve J.J. MacJayJaykins da diyorlar,” dedi.

“Diğerleri de var,” derken J-Train, Duncan’ı ensesinden yakalayıp çekti ve elini yumruk yapıp sertçe kafasına sürdü. “Ama Jake de diyebilirsin.”

“Jake. Tamamdır,” dedim. Ama sesim duyulmadı çünkü o sırada Duncan, J-Train’i sıkıca tutup çekince ikisi birden kuma düşüp güreşmeye başladı.

“Jake!” diye seslendi Helen. “Gözlüklerin!”

Bir saniye kadar her ikisi de durakladı ve Jake havacı gözlüklerini çıkarıp Helen’a verdi.

“Sol tarafıma dikkat et,” dedi Duncan durdukları sırada.

²⁷Kriyoterapi olarak da adlandırılan kriyocerrahi, anormal veya hastalıklı dokuyu yok etmek için sıvı azot veya argon gazı tarafından üretilen aşırı soğuk sıcaklıkları kontrollü bir şekilde kullanma işlemidir. (ç.n.)

“Gözlerime dikkat,” dedi Jake, Duncan’a.

Sonra da güreşmeye devam ettiler.

Helen benim yanıma geldi ve bir dakika onları seyrettik.

“İkisi de tam köpek yavruları gibiler,” dedi Helen.

“Hah,” dedim.

Helen ve ben, sahilin biraz ilerisinde perende atan çocuklara döndük. O sırada Chuck Norris de martılara havlıyordu. Helen eliyle kızları işaret etti. “Şu Virginia. Altı yaşında. Öteki de Addie. Dört yaşında.”

Kızlara doğru birkaç adım yaklaştık.

“Pekâlâ,” dedi Helen, “Duncan ne durumda?”

“Seni duyuyorum!” diye arkamızdan bağırdı Duncan. O sırada Jake onu güreş tutuşuna getirmişti. “Ona ne durumda olduğumu sorma.”

“Burada büyükler konuşuyor,” diye arkasına doğru seslendi Helen, önemsemez bir el hareketiyle. Sonra da bana dönüp, “Ne durumda?” diye sordu.

“Şey...” Ne diyeceğimi bilmiyordum. “İyi? Sanırım. Onu o kadar iyi tanımıyorum.”

Helen tekrar erkeklere baktı. “Tanımıyor musun?”

“Yani... Biz sadece...”

“Helen!” diye bağırdı Duncan. Jake şu anda onun sırtında oturuyordu. “Biz sadece iş arkadaşınız.”

Aynı anda ben de, “İş arkadaşınız,” dedim.

“Ah,” dedi Helen. “Sadece o kadar mı?”

Omuz silktim. Sanırım “can düşmanınız” da diyebilirdim. Ama bu, kumun üzerindeki güreşin şu anki enerjisiyle pek de uyumlu görünmüyordu.

“Hah,” dedi Helen. “Ben farklı bir hava sezdim.”

“Helen!” diye bağırdı Duncan, Jake’i alt ederken. “Kapa çeneni!”

Helen arkasına bakıp Duncan’a kinayeli bir şekilde baktı. “Senin hakkında ne kadar şey biliyor?”

“Hiçbir şey!” diye bağırdı Duncan. “Ve öyle kalsın!”

“Ben *hiçbir şey* demezdim,” dedim. “Ama o insanlardan uzak duruyor.” Ayrıca, onun işten kovulması için hâlâ çaba gösterdiğimi de eklemedim. İster yıkanabilir boya olsun, ister olmasın.

“Evet,” dedi Helen. “Biz de bundan endişe duyuyorduk. Belki seninle gidip bir kahve alabiliriz.”

“Hayır! Kahve almak yok!” diye bağırdı Duncan. Sonunda Jake’ten kurtulup kalktı ve Helen’a doğru koştu. Onu tutmayı kafasına koymuş gibi görünüyordu. Helen o yaklaşıma kadar hareketsiz durdu ama son saniyede bir boğa güreşçisi gibi fırlayıverdi.

Böylece Duncan onun yerine beni yakaladı.

Duncan kum içindeydi ve birlikte yere düştüğümüzde bir kum banyosu daha yaşadık. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve arka planda Jake’in sesini duydum: “Duncan birisini mi yakaladı?”

“Evet,” dedi Helen. “İş arkadaşını.”

“Bu bir dava konusu olabilir,” dedi Jake.

Gözlerimi açtığımda Duncan karşımdaydı, arkadan vuran gün ışığında bana bakıyordu. “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim.

Bir an öylece duraksadık. Duncan rüzgârdan uçuşan saçlarıyla orada dururken, birdenbire ona artık kızmak zorunda kalmadığım için mutluluk hissettim. Ya da en azından *o kadar da* kızmadığım için.

“Gözlerini kapat,” dedi Duncan sonra.

“Neden?” dedim ama yine de gözlerimi kapadım. Bir saniyelik çalgın bir düşünceyle, oracıkta, ailesinin önünde ve Tanrı’nın ve bütün Meksika Körfezi’nin huzurunda beni öpebileceğini düşündüm.

Fakat ilk hissettiğim şey dudaklarımın üzerindeki dudakları değil, yanaklarımdan kumları silen parmaklarıydı. “Gözlerini sık,” dedi.

İyice sıktım.

“*O kadar da değil.*”

Gevşemek için çaba gösterdim.

“Vay canına, her tarafın kum olmuş.”

“Hmm,” dedim gözlerimi açmadan. “*Senin de* her tarafın kum olmuş.”

“Doğru.” Sonra hiç konuşmadan, eliyle saçımın kenarlarındaki, alnımdaki, çenemdeki ve kulaklarımdaki kumları temizledi. Şunu söyleyebilirim ki, dokunuşundaki yumuşaklık beni yakalamasından çok farklıydı. Bir ara Chuck Norris yanımıza gelip bizi yalamaya çalıştıysa da, Helen çabucak onu tasmaından çekip tutması için Jake’e götürdü.

Sonra Duncan durdu. Dokunuşunu birkaç saniye hissetmeyince gözlerimi açtım.

Sanki bir şey söylemek ister gibi bana bakıyordu.

En sonunda, alaycı bir biçimde gözlerini kırıştırarak ve sahte bir azarlama tonuyla, “Bir dahaki sefere daha dikkatli ol,” dedi.

“Sen daha dikkatli ol.”

Tam o anda, Duncan başını kaldırıp kız kardeşinin ve kayınbiraderinin bizi ilgiyle izlediklerin gördü. “Pardon,” dedi sonra. “Kardeşimi yakalamaya çalışıyordum.” “Kardeşim” sözcüğü ağzından çıkar çıkmaz ayağa fırlayıp Helen’i sahile doğru kovalamaya başladı.

Doğrularak oturdum. *İyi* miydim? Şöyle bir düşündüm.

Yeterince iyi olduğuma karar verdim.

Ayağa kalkıp üzerimdeki kumları temizlerken havacı gözlüklerini yeniden takmış olan Jake’in de aynı şeyi yaptığını gördüm. Ona doğru biraz daha yaklaştım.

“Sevgi-nefret ilişkileri var,” dedi Jake hâlâ kumlarını temizlerken. “Olumlu yönde. Çoğu zaman.”

Kızlar da annelerinin ve dayılarının peşinden koşmaya başladılar. Ardında da Chuck Norris kaşla göz arasında tasmaını Jake’in elinden çekip kurtuldu ve hızla onların arkasından koştu.

“Onların peşinden mi gidiyor?” dedi Jake.

“Yakalamamı ister misin?” diye sordum.

“Yok.”

Chuck Norris’in, her zıplamada gri tüylerini dalgalandırarak koşmasını izledim. “Chuck Norris dünyadaki en kötü güvenlik köpeği.”

“Bu çok mantıklı,” dedi Jake. “Aşırı taşkınlık nedeniyle eğitim okulunda başarısız oldu.”

“Anlaşılır bir durum.”

“Duncan onu yola getireceğinden emindi,” dedi Jake.

“Ama daha başaramadı,” dedim.

Jake, saçlarındaki kumu sallayarak temizlemek için öne eğilip konuşmasına devam etti. “Gerçi onun için iyi oluyor. Olanlardan sonra Evanston’a taşınması için onu ikna etmeye çalıştık ama o, buraya gelmek istedi.”

Fakat o sırada onun söylediklerini dinlemez olmuştum çünkü konuşma biçimi dikkatimi çekmişti. Dönüp dikkatle Jake’e baktım. “Başka bir şey daha söyler misin?”

“Ne gibi?”

“Herhangi bir şey olabilir. Bağlılık Yemini? Bir şiir?”

“Hmm. Emin misin?”

“Çünkü sesin çok tanıdık geliyor,” dedim. Ardından ekledim: “Sen konuştukça, daha çok tanıyormuşum gibi geliyor.”

Jake, şimdi de ayakkabılarındaki kumları atmak için ayaklarını yere vuruyordu. “Ha, o zaman sen muhtemelen şöyle bir şey söyle-

memi istiyorsun: ‘Merhaba arkadaşlar ve komşular, *Her Şey Görünmezdir* podcast’inin yeni bir saatine hoş geldiniz.’”

Aman Tanrım.

O tanıma duygusunun bir anlık heyecanıyla titrer gibi oldum. O sesi kesinlikle tanımıştım. Jake’e dönüp baktım. “Sus!” diye bağırdım. Tam o sırada Duncan ve Helen kızlarla birlikte, bu kez daha ağır yürüyerek geldiler. “Sen Jake *Archer* değil misin?” dedim.

Jake sadece gülümsedi. Ben de yanımızdaki kumların üzerine düzüstü kendini bırakan Duncan’a döndüm ve Jake’i göstererek, “Bu, *Her Şey Görünmezdir*’den Jake Archer mı?” diye sordum.

Duncan beni komik bulmuş gibi kaşlarını çattı. “Evet,” dedi.

“Durun... Sen de Jake Archer’ın *arkadaşı* oluyorsun, öyle mi?

Duncan, Helen’a dönüp hafifçe gülümsedi. “Buna kendim bile inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Pek arkadaş sayılmaz,” dedi Jake. “O daha çok takıntılı ve sorunlu bir hayranım.”

Duncan gözlerini benden ayırmadan Jake’e seslendi. “Bırak da kalbini kırmayayım.” Sonra da bana döndü. “Aslında o podcast’in adını ben koydum.”

“Adını sen mi koydun?”

Duncan başıyla onayladı. “Şurada duran Jake, podcast’in adının ‘Gerçeğin Mayası Gözle Görülmez’ olmasını istemişti. Biliyorsun, *Küçük Prens* romanından alınma bu söz, ‘insan ancak yüreğiyle baktığı zaman doğruyu görebilir’ anlamındadır. Ama öyle çok uzun olacaktı. Ben de kısalttım.”

Jake’e döndüm. Çıldırılmış gibiydim. Hayran kızlar gibi heyecanlanmıştım.

“*Biliyordum*, bu sesi biliyordum! Her bölümü dinledim, hem de defalarca. Bütün zamanım kütüphanede kitapları damgalamakla, kataloglamakla, depolamakla ve envanter çıkarmakla geçiyor. Bu arada tonlarca podcast ve sesli kitap dinlerim. Ve seninki de ilk üçün

içinde. Aslında en sevdiğim o. Bazen bölümün sonuna gider, sonra geri döner en baştan dinlerim. Ama bunu yüksek sesle dile getirmek istemem çünkü şey... gibi görünmekten çekinirim.”

“Takıntılı ve sorunlu bir hayran mı?” diye öneri getirdi Duncan.

Omuz silktim. “Çok mu geç?”

“Bunun, cevabı beklenmeyen bir soru olduğunu varsayalım,” dedi Jake. Ama şu anda o da bana sataşıyordu.

Duncan’a döndüm ve adeta ona yeni bir haber verir gibi, “Kayın-biraderin *Jake Archer*’mı?” dedim.

“Bu, beni daha çok sevmeni sağlar mı?”

“Seni daha *az* sevmemi sağlamaz, orası kesin.”

“İşte bu yüzden bana dünyanın parasını ödüyorsun,” dedi Jake, Duncan’a.

Tekrar Jake’e döndüğümde, *Variety*, *Vanity Fair* ya da *Vogue* -adı Vile başlayan bir şeydi- dergilerinden birinde okuduğum bir makalede, Amerika’nın yeni popüler podcast programcısının insanlarla mülakat yapma, seslerini okuma ve mükemmel soruları sorma konularında çok iyi olmasının kör olmasından kaynaklandığını bilir gibiydi. Jake’e birkaç adım daha yaklaşıp onu sıkıca kucakladı. “Seni seviyorum, ahbap,” dedi. O sırada deminden beri Jake’in üzerinden kumları temizlemeye çalışan Helen, erkeklere dönerek, “Güreşin ertelenmesini emrediyorum,” dedi.

Daha sonra çocuklara döndü. “Bence sıcak çikolata zamanı geldi.”

Kızlar sevinçle bağırıp zıplamaya başladılar. Ama Duncan onlara öğüt verircesine, “Öf! Sıcak çikolata en beteri!” dedikten sonra onlara doğru eğildi ve ikisini de yerden kaldırıp her birini bir koluna alarak dönmeye başladı. Ve merkezkaç kuvveti ayaklarını yana doğru çekene kadar onları döndürmeye devam etti.

Kempner’a geldiğinden beri Duncan’ın bir kez bile çocuklarla böyle şakalaştığını görmemiştim. Genellikle çocukları görmezden gelirdi. Ama işte şimdi burada, onlarla *oynuyordu*. Şimdi karşımda

aynı eski Duncan gibi görünmesi ve davranması beni üzdü. Kızlar hissedilir bir neşeyle bağırışmaya ve kıkırdamaya devam ederken bile gülümsememin söndüğünü hissettim.

Onlar gittikten sonra, Jake'den imza almadığıma pişman olmuş-tum. Belki de sağlama almak için hepsinin imzasını almalıydım.

Sahilden geri dönerken onları düşünmekten kendimi alamadım. Onların yanında Duncan'ın nasıl bu kadar farklı olduğunu düşünüyordum. Numara mı yapıyordu? Yoksa onlar, onun normalde sımsıkı kapalı tuttuğu ruhunun bir parçasını açmışlar mıydı?

Duncan'ın mutlu anlarının ne kadar nadir olduğu göz önüne alındığında, onu mutlu görmek hem çok heyecan verici hem de üzücüydü. Onun iyi olduğu paralel evrene bir bakış atmak gibiydi. Belki yıllar önce Andrews'da olduğu kadar hayat dolu değildi ama ona yakındı.

Okuldayken o Duncan neredeydi?

Sıcak çikolata bulmak için yanımdan ayrıldıklarında onlarla birlikte gitmeyi çok ama çok istemiştım ve onlar da gitmem için beni ikna etmeye çalışmışlardı. Neden hayır dediğimi bilmiyorum. Belki de ailece birlikte geçirecekleri zamanın arasına girmeyi istemediğim içindi. Ya da belki de o rahat samimiyetleri bir bakıma gözümü korkutmuştu.

Fakat eve yürürken, kabul etmek zorunda kaldığım gerçek şuydu: Eski Duncan'ı bir an için gördüğüm anlar arttıkça, onu daha fazla istiyordum. Onlarla gitmeyişimin bir nedeni de gitmek için aşırı bir istek duymamdı. Duncan'ın bugün sahilde sergilediği kişilik benim her zaman dayanılmaz bulduğum, yaramaz ve muzip haliydi. Onu görmek benim daha fazlasına özlem duymama neden oldu. Ve bu özlem o kadar yoğundu ki bir ağrı kadar fizikseldi.

Onu arzulamak istemiyordum. Ya da ona özlem duymak. Hasretini çekmek.

Sara hastalığım nüksettiğinden beri, elde edemeyeceğim şeyleri istememek için çok çaba göstermiştim.

Şimdi de Duncan'ın bu kategoriye kolayca sığmasından korkuyordum. Bunun nedeni kısmen onun değişmiş olmasıydı. Kısmen de benim.

Kalbimin derinliklerinde biliyordum ki eski Duncan yarın ortaya çıksa bile onunla birlikte olmak için kendime izin vermemeliydim. Çünkü artık ben de aynı insan değildim. Birçok bakımdan daha iyi olmuştum ama aynı zamanda da daha kötüydüm.

Bütün bir dönemi hiç kriz geçirmeden, kütüphanede çocukların önünde ya da kafeterya kuyruğunda veya teneffüste oyun bahçesinde yerlere yığılmadan atlatmışım. Son derece sağlıklı bir insan olarak biliniyordum.

Ama iyi değildim. Benim bir... hastalığım vardı. Sonsuza kadar gizli tutamayacağım bir durumdu bu. Bu hastalık dünyanın en kötü şeyi olmasa da önem verdiğim insanlar, hayatım boyunca defalarca öyleymiş gibi davrandılar. Duncan'la ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar ümitsizce arzuluyordum. Üstelik onun da beni arzulamasını daha çok istiyordum.

Aynı zamanda da benimle ilgili gerçeği öğrendiğinde -ya da tam olarak gözleriyle gördüğünde- beni istemeyeceğinden daha çok korkuyordum.

Baştan beri korktuğum düğüm noktası buydu. Duncan, benim elde edemeyeceğim bir şeyi istememe neden oluyordu. O da kendisiydi.

Uzak durmak daha iyiydi. Samimi bir lokantaya gidip bütün öğleden sonramı lokantanın büyük bir yarım daire şeklindeki locasında Duncan'la popo popoya oturup onlarla gülerek ve şakalaşarak geçirmemek daha iyi olacaktı. Bağımlılığımı beslememek daha iyi olacaktı.

Durum daha da kötüleşmeden bu meseleyi tamamen ve çabucak kapatmak daha iyi olacaktı.

On Üç

Neticede, Babette'le Noel'de Austin'e gitmedik.

Hatta ben Noel'i evde yalnız geçirdim. Bunun en büyük sebebi, tam eşyaları Babette'in SUV'una yüklerken, Tina'nın, Clay'le birlikte çıkagelmesiydi. Hem de iki valizle.

Valizimi arabanın arkasına yüklerken Tina hemen arkama park etti.

Bir an, Tina'nın Kent Buckley'yi terk etmiş olabileceğini düşündüm.

Beni görünce Tina'nın yüzü ekşidi ama Clay valizini atıp belime sarıldı.

Güçlkle sesimi yumuşatmaya çalıştım. "Hey, ahbap. Noel'i burada mı geçireceksin?"

"Evet," dedi Tina onun yerine. Sonra da Clay'e döndü. "Git Babette'i bul ve ona bu gece burada kalacağımızı söyle."

Clay koşarak gittikten sonra, Tina'ya döndüm, bir kez daha valizlere baktım ve ona, "Onu terk mi ettin?" diye sordum.

Tina kaşlarını çatı. "Kimi?"

"Kent Buckley'yi," dedim, *başka kim olabilir ki* der gibi.

Tina hakarete maruz kalmış gibi davrandı. "Tabii ki hayır. Son dakikada çıkan bir iş için Japonya'ya gitti."

Ah, pardon. "Japonya'ya," dedim, başımı sallayarak. "Vay canına."

Hemen ardından, Babette ve Clay verandanın merdiveninden indiler ve arkalarından Babette'in valizini çekerek arabanın yanına geldiler.

Babette, Tina'nın yanına geldiğinde, "Noel'i burada geçirecekmışsınız!" diye sevinçle bağırdı ve kollarını uzatıp Tina'ya kocaman sarıldı. Yazdan beri Babette'i ilk kez bu kadar mutlu görüyordum.

Clay de, "Noel'i burada geçiriyoruz!" diye tekrarladı ve onu da aralarına alıp birbirlerine sarıldılar.

Ait olmak böyle bir şey olmalıydı. İnsanları tamamen görmezden gelebilirdin, yanlarında olmayabilirdin, onları hayal kırıklığına uğratabilirdin ve unutabilirdin ama sonra, nihayet çıkageldiğinde mutlu olurlardı.

Benim hayatımda böyle biri yoktu.

Eğer olsaydı da sanırım bu ayrıcalığı suistimal etmezdim. Bir yerlerde beni böyle seven biri olsaydı her gün şükrederdim. Bütün o sevgiye, ben de bir o kadar sevgiyle karşılık verirdim. Bu durum, sürekli herkes için bu kadar çaba sarf etmek zorunda kalmamayı dilememe neden oldu. Yine -her zaman olduğu gibi- annemi özlememe neden oldu. Hayatımda her durumda beni sevecek biri, herhangi biri olmasını dilememe neden oldu.

Yani Austin'deki hafta sonu tatilimiz iptal mi olmuştu?

Garip bir şekilde kenarda durup Babette'in Tina'yı görmekten ne kadar mantıksızca mutlu olduğunu izledim. Ve sonra kafama dank etti: Tina'nın buraya gelmesi Austin yolculuğunun *benim için* iptal olması demekti.

Dönüp valizimi arabanın arkasından çıkardım.

Babette bunu fark etti. "Ne yapıyorsun?"

Clay'in valizini arabanın arkasına attım. "Seninle bu ikisinin gelmesi gerek," dedim.

"Hayır!" dedi Babette. "Hepimiz burada kalırız."

Ama hayır anlamında başımı salladım. “Senin buradan uzaklaşmaya ihtiyacın var.” Sonra üçünü de elimle göstererek, “Ve hepinizin bir arada zaman geçirmeye ihtiyacınız var,” dedim.

“Biz ayrı bir oda tutarız,” dedi Tina, içinden gelmese de.

Ama ben başımı iki yana salladım. “Hiç yer yok,” dedim. Yer olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama çok iyi bildiğim bir şey vardı: Babette için, gerçek ailesiyle geçireceği kısacık bir zamandan daha iyi hiçbir şey olamazdı. Hepsi için de, Kent Buckley’nin dünyanın öbür ucunda olmasını iyi kullanmaktan daha iyi hiçbir şey olamazdı. Ve benim için de bütün bir hafta sonunu Tina’yla geçirmekten daha kötü bir şey olamazdı.

Ben Noel’i yalnız başıma Hallmark²⁸ filmleri izleyerek geçirmeyi tercih ederdim.

Sonunda tam da öyle yaptım.

Birkaç gün sonra, Duncan’ı klinikten almak için bir servis ayarladım.

Söz verdiğim gibi.

Bulunduğu yer hastane değil, bir ofis binasıydı. Binanın üçüncü katı tamamen Kriyocerrahi Birliği’ne aitti.

Kriyocerrahinin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum bile.

Ben oraya vardığımda, Duncan’ı uyanma odasından tekerlekli sandalyeyle çıkarıyorlardı.

Ameliyata giderken üzerinde takım elbise ve kravat olup olmadığını mı merak ediyorsunuz?

Çünkü cevap evetti. Gerçi şu anda ceket ve yelek üzerinde değil, kucağındaydı. Gömleğinin yakası açıktı. Kravatıysa başından çiçek kolyesi gibi geçirilmiş, yakanın üzerinde gevşek olarak duruyordu.

²⁸Hallmark bir Amerikan dijital kablo ve uydu televizyon kanalıdır. (ç.n.)

İşte oradaydı. Bir taraftan oldukça temiz ve düzenli, diğer taraftan da oldukça dağılmış görünüyordu.

Beni görünce gözlerini kıstı. “Sen sandığım kişi misin?”

“Kim olduğumu sanıyorsun?”

“Palyaço çoraplı kütüphaneci.”

“Evet, benim. Seni almamı söylemiştin ya.”

“Öyle mi demiştin?” Onay almak için arkasındaki hemşireye döndü. Hemşire başıyla onayladı. “Akıllıca bir şey yapmışım,” dedi.

Vay canına. Ona ne ilaç vermişlerdi acaba?

Hemşire bana taburcu yönergelerinin olduğu bir sürü kâğıt ve birkaç kutu da ağır ağrıkesici verdi. Yarın Tylenol’a devam edebileceğini ama gece boyunca da kesinlikle ağır olanları alması gerektiğini söyledi.

“Benim adım Lisa,” dedi hemşire, taburcu kâğıtlarında ismini daire içine alarak. “Herhangi bir şey sormak için beni arayabilirsiniz.”

“Tamam,” dedim başımla onaylayarak. “Benim adım Sam.”

“Hah,” dedikten sonra dönüp bana baktı. “Sam sensin demek!”

Ardından sadece gülümsedi.

“Ne?” diye sordum.

“Hep senden bahsediyordu.”

Kaşlarımı çattım.

Hemşire tekrar gülümsedi ve başını salladı. “Merak etme,” dedi. “Güzel şeyler söyledi.”

“Mesela?” diye ısrar ettim.

“Hmm... Sanırım sen zaten biliyorsundur.”

“Kesinlikle bilmiyorum.”

“Eğer bilmiyorsan,” dedi. Sonra da devam etti, “o zaman sana söyleyecek kişi o, ben değilim.”

Bu hiç de tatmin edici değildi.

Lisa, Duncan’ın tekerlekli sandalyesini şoförün beklediği park yerine kadar itmeme yardım etti. “Seninle ilgili şarkı da söyledi,” dedi birlikte yürürken. “Uyanma odasında.”

“Benimle ilgili şarkı mı söyledi?”

“Hani, şu *Oh! Susanna* şarkısı var ya. Ama onun Samantha’ya uyarlanmış halini söyledi.”

“Uyanma odasında şarkı söyleyenler çok olur mu?” diye sordum.

Lisa, başını iki yana salladı. “Asla. Hiç kimse söylemez. Çok tatlı biri. Siz ne kadar süredir...” Eliyle ikimizi işaret etti. “Anlarsın ya?”

“Ha!” dedim. “Hayır. Biz... Öyle değiliz. Biz sadece iş arkadaşıyız.”

Lisa, şaka yapmışım gibi güldü. Sonra da benim yürümediğimi fark edince o da durdu. “Bir dakika. Çıkıyor musunuz yani?”

Başımı iki yana salladım. “Uzaktan yakından alakası yok.”

Lisa, *vay canına* der gibi gözlerini kocaman açtı. “Ama o senden hoşlanıyor, hanımefendi.”

Başımı iki yana salladım. “Hatta beni sevmez. Yani hiç sevmez.”

“Benden söylemesi,” dedi, “seviyor.” Sonra da ekledi. “Uyuşturucular asla yalan söylemez.”

Arabanın kapısında Lisa, Duncan ayaklarını kaldırıma koyabilsin diye sandalyenin ayaklıklarını yukarı çevirdi. Duncan’ı yukarı çekmeden önce, Lisa onun sol tarafına -kalçasından kaburga kemiklerine kadar- dikkat etmemizi söyledi. Duncan o kadar ağırdı ki onu kaldırmak, beklediğimden çok daha zordu. Kendimi Duncan’ın koltuk altına sıkıştırdım ve onu döndürürken kolunu üzerime kenetledim.

Fark ettiğimden daha iriydi.

Onu bir manevrayla arka koltuğa cup diye oturttum ama o kadar kendinde değildi ki, onun yerine ayaklarını kaldırmam ve kemerini takmak için ona doğru eğilmem gerekti. Gözlerini kapamadan hiçbir ve yardımda bulunmadan beni izliyordu. Sanki beyni ağır çekimde çalışıyor ve olan bitene yetişemiyordu.

“Hanımeli gibi kokuyorsun,” dedi ben kemerini takarken.

“Şampuanımın kokusu,” dedim. Ben tam geri çekilirken o da saçımı daha yakından koklamak için bana doğru eğildi ve yüzü başımın arkasına çarptı.

“Aman Tanrım,” dedim ve ona bir şey olup olmadığını görmek için daha da yaklaştım. “Özür dilerim! İyi misin?”

Duncan sadece gülümsedi. “İyiyim.”

Aşka tutulanların neye benzediğini bilir misiniz? Tanımlaması çok güçtür, gözlerinde bir şeyler vardır. Gözler, senin görüntünün tadını çıkarıyorcasına hayranlıkla açılmıştır ve belki birazcık da merak doludur. Duncan’ın yüzünde gördüğüm ifadeyi anlatmak için bulabildiğim tek tanım buydu.

Diyebilirim ki, çok sık gördüğüm bir bakış değildi; özellikle de Duncan’dan.

Duncan gözlerini indirip bluzuma baktı. “Puanlı bir şey giyeceğini biliyordum.”

Lisa benim kapıyı kapatmamı izledi. “Bugün çok fazla uyur ama yarın büyük ölçüde normale döner,” dedi. “Ve ağrıkesiciler çoğu insanda mide bulantısı yapar. O yüzden yemek yemek istemeyecektir ama bir şeyler yemesi de gerekli. Özellikle de ilaçların ikinci dozundan önce.”

“Tamamdır,” dedim.

“Bu gece bol bir tişörtle ya da cildi tahriş olursa bir şey giymeden uyusun,” dedi Lisa. “Bütün bunlar talimatlarda yazıyor. Onu eve götürdüğünde bir eşofman altı giydirebilirsin,” dedi hemşire. “Buraya rahat giysilerle gelmesi gerekiyordu ama takım elbiseyle gelmiş.”

“Takım elbiseleri gerçekten seviyor,” dedim.

“Onlar da gerçekten *onu* seviyor,” dedi Lisa bana göz kırparak.

“Anladım,” dedim başımı sallarken.

Lisa, arabanın camından son bir kez Duncan’a bir bakış attıktan sonra başını salladı. “Çok sevimli.”

Arabada gittiğimiz sırada -yemin ederim ki doğruyu söylüyorum- arka koltukta yanında otururken, Duncan sanki elinde bir telefon varmış gibi gözlerini boş eline dikmiş. “Özür dilerim. Sanırım kaybolduk. Telefonum çalışmıyor,” dedi.

Onu düzeltmek için ne diyeceğimi bile bilmediğim için sadece, “Merak etme. Ben yolu biliyorum,” dedim.

Duncan başını iki yana salladı. “Ama sen hiç benim evime gelmedin ki.”

“Ama şoförümüzde adres var.”

Duncan kaşlarını çatıp gözlerini kırıştırdı. “Şoförümüz mü var?”

Ön koltukta oturan adamı gösterdim. Sonra da, “Seni bayağı uyuşturmuşlar, ha?” dedim.

“Evet,” dedi Duncan. “Öyle yapmaları iyi oldu. Benim... ameliyatlardan hoşlanmadığımı biliyorlar.”

“Ameliyatlardan hoşlanan biri var mıdır?”

“Muhtemelen yoktur,” dedi Duncan. “Ama en çok ben sevmiyorum.”

Duncan telefonunu tekrar kontrol etmeye çalıştı.

Tam olarak sarhoş görünmüyordu. Dili dolaşmıyordu. Sadece aşırı gevşemiş gibiydi. Ayrıca gözlerinin şu anda gördüğü dünya, gerçek dünyadan farklıydı.

Sonra, kısmen onun dikkatini dağıtmak için ama daha çok Lisa merakımı uyandırdığı için, “Hemşire benim hakkımda konuştuğunu söyledi,” dedim.

Duncan başıyla onayladı. “Evet. Evet konuştum. Onlara karşılaştığımız günü anlattım.”

Tanrım. “O benim en iyi günüm değildi.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Duncan. Ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerini kısarak bana baktı. “O güne kadar gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmüştüm. Cidden.”

“Ya,” dedim, kaşlarımı çatarak. “Öyle mi? Çünkü...”

“Ah, evet. Cidden, diyorum. Ve bu çok şeyi açıklıyor. Çünkü fark ettin mi, bilmiyorum ama bütün bu gezegen kızlarla kaynıyor.”

Omuzlarımı silktim. “Aslında biz yüzde elli bir...”

“Her yerdeler! En az bir tane bile kızla karşılaşmadan bir donat bile alamıyorsun! Bazen de beş on tane çıkıyor karşına. Söylemek istediğim şu. Kızlar tarafından sürekli bombardımana tutulduğum bütün hayatım boyunca... sen,” parmağıyla beni işaret etti, “gördüklerimin içinde en güzelisin.”

Mutlaka uyuşturucunun etkisiyle böyle konuşuyordu. Ben hiçbir şekilde özel biri değildim. Ne baş döndürücü bir güzelliğe ne de çarpıcı bir cazibeye sahiptim. Yalnızca gayet sıradan bir insandım.

Fakat şu anda oyunu sürdürmekten başka yapacak bir şey var mıydı?

“Pekâlâ,” dedim. “Ben öyle hissetmiyorum.”

Duncan başıyla onayladı. “Öyle ya. Belli etmemelisin, değil mi? Ağzın sulanarak insanların üzerine gidecek değildin ya. Çok iyi hatırlıyorum. Senin ilk günündü.”

“*Senin* ilk günündü,” diye düzelttim.

“Hayır. Senin üzerinde... Şey, bilmiyorum. Tamamen gri bir şey vardı. Ve saçların o zaman farklıydı.” Başını kaldırıp pembe kâhküllerime baktı. Sonra elini uzatıp onları okşadı. “Pembe yoktu.”

Dur bir dakika, *ne demişti?*

“Hatırlarsın, öğretmenler odasında şu küçük dolaplarımız vardı. Ama seninki sıkışmış, açılmıyordu. İçeriye girdiğimde sen orasına burasına alabildiğine vurarak açmaya çalışıyordun.” Duncan’ın sesinde hayranlık vardı. “Sonra yanına gelip sana tam vurman gereken noktayı gösterdim ve kolayca açıldı.”

Duncan, Andrews Okulu’ndan bahsediyordu. Dört yıl öncesini anlatıyordu. Eski benden söz ediyordu. Pısırik benden. Unutulabilir benden.

Sonra birdenbire bir... kaygı hissettim. Veya belki daha çok... telaş. Sanki bedenimdeki bütün sinirler hazır ola geçmişti.

Duncan ne kaygılı ne de telaşlıydı. Başını arkaya yaslamış anısının keyfini çıkarıyordu. “Benim için çok güzel bir andı. O gün fena halde havalı değil miydim?”

“Öyleydin,” dedim, hâlâ kavramaya çalışırken.

“O benim hayatımın zirvesiydi herhalde,” dedi gözlerini kırpıştırarak. “O günden sonra düşüşe geçmiş olabilir.”

“Ben de burada karşılaştığımız ilk günden söz ettiğini sanmıştım. Kempner’da.”

“Yok, hayır. Ama o zaman da duygularımı belli etmemiştim.”

“Evet,” dedim, “buz gibiydin diyebiliriz.”

Onaylarcasına başını salladı. “Bu tür şeyleri hiç ayarlayamam zaten. Şimdi de sürekli sert bir adamım ve böylesi çok daha zor.”

Bir an sustuktan sonra konuşmaya devam etti: “Ama evet. Şunu söylemeliyim ki, senden hoşlanıyordum. *Hoşlanıyorum.*”

Bunun en azından bir kısmı doğru olmalıydı, değil mi? Uyuşturucular onun hatırlamadığı bir şeyi hatırlatamazdı herhalde.

“Andrews’de mi?” diye sormak zorunda kaldım. “Benden hoşlanıyor muydun?”

“Ah, evet. Hem de çok. Ama sen bana katlanamıyordun. O yüzden... vazgeçtim. En sonunda.”

“Katlanabiliyordum,” dedim, o deliymiş gibi. Sonra da bunu vurgulamak istedim ama telaştan doğru dürüst söyleyemedim: “Sana çok katlanabiliyordum.”

Duncan kaşlarını çattı.

“Yani senden nefret etmiyordum demek istedim.”

“Ha,” dedi Duncan. “Bu şaşırtıcı oldu benim için. Ama şu anda kesinlikle benden nefret ediyorsun.”

Şu anda ondan nefret etmiyordum ama bunu kabullenmek istemiyordum. “Şu anda çok farklısın,” dedim.

Duncan güldü. “Hadi ya.”

Sonra kafasını arkaya yaslayıp arabanın camından pembe, mavi ve sarı renkli sahil evlerinin bir bir geçişini seyretti.

“Ya işte böyle, senden hoşlanıyordum,” dedi, sanki eski günleri yad ediyormuk. Sonra parmağıyla beni gösterdi “Ama tabii ki bunu sana asla söylemeyeceğim.”

“Şimdi söylüyorsun ya.”

“Evet ama sabah olduğunda hepsini unutacaksın.”

“Hayır, sabah bunu unutacak olan sensin.”

Bunu duyunca kaşlarını çatarak, “Hah. Galiba şu anda ilaçlar konuşuyor,” dedi.

“Olabilir,” dedim. “Sanırım konuyu kapatsak iyi olur.”

“İyi fikir,” dedi Duncan. “Çünkü sana ne kadar ilgi duyduğumu bilmeni *istemiyorum*.”

“Güzel plan.”

Bir dakika sonra Duncan yine konuşmaya başladı.

“Yine de bunu içinde tutmak zor. Çünkü insanın başına böyle bir şey geldiğinde, yani birisini görüp de tıpkı o zamana kadar eksik

olduğunu bile fark etmediğin küçük bir yapboz parçası gibi kalbinin bir parçasının yerine oturduğunu hissettiğinde, bunu sözcüklere dökemezsin. Ama içinde bir şey, *işte bu benim aradığım insan* der. Ya da en azından *aradığım insan bu olabilir*, der. Karşındakinin de bu fikri beğenip beğenmediğini düşünürsün. Onun da sana bakıp çılgınca bir mucizeyle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini.” Sonra şöyle bir baktı. “Sen de aynı şeyi düşünmüş olabilir misin?”

“Düşünmüş olsam bile bunu sana söylemezdim.”

“İyi fikir, iyi fikir. Poker yüzü takın. Bana söyleme.”

Duncan telefonunu tekrar kontrol etti. Sonra da, “Ayrıca benim gibi biriyle çıkmayı istemezdim zaten,” dedi.

“Neden?”

“Kız kardeşime söyleme,” dedi. “Ama ben son derece harap olmuş bir adamım.”

Okul, Duncan için West Beach’in lüks bir semtinde deniz kenarında bir sayfiye evi kiralamıştı.

Çok salaş değildi.

Şoförün parasını ödedim, Duncan’ın kapısını açtım, kemerini söktüm ve kriyocerrahi yapılan sol tarafına dokunmamaya çalışarak sağ kolunu tekrar omuzumun üzerine koydum. Bu kez daha ağırlaşmış gibiydi ve arabadan eve kadar olan kısa mesafede bile birkaç kez dengesini kaybetti.

West Beach evlerinin hepsi sütunların üzerine inşa edilmişti. Bu yüzden çıkmamız gereken bir sürü merdiven vardı. Merdivenin başına geldiğimizde, Duncan ilk basamakta durdu ve başı önünde gözlerini yere dikip hedefi bulmadan önce birkaç kez ayağıyla vurarak yokladı.

Tabii ki yavaş hareket ediyorduk.

Merdivenin yarısında Duncan, aklına parlak bir fikir gelmiş gibi bana döndü ve “Hey! Buldum! Hadi evlenelim!” dedi.

“Harika,” dedim. “Ben varım.”

Nasıl olsa yarın her şeyi unutacaktım.

Nihayet kapıyı açtığımda, Chuck Norris neredeyse ikimizi de devirecekti.

Sonra en az on dakika boyunca oturma odasının etrafında daireler çizerek Duncan’ın eve geldiği fikrine alışana kadar neşe içinde koştu.

Oturma odasına geçtiğimizde, Chuck Norris etrafımızda birkaç tur atarken, “Bu köpek seni görmekten acayip mutlu oluyor,” dedim.

Duncan başını salladı. “Bunu söylediğimi duymasın ama o berbat bir güvenlik köpeği,” dedi.

“Aynı fikirdeyim,” dedim.

Evin içinde her şey... son derece sadeydi. Burası möbleli bir kira eviydi. Basit ahşap zemin, minimal mobilyalar dışında evde hiçbir sıradışı, çılgın ya da garip bir şey yoktu. Evin neredeyse hiçbir kişisel havası yoktu. Mutfak bölmesindeki bir kâsede birkaç tane elma, sehpanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar, ön kapının yanında bir çift koşu ayakkabısı ve de kanepenin üzerinde, *Yalnız Güvercin* adlı sayfa uçları kıvrılmış bir kitap duruyordu. Bunlar da olmasaydı, burada hiç kimsenin yaşamadığı düşünülebilirdi.

“Eşyaların nerede?” diye sordum.

“Arkadaki yatak odasında,” dedi elini oraya doğru sallayarak. “Kutularda.”

Sonra Chuck Norris, Duncan’ın üzerine zıplamaya kalktığı anda onu engelledim.

“Onu görmezden gelmek için kendimi zorlamalıyım,” dedi, birlikte yürümeye çalışırken. “İnsan şefkati olmamalı,” dedi, sanki kendi kendine hatırlatıyordu.

Duncan'ın o köpekten şefkatini esirgemediğini biliyordum. Sürekli avluda ona oyuncaklar atarken gözetlemiştim. Aslında izlediğimden değildi.

“Ama o kadar tüylü ve tatlı bir şey ki o,” diye karşı çıktım.

“Aynen,” dedi Duncan. “Şirinliğiyle insanın zihnini kontrol altına alıyor. İstedliğini yaptırana kadar o koca köpekçik gözleriyle sana öylece bakıyor.”

Güçlkle yürüyerek arkaya, Duncan'ın yatak odasına geçtik. Duncan'ı yatağa yaslardım. O da bir dakikalığına oraya ilişti. Chuck Norris, Duncan'ın oturduğunu görünce, yatağın köşesine yerleşip ön ayaklarını çapraz olarak üst üste koydu ve parıldayan gözleriyle bizi izledi.

“Gördün mü?” diye fısıldadı Duncan. “Şu anda onu yapıyor.”

“Bu gece Chuck Norris'e ben bakarım,” dedim. “Sen de dinlenmene bak.”

Daha sonra Chuck Norris'i sahile götürür, tutması için oyuncağını fırlatır, taze su verir, mama kabını doldururum diye düşünüyordum. Ama şu anda Duncan'ın rahatlamasını sağlamam gerekiyordu.

“Pekâlâ,” dedim etrafıma bakarken. “Hemşire şu takım elbiseyi çıkarmanı istedi. Bu arada ameliyata giderken o takım elbiseyi ne diye giydin ki?”

Duncan omuzunu silkti. “Olaya saygımdan.”

“Burada bekle.”

Yumuşak eşofman altı bulmak için Duncan'ın şifonyerinin yerini aradım. Tişörtlerin durduğu bir çekmece buldum. Hepsi düzgün katlanmış, birbirine benzeyen, takım elbiselerine uygun, açık gri tişörtler bulmayı bekliyordum. Fakat onun yerine karşıma renkler ve şekalar çıktı: Üzerinde kirpi resmi olan yeşil bir tişörtte, *SÜMÜK MÜ BÖCEK Mİ? SEN KARAR VER* yazıyordu. Mavi bir tişörtün üzerinde, *TOTOLOJİ KULÜBÜ: NEYSE NE* diye bir yazı vardı.

Başka bir tanesinde de Bill Murray'nin portresinin üzerinde *BENİMLE DALGA GEÇME SERSEM*²⁹ yazıyordu.

Belli ki bunlar eski Duncan'a aitti.

Aşırı yumuşak kırmızı bir tişörtü çekip aldım. Üzerinde bir çekiç resmi vardı ve altında, *BU BİR TATBİKAT DEĞİLDİR*³⁰ yazıyordu. Sonra eşofman altı bulmak için oraları karıştırmaya devam ettim.

Duncan itaatkâr bir şekilde, bacakları bükük, gözleri kapalı bekliyordu.

Katlanmış giysileri kucağına koydum.

"Kendi kendine becerebilir misin, ahbap?" diye sordum.

"Ah, evet. Tabii," dedi. Başparmağıyla *kabul* işareti yaptı. "Hallederim."

Ama Duncan ayağa kalkıp ayakkabısını çıkarmak için eğilince dengesini kaybedip düştü ve *güm* diye yere çarptı. Neyse ki sağ tarafının üzerine düşmüştü.

"Oha!" dedim, arkasından hemen yere çökerek. O sırada Chuck Norris de gürültüyü merak edip yanımıza geldi.

"Aynen, oha," dedi. Eğildim ve kollarımı vücudunun altından kavuşturup onu yukarı çekmek istedim.

Hiç de hafif değildi.

"Bacaklarla kaldır," diye bağırdı.

"Yardımcı olabilirsin," dedim.

Bunun üzerine, Duncan ayaklarını altına aldı ve bizi bir hamleyle yukarı itince yana doğru yuvarlanıp yatağın üzerine düştük.

Duncan benim üzerime düşmüştü.

Yine. Tıpkı sahilde olduğu gibi.

²⁹Bill Murray'in nefret ettiği bir günü tekrar tekrar yaşamak zorunda kalan bir adamın maceralarını konu eden *Bugün Aslında Dünyâ* adlı ünlü filminden alınan bir replik. (ç.n.)

³⁰"Drill" İngilizcede "matkap" anlamına gelir. Dolayısıyla burada çekiç resmi kullanılarak "this is not a drill" deyiminin kelime anlamı "bu bir matkap değildir" ile bir kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

Ama bu kez daha az kum vardı.

Öylece donup kaldık. Ben yukarı, o aşağı bakar durumda, göğsü benimkine sımsıkı yapışmıştı ve ellerini başımın iki yanından şilteye bastırmış dengesini koruyordu.

“Korkarım canını acıtıyoruz,” dedim sonra.

“Bir şeyim yok.”

Zaman yavaşladı. Soluk alıp verişlerimiz dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Duncan’ın aynı anda hem aydınlanıp hem kararan gözlerinin dışında her şey bulanıklaşmıştı.

Göğsü benimkine yaslanmıştı. Soluğunu boynumda hissediyordum.

Gözlerimi ondan ayırmadım. O da benden. Ta ki bakışları dudaklarıma kayana kadar. O anda beni öpmek istediğini anladım. Bu arzusunu ifadesinden, yüksek sesle söylenmiş kadar açık bir şekilde okuyabiliyordum. Bu iyi bir fikir miydi? Bunu yapmak doğru olur muydu? Uygun muydu? Sağduyulu bir hareket miydi? Hatta... tıbben tavsiye edilir miydi?

Hiçbir fikrim yoktu.

Fakat daha olmadan olacağını hissediyordum. Duncan’ın niyetini sezebiliyordum. Ve onu caydırmak ya da dikkatini dağıtmak için bir şeyler yapabilirdim. Yüzümü çevirebilir, doğrulmaya çalışabilir ya da onu göğsünden itip uzaklaştırabilirdim.

Ama yapmadım işte.

Onun yerine, bakışlarının dudaklarımdan yukarı çıkmasını izledim ve gözlerimiz buluştuğunda ben de gözlerimi, açık, arzulu ve savunmasız bir şekilde orada tuttum.

Sonra, ikimizin de arzuladığı gibi, Duncan başını indirip dudaklarını dudaklarımin üzerine koydu. Ben de dudaklarımı onunkine bastırarak karşılık verdim.

Onun etrafındayken her zaman hissettiğim o hasret acısı nereye gitmişti?

Dudakları benimkine dokunduğu anda eriyip kaybolmuştu.

Duncan'ın öpücüğü baştan aşağı sıcacıktı. Hem sert hem yumuşak hem de kaçınılmazdı. Ve bahse girerim ki, benimki de bunların hepsine aynı şekilde karşılık vermişti. Fakat en çok hatırladığım şey zıtlıkların şu imkânsız birleşimiydi: Aynı zamanda hem tehlikeli hem de güvenli bir his veriyordu. Hem şok edici hem yatıştırıcı. Hem heyecan verici hem rahatlatıcıydı. Hem imkânsız hem de kaçınılmazdı.

Sanki sıradan dünyayı terk etmiş ve her şeyin mümkün olduğu başka bir yere konmuştuk.

Bense tamamen teslim olmuş, kendimi tüm duygulara açmıştım; hem dikkatli hem rahattım, hem uyanık hem rüyadaydım, hem kaybolmuş hem de bulunmuştum.

Duncan tek dirseğinin üzerine yaslanıp serbest kalan elini saçlarımın, boynumun ve omzumun üzerinde gezdirmeye başlamıştı; kâh bastırıyor, kâh çekiyor, kâh dokunuyordu. Bir şeyleri *keşfetmesine*, *bulup çıkarmasına* ve *tutuşturmasına* izin verdim. Onu tümünden içime çekmek istiyordum.

Ta ki...

Duncan pozisyonunu değiştirince soluğu kesilip geri çekilinceye kadar.

Gözlerimi açtım.

Acıyla yüzünü buruşturmuştu.

“Aman Tanrım,” dedim. Çabucak gerçek dünyaya geri dönmüşüm. “Canın mı yandı?”

“Sadece yanlış tarafa yüklendim.”

Dikkatli bir şekilde ağırlığını daha iyi bir pozisyona aldı ve yüzü biraz rahatladı.

Duncan'ın altından sıyrılarak çıktım. “Aman Tanrım!” dedim. “Biz ne yapıyoruz? Bunu yapamayız!”

“Sadece bir kramp. Hemen hemen geçti,” dedi Duncan. Ama yüzü hâlâ gergindi. “Ben iyiyim.”

“İyi değilsin,” dedim. “Daha yeni ameliyat oldun...”

Duncan burnundan soluyarak, “*Kriyocerrahi*,” dedi.

“Bunların hiçbirisi iyi değil!”

“Hiç katılmıyorum.”

Duncan güçlükle kendini iterek, önceki gibi yatağın kenarında tekrar oturur duruma geçti ve elini yanma bastırdı. Az önce çektiği acıdan bitkin düştüğü belliydi.

Yataktan indim ve dönüp karşısına geçtim. “Biraz önce canını mı acıttık acaba?” diye sordum. “Hemşireyi arayayım mı?”

“Sadece bir kramp,” dedi Duncan başını iki yana sallayarak. “İyiyim.”

Sonra da bunu kanıtlamak istercesine gözlerini açıp bana gülümsedi. Saçları karman çorman olmuş, alnına dökülmüştü. Eski Duncan. Tam buradaydı.

Birazcık kendimden geçmiş gibiydim. Sonra birden kafamı toparladım.

“Aman Tanrım! Senden faydalandım! Sen ilaçların etkisi altındasın!” Benim bu her neyse onu yapıyor değil, ona bakıyor olmam gerekirdi.

Bunun üzerine Duncan bir kahkaha attı. “Çabalasaydın bile ben-den faydalanamazdın.”

“Özür dilerim,” dedim.

“Hey,” dedi. “Bunların hiçbirisi senin yüzünden olmadı. Ben karşı konulmazım, hepsi bu.”

Kızgınlıktan burun deliklerimi genişletip ona baktım.

Duncan biraz daha iyi görünüyordu. Keyifli bir şekilde gülümsedi. “Biraz önce beni öptün!”

“Hmm. *Sen beni* öptün, dostum.”

Duncan önce kaşlarını çatıp sonra da sııttı. “Öyle ama sen de bana karşılık verdin.”

“Yalnızca üzerime düştüğün için.”

“O zaman üzerine daha sık düşmeliyim.”

Fakat Duncan olanlara inanamıyormuşçasına başını sallıyordu.

“Çok da heyecanlanma,” dedim. “Her durumda bunları unutacaksın.”

“Unutmam,” dedi Duncan. “Hatırlamasam bile hatırlarım.”

Ama sonra, başımı sallayarak durumu netleştirmeye çalıştım. “Dikkatimizi dağıtmamalıyız,” dedim. Ve ilginç bir şekilde ağzımdan yanlış sözcükler döküldü: “Seni soyup yatağa yatırmamız gerekiyor.”

Duncan muzipçe gülümsedi. “Kabul.”

Homurdamrak iç çektim. “Ne demek istediğimi anladın.”

Şunu söylemeliyim ki, daha önce böyle bir durumun yakınından dahi geçmemiştim.

Yine de Duncan’ın o takım elbiseyi çıkarması gerekiyordu. “Aca-ba sen kendin... üzerini değiştirebilir misin?” diye sorarken, onun *tabii ki*, diye cevap vermesini umuyordum.

Duncan başını sallayarak onayladı. “Tabii ki,” dedi.

Ama sonra kımıldamadı. Yalnızca eşofman altına gözünü dikip ne yapacağını bilmezmiş gibi baktı. “Ya da belki birazcık yardım alabilirim.”

İç çektim.

Sorun değildi. Bu tıbbi bir durumdu. Daha önce de erkeklerin giysilerini çıkardığım olmuştu. Atla deve değildi. Tamamen iş ciddiyetine bürünebilmek için kaşlarımı çattım. “Sakın kıpırdama, sana yardım edeceğim,” dedim.

Duncan hâlâ yatağın kenarında oturuyordu. Biraz da sağa sola sallanıyordu.

Kravatını çözdüm, ipek düğümü çözmek için parmaklarımı hareket ettirirken, o öpücüğün ardından en olağan hareketin bile ne kadar seksi olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Sonra kravatını boynundan kaydırarak hızla çekip yandaki sandalyenin üzerine attım.

Seksiydi.

“Güzel kokuyorsun,” dedi Duncan. “Ama bunu zaten biliyordum.”

“Sadece... buraya odaklan.”

Ardından, sıra o kaskatı deri Oxford ayakkabılarına geldiğinde önce bir tekini, sonra da diğerini *pat* diye odanın ortasına fırlattım. Siyah çoraplarını ayaklarından sıyrarak çıkardığımda, bana *merhaba* der gibi ayak parmaklarını oynattı. Sonra ayağa kalktım. Kaşlarımı daha fazla çatarak, iç çamaşırı giymiş olması için içimden çabucak dua ettim. Ona bir adım daha yaklaşp art arda çabuk hareketlerle kemerini çözdüm, pantolonunun belindeki kancayı açtım ve fermuarını indirdim. Sonra pantolonunun çıkarabilmem için birazcık ayağa kalkması gerekti. Şükürler olsun ki içinde dar boxer şort vardı. Sonra da eşofman altına ayaklarını sokmasına yardım ettim.

Hepsi de kaçınılmaz derecede seksiydi.

Bütün bunlar tamamlandığında, işin zor tarafını bitirdiğimizi anladım.

“Pekâlâ, ahbap. Gömleğini kendin çıkartabilir misin?”

Pantolondan sonra gömleği çıkarmak kesinlikle çok daha kolay olmalıydı.

Duncan evet anlamında başını salladı ama sonradan parmakları düğmeleri çözemeyecek kadar güçsüz kaldı. Denemenin başarısız olduğunu anlayana kadar onu izledikten sonra yardıma giriştim. Bir ara, ellerini benimkilerin üzerine koyup gözlerime baktı ve “Teşekkür ederim,” dedi.

“Ne demek,” dedim.

“Daha önce kimse benimle ilgilenmemişti,” dedi sanki bu yeni fark ettiği şaşırtıcı bir şeymiş gibi. “Güzel bir şeymiş.”

“Aynen,” dedim.

Duncan gömleğini çıkardığında deodorantının kokusu, bana daha önce kullandığım Kış Sahili adındaki kokulu mumu anımsattı. Sıra atletine gelmişti. Ben uzanıp atletin eteğini yukarı doğru çekerken, Duncan da itaatkâr bir şekilde kollarını kaldırdı. Atleti sıyırıp başından çıkardığım anda gövdesini gördüm.

İşte o zaman “harap olmuş” derken neyi kastettiğini görmüş oldum.

Çünkü vücudunun bütün sol tarafı, koltuk altından kalçasına kadar yara izi doluydu.

On Dört

Soluğum kesilirken biraz geri çekildim. Gördüğüm manzaranın şoku içimde yankılanıyordu.

İstemeyerek tepki göstermiştim.

Duncan'ın sol tarafı, sanki kasap bıçağıyla doğranmış, sonra da parçalar birbirine zımbalanmış gibi görünüyordu.

Benim tepkim üzerine o da hatırladı. “Bakma!” derken, ellerini gözlerine kapatacak kadar sersemlemişti. “Görmemiş gibi yap.”

Vücudunun orasında *bir şey* görmeyi bekliyordum elbette. Sol tarafındaki yara izlerinin giderilmesi için bir ameliyat geçirdiğini biliyordum. Yolda gelirken ameliyat sonrası yönergeye göz gezdirmiştim. Görmeyi umduğum şey... steril bir gazlı bez miydi acaba?

Bilmiyorum. Daha... küçük bir şey olabilirdi. *Böyle bir şey* ... değildi.

Duncan'ın koltuk altından göğüs kafesinin dibine kadar, kaburgalarının çevresi boyunca uzanan yaklaşık kırk santimetre uzunluğunda kalın bir kesi izi vardı. Temiz bir çizgi değildi. Koyu kırmızı, pürüzlü, şişik ve noktalardan oluşan bir çizgiydi. Öfke ve kargaşa çağrıştırıyorlardı. Çizginin her iki yanındaki zımbaladıkları yerlerde kırmızı izler görünüyordu. Bunun aşağısında, kalçasına yakın bir yerde de altında yuvarlak izler olan daha kısa bir kesi izi vardı. Ve ön tarafa doğru, hemen meme ucunun altında iki tane yuvarlak daire şeklinde yara izi yer alıyordu. Bunları görür görmez... aklıma gelen şey...

“Duncan, ne oldu?”

“Bilmiyor musun?” Gözlerini kırptırarak bana baktı.

Duncan’ı omuzlarından tuttum. “Hiçbir şey bilmiyorum. Anlat bana.”

“Evet. Vuruldum.”

“Ne zaman? Nasıl? Kim vurdu?”

“Son çalıştığım okulda. Gerçi sadece ben değil... birkaç kişi daha vuruldu.”

“Duncan...” Başımı iki yana salladım. *Ne?*

“Evet. Size söylemelerini istemedim. Gizli tutmaya çalıştım. Yep-yeni bir başlangıç olması için sanırım.”

Her şey yerine oturuyordu. “Silahlı okul baskını mı?”

Duncan başıyla onayladı. “Webster Okulu. Bir ölü, iki yaralı.”

“Sanırım bunu duymuştum.”

Duncan gerginleşmiş gibiydi. “Evet. Şey. Bu günlerde hepsini takip etmek zor.”

“Senin orada çalıştığını bile bilmiyordum.”

“Gerçekten birbirimizin izini kaybetmişiz, ha?” dedi Duncan daha çok kendine söyler gibi.

“Acıyor mu?” dedim.

“Hem evet hem hayır,” dedi Duncan. “Daha çok şimdi iç taraftaki yara dokusu sertleştiği için rahatsız ediyordu. İşte bu ameliyat da bunun içindi. İçine lap...” O kelimeyi söylemeye dili dönmüyormuş gibi duraksadı. “Lap...”

“Laparoskopi mi?”

Duncan başıyla onayladı. “Sen bu işleri iyi biliyorsun.”

“O halde dikiş yok.”

“Hemşire, can yakan bir yaralanma gibi hissettireceğini söyledi. Bayağı, büyük ve acı veren bir yara.”

“Bir daha bakabilir miyim?” diye sordum.

“Dayanabileceksen.”

Duncan kolunu havaya kaldırdı. Yara izini kaburgalarının çevresinden arkaya kadar takip ettim. Bakmakta güçlük çektim. Onun ne kadar kötü bir şekilde yaralandığının kanıtını görmek zor gelmişti ve bu kesinlikle odaklanmamı sağlıyordu. Fakat şu anda, elimde olmadan fark ettiğim diğer şeyler de vardı: Duncan’ın çıplak omuzuna ne kadar yakın olduğum, vücut ısısının bana doğru artarak ulaşması, bakışlarımın bitmesini beklerken aldığı nefeslerin sesi, kaslarının, yumuşak teninin ve yaşayan varlığının hemen oracıkta, bana çok yakın olması, içindeki enerji ve hareketin sessizce birkaç santim ötede duruyor olması.

Böyle bir şeyden daha önce nasıl şüphe etmemiştim? Tabii ki, Duncan’ın geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tabii ki, o ilişkilerle doluydu. Tabii ki, onun hayatı tarih katmanlarıyla kaplıydı. Bu herkes için geçerli olan bir şey değil miydi?

“Ölmem gerekirdi,” dedi Duncan ben tekrar ayağa kalktığımda. “Herkesin söylediği şey buydu. Hepsi de öleceğimi sanıyordu. Hatta o zaman orada kısa süreliğine *öldüğümü* bile düşünmüştüm.”

Onunla göz göze gelmek için ayağa kalktım. “Ölmediğine sevindim,” dedim.

“Ben de,” dedi Duncan. “Çoğu zaman.”

“Ne olmuştu?”

Fakat Duncan başını iki yana salladı. “O konu hakkında hiç konuşmuyorum.”

“Hiç mi? Kimseyle mi?”

“Hayır. Konuşamıyorum. Afrodizya yapan bu ilaçların etkisinde olsam bile.”

“Amnezi mi demek istiyorsun?”

“Evet. O daha doğru.”

Duncan hâlâ yatağın kenarında, ayaklarını iki yana açmış bir şekilde oturuyordu. Ben de ayaklarının arasında ayakta duruyordum. Üzerinde hâlâ gömlek yoktu ve şu anda ben bunu ilk kez gerçekten fark etmiştim.

İşte Duncan oradaydı. Gömleksiz halde.

Onu uzun uzun seyrettim. Gözlerim yukarıdan başlayarak köprücük kemiklerinin üzerindeki çukurdan omuzlarının kare şeklindeki cüssesine, oradan da aşağıya doğru inerek her şeyin bir kargaşaya dönüştüğü yan tarafına doğru kayd.

Tekrar gözlerine baktım. Ne söyleyebilirdim ki? Söylenecek ne vardı? Çıkarabildiğim ses bütünüyle duygu yüklüydü. “Keşke düzeltebilsem,” dedim sonunda.

Duncan gözlerini sabit bir şekilde benim üzerime dikmişti. Sonra, gözlerini benden hiç ayırmadan, temkinli bir biçimde iki elini de birer kalçama koyup beni kendine doğru çekti.

Dizlerinin arasından bir iki adım daha yaklaştım. Duncan kollarını bana doladı ve eğilerek başını bana yasladı. Bir elimle omzunu ovarken diğeriyle de saçını okşuyordum. Başının arkasındaki sıfıra yakın kesilmiş saçlarının kadifemsi dokunuşunu avucumda hissettim.

Neden olmasındı? Nasıl olsa sabaha kadar hepsini unutacaktık.

Birkaç dakika sonra Duncan, “Bunun durumu iyileştireceğini düşünmüştüm ama galiba kötüleştiriyor,” dedi.

“İyisin bak,” dedim.

“Öyle mi?” dedi. Gözleri kapalıymış gibi konuşuyordu. “Bunun doğru olduğundan emin değilim.”

“Yatıp dinlenmen gerekiyor.”

“Haklısın,” dedi ama beni bırakmadı.

Ben de onu bırakmadım.

Duncan’ın kollarının ağırlığı sakinleştirici ve rahatlatıcıydı. Ben de orada durup bunun keyfini çıkarmaya devam ettim.

Bu an her şeyi değiştirecekti.

Nasıl olacağını bilmiyordum ama olacağını biliyordum.

Duncan'ın nefes alıp verişleri üzerimde uyuyakalmış gibi sabitle-nince onu yatağa yatırıp üzerine yorganı çektim. Yastığın üzerinde gevşerken gözleri kapalıydı. Kendimi alamadım ve orada bir dakika daha kalıp saçlarını okşadım.

Ama bir sorun olmazdı. Duncan çoktan uyumuştı.

Yatak odasının kapısını neredeyse kapanacak kadar çektim ve bir sonraki ağrıkesici zamanı geldiğinde ona yedirecek bir şeyler ayarlamak üzere mutfağını karıştırmaya gittim. Zamanı kontrol edip taburcu yönergesini tekrar okudum. Daha sonra, ağrısı başlamadan önce ilacını vermek için onu uyandırmam gerekiyordu. Ve ilacı almadan önce de yemek yemesi gerekiyordu.

Mutfakta bulduğum bir kutu hazır çorbayı ocağın yanına koyup hazırladım. Daha sonra yarı meraklı bir şekilde evin içinde dolaşırken hem kendime kızıyor hem de bu davranışımı haklı görüyordum.

Duncan'ın yara izlerini görmek şüphesiz beni afallatmıştı.

Büyükklükleri, solmamış ve koyu renkleri. O öfkeli görünümü.

Evin içinde dolaşırken sadece durumu biraz daha sindirmeye çalışıyordum.

Demek ki Duncan'ın güvenlik takıntısı bu yüzdendi. Bu yüzden bizim tatlı, güneşli okulumuzu bir kâbus diye nitelendirmişti. O en kötü senaryoyu görmüştü.

Hatta o senaryoyu yaşamıştı.

Duncan'ın mutfak pervazında, solmak üzere olan birkaç çeşit minik sukulentler vardı. Kendi kendime bu tür bitkileri soldurmak nasıl mümkün olmuş diye düşünmeden edemedim.

Tam bu sırada Duncan'ın telefonu çaldı.

Açmayacaktım ama ısrarla çalmaya devam etti. Telefonu Duncan'ın başucundaki komidinde buldum ve sessize almak için tuşlara basarken arayanın Helen olduğunu gördüm.

Bu yüzden telefonu açtım.

"Selam!" dedi Helen. "O nasıl?"

"Sanırım iyi. Uyuyor."

"Bu gece orada mı kalacaksın?"

"Ameliyat sonrası yönergeyi okudum ve kalmam lazım gibi görünüyor. Her ihtimale karşı."

"Süpersin."

"Sorun değil. Koltukta yatarım."

"Sen orada olduğun için Duncan çok şanslı. Ben kalacaktım ama doksan yaşındaki büyükannemiz hastalandı."

"Ah. Üzüldüm."

"Sadece hafif bir zatürre," dedi Helen. "Aslında turp gibidir."

"Baksana..." dedim. "Yara izlerini gördüm."

"Ya," dedi Helen. "Yani, sevindim. Zaten senden saklamak için bu kadar uğraşması gerektiğini hiç düşünmemiştim."

"Yani şu anda hiçbir şeyi saklamıyor. Onu deli gibi uyuşturmuşlar."

"Eminim."

"Şöyle..." dedim. Resmin bütününe öğrenmek istiyordum ama ne tür sorular sormam gerektiğini kestiremedim. "Gerçekten çok kötü görünüyor."

"Çok kötüydü," diye onayladı Helen. "Üç kurşun atılmış. Bir tanesi sıyrıp geçmiş ama diğerlerinden biri karnını delip geçmiş, öteki de akciğerde küçük bir delik açmış. Normal kurşun olsaydı da kötü olacaktı ama bunlar askeri mermiymiş ve mümkün olduğu kadar çok hasar yapmak üzere tasarlanmışlar."

“Yara izleri...” Doğru sözcüğü aramak için duraksadım ama uygun bir kelime bulamadım. “Yara izleri berbat.”

“Onlar çıkış yaralarının izleri,” dedi Helen. Karnına gelen kurşun bağırsaklarının bir bölümünü tahrip etmiş. Sonradan kanındaki enfeksiyon onu neredeyse öldürüyordu. Göğsüne gelen kurşun akciğerini delmiş ama aslında bu doğru bir tanımlama değil. Kurşun içeri girerken delmiş ama çıkarken parçalamış. Kaburgalarında kare şeklinde bir bölümü testereyle kesip içeri girmişler, bütün kemik ve dokuyu çıkarıp kalan kısmı onarmışlar.”

“Ölmediğine şaşırdım.”

Helen’in sesi titriyordu. “Evet, kurtuldu.”

“Ama artık farklı biri,” diye onun sözünü ben tamamladım.

“O olay hakkında konuşamıyor. Eve gelmiyor. Yardım istemiyor.”

“Kesinlikle istemiyor.”

“Onun iyileşeceğine inanmak istiyorum. Ama kötüye gidebileceğinden de endişe duyuyorum.”

“Ona göz kulak olacağım,” dedim. “Elimden geleni yaparım.”

“Baksana, sukulentler nasıl?”

Kaşlarımı çattım. “Pencere pervazındakileri mi soruyorsun?”

“Evet.”

Mutfak penceresine doğru yürüyüp pervazdaki bitkileri kontrol ettim. Çoğunun öldüğünü ben bile anlayabilmişim. “Ölmek üzere,” dedim.

“Tamamen mi ölmüşler yoksa hemen hemen mi?”

“Yüzde doksan dokuz diyebilirim,” dedim. “Bir sukulent nasıl öldürülür? Su bile istemez onlar.”

“İşte o yüzden,” dedi Helen. “Duncan onları sulayıp duruyor.”

“Onların sulanmaması gerektiğini bilmiyor mu? Ayda bir kez, o da en fazla.”

“İşte sorun da bu.”

“Onları çok fazla suluyor demek ki!” dedim, şimdi anlamıştım. “Sulamaktan kendini alamıyor. Onları ihmal etmiyor. Suda boğuyor!”

“Zavallı Duncan,” dedi Helen. “Bundan kaçış yok. Onda bakıcı ruhu var.”

Bir an bunu düşündüm. “Onun eski halini gerçekten çok özleyorum,” dedim.

“Ah Tanrım, ben de,” dedi Helen. “Hem biliyor musun? Bence kendisi de özleyiyor.”

Vakti geldiğinde, Duncan’a bir kupa çorba ve bir tane güçlü ağrıkasıcı götürdüm.

Tamamen yorgana sarınmış, hâlâ gömleksiz bir şekilde yan tarafına kıvrılmıştı.

“Hey,” dedim, nazıkçe omuzuna dokunarak. “Biraz çorba ve ilaç zamanı.”

Yavaşça oturdu. Eline kupayı vermeye çalıştıysam da o kalkıp ağır ağır tuvalete gitti. Sonra da bir süre dişlerini fırçaladı. Kapı tam kapalı değildi. Aralıktan dirseğinin hareket ettiğini görebiliyordum.

“Neden bir pervaz dolusu ölü sukulentin var?” diye sordum.

Duncan’ın eğilip tükürdüğünü gördüm. “Onlar ölü değil. Henüz. Tam olarak.”

“Yani, bir sukulenti nasıl öldürürsün ki? Tek yapman gereken şey, *onları sulamamak.*”

“Söylemesi kolay.”

“Yapması da kolay.”

“Benim için değil,” dedi Duncan, ağzını çalkalamak için başını eğerken.

“Benden sana bir tavsiye,” dedim. “Onları sulamak için ne zaman dürtü hissedersen... sulama.”

Duncan lavaboya tükürdü, ağzını çalkaladı, yüzünü yıkadı ve ağır ağır tekrar odaya döndü. Hâlâ gömleksizdi. Yatağın kenarında otururken, yan taraftaki koridordan vuran ışıktaki görüntüsü çok uyumsuzdu: Omuzları ve kolları kaslarla, gövdesinin yan tarafıysa yara izleriyle doluydu. Bir sağlık ve tahribat resmiydi sanki.

“Burada olduğun için teşekkür ederim,” dedi.

Ona çorbayı uzattım. “İçebildiğin kadar iç.”

Duncan kupayı aldı. Sonra da, “Kız kardeşim bana sukulent gönderip duruyor. Onları sulamamam gerektiğini biliyorum. Ama yine de suluyorum,” dedi.

“Öldürene kadar suluyorsun.”

“Oldukça.”

“Onları evin başka bir bölümüne taşımaya ne dersin?”

Çorbadan bir yudum aldı. “Denedim. Olmadı.”

“Belki de farklı bitkiler almalısın. Sulanmayı seven cinsten.”

“Çok geç.”

Çorbanın geri kalanını çabucak yutuverdi. Ben de ona ağrıkesiciyi uzattım. Çorbanın son yudumuyla da ilacı içti.

Sonra yorganın altına girmesine yardım ettim ve küçük bir çocuk gibi onu sarmaladım.

Duncan yatağın yan tarafına elini hafifçe vurarak, “Bir dakika otur,” dedi.

Birazdan yine sızacaktı. “Sadece bir dakika,” dedim yüzüm ona dönük halde otururken.

Kısa bir süre gözlerime baktı. Sonra da, “Gecelerden nefret ediyorum. Artık hiç uyuyamıyorum. En küçük bir ses beni sıçratıyor,” dedi.

Komidinin üzerinden telefonunu almak için eğildim. Tekrar gözlerini kapayacağını düşünüyordum ama ona baktığımda beni seyrediyordu.

“Sana şu sevdiğim beyaz gürültü uygulamasını yükleyeceğim.”

Duncan beni seyretmeye devam ediyordu.

Ona birkaç tane ses dinlettim. “Hangisini istersin?” diye sordum, iş odaklı kalmaya çalışarak. “Okyanus mu? Şelale mi? Banyo musluğu mu?”

“Sen seç.”

Ama ben konuşmaya devam ettim. “Araba motoru mu? Bulaşık makinası mı? Kamp ateşi mi? Aynı zamanda bunları birleştirebiliyorsun.”

“Sana güveniyorum.”

En sonunda, ona bendeki sesleri verdim: gök gürültülü fırtına, şehir kamyonları ve kedi mırıltısı.

“Bu hayatını değiştirecek,” dedim, sesini biraz açarak.

“Mükemmel,” dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. “Bunu yapacağını her zaman biliyordum.”

“Artık biraz uyumalısın,” dedim, telefonunun komodinin üzerine koyarak.

“Sam?” diye seslendi.

“Evet?”

“Kelebekler için çok üzgünüm.”

Ah. “Ben de,” dedim.

Duncan gözlerini tekrar kapadı. “Yalnızca herkesi güvende tutmak zorundayım.”

Kendimi tutamadım. Uzanıp saçlarını okşadım. “Hiç kimse herkesi güvende tutamaz.”

Duncan yarı uykundaydı. “Denemek zorundayım.”

Bir dakika boyunca, uyuduğuna kanaat getirene kadar onu seyrettim. Ama kalkmak için hareket edince elimi tutup beni yatağa doğru çekti. “Burada benimle kal,” dedi.

“Yapamam. Hemen yan tarafta olacağım.”

“Burada kal,” dedi. Gözlerini kapadı. “Nasıl olsa bunu hiçbir zaman hatırlamayacağız.”

“*Sen* hiçbir zaman hatırlamayacaksın,” dedim.

“Ha, evet.”

Duncan sahiden uykuya dalana kadar yanında kaldım. Oturma odasına gidip koltuğun üzerinde kıvrılabilirdim. Duncan aradaki farkı hiç anlamazdı.

Ama gitmedim.

Etrafindan dolanarak yatağın uzak tarafına geçtim, ayakkabılarımı çıkardım ve Duncan’ın yanına kıvrıldım. Chuck Norris yatağa zıplayıp ayak ucumuza yatınca bunu da Duncan’ın unutacakları listesine eklemeye karar verdim... ve ona izin verdim.

On Beş

Ertesi sabah altıda uyandığımda ayakkabılarımı giyip Duncan'ın bütün sukulentlerini, bir kurtarma operasyonu için bir market torbasına doldurdum. Bir araba çağırmak için sessizce aşağı indiğimde kafamın içinde sindirmem gereken bin bir düşünce vardı.

Ortada bir gerçek vardı: Duncan Carpenter'la yatmıştım.

Bir anlamda öyle denebilirdi.

Kulağa geldiği kadar müthiş bir şey olmasa da yine de oldukça müthişti.

Suç onun gömleksiz oluşundaydı. Ve bütün o itiraflarında. Ve sürekli bana âşıkmiş gibi bakmasındaydı.

Hele o destansı, dönüştürücü, metamorfik öpücük.

Tanrım. Ben sadece bir insanım.

Yolda Babette ve Alice'e ortak mesaj atarak Babette'in mutfağında benimle buluşmalarını söyledim.

Oraya ilk gelen Alice oldu. Bu mantığa aykırı görünse de Babette'in bir sabah insanı olmamasından kaynaklanıyordu.

"Neler oluyor?" dedi Alice, onu arka kapıdan içeri aldığımda.

"Sürpriz son!" diye haberi verdim. "Duncan Carpenter beni öptü."

Alice çok da fazla şaşırmadı. "Bunu beklemiyor muydun yani?"

"Hayır! Ya sen?"

"Haftalardır öğretmenler odasında bahse giriyoruz."

“Alice! Bunu kimseye söyleyemezsin.”

“Merak etme, puantiyeli. Ben sır küpüyüm.” Sonra da başını sallayarak, “Bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum,” dedi.

“Alice!” diye ona içerledim. “O benim patronum.”

“Max de Babette’in patronuydu.”

“Kıyas kabul etmez!” dedim.

“Mesela yani. Hafifletici nedenler.”

“Alice! O düşmanımız! Kelebekleri boyadı.”

“Çıkarılabilen boyayla,” dedi Alice.

“Duncan’ın söylediğine göre.”

Alice şöyle bir bana baktı. “Kötü bir öpücük olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Harika bir öpücüktü.”

Alice, *bu daha iyi oldu* dercesine gülümsedi. “Kim kimi öptü?”

“O beni öptü. Ama önce üzerime düştü.”

“Tipik bir örnek. İlk günden beri aranızda bir kıvılcım vardı.”

Başımı iki yana salladım. “Bu bir felaket.”

“Yanlış,” dedi Alice. “Matematiksel olarak, neredeyse kaçınılmazdı.”

“Alice,” dedim, “bu olayda matematik filan yoktu. İnan bana. Bunu hiçbir zaman çarpım tablosunu öğrenemeyen bir kadın olarak söylüyorum.”

Fakat Alice teorisini desteklemek için koşulları sıralamaya başlamıştı bile:

“Her ikiniz de çok tatlısınız. İkiniz de bekârsınız. İkiniz de yalnızsınız. Mıknatıs gibi birbirinizi çekiyorsunuz. Ve sen onun mutsuzluğunun tam olarak kutupsal karşıtısın. Böylece sizin eş-bağı olasılığınız yüzde yüz. Hiç...”

Sözünü keserek, “Eş bağı mı?” diye sordum, *gerçekten mi* anlamında.

“Ama istatistiksel olarak baktığında, evet. Matematiksel olarak böyle işler.”

“Bunların hiçbirinin matematikle ilgisi yok.”

Alice bana acınacak derecede safmışım gibi baktı. “*Her şey matematiktir.*”

İç çektim.

“Sana şu kadarını söyleyeyim,” dedi Alice gülümsememeye çalışarak, “sizin eğitimlerinizi grafik üzerinde çizseydim çakışırıldı.”

Parmağımı ona uzatarak, “Yok artık,” dedim.

Ama Alice eğlenmeyi sürdürüyordu. “Eğer geometri olsaydınız, kendinizi haftalar önce kanıtlardınız.”

“Alice!”

Alice yine dayanamadı. “Eğer cebir olsaydınız, ikiniz de denklem çözecektiniz, anlıyor musun?”

“Kes şunu!”

Sesimdeki ciddiyeti duyunca toparlandı. “Özür dilerim.”

“Bu durum kötü,” dedim.

Alice aniden konuyu değiştirdi. “Peki, neden kötüymüş?”

Ama ben bu soruya ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Çünkü aşırı güzeldi. Çünkü *Duncan’i daha çok arzu etmeme neden oluyordu ve onu arzu etmemin sonu hiçbir zaman iyi olmazdı. Çünkü Duncan o öpücüğü asla hatırlamayacaktı ve ben asla unutmayacaktım.*

“Kötü,” dedim en sonunda, “çünkü fazla iyiydi.”

“Ah, Sam,” dedi Alice.

Alice beni anlamış mıydı? Anlayabilir miydi? Bizzat anladığımdan bile emin değildim. Bütün bildiğim, hissettiğim bu duyguydu.

Sanki kendimle ilgili korkunç bir sır saklıyordum. Her zaman her şeyi mahvedecek bir sır.

“Eğer kendine bir şeyi istemek için asla izin vermezsen,” diye açıklamaya çalıştım, “o zaman asla düş kırıklığına uğramazsın. Ama bir şeyi istiyorsan... *birisini* istiyorsan...”

Alice, gözleri sempatiyle yumuşamış bir biçimde eğilerek yaklaştı. “Duncan’ın seni istemeyeceğinden mi korkuyorsun yoksa? Çünkü ben eminim, o da seni istiyor.”

“Ondan değil,” dedim.

Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Fakat epilepsi hastalığım nüksettiğinden beri hiç kimseyle çıkmaya bile kalkışmamamın nedeni oydu. Bir durağanlık istediğimi söylüyordum ve gerçekten de gerekliydi ama mesele bundan daha da derindi.

Gerçek şuydu ki, benim bir sorunum vardı. Ve benim düzeltemeyeceğim bir sorundu bu.

Diskalifiye edici bir sorundu.

Ben sekiz yaşındayken babamın annemi terk ettiği gece, tartışmalarına kulak misafiri olmuştum. O gecenin öncesinde büyük bir kriz yaşamıştım. O zamanlar krizler sürekli tekrarlanıyordu. Ama bu seferki özellikle kötüydü çünkü babamın müşterileri için verdiği bir golf kulübü partisinde, tüm mesane ve bağırsak kontrolümü kaybetmeme neden olan bir krizdi. Eve döndüğümüzde, annem beni temizledi ve en sevdiğim pazen geceliğimi giydirip yatırdı. Ben de uyudum -bir kriz sonrası hep uyursunuz zaten- ama birkaç saat sonra annemle babamın tartışmalarının gürültüsüyle uyandım.

Kısa bir süre dinledim ama sesler devam edince sessizce merdivenlerin kenarına doğru, girişi görebileceğim bir yere geçtim.

Annemle babam görüş alanımın dışında, ön kapıya yakın bir yerde duruyorlardı. Sadece gölgelerini görebiliyordum ama sesleri açık ve net duyabiliyordum.

“Ben evlenirken buna hazır değildim” diyordu babam.

“Hiçbirimiz değildik,” dedi annem.

“İyileşeceği de yok, gittikçe kötüye gidiyor.”

“Her şeyi yapıyoruz, elimizden ne gelirse...”

“Bu gece gözlerime inanamadım. Hiç bu kadar küçük düşmemiştim. İnsan onu hiçbir yere götüremez.”

Annemin sesi çatladı. “Steven...”

“Bu kadarı benim için çok fazla,” dedi babam, sert bir sesle. Sonra da ön kapının açıldığını duydum.

“Sakın o kapıdan çıkıp gitmeye kalkma,” dedi annem, alçak ve tehditkâr bir sesle.

“Artık dayanamıyorum,” dedi babam. “Bunu asla istemedim.”

“İstedin! Çocuk sahibi olmaya karar verdiğimizde.”

“Çocuk sahibi olmayı isteyen sendin. Bebek de bebek diye tuturdun. Bak, al sana bebek. Sana hiç kanmayacaktım.”

“Bunu nasıl söylersin? O bizim kızımız!”

“Aynı zamanda da evliliğimizi yıkan şey.”

Uzun bir aradan sonra babam tekrar konuştuğunda, sesi tahta gibi ruhsuzdu. “Artık böyle yaşayamam, işte o kadar.”

Ardından, babamın arkasından kapının yavaşça kapandığını duydum.

Sonra uzun bir sessizlik oldu. Annemin de gitmiş olabileceğini düşünmeye başladım. Belki de ikisi birden gitmişlerdi. Birkaç basamak daha indim ve o açıdan annemi görebildim. Kapıya yaslanmıştı, nefes bile almıyormuş gibi tamamen hareketsiz duruyordu.

Anne, der gibi dudaklarımı oynattım ama sesim çıkmadı.

Sonra annem ağır ağır yere çökerken, boğuk ve öteki dünyaya aitmiş gibi bir ses odayı doldurmaya başladı. O anda annemin yüksek sesle ağladığını duydum. Daha önce hiç duymadığım türden, sanki ıstırapın uzun, yıkıcı, umutsuz sesiydi bu. Yere düştüğünde avucunu yere vurarak, yabancı olduğu boğuk, düzensiz, acıtıcı hıçkırıklarla gerçekten ağlamaya başladı.

Yanına gidip gitmeme konusunda bir an tereddüt ettim. Beni görünce daha mı iyi yoksa daha mı kötü hissedeceğinden emin değildim. Ama sonra dayanamadım. Basamaklardan yalınayak sıçrayarak indim ve İran halısının üzerinden yürüyüp kendimi annemin yanına attım.

Annem başını kaldırıp bakınca şaşırdı.

“Özür dilerim, anne,” dedim.

Ve o anda, annelerin her zaman anladığı gibi, her şeyi duyduğumu anladı. Beni sıkıca göğsüne bastırdı ve kollarıyla sardı. “Seninle ilgisi yok, tatlım,” dedi, kalınlaşmış sesiyle. “Seninle ilgisi yok.”

Fakat, tabii ki... yalan söylüyordu.

Benimle ilgiliydi.

Annem biliyordu ve şimdi ben de biliyordum.

O geceyi artık hiç düşünmüyordum. Tam olarak unutmamıştım ama onu zihnimin uzak köşelerinde bir yerlerde saklamıştım. Tekrar canlandırmanın ne yararı vardı ki? Hiçbir şey değişemezdi. Hiçbir şey farklı bir şekilde gelişemezdi. Babam gidecekti ve annemin iki yıl sonraki cenazesine kadar onu bir daha görmeyecektim. Ve o zaman bile bana hoşnutsuzlukla bakacaktı.

O günden sonra babam beni yanına almadı. Ben annemin kız kardeşiyle yaşamaya başladım. Ondan sonraki yaşamımızda da babamla birbirimizi yok saydık.

Hepsi benimle ilgili ve hiçbir zaman düzeltilemeyecek olan bu tek sorun yüzündendi.

Her neyse, Alice gibi neşeli, mantıklı, çay sever bir insan böyle bir şeyi nasıl anlayabilirdi ki?

Ben bile bunu anlamakta güçlük çekiyordum.

Alice, benim Duncan’a âşık olmamın neden kötü olduğunu bilmek istiyordu ve bir an bunu ona açıklamayı düşündüm.

Ama ne diyeceğimi bilemedim.

Alice'in dünyasında aşk matematikseldi. Her problemin bir çözümü vardı.

Ama benim dünyamda çözümler hiçbir zaman o kadar kolay olmamıştı.

On altı

Babette üzerinde sabahlığıyla mutfığa geldiğinde, ikimize de birer kere baktı ve “Ne kaçırdım?” dedi.

“Sam, Duncan’ı öpmüş,” dedi Alice.

“Nihayet!” dedi Babette. “Belki bu, adamı düzeltir.”

“Tek bir öpücük bir insanı düzeltmez.”

“Belki kendi kendini düzeltmesi için ona ilham verir.”

Olanları önlerine çok dikkatli bir şekilde sermeyi planlamıştım ama onun yerine ağızımdan şunlar dökülüverdi: “Duncan ameliyattan sonra uyuşturucudan o kadar sersemlemişti ki, sanki gerçeği söyleten ilaç almış gibi Kaliforniya’dan beri benden hoşlandığını itiraf etti. Sonra da ona yardım etmek için giysilerini çıkarırken benim üzerime düştü. O sırada gözlerime dalmış bakarken öpüştük. Ardından bana yalnız olduğunu söyledi ve onunla kalmamı istedi. Şimdi de korkarım ona âşık olmaktan başka çarem kalmadı.”

Babette anlattıklarımı dikkatle dinledi.

“Vay canına,” dedi Alice.

Başımınla onayladım. Ama bütün bunların bana ne ifade ettiğini düşünmekten yorulmuştum. Artık Babette burada olduğundan şunları da ekledim: “Bir şey daha var. Duncan vurulmuş. Bir okul baskınında.”

Babette ve Alice, aynı anda kahve kupalarını masaya koyup arkalarına yaslandılar ve ikisi birden, “Ne?” dedi.

Belki de bunu onlara söylememeliydim. Belki de bu, Duncan'ın sadece ilacın etkisiyle açıkladığı kişisel bir bilgiydi. Ama onlara güveniyordum.

Ve gerçekten ama gerçekten öğüte ihtiyacım vardı.

Onaylamak için başımı salladım. “Neredeyse ölüyormuş. Yara izleri... çok büyük. Şok edici. Yani. Biçimsiz.

Babette iç çekti. “Bu çok şeyi açıklıyor.”

“Ve şimdi çok büyük bir çelişki yaşıyorum,” dedim.

“Sebebini anlıyorum,” dedi Alice.

“Çünkü ondan çoktan vazgeçmiştim. Ve onu buradan kovdurmak için plan yapmıştık. Ve okulun iyiliği için onun gitmesi gerekiyor. Ama...”

“Kalmasını istiyorsun,” dedi Babette, hafifçe gülümseyerek.

“Ama şimdi yara izlerini gördükten sonra... Onun neden böyle davrandığını anlayabiliyorum.”

“Korkuyor.” Babette başıyla onayladı.

“Evet ve bununla başa çıktığını hiç sanmıyorum, bu her ne anlama gelecekse artık. Yani bir insan bunu nasıl yapar ki? Hatta nereden başlayacaksın ki?”

“Onun için ümit var mı sence?” diye sordu Alice.

Başımınla onayladım. “Baştan beri neyin değiştiğini çözmeye çalışıyordum. Ve şimdi bildiğime göre, belki onu kovdurmaya çalışmaktansa ona yardım etmeye çalışmalıyız diye düşünüyorum.”

Babette ve Alice bunun üzerinde düşündüler.

Bir Alice'e bir Babette'e baktım. “Siz ne düşünüyorsunuz?”

O anda Babette bana kocaman gülümsedi. Aylardır gördüğüm ilk gerçek gülüşüydü bu. Sonra da, “Bence asırlardır duyduğum en iyi fikir bu,” dedi.

Babette baştan beri Duncan'ın işten atılması fikrine çok heyecanlanmamıştı.

Ama ona yardım etme fikrine gelince...

Bu fikir onu resmen coşturmuştu.

Hemen ardından, Babette'in sarı bloknotlarından birini alıp beyin fırtınası yapmaya başladık. Listenin adını Duncan Projesi koyduk. Üçümüz fikirlerimizi yüksek sesle söylerken ben de deftere notlar aldım. Alice de çay yaptı. Sloganımızı "Her fikir değerlidir," olarak saptadık ve bunu tişörtlerin üzerine yazdırmaya karar verdik. Duncan'ın eskiden kim olduğunu hatırlamasına, yeniden neşesine kavuşmasına ve "sorunuyla başa çıkmasına" -bu ne demekse- yardımcı olabilecek her bir çılgın fikri listeledik.

Yanlışlıkla hokkabazlık yapmaya başlayıp başlamayacağını görmek için ona portakal fırlatmaktan, terapistle ücretsiz seans kazanaacağı sahte bir öğretmen çekilişi yapmaya, TSSB (travma sonrası stres bozukluğu) hakkında konuk konuşmacılar getirmeye kadar her şeyi yazdık.

"Duncan şu anda terapi alıyor mu?" diye sordu Babette.

"Sanmıyorum."

"Almalı."

"Sana kolay gelsin."

En sonunda, çıkan fikirleri birkaç grupta topladık:

Eski kişiliğini hatırlamasına yardım etmek

İnsanlarla ilişki kurmasına yardım etmek

Mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu ona hatırlatmak

Onu risklere maruz bırakmak

Sert adam kabuğunu yumuşatmak

Fiziksel olarak ona bakmak***Dirençli olmak için zihinsel bir çerçeve geliştirmesine yardım etmek******Terapi***

Her grubun altına o şeyin başarılı olması için aklımıza gelen her şeyi listeledik. “Eski kişiliğini hatırlamasına yardım etmek” maddesinin altına şöyle şeyler yazdık: Onu kandırarak bir Hawaii gömleği giydirmek, ona kostüm giydirmek, yo-yo dersi vermesini sağlamak, ellerinin üzerinde yürütmek için bahse girmek. “İnsanlarla ilişki kurmasına yardım etmek” maddesinin altına ise şunları listeledik: Babette’in evinde oyun gecesi, okuldaki erkeklerle balığa çıkmak, öpüşme kabini ve masaj. “Dirençli olmak için zihinsel bir çerçeve geliştirmesine yardım etmek” için de şunları yazmıştık: Günlük tutmak, 1900’lerdeki fırtınayla ilgili belgeseli seyretmek, Budizm’den bahsetmek, travma-sonrası büyüme çalışmaları yapmak, onu konuşturmak.

Bir sürü fikir havada uçuşuyordu.

Ne yaptığımızı tam olarak bilmiyorduk.

Ama bunu fikirler üreterek telafi ettik. Sayfalar dolusu.

Babette bana sara krizlerim tekrar başladığında bununla nasıl başa çıktığımı sordu. “Depresyona girdin mi?” dedi.

“Çok fazla,” dedim. “Hapis cezası gibiydi. Hayatımın geri kalanını yalnız geçirecek olmak ve felaketin ne zaman vuracağını bilmek açısından.”

“Bir bakıma Duncan gibi yani.”

Düşündüm. “İyi tespit.”

“Peki, bununla nasıl başa çıktın?”

Düşündüm. “Max’in yardımıyla,” dedim. “Beni iyi hissettiren şeylere dikkat etmemi, sonra da onların daha fazlasını yapmamı söyledi.”

“Mantıklı,” dedi Alice.

“Sahilde yürümek beni daha iyi hissettiriyordu. Ben de sahilde yürüdüm. Fincanlar dolusu sıcak çay içmek daha iyi hissettiriyordu, ben de içtim. Köpük banyosu bana iyi geldi. Bisiklet sürmek. Uçurtma uçurmak. Sesli kitap dinlemek. Okumak. Kek yapmak. Mumlar yakmak. Çiçekli şapka takmak.”

“Sonra da ben sana renk teorisiyle ilgili kitabı vermiştim,” dedi Babette.

“Ben de dünyamı renklerle doldurmaya başladım. Çünkü Max, neşe her şeyin ilacıdır, demişti. Bunun nasıl yürüdüğünü öğrendikçe, neşenin kümülatif olduğunu hissettim. Önemli olanın büyük bir şey bulmak değil, toplayabildiğin kadar küçük parça toplamak olduğunu anladım.”

Alice parmağını bana doğru uzattı. “Dediğimi anlıyor musun şimdi? *Matematik*.”

“Bu sana yararlı oldu mu, peki?” dedi Babette, onaylamak istemesine.

“Her şeye rağmen, hayat *hayattır*. Ama yine de bunlar durumu benim lehime çevirdi.”

Belki Duncan’ın okula karşı yaptıklarının bana bu kadar kişisel gelmesinin nedeni buydu. Yaptıklarının sadece öğretmenler ya da öğrenciler için kötü olmasının ötesinde bir şeydi; özellikle benim için kötüydü.

On iki yaşındayken epilepsi nöbetlerim tamamen geçmişti. Hastalık, kendi kendine... sorunu çözmüştü. Bütün ortaokul boyunca krizlerim gittikçe azalmıştı. Böylece altı ay, sonra da bir yıl geçti. Krizler geçtikten sonraki o kadar yıl boyunca çöken rahatlama çok derindi. Sanki bütün yaşamım boyunca kırılmışım da şimdi tamir olmuşum gibi hissettim.

Hayatımda hiç epilepsi olmamış gibi davranmak için çok çalıştım ve unutmayı çok iyi becerdim.

Bu yüzden, yirmili yaşlarımın ortasında birdenbire tekrar başlayınca bu hastalıkla ilgili bazı duygular geliştirdim. Karanlık, umutsuz, kendimden nefret ettiren duygular. Ve bunlar gibi daha birçokları.

O ilk krizle birlikte bütün o duyguların hepsi geri geldi. Belki daha da büyüyerek. Belki daha da kötüleşerek. Sanki her şeyi uzun süre görmezden gelmek, tüm bu duyguların ve varsayımların iltihaplanmasına, mutasyona uğramasına ve büyümesine izin vermişti.

Ama üstesinden gelmiştim.

Kendimi çok karanlık bir yerden aydınlığa sürüklemenin bir yolunu bulmuştum. Yaşamımı çiçeklerle, güneş ışığıyla ve renklerle doldurmaya çalıştım. Bu benim için kuramsal değil, çok gerçekçiydi. Eğer Duncan o şeyleri okuldan silseydi, benim yaşamımdan da silmiş olacaktı.

Peki, ya o karanlık tekrar çökseydi?

Buna izin veremezdim.

Tehlikede olan yalnızca okul değildi. Bendim.

Ama şu anda bunu düşünecek değildik. Bu adamı tekrar hayata döndürmek için bir yol bulacaktık. Hem onun iyiliği için hem de benim. Ve diğer herkesin.

“Bu işe yarayacak,” dedi Alice.

“Bence Duncan’ın güzel ve eski moda bir eğlenceye ihtiyacı var,” dedi Babette.

Kaşlarımı çattım. “Eğlence mi?”

“Onu dansa götürmelisin. San Luis Pass’in yanındaki çizgi dansı barına ne dersin? Ya da Postane Caddesi’ndeki o gizli diskoya? Ya da Pleasure Pier³¹’a. Atlıkarıncaya, çarpışan arabalara binersiniz... Veya çok da düşünmene gerek yok. Okyanusta yüzmeye gidin. Deniz Duvarı Bulvarı’nda yürüyüşe çıkın.”

³¹Galveston Island Historic Pleasure Pier, Teksas’ta yer alan, içinde eğlence parkı oyuncakları, karnaval oyunları vb. bulunan bir iskeledir. (ç.n.)

Alice onaylayarak başını sallıyordu. “Onu neşeyle yüz yüze getirmeye başlamalıyız.”

“Birisini neşeyle yüz yüze getirebilir misin?” diye sordum.

“Anla işte...” dedi Alice, başka bir ifadeyle söylemeye çalışarak. “Üzerine neşe *yağdır*. Ona neşeyle saldır. Onu neşeyle bombala.”

“*Neşeyle bombalamak* mı?”

“Evet,” dedi Alice, alaycı bir biçimde.

“Ve onu terapiye götür,” dedi Babette. Sonra da bana listedeki terapi maddesini iki kez daire içine aldırıp etrafına da yıldızlar koydurttu.

Babette haksız değildi. Biz profesyonel değildik. Duncan’ın ağır bir travma sonrası stres bozukluğuyla uğraştığı çok açıktı ve hiçbirimiz bunu tedavi etmek için yeterli değildik. Yani terapi, bu planın temel taşı olacaktı.

“İyi şanslar,” dedi Alice. Duncan’ın taş gibi ifadesiz yüzünü gözümün önüne getirince, bana da terapi için çok istekli bir aday gibi gelmedi.

Ama Babette endişeli değildi. “Güven bana,” dedi. “Tanıdığım biri var.”

Babette’in bir projeyi üzerine aldığını görmek çok eğlenceliydi. Etrafındaki sis, birine yardım etme umuduyla buharlaşıp uçuyor gibiydi. Tabii ki Duncan’a yardım etmek, hepimize yardım etmek demektir. Ve de okula. Böylece, olanak dahilinde her şeyi -yani hemen hemen her şeyi- olması gereken haline getirmek demektir.

Sonunda fikir akışı yavaşlamaya başladığında, tüm bunları ona nasıl yapacağımız hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

“Babette,” dedim, aniden endişelenerek. “Onu bizimle işbirliği yapmaya tam olarak nasıl ikna edeceğiz?”

“Ah, o kolay,” dedi Babette, hafifçe göz kırparak.

“Duncan’la hiçbir şey kolay değildir,” dedim.

“Şimdi sizinle küçük bir sır paylaşmamın zamanı geldi,” dedi Babette.

“Tamam,” dedik Alice’le ben, eğilerek.

“Max öldükten sonra,” dedi Babette, “kurul görevi benim almamı teklif etti.”

Alice ve ben birbirimize baktık.

Babette konuşmasını sürdürdü. “Ama ben reddettim.”

“Biliyordum,” diye fısıldadım.

“Aslında,” dedi Babette, “teklif etmekle kalmadılar. ‘Yalvardılar’ demek daha doğru olacak.”

“Ama sen görevi alamayacak kadar kederliydin, değil mi?” diye sordu Alice.

Babette başıyla onayladı.

“Böylece onların Duncan’ı işe almalarına izin verdin,” dedim, başımı sallarken.

“Düřüst olmak gerekirse, o sırada kimi işe aldıklarını umursamayacak kadar uyuşmuştum.”

“Anlıyorum,” dedim.

Babette, okuma gözlüklerini burnuna indirdi. “Ama bu benim kim olduğumu değıştirmmez. Bu okulu Max’le ben inşa ettik. Ve burada benim iznim olmadan hiçbir şey olmaz.”

“Yani durum görüldüğü kadar umutsuz değil mi demek istiyorsun?”

Babette bana gülümsedi.

“Yani her şeyde son söz Kent Buckley’nin değil mi diyorsun?”

Babette daha çok gülümsedi.

Elimi masaya vurdum. “Max’ın bizi başımızda o herifle bırakmayacağını biliyordum,” dedim.

“Şimdi şunu bilmenizi istiyorum,” dedi Babette. “Her ikisini de yarın kovdurabilirdim.”

“Öyle mi?” dedi Alice.

“Ama bunu yapmayacağım.”

“Yapmayacak mısın?” diye sordum.

Babette başını hayır anlamında salladı.

“Neden?” diye sordu Alice.

Babette havaya baktı. “Çünkü Kent Buckley kızımınla evli. Bu da durumu kötüleştirebilir. Ayrıca sen Duncan’ı seviyorsun. Aslında onu ben de seviyorum. Bence potansiyeli var. Ama bizim yardımımıza ihtiyacı var.”

“O halde durumu dostça düzeltmenin bir yolu varsa sen onu tercih edersin, değil mi?” diye sordu Alice.

“Aynen,” dedi Babette.

Başımı salladım. Durumu anlamıştım.

“Ve samimi olarak söyleyeyim,” diye ekledi Babette, “bir projeye itirazım olmaz. Bu affedilemeyecek yılı telafi edecek bir şeye.”

“Gayet makul,” dedim.

“Şimdi şöyle yapacağız,” dedi Babette. “Ona her gün, ondan istediğim bir şeyi yapması gerektiğini söyleyeceksin -belki küçük bir şey, belki daha büyük bir şey- ve tüm taleplerimi kabul ederse onu hemen kovmayacağım.” Gülümsedi. “Ama yine de, onu daha sonra kovma hakkımı saklı tutuyorum.”

Alice, Babette’e hayranlıkla baktı. “Yani ona şantaj yapıyoruz.”

Babette omuz silkti. “İyi anlamda.”

“Ya Duncan hayır derse?” diye sordum.

Babette yine omzunu silkti. “O zaman gider.”

“Babette,” dedim, sersemlemiş bir hayranlıkla, “sen gerçek bir dahisin.”

On Yedi

Durum şuydu: Duncan’a verdikleri ilaçlar için “hafıza kaybına neden olur” dedikleri zaman şaka yapmıyorlardı.

Duncan *hiçbir şey* hatırlamıyordu.

Ameliyat sonrası talimatlara numaramı yazıp “Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara” yazmama ve “herhangi bir şey” yazısının altını iki kere çizmeme rağmen, birlikte geçirdiğimiz o geceden sonra ondan bir daha haber alamadım.

Dürüst olmak gerekirse, ondan haber almayı biraz da olsa bekliyordum.

Ameliyatı saymazsak çok hoş zaman geçirmiştik.

Kendimi onu düşünürken buldum. Nasıl olduğunu merak ediyordum. Onu aramak için telefonumu elime alıp sonra da vazgeçiyordum. Onun “hatırlamasam bile hatırlarım,” dediğini düşündüm.

Hatırlamıyorsa, hatırlayacağı şey ne olacaktı?

Hissettiklerim harika bir buluşma sonrasındaki duyguya benziyordu. Bir tür yükselen, heyecanlı bir beklenti hissi gibiydi. Sanki o an sona ermiş olsa bile, bağlantı hâlâ devam ediyordu.

Epilepsiyi kontrol etmeye çalışmamın bir parçası da duygularımı kontrol altında tutmaya çalışmaktı. Mesela, elimden geldiğince aşırılıklardan kaçınmaya çalışıyordum. Bu da flört havuzunda çok fazla zaman geçirmememin nedenlerinden biriydi. Flört etmek zordu. Flört gerginlikti. İnsanların aşk ve romantizmle ilgili hissettikleri bütün o mutluluğa rağmen, flört etmek stresliydi. Aynı zamanda denge bozma potansiyeli vardı.

Ben dengesizleşmek istemiyordum. Şimdiye kadar olduğumdan daha fazlasını istemiyordum.

Aslında bunun tam tersi için uğraşıyordum.

Ara tatilden sonraki ilk sabah okula giderken aşırı bir belirsizlik hissediyordum. Tüm bunlardan sonra tekrar Duncan'la karşılaşmak nasıl olacaktı? Bana arkadaşça mı davranacaktı? Yoksa çapkınca mı? Peki ya benim ona karşı hissettiğim gibi o da bana yakınlık duyuyorsa ne olacaktı? Bundan sonra neler olacaktı, kim bilir?

Hiçbir fikrim yoktu.

Fakat onu görmek için neredeyse açlık hissediyordum. Onunla son iki karşılaşmamızda o kadar eski Duncan'a benziyordu ki, yeni Duncan'ın nasıl olduğunu neredeyse unutmuştum.

Onu orada görene kadar.

Avluda o gri takım elbisesiyle esas duruşunu bozmadan, hiçbir şey olmamış gibi çocukların okula girmelerini kontrol ediyordu. Saçları arkaya doğru taranmıştı. Lacivert kravatı sımsıkı bağlanmıştı.

Kesinlikle yeni Duncan'dı bu. İşte oradaydı.

Çünkü yakın hissettiğiniz insanlara, örneğin öptüğünüz ya da *pantolonunu çıkardığınız* insanlara yaptığınız gibi, ona doğru hafif şapşal bir gülümsemeyle yürüdüğümde, tamamen yabancıymışım gibi beni görmezden geldi.

"Selam," dedim ona bayağı yaklaşılarak.

Yanılmış olabilirim ama o anda aramızdaki mesafeyi açtığını hissettim. "Merhaba."

Sadece birkaç gün önce, ellerim çıplak gövdesindeydi. Avuçlarımı kadife gibi saçlarının üzerinde dolaştırmıştım. Kollarının ağırlığı altında erimiştim. Yanına yatıp uyumuştum.

Öpüşmemizi saymıyordum bile.

Bugünse, bir de takım elbisesi metalden olsa yeriye.

Duncan gözlerini benden kaçırdı. “Geçen gün beni eve bıraktığın için teşekkür ederim.”

“Ah!” dedim. “Bir şey değil! Bir an hatırlamadın sandım.”

“Hatırlamıyorum,” dedi. Anlaşılan hikâyeyi süslemeden sadece gerçekleri hatırlıyordu. “Ama gelmeyi kabul ettiğini biliyorum. Sonra da evimde uyandım. Yani, beni bir şekilde oraya götürdüğünü anladım.”

“Ya,” dedim umutlarım sönmüş bir şekilde. “Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

Duncan başını iki yana salladı. “Beni eve götürmeni istediğimi hatırlıyorum. Senin de kabul ettiğini. Ama olayı hatırlamıyorum.”

Ah.

Bir gün ıssız bir ormanda bir ağaç devrilse ancak kimse duymasa, yine de ses çıkarmış olur muydu?³² *Ağrıkesicilerin etkisindeki bir adam sizi öperse ve ertesi gün bunu hatırlamazsa, bu gerçekten gerçekleşmiş olur muydu? Ya da aynı şekilde: Eğer bir adam sizden hoşlandığını itiraf ederse ama bir daha görüştüğünüzde sizi zerre kadar umursamazsa... hangisine inanacağınızı nereden bilecektiniz?*

Doğrusu, Duncan'ın yüzündeki ifadeye baktığımda bana karşı son derece ilgisiz olduğuna yemin edebilirdim.

Hatta azıcık mide bulantısıyla karışık bir ilgisizlik de denebilirdi.

Eğer hatırlamadıysa, neyi hatırlayacaktı?

Hiçbir şeyi. Olanların hiçbirini.

“Nasılsın?” diye sordum. “Şeyle ilgili bir sıkıntı var mı...” Elimle sol tarafıma dokundum.

“Hayır. Her şey yolunda. Sadece biraz morarma var.” Doktoruyla konuşmuş olabilirdi.

“Birkaç kez düştün,” dedim, bir kıvılcım bekleyerek. “Bir kez giysilerini çıkarmaya çalışırken.”

³²Filozof George Berkeley'in gözlem ve algı ile ilgili sorular soran felsefi bir düşünce deneyidir. (ç.n.)

Duncan kaşlarını çattı.

“O halde komplikasyon yok, değil mi? Tamamen iyi misin?”

“Evet.” Gözlerime bakmadan başını salladı.

“Acı filan var mı?”

“Biraz.”

“Kız kardeşine mesaj atmayı unutmadın, değil mi?”

Bunun üzerine yüzüme baktı. “Kız kardeşim mi?”

İki kelime çıkmıştı ağzından. Bu bir gelişmeydi. “Evet. Birkaç kez aradı. Ona daha sonra mesaj atacağını söylememi istedin.”

Duncan kaşlarını çattı. “Nasıl oldu bu?”

“Telefonun çalınca ben açtım.”

“Onunla konuştun mu?”

“Evet konuştum. Bir süre.”

“Ne dedi?”

Artık bu eğlenceli olmaya başlamıştı. Aslında Helen çok şey söylemişti. “Lisedeyken Jake’le birlikte yanlışlıkla matematik öğretmenine poponuzu gösterip sonra da okuldan uzaklaştırıldığınızı anlattı.”

Duncan bir saniye kadar gözlerini kapadı. Yalan söylemeyeceğim: Ondan bir tepki almak güzeldi. Herhangi bir tepki.

Ama yeterince güzel değildi.

Sıcak ve uyuşmuş bir Duncan suretinin yanında olmak güzeldi. Bunun ne kadar güzel olduğunu, o adam yok olana kadar gerçekten anlamamıştım. Robot gibi Duncan’ın yanında durmaksa insan modelini daha çok arzu etmeme neden oldu. Onu düşünmekten kendimi alamamış, hafta boyunca parlak kalan o sevgi ışığını hissetmiştim. Şu ana kadar.

Diğer Duncan’ı özlemiştim.

Bu özlem, bedenimde düş kırıklığından kaynaklanan bir gerginlik yaratmıştı.

Bu yüzden birazcık kafasını karıştırmaya karar verdim.

“Bu arada bütün o kucaklaşmalar için teşekkür ederim.”

Duncan hiç kımıldamadan durdu.

“Ayrıca,” diye devam ettim, “duygularını bu kadar açık ve samimi paylaştığın için de çok teşekkür ederim.”

Hangi duygularından söz ettiğimi düşünmesi için ona biraz zaman tanıdım.

“Ve bana sukulentlerini verdiğin için de teşekkürler.”

Bu Duncan’ın dikkatini çekmişti. Bana baktı. “Onları... Sen mi almıştın?”

“Korumak için. Bütün hafta onları sulamadığıma sevineceksin.”

Duncan sevinip sevinmediğinden emin değilmiş gibi başını salladı.

“Hem de,” diye ekledim, “yara izlerini gördüm.”

Duncan iyice hareketsizleşti.

“Ama onların neden olduğunu tam olarak anlatmadın.”

Başıyla onayladı. “Bu konuda hiç konuşmam.”

“Acaba konuşman daha iyi olmaz mı, ne dersin?”

“Hayır.” Sonra da bana döndü. “O konuda hakkında asla konuşmayacağım. Tamam mı?”

“Benimle değil,” dedim. “Ama belki profesyonel biriyle konuşabilirsin.”

Duncan sertçe başını salladı. “Hayır. Benim tarzım değil.”

Nazik ve bilgilendirici bir sesle konuşmaya çalıştım. “Anlıyorum. Ama sana bir şey söylemem gerekiyor. Babette senin terapi almanı istiyor.”

“Babette mi?”

“Evet,” dedim. “Ve o çok... nüfuzludur. Bunu çok abartmaz ama o temelde buranın tanrısı gibidir. Okulun sahibi odur. Ayrıca yönetim kurulu da onun.”

Duncan bekledi.

“Herkes yönetim kurulunun onu çiğneyip seni görevlendirdiğini sanıyor. Ama öyle olmadı. Buranın başına geçmesi için ona yalvardılar. Ama o reddetti.”

“Anlaşılabilir,” dedi Duncan, düşünürken.

“Bu doğru. Değil mi? Yanlış zamanlama.”

Duncan başıyla onayladı. “Çok.”

“Ama geçen akşam Babette benim bilmediğim bir şey açıkladı. O zaman ondan okulu idare etmesini istemişler ve şimdi hâlâ istiyorlarmış. Ve onun tek bir lafıyla sen gidermişsin.”

Duncan dönüp yüzüme baktı. “Ya Kent Buckley?”

“Kent Buckley yalnızca kendini buranın başı sanıyor. Yönetim kurulu Babette’e sadıktır. O ne derse onu yaparlar.”

“Yani, ne demeye çalışıyorsun?”

Tam burada ikna edici olmak için çok çaba göstermem gerekiyordu. “Söylemek istediğim, işin tehlikede. Ve seni kovması için Babette’i çok kışkırtıyorlar. Ama kovmayacak... Eğer bazı basit koşullara uyarsan.”

“Hangi koşullara?”

“Pekâlâ, birincisi şu: Babette senin terapi almanı istiyor.” Duncan’a, Babette’in tanıdığı adamın kartvizitini uzattım.

Duncan kartı aldı. Baktı. Okudu.

Vay canına. İnsanın yanı başında Babette olduktan sonra hayat kesinlikle kolaymış.

Başımı salladım. “İkincisi, okulda yaptığın değişikliklere ara vermeni istiyor, yani şimdilik. Bütün o yaptıklarını bir süre için geri planda bırak. Artık her şeyi griye boyamak yok.”

Duncan kısa bir süre beni inceledi, sonra da bir iç çekti. “Tamam,” dedi.

Geriye dönüp bakınca, belki de onu dediğimize getirmek biraz fazla kolay olmuştu. O zaman da *Hayatta her şey bu kadar kolay gitmeli* diye düşünmüştüm.

“Ve üçüncüsü,” dedim, “Babette her gün, onun istediği bir şeyi yapmaya söz vermeni istiyor.”

“Ne gibi?”

“Muhtemelen küçük bir şey. Mesela bir kâse dondurma yemek gibi.”

“Babette benim bir kâse dondurma mı yememi istiyor?”

“Ya da başka bir şey. Belki daha büyük bir şey.”

“Daha büyük mü? Ne gibi?”

Omzumu silktim. “Bilmem. Denizde yüzmek gibi belki. Balığa çıkmak. Mini-golf oynamak.”

Duncan kaşlarını çatı.

“Korkunç bir şey istemez. Gidip birini öldürmeni falan söylemez.”

Duncan bunu düşündü.

“İsrarcı olmak istemem ama burada fazla bir seçeneğin olduğunu pek sanmıyorum.”

“Çünkü eğer onun koşullarını kabul etmezsem beni kovacak, öyle mi?”

Anlayışla burnumu kırıttırdım. “Sayılır. Evet.”

Duncan gözlerini kapadı. Sonra da bana baktı. “Cidden mi?”

Sanırım beyin fırtınası seansında olmasaydınız, bu insan biraz gelişigüzel gelebilirdi. Omuzlarımı silktim. “Sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece bahar dönemi için.”

“Sonra ne olacak peki?”

“Güzel soru. Her durumda Babette’in seni kovma hakkı var. Ama belki yapmaz. Ancak şimdi onun söylediği gibi hareket etmezsen kesinlikle kovacak. Bu yüzden, pazarlığı kabul etmeye değer.”

“Buna ne derler? Zorbalık mı?” Duncan biraz düşündü. “Rüşvet mi? Şantaj mı?”

“Sanırım buna ‘yabancıların nezaketi’ diyorlar.”

“Hiç de öyle durmuyor.”

“Babette kendisinin iyiliksever bir idareci olduğunu sana söylememi istedi.”

“Harika,” dedi Duncan, kinayeli bir şekilde bakarak.

“O halde?” dedim. “Var mısınız?”

“Yani,” dedi Duncan, “başka bir seçeneğim olmadığına göre... Sanırım varım demem gerekiyor.”

On Sekiz

Böylece Duncan Operasyonu başladı.

Onu -ve muhtemelen kendimizi de- kurtarma fırsatı doğmuştu.

O kadar eğleneliydi ki.

Duncan'a dondurulmuş muhallebi yemesini mi söyledik? Dondurulmuş muhallebi yedi. Ona avluda amuda kalkmasını mı söyledik? Avluda amuda kalktı. Ona okul diyafonundan utandırıcı matematik fıkraları anlatmasını mı söyledik? (Bu Alice'in fikriydi). Duncan diyafondan matematik fıkraları anlattı.

Onu kötü bir şekilde köşeye sıkıştırdığımız doğruydu.

Ama o da fazla mücadele etmedi. Bildiğim kadarıyla da, bizi Kent Buckley'ye ya da başka birine ifşa etmeyi hiçbir zaman düşünmedi. Bir şekilde, sanırım o da bunu kabul etmekten memnundu.

Hatta belki de rahatlamıştı.

Babette ve ben ise Duncan'ın yolculuğunu nasıl planlayacağımız konusunda çok fazla strateji geliştirdik. Onu açılmaya, unutulmuş şeyleri denemeye, rahatlamaya, bazı duyguları hissetmeye ve milyonlarca başka şeye zorlamak istesek de panikletecek kadar fazla zorlamak istemedik.

Önce ufak şeylerle başladık; kolay şeylerle.

Her sabah, Duncan'ın ofisine uğrayıp onun o günlük "görevini" götürüyordum. O ilk haftanın görevleri şöyleydi: sıcak çikolata soslu sundae yemek (zevkli bir aktivite yapmayı hatırlatması için), yaylı bastonla zıplamak (eskiden kim olduğunu hatırlatması için), sıcak bir banyo yapmak (rahatlamasına yardımcı olmak için), seçtiği

bir Bill Murray filmini izlemek (gülmesini sağlamak için) ve cuma günü de öğle yemeğinde çocuklar için herhangi bir şeyle jonglör-lük yapmak (çünkü eskiden jonglör-lük yapmak en sevdiği şeydi). Duncan'ın oturduğu kiralık evde küvet yoktu. Bu yüzden Babette o akşam okul çıkışı onu evine çağırdı, sonra da Duncan oradayken akşam yemeğine kalması için ısrar etti (insanlarla iletişim için). Aynı şey, Duncan'ın seçtiği Bill Murray filmi *Köftehorlar* için de geçerliy-di. Görevi yerine getirdiğinden emin olmamız için, Babette ondan filmi kendi evinde izlemesini istedi. Hazır Duncan oradayken, ona akşam yemeğini Babette'lerde yedirip daha sonra da hep birlikte ka-nepede oturduk (arkadaşlık için).

Alice de geldi.

Babette ve ben bu projeyi çok ciddiye almıştık. Şaka falan yapmı-yorum, Duncan'ın yapması gereken bütün görevler için renk kodlu bir tablo hazırlamıştık. Gülmek sarı, rahatlatma pembe, eski kişiliği mavi renklerdeydi. Bahar tatilini saymazsak önümüzde kabaca dört ay vardı ve bu zamanı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorduk. Bu-nunla kalmayıp, travmanın üstesinden gelmek, TSSB ve yaşamda ilerleme yolları hakkında kişisel gelişim kitapları okuduk. Okurken bazı satırların altlarını çizdik, notlar aldık ve tartıştık.

Bunların hiçbirini kendimiz için yapıyor olabileceğimiz hiç aklı-mıza gelmedi.

Fakat elbette bunun bize de yararı oldu.

Hepimizin yola devam etmeye ihtiyacı vardı. Hepimiz travma-nın üstesinden gelmek zorundaydık. Hepimiz sıcak banyolara ve kahkahalara gereksinim duyuyorduk. Kabul ediyorum, jonglör-lük yapamazdım ama Duncan'ın nihayet cuma günü öğle yemeğinde tüm çocukların önünde yapmasını izlemek de daha iyi değilse bile aynı şekilde iyiydi.

Öğle nöbetinde, "Bugün jonglör-lük günü," dedim Duncan'a na-zikçe.

Hiç itiraz etmedi.

“Çocuklar!” diye bağırdı onların dikkatini çekmek için. “Kim hokkabazlık yapmamı ister?”

Çocuklar sevinçle bağıırıp alkışladılar.

Duncan, masaların arasından dolanırken çocukların yemek tep-silerindeki şeyleri toplayarak odada dolaştı. Bir beşinci sınıf öğrenci-sinden kırmızı bir elma aldı ve onu havaya atıp tutarken diğer tepsi-lerden toplayacak başka şeyler arayarak yürümeye devam etti.

“Neleri havaya atıp tutayım?” diye tekrar tekrar soruyordu. Ço-cuklar da onu seyrederken bağıırarak öneriler yapıyorlardı: *Tuzluk! Bir bardak süt! Kapkek!*

“Yuvarlak şeyler seçiyorum,” diye bağırdı Duncan. “Çünkü atıp tutması daha kolay. Çok uzun uzun uzun...” Duncan bir an durak-layıp etrafa baktıktan sonra devam etti: “uzun, uzun, uzun zamandır jonglörlük yapmamıştım.”

Çocuklar büyülenmiş bir şekilde Duncan’ı izliyorlardı.

Ben de.

“Bir makarna tanesi bile fırlatmadım!” diye bağırdı Duncan. “Tek bir jelibon bile!” Duncan hâlâ o elmayı havaya atıp tutarken elindekine hiç bakmıyordu bile. “Hatta,” dedi sonunda, sesini alçal-tarak, “bir göbek deliği pamuğu bile.”

Çocuklar hep bir ağızdan kahkaha attılar.

“En son jonglörlük yaptığımda,” dedi Duncan bütün salonda gözlerini gezdirip parmağını çocuklara doğrultarak, “bazılarınız doğmamıştı bile.”

Çocuklar sevinçle bağıırıştılar.

“O yüzden kolay şeylerle başlayacağım,” derken elmayı havaya kaldırdı. Sonra da ekledi: “Mesela bu donatla!”

“O donat değil!” diye bağırdı çocuklar.

Duncan, Clay’in yanında ayakta duruyordu. Eğilip onun tepsi-sinden bir portakal aldı ve havaya kaldırıp çocuklara gösterdi. “Bu karpuzu çok ağır zannedebilirsiniz,” dedi. Çocuklar kıkırdayarak

itiraz ettiler. “Ama size söylüyorum, yuvarlak olduğu sürece hallederim.”

“O karpuz değil!” diye bağırdı çocuklar.

“Şimdi, bir yuvarlak şeye daha ihtiyacım var,” dedi Duncan. Çocuklar onun ne seçeceğini görmek için sustular. “Ne olsun? Bir nar mı? Domates mi? Yoksa bir kaktüs mü?”

“Kaktüs yuvarlak değil!”

Duncan şimdi de öğretmen masalarına doğru yanaşmıştı. “Karpuzu tepeye atmak zor olacak ama deneyeceğim.”

sırada benim önümdeki masada soyulmamış bir kivi gördü. Gözlerime baktıktan sonra bana doğru gelmeye başladı.

Ardından gürültünün arasında sessizce sadece bana, “Soyulmamış bir kiviye öğle yemeği çantasına kim koyar?” dedi.

“Zamanım yoktu,” dedim, yanımda getirdiğim meyve bıçağını göstererek.

Bunun üzerine Duncan bana göz kırpıp bakışlarını salona çevirdi.

“Buldum!” diye bağırdı. Çocuklar onun ne seçeceğini görmek için sustular.

Duncan bana doğru yaklaştı, eğilip kiviye aldı ve havaya kaldırdı. “Bir avokado!” diye bağırdı.

Çocuklar çıldırmıştı.

Duncan tekrar salonun ucundaki sahneye doğru yürürken elma ve portakalla yakaladığı ritmi hiç bozmadı. Hiç durmadan sahnenin basamaklarından çıktı.

Çocuklar dikkat kesilmişti. Duncan jonglörlüğü unutmadığı için hepimiz şanslıydık.

Tekrar başladığında, sanki bu işe hiç ara vermemiş gibiydi. İlk başta, sadece basit bir atışla başladı. Ama sonra ritmi değiştirirken araya sürprizler eklemeye başladı. Gösteriden büyülenmiş ve akıcı

ritmin içinde kaybolmuş bir şekilde, masamdan kalkıp sahneye yakın bir yere geçtim. Portakalı havaya fırlatıp yakaladı. Kiviye ayağında sektirdi. Elmayı da dizlerinde sektirip arkaya fırlattı.

Muhteşem, üstün bir sihir anı yaratmıştı.

Sonra, her şey sona erdiğinde odanın kenarına geri döndü, yeniden askeri duruşuna geçti ve böyle bir şey hiç olmamış gibi poker yüzünü tekrar takındı.

Fakat böyle bir şey olmuştu.

Size bir şey söyleyeceğim. Öğle yemeğinin geri kalanında ona baktık, o aynı lacivert kravatı, aynı gri takım elbisesiyle yeniden sert ve sıkıcı görünüşüne bürünmüş olsa da bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum.

Çünkü birkaç dakika önce o kiviye ayağıyla yakaladığında pantolonunun paçası yukarı sıyrılmıştı ve orada gizlenmiş bir şey görmüştüm. Görmezden gelemeyeceğim bir şeydi bu.

Bugün giydiği çoraplar var ya? Puantiyeliydi.

Bir sonraki gece, etkinliğimiz şehir merkezindeki sinemaya gidip 1900 yılındaki Büyük Fırtına belgeselini izlemektir. Babette, “Çok trajik,” diye beni uyarmıştı ve daha sonraki konuşmada dayanıklılık temalarını vurgulamam için açık talimatlar vermişti.

Oraya yürürken jonglörükten söz etmekten kendimi alamadım.

“Bu konuda gerçekten... çok iyisin,” dedim.

“Eskiden sokak köşelerinde gösteri yapardım. Üniversitede okurken öyle para kazanıyordum,” dedi Duncan.

“Jonglörük yaparak mı?”

Duncan omzunu silkti. “Başka şeyler de yaptım.”

“Ne gibi?”

Duncan çok fazla şey, dercesine içini çekti. “Cambaz ayaklıkları üzerinde yürüeyebilirim. Sihirbazlık numaraları yapabilirim. Rubik Küp’ü beş dakikadan kısa sürede çözebilirim. Bir baloncuğun içine baloncuk üfleylebilirim. Alfabeyi geçirerek çıkarabilirim. Ha, bir de yo-yo şampiyonuyum.”

“Yo-yo şampiyonu mu?”

“Yani,” diye düzeltti Duncan, biraz utangaç bir tavırla, “eyalet şampiyonu.”

“Öyle bir şey mi var?”

Duncan şöyle bir bana baktı. “İnan bana. Seni büyüleyebilirdim.”

Ona sinirlenmiş gibi baktım. “Ben kolay kolay büyülenmem.”

“Böyle düşünüyorsun çünkü beni yo-yo oynarken hiç görmedin.”

Kısa bir süre daha yürüdük. “O kadar şey yapmayı nereden öğrendin?” diye sordum.

Duncan bir an düşündü. “Okula giderken her akşam eve dönünce ödev yaptığın günleri hatırlar mısın?”

“Evet...”

“Eh, ben hiç ödev yapmadım.”

Gülümsedim. Elbette yapmamıştı.

“Kendi kendime çakıyı yere saplama alıştırmaları yaptım. Mizah dergileri okudum. Kendi kendime Mors alfabesi öğrendim. Ve bıçak fırlatma. Kamçı şaklatma. İkinci Dünya Savaşı’nda uçan her bir bombardıman uçağının adını ezberledim. Sıfırdan bir telsiz yaptım. Temel olarak, okulda öğretilmeyen her şeyi öğrenmeye aşırı meraklıydım.”

“Ve şu anda da bir okul müdürüsün.”

“Beni zekâm için işe almadılar.”

Bütün amacımız onu yavaşça kolay şeylerle cezbederek kancaya takmak, oradan da üstüne ekleyerek geliştirmekti. Haftalar geçtikçe yavaşça vitesi yükselttik: Clay’in seçtiği en sevilen *Garfield*’ı okut-

mak, cuma günü Hawaii gömleği giymesini ve parmak arası terlik giymesini sağlamak, doğum gününde Bayan Kline'a avluda serenat yapmasını sağlamak, La King'in şeker dükkanında çeyrek kiloluk şekerleme yemesini sağlamak, sessiz sinema oynattırıp travma sonrası büyüme hakkında bir psikoloji kitabı okutmak.

Ha... Tabii ki terapiyi de unutmamak gerekirdi. Babette'in tanıdığı adam, Duncan'ın haftada iki gün seanslara devam ettiğini onayladı.

Bu aşırı kolay olmuştu.

Belki Duncan mücadele ettiğinin farkındaydı. Belki yardıma ihtiyacı olmuştu. Belki de bir bakıma, Babette ve benim ona patronluk taslamamıza minnettardı.

Bu mümkün müydü?

Tabii ki bütün bu gezilerde, bir refakatçi ve aynı zamanda bekçi olarak ben atanmıştım. Babette her zaman en büyük etkinlikleri cuma geceleri için planlıyordu. Sonra da hafta sonunda ona izin veriyordu. Bunlar elbette randevu değildi ama sadece ikimiz çıktığımız için kesinlikle randevuya benziyorlardı. Babette bizi sinemaya, akvaryuma, bowlinge ve akşam yemeğine gönderiyordu.

En hafif deyimiyse kafa karıştırıcıydı.

En azından benim için.

Onunla zaman geçirdikçe onunla olmayı daha fazla istiyordum. Ve o yanımda değilken onu daha çok düşünüyordum. Ve onu koridorlarda daha çok arıyordum.

Bu, acı verici *değildi*... diyebilirim.

Kesinlikle Duncan'a yardım ettiğimizi hissediyordum. Ve çocuklara. Ve okula.

Bana ne yaptığımızdan ise çok emin değildim.

On Dokuz

Bir cuma, Babette'in bize verdiği görev, Körfez'in üzerindeki bir iskelede inşa edilmiş olan lunaparka gitmekti. Orası okuldan sadece birkaç blok ötedeydi. Duncan, Chuck Norris'i ofisindeki köpek yatağında uyurken bırakıp günbatımı civarında benimle buluşmak için dışarı çıktı.

Biz iskeleye varana kadar güneş batmış, ışıklar -gezinti yollarındaki neon ışıkları ve iskelenin başından sonuna kadar sıralanmış zarif deniz kabuklarının içindeki dizi lambalar- parıldamaya başlamıştı. Biletlerimizi aldık ve keyifle yürümeye koyulduk.

Öğretilbilir bir fırsata karşı koyamayarak, "Biri çıkıp da griye boyasaydı, burası çok kasvetli olmaz mıydı?" dedim.

Babette'in binmemiz için belirlediği özel bir alet vardı, o da *Iron Shark* adında çelik bir lunapark treniydi.

Önemli bir not: hız trenleri epilepsi hastalığı olanlar için hiç güvenli değildir. Bazı kişiler için iyi, bazıları için de kötü olabilirlerdi. Ben hangi gruba girdiğimi tam olarak bilmiyordum.

Duncan belli ki hız trenlerinin hayranıydı. "On katlı, yüzüstü, dikey bir düşüşü olduğunu duydum," dedi Duncan bu iyi bir şeymiş gibi. Şimdiye kadar Babette'in emriyle çeşitli derecelerde isteksizlik göstererek birçok şey yapmıştı. Ama bu seferkini yapmak için gerçekten heyecanlı görünüyordu.

Ben ne kadar endişeliysem, o da o kadar heyecan duyuyordu.

Ben ne yapıyordum Tanrı aşkına?

Doğrusu, ben sadece Duncan'la takılmak istiyordum. Görevlerin bir tanesini bile kaçırmak istemiyordum. Bütün istediğim hız kaybetmeden her şeyi devam ettirmektir. Onunla zaman geçirme fırsatına direnemezdin.

Biriyle tam olarak uyduğunuzda ve o insanla ilgili bir şey sizi aydınlattığında hissettiğiniz duyguyu bilir misiniz? Çok nadirdir. Bu gerçekleştiğinde, küçük bir mucize gibi gelir ve tek istediğiniz o insanın daha fazlasıdır. Ben de Duncan'ın daha fazlasını istiyordum. *Bu Duncan'ın.*

Eğer bunu elde etmek için bir hız trenine binmem gerektiyse, sorun yoktu.

Yaptığımız şeyi aklımdan çıkarıp kendimi sadece orada bulmaya bırakmıştım.

Daha ne oluyor dememe kalmadan, ilk vagonun içinde yan yana oturmuştuk bile. Ve ben yaşam seçeneklerimi sorgulamaya başlamıştım. Koruyucu kemeri aşağıya doğru itip belime taktım.

"Bekle..." dedim, Duncan'a dönerek. "Omuz kayışı yok mu? Omuz kayışı nerede?" Başımın arkasına uzanıp hayali bir kayışı üzerine çeker gibi yaparak gösterdim.

"Omuz kayışı yok," dedi Duncan.

Panik duygusuyla sıkıştığımı hissettim. "Sadece... *bel* mi? *Bel kemeri mi?* O bir şey değil ki."

"Onun yararı olur," dedi Duncan. "Sorun yok."

Ama ben başımı iki yana salladım. "Yani vücudunun üst yarısı boşta, öyle mi?"

"Şey, evet. Bu da eğlencenin bir parçası."

"Aman Tanrım," dedim. "Öleceğiz." Bu sözleri söylerken, tam önüme baktım ve ileride raylardan oluşan dikey duvarı gerçekten ilk kez gördüm.

Midemde korkudan kara bir delik açılmıştı sanki. Olay gerçekleşiyordu.

“İyi misin?” diye sordu Duncan.

Rayları net bir şekilde gördüm: Yükleme alanından yaklaşık on metre ileride yavaş yavaş çıktıktan sonra dik açıyla dümdüz yukarı kıvrılıyorlardı. Ve gittikçe yukarı, daha da yukarı çıkıyorlardı.

“Galiba bu iyi bir fikir değildi,” dedim.

“Ah, evet,” dedi Duncan. “Korkunç bir fikir.” Bunu büyük bir keyifle söylemişti. Sanki bunun kötü bir fikir olması onu muhteşem yapmış gibi.

“Sanırım inmem gerekiyor,” dedim, bel kemerini çekiştirerek ama tabii ki kemer kımıldamadı. O sırada başka bir vagon başımızın üzerinden vınlayarak geçip sesimi bastırdı.

Platforma dönüp işaret edebileceğim biri olup olmadığına baktım.

Fakat tam o sırada hareket etmeye başladık.

“Artık geri dönüş yok,” dedi Duncan.

Haksız değildi. Harekete geçmiştik. Olay başlamıştı. Bu biniş ne kadar sürecekti? Üç dakika mı? Dört mü? Parmaklarımın buz gibi olduğunu ve zımpara kâğıdı gibi sert bir ürpertinin bütün vücuduma dağıldığını hissettim.

Kendimi nasıl burada bulmuştum? Kalp atışım iki ya da muhtemelen üç kat artmıştı. Sadece atıyormuş gibi değil de göğsümde *kasılıyormuş* gibiydi.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ama bu daha kötü oldu. Tam rayların üzerinde arka arka iyice gerildikten sonra tamamen yan dönüp de yerçekimi her bir boşta kalan parçamı koltuğa yapıştırdığında gözlerimi tekrar açtım. O kadar dikeydik ki arkaya yatmış gibiydik. O sırada korkuya meydan okumaya karar verdim. Kendi kendime, *tek yapman gereken şey bunun bitmesini beklemek. Sadece sıkı otur, bekle ve kalp krizinden ölme*, dedim.

Şunu söyleyebilirim ki, o on kat yüksekliği tırmanırken beklentiyi gerçekten uzatıyorlardı.

“İyi misin?” diye sordu Duncan.

Ama cevap veremedim.

Kendi kendime, en kötü kısmı beklentiydi, dedim.

Ama aslında değilmiş.

En kötü kısmı daha gelmemişti.

Çünkü tam on katlı iskelenin en tepesine ulaştığımızda, tam bizi yeryüzüne doğru geri fırlatacak U dönüşüne başlamak üzere zar zor doğrulmaya çalışırken... alet durdu.

Yani tamamen durdu.

Öylece kesildi.

Bir saniye sonra, “Sürüşün bir parçası mı bu?” diye sordum. Belki de beklentiyi güçlendirmeye çalışıyorlardı.

“Hayır,” dedi Duncan.

İstediğim cevap bu değildi.

“Neler oluyor?” dedim. Sesim başkasının sesi gibi çıkmıştı.

Fakat sonra, oturduğumuz yerlerin arasındaki hoparlörden bir ses yükseldi.

“Endişelenecek bir durum yok, arkadaşlar,” dedi ses nazik bir şekilde.

“Ne oluyor Tanrı aşkına!” diye hoparlöre bağırdım, beni duyacakmış gibi.

“Sistemin normal bir duraklamasını yaşamaktayız. Sistem bozulmadı ve telaşa gerek yok. Bilgisayar sensörlerimiz raylardaki yabancı nesnelerin varlığını tespit etmek için son derece iyi ayarlanmıştır. Sensörler bir engel tespit ederse, teknisyenlerimiz sorunu çözene kadar tüm sürüşleri derhal durdururlar.”

Duncan’ın gözlerine baktım. “Ne tür yabancı cisimler?”

Hoparlörden gelen ses hızlıca devam etti: “Yabancı nesneler arasında gazeteler, uçurtmalar, bira şişeleri ve pelikanlar bulunur ancak bunlarla sınırlı değildir.”

Duncan bana bakarak omuz silkti.

“Lütfen sıkıca oturun ve durum çözülene kadar manzaranın keyfini çıkarın.”

Hoparlör sustu ve kısa bir süre sadece rüzgârın sesi duyuldu.

Rüzgâr ve hiçlik. Çünkü etrafımızda hiçbir şey yoktu. En tepede, havalı bir şapka gibi hafif bir açıyla tünemiştik ve etrafımızda gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu.

O sırada gerçekten paniğe kapıldım.

“Duncan?” dedim.

“Efendim?”

“Korkudan ölüyorum.”

Duncan yüzüme bakabilmek için başını yana eğdi. “İyi görünüyorsun. Hatta harika.”

“İyi değilim. Ya da harika hiç değilim.”

Bunun üzerine zorla kıkırdadı. “Neden? Rayların üzerinde bir pelikan olduğu için mi?”

O sırada aşırı hızlı ve derin nefes almaya başladım.

“Hey,” dedi Duncan bana doğru eğilerek. “Neler oluyor?”

“Aşağı inmek istiyorum,” dedim ona ve bunları söyler söylemez daha kötü oldum.

“Hey. Bu modern bir hız treni. Öyle çuf çuf şapkalı yaşlı bir moruğun külüstür bir kolu çekmesine benzemez.”

“Hiç yardımcı olmuyor.”

“Ben buradayım,” dedi birden ciddileşerek. “Ben burada, senin yanındayım ve güvendeyiz. Her gün yüzlerce insanın *eğlenmek için* bindiği bir vagona güvenli bir şekilde bağlanmış bir durumdayız.

Eminim bu pelikan olayı her zaman oluyordur. Önemli bir şey değil. Onları kovmalarını bekleyeceğiz ve sonra bu iş hallolacak.”

“Sorun da bu zaten,” dedim kesik kesik nefes alarak. “Bu iş halsun istemiyorum. İnnek istiyorum.”

“İnemeyiz,” dedi Duncan. “Ama güzel haber şu ki, bu korkunç hız treni diğer korkutucu hız trenleri içinde ortalama gibi görünüyor.”

“Bu hiç rahatlatıcı değil.”

“Bak söylüyorum, hareket etmeye bir başlayalım, o kadar kötü olmayacak.”

“Ben korkunç hız trenlerine binmem, tamam mı?”

“Ne? Hiç mi binmezsin?”

“Neredeyse hiç.”

“O zaman neden buradasın?”

“Bir anda oluverdi, tamam mı? Eğleniyordum. Dikkat etmiyordum.”

Yanımda bir sessizlik oldu. Sonra da şöyle dedi: “Yalnızca benim yüzümden mi buradasın?”

Kısmen hayal kırıklığına uğramış bir sesle kısmen de yarı göz devirerek, “Evet,” dedim. Sonra da hızlıca açıkladım: “Babette bize bunu yapmamızı söyledi ve sen de bu konuda çok heyecanlı görünüyordun. Ben de o âna takıldım ve ciddi düşünemedim.”

“Bu, bana şimdiye kadar söylenmiş en nazik şey olabilir.”

“Pekâlâ. Ama galiba bir panik atak geçiriyorum.”

“Sana böyle düşündüren ne?”

Alaycı bir şekilde, “Hmm. Sence şu anda hissettiğim panikten olabilir mi?” dedim.

“Gayet makul.”

“Baksana,” dedim sonra. “Seni bir konuda uyarmam gerekiyor.”

“Tamam.”

Sıkı bir nefes aldıktan sonra, “Bir ara... bir nöbet geçirebilirim.”

“Nöbet mi?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Aslında herhangi bir zaman.” Sonra değiştirdim. “Muhtemelen şu anda değil. Ama mümkün. Kim bilir?”

“Biraz açıklayabilir misin lütfen?” dedi Duncan.

Bunu söylerken gökyüzüne baktım. Yıldızları seyrettim, onlar da beni. “Şey...” dedim havaya bakarak, “epilepsi hastasıyım.”

“Tamam.”

Bir an önce bitirebilmek için biraz hızlandım. “Daha çok ilkokulda oluyordu. O zaman durumum çok kötüydü. Birçok nöbet geçiriyordum. Mesela en az ayda bir kez. Bazen de okulda geliyordu. Eğer küçük çocukların epilepsiyi normal karşılayıp karşılamadıklarını merak ediyorsan söyleyeyim. Hayır, öyle karşılamıyorlar.”

“Alay edildin.”

“Alay edildim. Dışlandım. Uzak duruldum. Hepsi de oldu. En kötü tarafı da, büyük bir nöbet geldiğinde, önce tamamen katılaşırın. Vücudundaki her şey gerilebildiği kadar gerilir. Sonra da bir bez bebek gibi tamamen yumuşarsın. Artık başıma gelmese de, küçükken bütün bedensel işlevlerimin tüm kontrolünü kaybederdim.”

“Of.”

“Öyle. Okul ortamında hiç güzel değil. Sonuçta hiç arkadaşım yoktu. Bir tane bile.”

“Üzüldüm.”

“Ama biraz büyüyünce nöbetler geçti. İşe yarayan bir ilaç bulmuştuk ve sonra yavaş yavaş ilacı kestiğimizde iyi olmuştum. Ortaokulda daha seyrek, lise ve üniversitede ise hiç nöbet gelmedi. Tama-

men normalleşmiştim. İyileştiğimi sandım. Ama buraya taşındıktan hemen sonra tekrar başladı.”

“Neden başladı?”

“Kimse bilmiyor. Ara sıra geliyor. Artık daha da az, yılda bir iki kez gibi. İlaç bile almıyorum çünkü ilacın birçok yan etkisi var.” Ona bir bakış attım. “O yüzden araba kullanmıyorum.”

Duncan başını salladı.

“Yeterli uyku ve doğru beslenmeyle bunu kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Yani, doğru seçimler yaparak.”

“Bunlar kontrol etmeye yetiyor mu?”

“Hayır. Evet. Sayılır.”

Duncan başını salladı.

“Hiç karbonhidrat tüketmemek bazı insanlara yarıyor. Ben de öyle besleniyorum. Ve içki içmiyorum. Uykumu alıyorum, yeterli miktarda su içiyorum ve temelde yaşamımı hoş ve olaysız geçirmeye çalışıyorum. Çünkü nöbetleri en çok tetikleyen şeylerin biri de nedir?”

“Hız trenleri mi?” dedi Duncan.

“Stres,” dedim.

Duncan başını iki yana salladı. “O zaman bu şeyin üzerinde ne işin var Tanrı aşkına?”

“Hayatımın en doğru kararı değildi.”

Duncan, sanki her şeyi anlamaya başlamış gibi başını salladı. “Çünkü eğer *Iron Shark*’ın strese neden olan seviyesini 1 ile 10 arasında bir ölçekte değerlendirseydin...”

“Yirmi derdim.”

“Anladım.”

“Yani. Eğer nöbet gelirse korkma.”

“Çalışırım.”

“Dilimi filan yutmam, öyle bir şey yok. Nöbet bittikten sonra gevşediğim bir devre oluyor. Lütfen nefes aldığımdan emin ol. Her şey bittikten sonra gerçekten yorgun düşünüyorum. Rahatlamamanın ötesinde bir uyku hali ve bitkinlik oluyor. Eğer eve gitmeme yardım edersen harika olur.”

“Seni hastaneye götürmem gerekmez mi?”

“Hayır.”

“Ama bir *nöbet* geçirmiş oluyorsun.”

“Eğer *sen* nöbet geçirseydin hastaneye giderdik. Ama bu benim için normal. Eski tas eski hamam. Sıkıntı olmaz.”

Duncan bana kaşlarını çatı. “Tamam. Strese girmemen için yardım edeceğim. Dikkatini dağıtacağım.”

“Nasıl?”

“Benim bir dans icat ettiğimi biliyor muydun?”

Başımı arkaya eğip gökyüzüne baktım. Derin nefesler. Bunu yönetebilirdim. “Dans mı icat ettin?”

“Evet. Makas adında bir dans. Bak.” Duncan dirseklerini bir araya getirdikten sonra sanki kolları makasın bıçaklarıymış gibi ellerini yukarı aşağı salladı.

Bir süre onu seyrettikten sonra gözlerimi yine yıldızlara çevirdim. “Bunun bir dans olduğunu sanmıyorum.”

“Kesinlikle bir dans.”

“Diğer insanların bildiği bir dans mı?” diye sordum. “Yoksa bir tek sen mi biliyorsun?”

Duncan şöyle bir baktı. “Başkalarının da bildiği bir dans. YouTube’da bir sürü var.”

Ona baktıktan sonra tekrar yıldızlara döndüm, hâlâ nefes alıyordum. “Nasıl oldu da bir dans icat ettin?”

“Bir zamanlar parti motive edicisi olarak çalışmıştım. Bar mitsva³³ turnesi düzenliyordum.”

“Seni o işi yaparken hayal edemiyorum,” dedim. “Belki bir eğitim çavuşu ya da bir müze muhafızı olarak düşünebilirim. Veya Kensington Sarayı’ndaki o çılgın şapkalı adamlardan biri olabilirsin.”

“Londra Kulesi Muhafızı,” diye tamamladı Duncan.

“Metanetli ya da ciddi bir şey olabilir. Ama seni bir dans öğretmeni olarak hayatta düşünemem.”

“O halde, o da senin kaybın,” dedi Duncan. “Çünkü ben efsanevi bir dansçıyım.”

Bunun üzerine bir kahkaha attım.

“Seni bir gün dansa götüreyim, görürsün.”

“Yok,” dedim. “Ben topluluk önünde dans etmeyi sevmem.”

“Dans etmez misin?”

“Topluluk içinde etmem,” diye açıkladım. “Dans ederim ama sadece evimde tek başıma olduğumda.”

“Kulağa gerçekten üzücü geliyor.”

Omuzlarımı silktim. “Sadece ölümcül bir aşağılanma korkum var.”

“Dans etmenin hilesi onun gönüllü bir aşağılanma oluşudur. Üstüne gitmen gerekir.”

“Hayır, teşekkürler,” dedim.

Ama şimdi gülümsüyordum. Duncan’ın bir dans hocası olması gülünmeyecek gibi değildi.

“Bana inanmıyorsun,” dedi Duncan başını iki yana sallayarak.

“Bir zamanlar o işi yaptığına inanıyorum. Ama senin bu işte iyi olduğuna inanmıyorum.”

³³ Yahudilikte belli bir yaşa erişen genç erkekler için düzenlenen bir tören. (ç.n.)

“Bir *efsaneydim*. Şikago bölgesinin bar mitsva camiasında bir tanrıyım. Dans tanrısı. Bak söylüyorum. Yaklaşık on yıl oldu ve çocuklar hâlâ o dansı yapıyor. Her yerde. Kaliforniya’da, Florida’da ve New York’ta mantar gibi bitiyor. Çocuklar o dansı kulüplerde bile yapıyorlar.”

“Neden ‘Makas’ adında bir dans yaratasın ki?”

“Ben yüzlerce dans uydurdum. Sadece olayı devam ettirmek için. Cidden, aklıma ne gelirse onun dansını uydurdum. Palmiye Ağacı. Mikser. Tahterevallı. Çabuk Buraya Gel. Bana Bakma. Ayıcık Jelibon. Parmağını Taşa Vur. Kalça Uzmanı.”

Artık gülümsüyordum. “Bunlar gerçek olamaz.”

“Emin ol ki doğru.”

“Neden sadece sıradan dansları yapmadın?”

“O dansları hiç bilmiyordum. O işe yanlışlıkla başladım.”

“Şimdi de sonsuza kadar Makas dansının mucidi olarak bilineceksin.”

Aniden hoparlörden bir ses yükseldi: “Harika haber, arkadaşlar. Raylar temiz ve sistemi yeniden açar açmaz yolculuğunuz tekrar başlayacaktır. Lütfen birkaç dakika daha sabredin.”

“Ah, lanet olsun,” dedim, yeniden yükselen panikle. “Yolculuğun yeniden başlamasını istemiyorum.”

Aynı anda hem üşüyor hem terliyordum. Kulaklarımda hızlı bir ses yükseldi ve bir an için bindiğimiz vagonun titrediğini düşündüm. Ama sonra kesik kesik ve çok hızlı nefes aldığımdan titreyenin sadece kendim olduğunu fark ettim.

Duncan beni gözlüyordu. “Gerçekten yemyeşil görünüyorsun.”

“Bayılmak üzere olabilirim.”

Ellerimi tutup ellerinin arasına aldı. Elleri büyük, sıcak, güçlü ve kuruydu. Benimkiler gibi soğuk, nemli ve acınası değildi. “Hey,” dedi, “bana bak.”

Dönüp ona baktım. Gözleri daha önce hiç kimseden görmediğim duygu dolu bakışlarla benimkilere kilitlenmişti.

“Nefes almana yardım edeceğim.”

“Nasıl nefes alacağımı biliyorum,” dedim soluk soluğa.

“Şu anda değil.”

Ardından, Duncan bakışlarımı ondan ayırmamı önlemek için bir elini yüzüme koydu. “Birlikte nefes alacağız ve daha iyi hissetmeye başlayacaksınız.”

Gözlerinin içine bakmamı ve beşe kadar saydığında nefes alıp dörde kadar tekrar saydığında vermemi sağladı. Sonra bir daha, bir daha tekrarladık. Duncan sessiz bir şekilde sayarken, ikimiz aynı anda nefes alıp veriyorduk. Duncan’ın dudak hareketlerini izliyordum. Havayı hışırdatan nefesini duyuyordum. Ellerimi avuçlarının içine bırakmıştım.

Göz temasında bu kadar yoğun olan şey neydi? Yoksa sadece onun yüzü müydü? Belki burnunun şekliyle ilgili bir şey, belki çenesinin çizgisi ya da alt dudağının dolgunluğuuydu. Bilmiyordum. Asla çözemeyebilirdim.

“Gözlerini benden ayırma,” dedi Duncan.

Bana göre hava hoştu.

Ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanıyordum. Onun tüm dikkatinin üzerimde olmasından hoşlanıyordum. Başını çevirip yüz yüze, insanların bir nedenleri olmadıkça asla ama asla yapmadıkları şekilde bana odaklandığında, boynunun kıvrımından dışa doğru gerilip aşağı doğru kıvrılan o uzun dikey tendonundan hoşlanıyordum.

Benim bir nedenim olmasından birazcık mutluydum.

Her şeyin olumlu bir tarafı vardı.

Tam o sırada *Iron Shark* yukarı doğru bir hamle yaptı ve hareket etmeye başladık.

Sonra yukarıya doğru bir meyilden sonra önce ileriye doğru, daha sonra da midemiz bulanarak, kalbimiz sıkışarak, ölümle burun

buruna gelerek en tepeye fırladık... Ve sonra imkânsız, çaresiz ağır çekimde yüz üstü dimdik yere düştük.

Yirmi

Tahta yolda, yere oturup kafamı dizlerimin arasına koymak zorunda kaldım.

Duncan, belli ki ne yapacağını bilmez bir halde, bir boks koçu gibi sırtımı ovuşturuyordu. Ama sanırım bu onun düşündüğü kadar yatıştırıcı olmamıştı. Durmadan, “Sana bir şey alayım mı?” ve “İyi-sin, değil mi? Huni kek ister misin?” diye soruyordu.

Nihayet oturabildiğimde, Duncan’ın ilk teklifi çikolata oldu ama onu yiyemeyecek kadar midem bulanıyordu. Ardından getirdiği öneri, bir *country* grubunun çaldığı müzikli bir mekânda “dansla stres atmak” olduysa da yine *hayır* dedim. En son fikri de çivi çiviye söker yaklaşımıyla, *Iron Shark*’a tekrar binmekti.

Bu da bana, Duncan’ı bankta bırakıp çıkışa doğru hızla yürümekten başka bir seçenek bırakmamıştı.

Onu bilerek arkada bırakmamıştım. Oradan bir an önce çıkmak zorundaydım, o kadar.

Duncan arkamdan geldi. “Hey!” dedi. “Hey... bekle!”

“Sanırım biraz yürümem gerekiyor,” diye arkama doğru seslendim yavaşlamadan.

Duncan da çabucak bana yetişti ve birlikte dışarı çıktık. İlk başta çok keyifli ve tarafsız olarak eğlenceli görünen müzik, ışıklar, insanlar ve dairesel dönüşler yapan lunapark arabalarının telaşı, aniden delirtici gelmişti.

Çıkışta, hiç sözbirliği etmemize bile gerek kalmadan, bütün bu kargaşayı geride bırakarak deniz duvarı boyunca yürümeye başladık.

1900'deki Büyük Fırtına'dan sonra şehri deniz kabarmalarından korumak için inşa edilmiş olan deniz duvarı yaklaşık beş metre yüksekliğindedir. Yanında uzanan bir bulvar vardır ama korkuluk olmadığı için bu bana her zaman cesur bir seçim olarak gelmiştir. Bu yüzden biz yürürken sağ tarafımızda, kulak tırmalayıcı müzik sesiyle yanımızdan hızla geçen üstü açık Jeep'ler, Harley motosikletler ve ara ara da sevimli kırmızı arabalar varken sol tarafımızda ise sahile dimdik inen beş metrelik bir yamaç vardı.

Duncan'ın benim kenardan düşeceğimden korkmuş gibi yerini değiştirip kaldırımın kenarıyla benim arama girdiğini fark ettim.

Centilmence bir davranıştı.

Ben de karşılık verir gibi yürürken onun kolunu tuttum. Sonra da oradaki ağırlığının dengesi o kadar rahatlatıcı ve sakinleştirici geldi ki kolunu bırakmadım.

"Teşekkür ederim," dedim ona tutunurken.

Duncan başını sallayarak onayladı. "Benim kolum, senin kolun."

"Bu işe yarar mı bilmiyorum," dedim, "mecazi anlamda olsa bile." Ama kendimi bırakmadan önce birkaç dakika daha ona tutunmaya devam ettim.

İskeleden çıktıktan sonra ortalık çok daha sessizleşti ve biraz mesafe kat edene kadar, sağda sadece uçurtma dükkânları, pizzacılar ve dövme salonları, sol tarafta da sessiz, istikrarlı, sonsuz okyanus görüldüğünde iyileşmeye başlamıştım.

Ay da çıkmıştı.

Duncan sürekli dikkatle beni izliyordu.

"Bana söylediğine pişman mısın?"

"Elbette. Utanç verici bir şey."

Duncan başını salladı. "Ya ben de sana kendimle ilgili utanç verici bir şey söylersem? O zaman ödeşiriz."

"İşe yarar."

Biraz duraksadıktan sonra, “Çok fazla seçenek var,” dedi Duncan.

“Ben çok seçici değilimdir,” dedim.

“Tamam, buldum,” dedi Duncan. “Bir tanesi şu: Kendi cenazemi planlıyorum.”

“Ne dedin?”

“Evet. Bilgisayarımda bir belgeye notlar alıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Bu biraz rahatsız edici aslında.”

Onu yanlış anladığımı düşünerek bana baktı. “İntihara meyilli filan değilim, anlatabiliyorum muyum? Ölmek *istemiyorum*. Sadece ölebileceğimin farkındayım. Her an. Ve eğer ölürsem... muhteşem bir cenaze töreni istiyorum.”

Tabii ki, daha önce ölümün eşiğinden döndüğünü bildiğim için bütün söyledikleri mantıklıydı. Neden bunu düşünmeye başladığını anlayabiliyordum. Neden *sürekli* bunu düşündüğüyse başka bir soruydu.

“Muhteşem bir cenaze töreni tam olarak ne demek?” diye sordum. “New Orleans caz bandolarının yürüyüşü gibi şeyler mi olacak? Yoksa hava dalışçıları mı? Havai fişekler mi?”

Duncan bana yandan gülümsedi. “Bunların hepsi de harika fikirler.”

“O zaman ne?”

“Yalnızca normal bir cenaze töreni... ama havalı. Mesela ben org müziği sevmem. O yüzden bir çalınacaklar listesi yaptım. Bilirsin işte, en sevdiklerimden.”

“Mesela?”

“İşte hani, belki biraz Talking Heads. Azıcık Curtis Mayfield. Biraz Johnny Cash. James Brown’dan minik bir parça. Ve tabii ki Queen.”

“Elbette,” dedim. “Queen’i saymaya gerek yok. Bir cenaze töreninde.”

Duncan şöyle bir bana baktı.

“Galiba, *Another One Bites the Dust* aşırı mükemmel kaçır.”

Duncan parmağını bana doğru uzattı. “Yine de ritim gitarı harika.”

“Cenaze töreninde bir ağızdan mı şarkı söylenecek?” diye sordum. “Dur bir dakika, karaoke mi olacak yoksa?”

“Hayır ama fena fikir değil. Kenara bazı şiirler de ayırdım. Bir tane şeftali toplamak, yani yaşam döngüsü ile ilgili olan, başka bir tane *Charlotte’un Sevgi Ağı*’ndaki örümcek hakkında olan bir şiir var.”

“Buna bayağı kafa yormuşsun.”

“Hiç kimse boktan bir cenaze töreni istemez.”

Max’in cenaze törenini düşündüm. “Sonuçta hepsi de bir bakıma boktan olmuyor mu yani?”

Duncan hayır anlamında başını salladı. “Çıtayı çok düşük tuttuk. Daha iyisini yapabiliriz.”

Teslim olup ellerimi kaldırdım. “Haklısın.”

Duncan başını salladı. “Ve sonra da ... birkaç sözcük yazdım.”

“Kendi ölüm ilanını mı yazdın yani?”

“Anma konuşması.”

“Ne yazıyor?”

“Benim ne kadar yakışıklı ve güçlü olduğum...”

“Doğal olarak,” dedim.

“Nobel Ödülüm ve Pulitzer Ödülümden de söz ediyor.”

“Gayet makul.”

“Ve en sonunda da bir dans partisi var.”

“Kilisede mi?”

Dikkat etmediğimi ima edencesine bana kaşlarını çattı. “Bunların hiçbirisi kilisede olmuyor ki. Bu bir *sahil* töreni.”

“Ha,” dedim kalbimde küçük bir sızı hissederek. Çünkü bu teorik senaryo birdenbire bende çok gerçek duygular uyandırmıştı. Sesimi alçaltarak, “Max’ın cenaze töreni de sahildeydi,” dedim.

“Öyle mi?”

“Hınca hınç doluydu. Bir sahili bu kadar doldurabileceğini düşünmezsin ama o doldurdu.”

Duncan benim bakış açımdaki değişimi fark etmişti. “Ben daha gelmemiştim. O yüzden.”

Uzun bir iç çektim. “Max’i tanısaydın çok severdin.” Ona baktıktan sonra, “O da seni severdi,” diye ekledim.

Aniden bu konuşmanın ne kadar üzücü olduğunu düşünmeden edemedim. Sadece Max’i ve ona veda ettiğimiz o inanılmaz günü hatırlamakla kalmayıp Duncan’ın kendi cenaze törenini planlamasından da söz etmiştik. Her ne kadar Duncan bunu komik bulsa da, hayatın onu nasıl bir beklentiye ittiği hakkında çok şey söylüyordu.

Kısa bir süre sessiz kaldık. Körfezden gelen rüzgâr -üzerimizden geçen o esinti- beni rahatlatıyordu. Minik bir masaj gibi hissettiriyordu. Stres akıp gidiyor fakat yerini üzüntü gibi bir şeye bırakıyordu. Ama bu yalnızca üzüntü değildi. Yoldaşlık duygusu da vardı. Duncan’ın kolunu bıraktım ve kendimi sadece biriyle yan yana yürümenin rahatlatıcı ritmine bıraktım.

Iron Shark’ı sağ salim atlatmıştık. Ve daha birçok şeyi de.

Bu gerçekten yeterli olmalıydı.

Fakat tabii ki Duncan’dan daha fazlasını istiyordum. Yürürken ellerimizin kazara birbirlerine nasıl sürtündüğünü fark etmeden edemedim. Her seferinde küçük bir sarsıntı hissediyordum. Biraz daha yaklaşıp ellerimizin kavuşmasına izin vermek ne kadar kolay olurdu.

Ama ya Duncan hayır deseydi? Ya da daha kötüsü; ya evet deseydi?

Olmayacak bir durumdaydım. İçinden nasıl çıkacağımı bilmediğim bir durumdu bu. Çoğunlukla, orada olmayı fena halde istediğim içindi.

Bir süre sonra Duncan, “Bana epilepsini anlattığın için teşekkür ederim,” dedi.

Parmağımı ona doğru uzattım. “Bu arada bu gizli bilgiydi. Benim aleyhime kullanma.”

“Kullanmam,” dedi Duncan. “Kullanmazdım.”

Duncan ciddi görünüyordu. “Sana inanıyorum,” dedim.

“Çok zor şeyler yaşamışsın,” dedi.

“Elbette. Yaşamayan var mı ki?”

“Yalnız sen hiç sorunu olmayan biri gibi görünüyorsun.”

“Dünyada hiç sorunu olmayan insan var mıdır?”

“Demek istediğim, hayat sana iyi davranmış gibi görünüyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Bilmiyorum. Bütün o çılgın puantiyeli, çizgili ve ponponlu şeyleri giyiyorsun. Geçen gün de *gökkuşağı* şeklinde pantolon askısı takmıştın.” Duncan ayaklarıma doğru baktı. “Şimdi de gerçek palyaço çorapları giymişsin. O kadar... garip bir şekilde *mutlusun* ki.”

“Daha iyisini bilmediğim için mi mutlu olduğumu sanıyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Bak dostum, içimden öyle geldiği için mutlu değilim ben. Her gün, ısırarak, kazıyarak ve tırmalayarak mutluluğa giden yolu buluyorum.”

Duncan, sözlerimi mantıklı bulmuşçasına gözlerini kısarak bana baktı.

“Bu bir tercih,” diye konuşmaya devam ederken Duncan’ın anlamasını sağlamam gerektiğini hissettim. “Önemi olan güzel şeylere değer verme tercihi. Seni aşağı çekebilecek her şeyin üstüne çıkma tercihi. İstirabın gözlerinin ta içine bakıp... sonra da ona hareket çekme tercihi.”

“Yani, bu düşmanca bir neşe.”

Duncan benimle alay ediyordu. “Bazen,” dedim, karşı gelircesine.

“Ama bu gerçek bir şey mi?”

“Bu, insanın içinden gelerek yaptığı bir şey. Bir tür *bilinçli* neşe.”

Duncan ikna olmamış gibi gözlerini kıstı. “Palyaço çorapları ve bale eteğiyle.”

“Bak sana ne söyleyeceğim. Karanlık hakkında her şeyi bilirim. Bu yüzden her lanet gün ışığı aramak için bu kadar yanıp tutuşuyorum.”

Yirmi Bir

O gece her şeyi değiştirdi.

Ölüme yakın bir deneyim, Deniz Duvarı Bulvarında bir yürüyüş ve ofisler arası bağı teşvik etmek için adrenalinden ilham alan aşırı paylaşım gibisi yoktur.

Pazartesi günü işe gittiğimde Duncan arkadaşça davrandı.

Arkadaşça.

Kibar insanların birbirini selamladığı gibi beni nazikçe selamladı ve avluya doğru benimle birlikte yürüdü. İşte o anda ortalık karıştı.

Avlu...

Çocuklarla doluydu...

Köpük baloncuklar üflüyorlardı.

Donup kaldım. Duncan'a kaşlarımı çattım. "Neler oluyor burada?"

Duncan sadece gülümsedi.

Onun hologram olup olmadığını anlamak için uzanıp parmağımla omuzunu dürttüm.

Onaylanmıştı: etten kemikten bir vücuttu.

Sabah kalktığımda aşırı paylaşımından kaynaklanan korkunç bir sersemlik hissettim. Duncan'la yaptığımız konuşmanın uzunluktan ve itiraf ettiğim şeylerden dolayı dehşet içindeydim. Ora-

da burada dolaşıp epilepsi hastalığımla ilgili *gevezelik* etmezdim. Bu konu insanlarla paylaştığım bir şey değildi. Özellikle de... anlaşılması güç insanlarla.

Onunla tekrar karşılaşmamızın nasıl olacağını merak ediyordum.

Duncan, olayları kategorileştirme konusunda gerçekten çok etkileyiciydi. Okul dışında Babette tarafından emredilen etkinlikleri yaparken ne kadar eğlenirsek eğlenelim, okulda tamamen ruhsuz ve kişisellikten uzak bir profesyonel oluyordu. Bazen de özellikle eğlenceli zaman geçirdiğimiz günlerin ardından, ertesi gün tarafsız olmamızı sağlamak istercesine aşırı soğuk davranıyordu.

Olabilirdi. Başka bir şeyleri griye boyamadıktan sonra şikâyet etmeyecektim.

O sabah giyinirken, moralimi bozamayacağını görsel olarak doğrular gibi ekstra neşeli şeyler seçtim: pembe-kırmızı bir kazak seti ve mavi kot etek ve üzerinde küçük ponponlar olan kırmızı diz boyu soket çoraplar.

Bütün sabahı omuzlarımı geride tutarak ve Duncan'ın yüzünde karşılaşacağım buz gibi, sert ve ciddi ifadeye kendimi hazırlamak için duygusal önlemlerimi alarak geçirdim.

Beni düş kırıklığına uğratamayacaktı. Düş kırıklığına uğratılabilen bir insan olmayacaktım.

Ama işte Duncan orada durmuş, gülümsüyordu. Ve benim de ona gülümsememi bekliyordu.

Baloncuklarla dolu bir avluda ayakta duruyordu.

Her bir çocuğun elinde renkli bir şişe vardı. Kırmızı, mavi, turuncu şişeler. Ve de küçük bir çubuk. Bazıları baloncukları üflüyor, bazıları da etrafta koşarak rüzgârdan yararlanmaya çalışıyordu. Öğretmenler de oradaydı.

Tabii ki Chuck Norris de deli gibi koşarak baloncukları yakalamaya çalışıyordu.

“Burada neler oluyor?” diye sordum.

Duncan gülmemeye çalışarak omuzlarını silkti. “Baloncuk üflüyoruz,” dedi. Sanki *Baloncuklarla ilgili neyi anlayamadın?* der gibiydi.

“Hâlâ uykuda mıyım?” dedim Duncan’a.

Duncan gülümsedi. “Eğer sen uykudaysan, ben de öyleyim.”

“Neden böyle bir şey oluyor?”

“Öğretmenler etkinlik saatinde bir baloncuk partisi yapmamızı istediler,” dedi Duncan.

“Sen de evet dedin.”

“Ben de evet dedim.”

“Hiçbir zaman evet demeysin ki.”

“Bu kez dedim.”

“Ama... Neden?”

Duncan bakışlarını çocuklara yöneltti. Sonra da hafifçe omuz silkti. “Bilmiyorum. Beni ikna ettin.”

“Ne, geçen gün mü?” diye sordum. “Tam olarak nasıl ikna etmişim? Bütün yaptığımız neredeyse ölmektir!”

Duncan omuzlarını silkti. “Sanırım bana bir şey hatırlattın. Önemli bir şey. Ve o yetti.”

“Ne hatırlattım ki?”

Duncan bir baloncuk çubuğunu dudaklarına götürüp bana doğru bir dizi baloncuk üfledi. Sonra da çubuk boş kalınca onu indirip gözlerime baktı ve şöyle dedi: “Bana mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattın.”

Ve bu, tam olarak bu, kritik bir eşikti.

Bahar döneminin devamı bir hoşluk bulutu üzerinde süzülerek geçip gitti.

Babette ve ben galiba bunu becerdiğimizi hissettik. Galiba Duncan'ı düzeltmiştik. Ya da daha belirgin bir ifadeyle, belki hem biz hem de altı hafta boyunca, haftada iki kez aldığı terapi onu düzeltmişti. Bu iş bu kadar kolay olabilir miydi? Bu kadar eğlenceli? Duncan çok daha iyi görünüyordu.

Tam olarak eski Duncan'a dönüş yapmamıştı. İlâî takım elbise giyiyor, saçlarını düzgün tarıyor, çoğu zaman ciddi oluyordu.

Fakat artık bir sıcaklığı vardı. Oyunlara kendini bıraktı. Çılgın çoraplara hayır demedi. Chuck Norris'in asla bir güvenlik köpeği olmaması gerektiğini kabul etti ve çocukların onu sevmesine izin vermeye başladı.

Kendini gevşetti. Birazcık.

Bundan sonra Duncan'a direnme umudum kalmadı ve onun kalbimi tamamen esir almasına izin verdim. Hem rahat hem de rahatsız edici bir özlem hayatını kabullendim. Ona ilaçların etkisi altındayken söylediklerinin doğru olup olmadığını sormaya hiçbir zaman cesaret edemedim. O da bu konuyu bir daha hiç açmadı. Babette'in verdiği günlük görevleri yapmaya devam ederken bir arkadaşına ihtiyaç duyduğunda ona eşlik ettim. O da benim yanında olmamdan hoşlandığını belli etti. Fakat bir daha asla beni öpmeye ya da ilişkiyi başka bir düzeye taşımaya kalkmadı.

Bunu bir sorun etmemeye ve olumlu taraflara odaklanmaya çalıştım.

Babette gittikçe düzelmişti. Çoğu başarısız olsa da yemek yapmayı öğrenmeye çalışıyordu. Alice de nişanlısı yaz ortasına kadar görevde olacağı için çoğu gece bize katılıyordu. Hep birlikte Babette'in mutfak masasında kutu oyunları oynuyor, iş arkadaşlarımızı çeğiştiriyor ve Duncan'ın ilerlemesini analiz ediyorduk.

Kısa bir durgun döneme girmemin iyi olduğuna karar verdim. Bu, bana öz bakım alıştırmaları yapmak için biraz zaman tanıdı. Uzun süredir beni tehdit etmekte olan o nöbet hiç gelmedi ve ben de öyle kalmasını istedim. Meditasyon yaptım, suyun kenarında yürüyüşe çıktım ve bol bol uyudum. Her şeyin yoluna girebileceğini hissetmeye başladım.

Ta ki bir gün Tina Buckley kütüphaneye gelene kadar. Benim kütüphaneme.

“Seninle konuşmam gerekiyor,” dedi. “Clay hakkında.”

Durup bekledim.

“Okumasıyla ilgili sorun yaşıyor.”

Bu dikkatimi çekmişti. Kocaman baykuş gibi gözlükleriyle tatlı Clay, benim en hevesli, kitaba doymayan okuyucularımdan biriydi. Onun okumada sorun yaşadığını hayal bile edemezdim. Aslında Clay’le yaşanacak zorluk onu meşgul edecek kadar kitap bulmaktı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Başucundaki komodinin üzerinde bir haftadır bir kitap duruyor ve hemen hemen hiç okumadı.”

Bu kesinlikle Clay’in yapacağı bir hareket değildi. “Hangi kitap?” diye sordum.

Tina doğrudan bana bakarak, “*Ses ve Öfke*”, dedi.

Öksürdüm. “Pardon, ne?”

Tina başıyla onayladı. “Evet. *Fareler ve İnsanlar*’ı gayet güzel okudu ama bunda bocalıyor.”

“Clay *Fareler ve İnsanlar*’ı mı okudu?” diye sordum.

Dikkatinizi çekerim: Bir üçüncü sınıf öğrencisinden söz ediyorduk.

“Evet,” dedi Tina. “Okuma sorularını da başarıyla yapmıştı. Ama şimdi kötü gidiyor gibi.”

Bir an durup düşünmek zorunda kaldım.

“Üçüncü sınıftaki çocuğunuz neden Steinbeck okuyor?”

Tina bana ters ters baktı. “Onu gördün. Neler yapabileceğini biliyorsun. Babası ve ben zorlanması gerektiğini düşünüyoruz.”

“Zorlanmak mı? Steinbeck’le mi?”

“Babası da ben de klasikleri okumasını istiyoruz.”

“Üçüncü sınıfta mı?”

“Becerebilir.”

“Belki becerir. Ama becermek zorunda mı?”

Çocuğunu okumaya zorlayan bir ebeveynle konuşmak şoke edici değildi. Bu okuldaki aileler bunu hep yapıyordu. Hangi kültürden veya sosyoekonomik gruptan gelmiş olurlarsa olsunlar -ve burada çok çeşitliydik- hepsi, aynı şekilde, eğitime değer veren insanlardı. Çalışkan, azimli, hedef odaklı insanlardı ve çoğu ebeveyn, çocuklarının okumayla olan ilişkisi hakkında biraz endişeye sahipti. Ebeveynlerin okumayı başarıyla, zor okumayı da daha yüksek başarıyla eşitlemesi alışılmışın ötesindeydi.

Aşırı hevesli ebeveynleri, *daha zor* olanın her zaman *daha iyi* anlamına gelmediği konusunda ikna etmeye çalışmak için çok zaman harcamıştım. O yüzden böyle bir konuşma çok da şaşırtıcı değildi.

Yine de şaşırtıcı olan şeyler vardı: (A) Tina, Max’le Babette’in kızıydı ve bunu daha iyi bilmesi gereken bir kişiydi. (B) Üçüncü sınıfta olan çocuğundan söz ediyordu. (C) Onun Steinbeck’i okuma konusundaki ilgisi ya da ilgisizliği hakkında konuşuyordu.

Steinbeck'i.

“Başka bir meselemiz daha var,” dedi Tina sesini alçaltıp fısıldayarak. “Dün gece, çantasında uygunsuz materyaller buldum.”

Kaşlarımı çattım. Biz ne konuşuyorduk Tanrı aşkına? Clay, *Playboy* dergisi okumak için biraz fazla küçüktü.

“Nasıl uygunsuz yani?” diye sordum.

“Onları ben buldum ama babası görmesin diye mutfakta gevrek kutularının arkasına sakladım.”

“Neleri?”

Tina bir nefes alıp verdi. Bana doğru yaklaşıp eğildi. Sonra da fısıldadı: “*Garfield’lar.*”

Kaşlarımı çattım. “*Garfield* mı? Anlamıyorum,” dedim.

Onunla aynı fikirde olduğumu düşünüp başını salladı. “Hem de dört cilt. O büyük kalın olanlardan.”

Garfield’lardan haberim vardı. Clay onları kütüphaneden dün almıştı. Hatta sınırın üzerinde bir kitap daha almasına izin vermiştim. “*Garfield’ın* ne sakıncası var?”

Tina deliymişim gibi bana baktı. “Karikatür.”

“Çizgi film değil ki. *Domuz Porky* gibi değil.”

“Ona yakın. Babasıyla ben onun gerçek kitaplar okumasını istiyoruz.”

Bana sorarsanız, *herhangi* bir kitap gerçek kitaptı. “Yani... hiç karikatür okuyamaz mı? Ya da çizgi roman? *Archies* yasak mı?”

Tina iğrenmiş gibi yüzünü ekşitti. “Aman Tanrım, hayır. Babası onun çocuk şeyleri okumasını istemiyor.”

“Clay’in bir çocuk olduğunun farkında mısınız?”

Tina bana sert sert baktı. “Bak, benim kocam Princeton’da okudu. Babası da öyle. Dedesi de. Kent, Clay’in de Princeton’a gitme-

sini kesinleştirme çabasında. Ve gördüğü her çalışmada, okumanın çocuklara gerçekten bir rekabet üstünlüğü sağlayabileceği söylüyor.” Sonra Tina konuşmasını sürdürdü: “Kastettiğimiz gerçek okuma. *Garfield’lar* işe yaramaz.”

Tamam. Anlamıştım. Kafamın içinde yapılacaklar listeme şunu ekledim: *Clay’e Garfield’larını saklayacak gizli bir yer bul.*

Duvar saatine göz attım.

Sonra Tina şöyle dedi: “Fark etmişsindir, Clay... atletik bir çocuk değil.”

Sözün nereye varacağını bekledim.

“Kocam Birinci Lig sporcusuydu, bu yüzden bu konuda ne kadar hayal kırıklığına uğradığını tahmin edebilirsiniz.”

Aslında hayır. Clay’in dünyada kimseyi hayal kırıklığına uğratabileceğini hayal edemezdim.

“Clay bir atlet olamazsa, o zaman akademik başarısının çok üstün olması gerekecek,” diye devam etti Tina.

“Zaten öyle değil mi?” diye sordum.

“Kent işi şansa bırakmak istemiyor.”

Tina’yı orada susturup çocuğunun öğrenme aşkını bastırmaması için ona yalvarmak istedim. Ama onun bir soru sormaya hazırlandığını hissederek bekledim.

“Bu yüzden acaba,” diye devam etti Tina. Son derece rahatsızlık hisseder gibi yüzündeki kaslar gerilmişti. “Kütüphanede gönüllü olarak çalışabilir miyim? Böylelikle onun yanında olur, ona göz kulak olurum. Ve daha iyi seçimler yapmasına yardım ederim.”

Bu soruya kolayca verilecek cevap sadece *hayır* değil, *yok artık* olmalıydı.

Böyle ebeveynleri olan bir çocuğun ihtiyacı olan son şey, annesinin burada tepesinde dolanıp onu yargılaması ve tamamen nor-

mal çocukça şeyler hakkında utandırmasıydı. Bu kütüphanenin, yetişkinler izlemeden, yakından kontrol etmeden ve yargılamadan, çocukların kendi okuma pusulalarını takip edebilecekleri güvenli bir yer olması gerekiyordu.

Cidden. Bana okumaktan nefret eden bir çocuk gösterin. Ben de size öyle ya da böyle, okumaktan utanmış bir çocuk göstereyim.

Ben çocukları bu tür çılgınlardan korumak için buradaydım. Fakat o anda Tina'ya hayır diyecek cesareti bulamadım. Her şeyden önce bunu, böyle bir ricada bulunacak kadar fazla istemiş olmalıydı. Ben dünyada yardım isteyeceği en son kişiydim.

Tabii ki, *o da* kütüphanemde isteyeceğim en son kişiydi.

Onun bana katlanamadığı her zaman belliydi. Max öldükten sonra, Babette'in etrafında kenetlenip Max'in hayatımızda bıraktığı boş deliği tekrar birleştirmenin yollarını birlikte bulabilme umudum çoktan gitmişti. Ama aynı zamanda, benim belki de hâlâ anlamadığım bir nedenle, Tina benim evet dememi gerçekten çok ama çok istiyordu.

Böylece ona evet dedim. Tabii ki.

Max ve Babette için ve de Tina için olmasa da, Clay için evet dedim.

“Elbette çalışabilirsin,” dedim, daha çok seğirmeye benzer bir gülümsemeyle. “Web sitesindeki varlıklara kaydolabilirsin.”

Tina'yı kütüphaneye aldıktan sonra orayı yakıp kül etme olasılığı yüksekti. Mecazi olarak. Ya da belki gerçekten. Böyle bir şey yapması çok da şaşırtıcı olmazdı.

Fakat güneşli küçük kütüphanemizin, benim için her zaman yaptığı şeyi Tina için yapma şansı da vardı: Onu daha iyi hissettirebilirdi. Onun çok açık bir şekilde ihtiyaç duyduğu küçük neşe kaynağı olabilirdi. Bu da çevresindeki insanlar üzerinde bir tür kelebek etkisi yaratabilirdi. Dolayısıyla onların iyiliği için -özellikle

de onlardan biri de ben olduğum için- bunu kabul etmem gerektiğini hissettim.

Şuna rağmen: Hatırlarsanız, bu kadın *beni Max'in cenaze töreninden kovmuştu*.

Aniden o da bunu hatırlamış gibi yere baktı.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Bu işin nasıl yürüyeceğini bilmiyordum. Ama kesin olarak bildiğim şey şuydu: Clay'e okulda gizli bir *Garfield'lar* dolabı verecektim. Ona *süper* gizli bir *Garfield'lar* dolabı verecektim.

Daha sonra, nisan ayı sonlarında, yıl sonuna yaklaşma partisinin cuma günü, Duncan bir günlüğüne kafeteryayı kapadı ve avluda çocuklara bir öğle yemeği pikniği düzenledi.

Bayan Kline kafeteryanın kapısına büyük harflerle *DEKORASYON NEDENİYLE KAPALIDIR* yazmıştı.

Birçok dekorasyon yapılıyor gibi görünüyordu.

Fakat o gece partiye gittiğimde, bunun nedenini çözdüm.

Duncan kelebekli duvar resmini geri getirmişti.

Ampul ışıklarının ve fenerlerin asılı olduğu salonu ve bayramlık örtüler ve mumlarla kaplı yuvarlak masaları fark etmeden önce gördüğüm ilk şey -kısa bir süre gördüğüm tek şey-kelebekler oldu. Hatırladığımdan daha da güzellerdi.

Etrafta Duncan'ı aramadan önce bir süre onları seyrettim.

Duncan odanın karşı tarafında Bayan Kline'la sohbet ediyordu. Ama ben onu görür görmez, gözlerimi üzerinde hissettiğini anladım. Bu tarafa baktı ve ona doğru yürürken beni izledi.

“Kelebekler geri gelmiş,” derken sesimdeki hassasiyeti gizleyemedim.

“Evet.”

“Hakikaten silinebilen boyaymış,” dedim başımı sallayarak. “Silmişsin.”

“Boyanın çıkacağına inanmamış mıydın?”

“Senin buna inandığına inanmıştım.”

İkimiz de duvar resmine döndük.

Gözlerim dolmuştu. “Ama doğrusu, onu bir daha göreceğimi pek beklemiyordum.”

Duncan hafifçe gülümsedi. “Sürpriz.”

“Teşekkür ederim,” dedim, fısıldar gibi.

Duncan başını salladı.

“Bu artık dünyanın daha iyi bir yer olduğunu düşündüğün anlamına mı geliyor?”

Duncan yandan hafifçe gülümsedi. “Bence sen bana kızgın olmadığında benim dünyam daha iyi oluyor.”

“Gayet makul,” dedim. Gerçi ona uzun süredir kızmamıştım.

Tavan boyunca asılmış pırıl pırıl ışıklar, hoparlör sisteminde hafif müzik ve her yerde içecekler ve yiyecekler vardı. Bayan Kline limonlu bir kek, Koç Gordo da ev yapımı bira getirmişti. Öğretmenler birer birer geliyor ve odayı dolduruyorlardı. Uzun bir okul yılını sonlandırmaya hazırlanıyorlardı.

Bir an, Max'in doğum gününden beri bir partiye gitmediğimi düşünürken buldum kendimi. Ve burada olmanın Babette için zor olup olmayacağını merak ettim. Sonra da Duncan için bir mesaj olduğunu hatırladım.

“Bu arada,” dedim, “Babette, onun için yaptığın görevlerini de bitirdiğini söylüyor. Artık özgür bir adamsın. Şimdilik. Hemen hemen. Sen... tekrar kötüye gitmediğin sürece.”

Duncan hareketsiz kaldı. Hayal kırıklığından mı yoksa sadece duygusuzluktan mı böyle durduğunu anlayamadım. “Görevler bitti mi?” diye sordu.

Evet anlamında omzumu silktim. “Aslına bakarsan, Babette çalışmandan çok memnun olduğunu sana söylememi istedi.”

“Hah,” derken durumu iyice kavramak istercesine başını salladı.

“Babette sana bir görev daha verecek. Büyük final.”

“Bir bit yeniği olacağını biliyordum.”

“Babette sürprizlerin insanıdır.”

“Görev nedir?”

Omuzlarımı silktim çünkü gerçekten bilmiyordum. Çantamdan Babette’in Duncan için verdiği zarfı çıkardım. Mühürlü bir zarftı. Hatta Babette zarfın arkasına Oscar törenlerindeki gibi altın renkli bir çıkartma bile yapıştırmıştı.

Zarfı Duncan’a verdim.

“Ne yazıyor bunun içinde?” dedi Duncan başını sallayarak.

“Açıp bakalım.”

Duncan zarfı açıp bir dakika boyunca içindeki karta baktı. Sonra da gözlerini kırıştırıp bana baktı. “Benimle dans etmeni istiyor.”

Göğsümde tanıdık bir sıkışma hissettim. “Ne zaman? Şimdi mi?”

“Şu anda,” dedi Duncan. “Burada.”

“Yapamam,” dedim.

“Ben de yapamam.”

“Yani bunu aklına bile getirme...”

Söze başladım ama sonra sustum. “Dur bir dakika. Dans edemez misin?”

Duncan başını iki yana salladı.

Bu doğru değildi. Andrews'dayken sürekli dans ederdi. Öğle yemeği kuyruğunda, park yerinde ve ders anlatırken. Onu neredeyse durduramazdınız bile. “Ama sen dans hocasıydın,” dedim. YouTube’de dans videoları vardı.

Duncan başını hayır anlamında salladı. “Artık değilim.”

Zihnimde Duncan’ın bitmez tükenmez şapşal danslarından bir kurgu canlandı. Benim dans etmeyi reddetmeme gelince. Olabilirdi. Mantıklıydı. Ama Duncan’ın reddetmesi? Rezaletti.

“Duncan,” dedim, “sen dans edemiyor olamazsın.”

“Tabii ki olabilirim.”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bunu yapmak zorundasın.” Bu sözleri söylerken içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Bizzat dans etmekten kaçınmaktan çok Duncan’ı dans ettirmekle ilgileniyordum. Duncan Carpenter’ın dans etmeyi reddettiği bir dünya bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Babette, Duncan’ın dans etmesini mi istemişti? Bunun gerçekleşmesi için bir yol bulacaktım.

“Bunu yapacağız,” dedim elimi ona uzatarak.

Ama Duncan başını sallayarak reddetti. “Yapamam,” dedi.

“Yapabilirsin,” dedim. Sonra da, “Babette’in emirleri,” diye ekledim.

Duncan başını hayır anlamında salladı. “Gerçekten yapamam.”

Şu anda bütün öğretmenler bana, bize bakıyorlardı.

Uzattığım elim aşağı düştü. Bu can sıkıcı olmaya başlamıştı.

“Sorun nedir?” diye sordum, Duncan’a biraz daha yaklaşarak.

“Uzun süredir dans etmedim,” dedi Duncan.

“Ben hayatımda hiç dans etmedim,” dedim, “oturma odamdaki hariç. Ama bu beni durdurmuyor.” Aslında durdurabilirdi. Duncan idareyi ele almazsa ne yapacağımın da emin değildim.

Duncan, *Bana bunu yapma* dercesine başını salladı.

Yapmalı mıydım?

Duncan’ın elindeki kartı alıp okudum. “Son görev,” yazıyordu. “Sam’le dans et. Hemen şimdi. Bayan Kline sizin için çalma listesine bir şarkı hazırladı.”

Etrafıma baktım. Bayan Kline hazır bir şekilde bize bakıyordu. Salondakiler de bizi izliyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Duncan da şimdi ne yapacağımı merak ederek beni izliyordu.

Şimdi ne yapacaktım?

Duraksadım.

Sonra Max’in söylediği bir şeyi hatırladım: *Neşeli bir şeyler yap.*

Artık biliyordum. Bunu yapacaktık. Duncan yapmak istemiyordu ve ben de zerre kadar istemiyordum ama ne olursa olsun yapacaktık.

Bayan Kline’a doğru baktım ve hafif bir baş hareketi yaptım.

Sonra da, “Pekâlâ, çok uzun süre olduysa eminim özlemişsinizdir,” dedim.

Duncan gözlerini kırptırdı.

“Benimle dans etmeni sağlayamam,” dedim. “Ama seni bir şekilde ayartabileceğimi umuyorum.”

Duncan başını iki yana salladı.

“Bahse girerim Babette’in yüklediği şarkıya direnemeyeceksin.”

Duncan başını hayır anlamında salladı. “Her şeye direnebilirim. Her gün her şeye direniyorum. Ben dünya şampiyonu bir direnişçiyim.”

Pes, dercesine kaşlarını kaldırdım. “O halde bu senin için çok düşük riskli bir teklif.”

Onun rekabet ruhunun yükseldiğini hissedebiliyordum. “Düşük riskli değil, *risksiz*.”

“Hangi şarkı olduğunu henüz bilmiyorsun. Belki karşı konulamaz bir şarkıdır.” Hangi şarkı olduğunu ben de bilmiyordum ama Duncan bunu bilmiyordu.

“Beni merak etme.”

“Etmem.”

“Kendini düşün.”

Aslında benim kendimi düşünmem gerekiyordu. Çünkü dans edip kurtulmaktan başka çarem kalmayacak bir yola girmiştim.

Bu iyi olmamıştı. Hem de hiç.

Ama oluyordu işte.

Duncan’ın beni durdurmasına fırsat vermeden, “Hey!” diye salondakilere bağırdım.

Salonda bizi izlemeyen birkaç öğretmen de baktı. “Müdür Carpenter, karşı koyulamayacak bir şarkıya direnebileceğini düşünüyor!” Abartılı bir şekilde parmağımla Duncan’ı gösterdim. “Ve ben de ona *dans etmeden durması* için meydan okuyorum!”

Salondakiler tezahürat yaptılar.

Duncan’a göz attım. Şu yaptığımdan nefret mi ediyordu? Yoksa hoşlanıyor muydu?

Belki biraz biraz her ikisi de.

Benim gibi.

Duncan'ın yüzündeki sert ifadeye rağmen, gözlerinde *meşdan okuma kabul edildi* bakışı vardı. "Üzülmeye hazır ol," dedi.

"Sen de dans etmeye hazır ol," dedim karşılık olarak.

"Bayan Kline," dedim, "müziği verir misiniz lütfen?"

Bayan Kline hevesle başını salladı ve başlat tuşuna bastı.

İlk başta sadece vurmali çalgılarla bir tür sinsi, senkronize ve neredeyse tropikal bir ses başladı. Kalçalarınızı tutan ve sizin için onları sallamaya başlayan bir ritmi vardı.

Duncan başını çevirip kulak kabarttı. "Bu George Michael mı?"

Parmağımı ona doğru uzattım. "İyi kulak."

Sonra da alttan derin, kalın piyano akorları geldi. Kocaman, yüksek ses salonu dolduruyordu. Ses sistemi kesinlikle iyi çalışıyordu.

Duncan etrafına bakıp gözleriyle Babette'i aradı ve onu keleklerin yanından bizi izlerken buldu. "Dünyada seçebileceğin o kadar şarkının arasından *Freedom*'ı mı seçtin? Doksanlardan?"

"Aslında Alice seçti," dedi Babette, oradan el sallayan Alice'i eliyle göstererek. "Bir makalede, bunun dünyadaki en güzel dans şarkısı olduğunu okumuş. Matematiksel olarak."

Duncan burnundan soludu.

"Alice'e göre, bu şarkı nörolojik olarak karşı konulamazmış."

Duncan, *Seni* sürtük dercesine bana baktı. Sonra da bacaklarını omuz genişliğinde iki yana açtı ve gözlerini kapadı.

Gözlerini kapayarak *müziğe* karşı koyabileceğini mi sanıyordu acaba?

Bu mücadelenin kazananı ben olacaktım.

Bütün öğretmenler ne olacağını görmek için bizi izliyorlardı.

Bu işi başlatmanın zamanı gelmişti.

Duncan'ı dans ettirebilmek için yapabileceğim en iyi şey benim dans etmemdi. Dans bulaşıcıdır. Ama o bildik engelleme duygusu -gözüne far tutulmuş tavşan gibi donakalma dürtüsü- beni felce uğratmıştı.

Kendime bir cesaret konuşması yapmam gerektiğine karar verdim. İyi bir konuşma.

Dans edemediğimden değil, diye kendime hatırlattım. Dans etmeye bayılıyordum. Sadece insanların beni seyretmesini sevmiyordum.

Ama neşenin olayı budur. Olmasını beklemene gerek yoktur. Sen gerçekleştirebilirsin.

Üstelik bunu Duncan'a yapmam? Eğlenmesine neden olmam? Ona kendisinin önemli ama unutulmuş parçasını hatırlatmam? Buna değerdı.

Duncan orada, elleri ve gözleri sıkıca kapalı bir halde kazık gibi dururken kendimi şarkının akışına bırakmaya zorladım. Kendimi kandırmak zorundaydım. Kendi kendimle pazarlık yaptım: Sadece kollarını oynat. Popo işe karışmadan gerçekten dans ediyor sayılmazsın.

Böylece kollarımı kaldırdım ve ritme göre hareket ettirmeye başladım.

Komik görünüyor muydum?

Ah, kesinlikle.

Ancak Duncan gözlerini daha fazla sıktıkça, bendeki kazanma dürtüsü saklanma dürtüsüyle savaştı ve üstün çıkmaya başladı.

Kollar hareket ettikçe, ayaklar da onları takip etmek istiyorlardı.

Tek yapmam gereken şey, onları kendi hallerine bırakmaktı.

Bir de kendimi zorlayarak beynimin ısrarla gülünç görünmek istemeyen parçasını görmezden gelmekti. Aslında gülünç görünmeyi kabullenmek zorundaydım. Duncan bunu kendisi söylemişti; bu da neşenin bir parçasıydı.

Ben de gözlerimi kapadım ve evde, oturma odamda tek başımaymışım gibi yapmaya çalıştım.

Bu çok işe yaramıştı.

Bir kez başlayınca en zor tarafını atlatmıştım.

Şimdi tüm yapmam gereken bunu sürdürmekti.

Müziğin de katkısı büyüktü. Gerçekten karşı konulmazdı.

Oluyordu. Yapıyordum. Başarı daha fazla başarıya yol açıyordu. Popomu birazcık salladım. Sonra kendi etrafımda döndüm. Ardından kollarımı açıp uzattım. Cesaretle. Meydan okuyarak. Duncan beni göremese de hissettiğini biliyordum.

Ben de öylece dans ettim. Aklıma gelen her şeyi yapmak için gayret ettim. Hareketler kolaylaştıkça kolaylaştı. Sonra birden farkında olmadan gözlerimi açmışım.

İlk başta yanlışlıkla oldu. Gözlerimi kapalı tutmayı unutmuşum. Fakat salondaki bütün o yüzleri görünce kapatmaya gerek olmadığını fark ettim. Kalabalık ezilip büzülmüyor ya da bana dehşetle bakmıyorlardı ki bu kalabalık karşısında her zaman hissettiğim şeydi. Herkes gülümsüyordu. Beni destekliyorlardı. Kendi popolarını da sallıyorlardı.

Şarkı sözleri başladığında hepsini bilmediğim halde ben de eşlik ettim.

Bir tür Charleston dansı yapmaya başladım. Orada olduğumu Duncan'ın hissetmesi için ona yeterince yaklaşarak öne, arkaya, daha sonra tekrar öne adımlar atıyordum.

Bir ara ona o kadar çok yaklaştım ki, Duncan gözünü açıp bakmadan edemedi.

İkinci kez gözünü açtığı anda parmağımla ona *Dans pistine gel*, anlamında bir işaret yaptım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Dans ediyorum.”

“Hiç dans etmediğini söylemiştin ya!”

“Kişisel gelişim ânı yaşıyorum.”

Duncan gözlerini kısıp başını salladı ama beni izlemeye devam etti.

O seyrederken ben daha da aptallaştım. *Gördün mü dostum? Eğlenceli görünmüyor mu?* anlamında yüzüme kocaman abartılı bir gülümseme yerleştirip hareketlerime caz elleri ekledim. Sonra da robot figürlerine geçtim. Ardında da King Tut hareketleri yaptım. Farkında olmadan tavuk kanatları gibi dirseklerimi çırpıyordum.

O anda Duncan birazcık koptu. “Aman Tanrım. Bana bunun Komik Tavuk dansı olduğunu söyleme.”

Duncan’a kanatlarımı oynatarak, “Şey, bu bir tavuk. Ve de komik olduğu açık. Yani bence hepimiz bunun ne olduğunu anlıyoruz,” dedim.

“Kanat çırpmayı kes.”

“Durdur beni o zaman.”

Duncan kaşlarını çattı ve tekrar hareketsiz duruşuna geçti.

“Direnmek boşuna,” dedim. “Bunun üzerine koca bir çalışma yapmışlar. Bilim yalan söylemez. Sadece teslim ol.”

Bir tür salsa dansına geçiş yaptım ve başımın üzerinde hayali bir kement döndürmeye başladım.

“Ne diye mutsuz olasın ki?” diye Duncan’ı kandırmaya çalıştım. “Mutsuz olmak için bütün gecen var. İyi hissetmek için kendine beş dakika tanı.”

“Aslında bu şarkı altı dakika otuz dört saniye sürüyor.”

Ona kaşlarımı çattım ama yine de dansıma devam ettim. “Bu inanılmaz detaylı oldu.”

“Bir zamanlar DJ’dim. O yüzden. Bazı şeyleri bilirim.”

Zıplar gibi bir hareket yaptım. “O zaman bu senin için daha büyük bir işkencedir. Çünkü söylediğin gibi, sen gerçekten dans etmeyi biliyorsun.”

Duncan, “Aslında gerçekten dans etmeyi bilirim,” diye onayladı.

“Bu da, gerçekten dans edebilen bir adamın neden bunu yapmamayı seçtiği sorusunu akla getiriyor.”

Duncan kızgın bir şekilde burun deliklerini açtı.

“Peki, bunu yaptığımda dans etme arzun kabarmıyor mu?” derken kendime şaplak atıyormuş gibi yaptım.

“Hmm. Bu, genel izleyiciye uygun bir etkinlik.”

“Ya bu kötü geri Ay Yürüyüşü?” Ayaklarımı geriye doğru kaydırarak hayatta yapılan en kötü ay yürüyüşünü yaptım.

“Aslında Ay Yürüyüşü geriye doğru *gider*. Yani senin burada yaptığın teknik olarak kötü bir *ileri* Ay Yürüyüşü oldu.”

Kalabalığa dönüp, parmağımı ritme uydurarak tekrar tekrar Duncan’ı gösterdim.

“Eskiden bir dans *öğretmeniydi!*” Şimdi de berbat bir Koşan Adam dansına geçmiştim. “Bu yüzden bunu yaparken beni görmek muhtemelen ona acı veriyordur.”

Duncan teslim olmak istiyordu.

Bunu hissedebiliyordum.

Şarkı başlamadan önce duymak bile istemiyordu ama o ikinci ve dördüncü vuruştaki karşı konulmaz ritmik vurgu ruh halini de-

ğıştirmişti. En zor kısmı zaten bitmişti. Artık onu engelleyen tek şey bahsi kaybetme fikriydi.

Ya da daha belirgin konuşmak gerekirse, bahsi benim kazana-
cak olmamdı.

Ben de devam ettim. Yüzümdeki ifadeyi hissedebiliyordum: Bir bölümü zafer, bir bölümü kötü niyet ve bir bölümü de kendi gerçek neşemdi. Çömelerek küçük bir *Batı Yakası Hikâyesi* pozisyonuna geçtim ve dans ederek ve parmağımı şakırdatarak Duncan'a doğru yürüdüm. O kadar şapşal bir hareketti ki Duncan *gülmesini engelleyemedi*. Çenesini sıkarak bunu gizlemeye çalıştı.

“Vazgeç, Duncan,” dedim. “Çoktan kaybettin. En iyisi keyfini çıkar.”

Duncan başını iki yana salladı. “Bu şarkı hileli. O vuruşu James Brown’dan, koroyu da kesinlikle Aretha Franklin’den almışlar.”

“O halde, sadece tek bir müzik deviyle değil, üç taneyle birden savaşıyorsun!” Kendi etrafımda döndüm. “Hapı yuttun.”

Duncan burun deliklerini açıp duman üflermiş gibi içini çekti. “Bu çok yanlış.”

“Bu kadar doğru hissettirirken nasıl yanlış olabilir ki?” dedim. Ardından dönerek uzaklaştım ve Hustle dansına başladım. Adım, adım, adım, el çırp, dışa çık ve sonra geri git. Daha sonra bir Egg Beater attırdım. Ardından da birazcık John Travolta.

“Lütfen bana Hustle yaptığını söyleme,” dedi Duncan.

“Kesinlikle yapıyorum.”

“Yanlış yapıyorsun.”

Dön, dön, dön, el çırp. “O kadar yanlışsa buraya gel de doğrusunu yap.”

Duncan başını iki yana salladı.

“Ritimle birlikte kafanı salladığının farkında mısın?” Parmagımla Duncan’ın başını işaret edip başımı sallayarak gruba döndüm. “Bu dans etmek midir, millet?” diye sordum.

Bütün salondan tezahürat yükseldi.

Duncan donmuştu.

Onu kızdırmak için dans ederek dibine gittim. “Bazıları senin çoktan kaybettiğini söyleyecektir.”

“Hayır.” Duncan gözlerini tekrar sımsıkı kapadı.

“Hey,” dedim bakmasını sağlamak için. “Makas dansı yapıyorum.”

Duncan gözlerini aralayıp baktı.

Tamamen yanlış bir şekilde kollarımı yukarı aşağı salladım.

“Bütünüyle yanlış,” dedi Duncan.

“Senin iddian,” dedim, başka bir dansa geçerek. “Ama ne malum? Başka ne icat ettin? Mikser mi? Bence o da buna benziyor.” Kendi etrafımda döndüm.

“Yanlış!”

“Başka ne vardı?” dedim hâlâ dans ederken. “Hodri Meydan!” diyerek ona doğru dans ederek yürürken sarılacakmış gibi kollarımı açtım. “Dans uydurmak çok eğlenceliymiş!”

Duncan başını iki yana salladı. “Kafandan danslar uydurma.”

Ama ben yine de, “Bak bir tane buldum: Matrix,” diye devam ettim. *Bullet Time*³⁴ efekti verilmiş gibi her yöne eğildim.

“Şimdi de Keanu Reeves mi oldun?”

“Veya *Sevgi Sözcükleri* filmine ne dersin?” Ellerimi yüzüme götürüp ühü-ühü hareketiyle salladım.

³⁴Türkçesi ‘Mermi Zamanı’ olan, kamera haricindeki tüm objelerin durması olarak bilinen, ilk olarak 1999 yılında *Matrix* filminde kullanılmış bir görüntü efektidir. (ç.n.)

“Bu hiç işe yaramaz.”

“Peki, buna ne dersin?” Parmağımı ona doğru uzatıp kollarımı kanat gibi çırpıttım. “*Martı Jonathan Livingston.*”

“Sen bu işte gerçekten kötüsün.” derken Duncan gözlerini sımsıkı kapadı. Tekrar. Ama o gülümsemesinin her an patlamaya hazır olduğunu görebiliyordum.

Alice, “Ayağıyla tempo tutuyor!” diye sevinçle haykırdı.

“Başını sallıyor!” diye bağırdı Carlos.

Ve sonra da Babette muzaffer bir duyuruyla öne çıktı: “Poposunu sallıyor!”

Poposu resmi olarak kanıtlamıştı: Zafer kazanmıştık. Sahte bir şaşkınlıkla ellerimi belime koyup, “Müdür Carpenter, poponuzu mu sallıyorsunuz acaba?” dedim.

Ve sonunda, altı dakikalık bir şarkının dördüncü dakikasında içini çekti, insanlığın başına bela olmuşum gibi başını iki yana salladı ve sonra beni daha yakma çağırmak için kollarını kaldırdı.

Ona doğru yaklaşırken zaferle kollarımı kaldırdım ve tam “Sana söylemiştim” diyecekken Duncan elimi tutup beni bir çeşit Swing-Hustle karışımı olan eşlikli dansa çekti. Farkına bile varmadan, beni yo-yo gibi bir ileri bir geri çekiyordu.

“İşte,” dedi Duncan, “Hustle dansı böyle yapılır.”

Yalan söylemeyeceğim.

Oldukça seksi bir figürdü.

Bütün salon tezahürat yaptı. Etrafıma baktığımda o anda herkesin, çılgınca bir farklılık gösteren yetenek seviyeleriyle dans ettiğini fark ettim. Ama hiç kimsenin umursadığı yoktu. Bayan Kline bile el çırpıyordu. Sanki *Soul Train*³⁵ programının, o salonda okul kadrosuyla yapılmış bir çekimi gibiydi.

³⁵1971’de başlayan ve 35 yıl süren Amerikan yapımı müzik ve dans programıdır. (ç.n.)

Şu anda Duncan, ellerini alt sırtımda kenetlemiş, bana dansı öğretiyordu. “Bir ileri bir geri ve sonra tekrar sallan.” Onun ayaklarını izleyerek taklit ettim ve aynı figürü birkaç ölçü tekrar ettikten sonra beni etrafımda döndürdü.

Sonra hatırladığım tek şey Duncan’ın beni dolaştırmasıydı. Duncan, herkesin bizi izlediğini fark eder etmez tam George Micheal’ın şarkısı biterken Bayan Kline’a döndü. “Bayan Kline, sizi güzel hain... Lütfen *The Hustle*’ı çalma zahmetinde bulunabilir misiniz acaba?”

Bayan Kline başıyla onayladıktan sonra yürüyerek uzaklaştı. Alice de onun arkasından seslendi: “O da aynı çalma listesinde!”

Duncan ve ben Alice’e döndük. “Çalma listende *The Hustle* mı var?”

Alice *Elbette* der gibi başını salladı. “Tüm Zamanların En Matematiksel Popo Sallatan Yüz Şarkısı.”

Bir an ikimiz de Alice’e gözlerimizi kırıştıtararak baktık. Alice omzunu silkti. “Size söylemiştim,” dedi. “Her şey matematiktir.”

Böylece Duncan bize Hustle dansını öğretti. Onun versiyonu kesinlikle daha güzeldi. Biz daha çok çizgi dansı gibi yapıyorduk. Ama Duncan’ın arada sırada beni kollarına çekip sonra da yere eğerek yatırması herkesle birlikte beni bile coşturuyordu.

Sonra Duncan, Babette’in kenardan bizi izlediğini görünce dans ederek ona doğru gitti ve onu elinden tutup gruba doğru çekti. Babette de buna itiraz etmedi. Duncan onu kollarına doğru çekip sonra da ileriye doğru kendi etrafında döndürürken kendi mi dans pistinde hareket etmeden onları izlerken buldum. Max’in öldüğü gecedan beri Babette ilk kez biriyle dans ediyordu. Bir saniyeliğine nasıl gideceğini bilemedim.

Ama Duncan’ı hafife almıştım.

Babette’in yüzünde gülücükler açmıştı.

Babette daha sonra eve gidebilir ve kaybettiği her şeyi hatırladığı için Max'i daha da fazla özleyebilirdi. Ama sanırım, biraz acının onu geride tutmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Neşe ve kederin yan yana yürüdüğünü biliyordu. Hayatta olmanın, bir şey için diğerini riske atmak anlamına geldiğini biliyordu. Ayrıca, benim de tamamen yepyeni bir yolla anlamaya başladığım gibi, dans etmenin reddetmekten her zaman daha iyi olduğunu biliyordu.

Yirmi İki

Kafeteryada dans ettiğim o gece, tüm okul yılımın hiç şüphesiz en güzel, en keyifli, en neşeli gecesiydi. Ve sadece birkaç gün sonra, tam aynı yerde çok hızlı bir şekilde hayatımın en kötü geçen bir öğleden sonrasını yaşadım.

Çünkü yılın en son öğretmenler toplantısında, Kent Buckley bize bir duyuru yaptı.

Toplantıya yirmi dakika geç geldi. Yine o rezil bluetooth aramalarından birini yapıyordu.

Duncan da geç kalmıştı. Kent Buckley'in hemen arkasından geldi.

“Evet, millet! Dinleyin!” dedi Kent Buckley, içeri girerken salondaki herkesi yabancılaştırarak.

Kent Buckley sahneye çıkıp kürsüdeki mikrofonu açarken hepimiz onu izledik.

“Müthiş yıl sonu haberlerim var,” dedi mikrofon gürültülü bir yankı yaparken.

Kent Buckley daha dikkatli bir şekilde tekrar konuşmayı denedi.

“Duncan Carpenter, nerelerdesin dostum?”

Duncan duraksadı ama Kent Buckley bütün gün onu bekleyecekmiş gibi bir durum oluşmaya başlayınca kalkıp sahneye çıktı.

En sonunda, Kent Buckley konuşmasına devam etti. “Yakın arkadaşım Müdür Carpenter ve ben bütün yıl boyunca süper gizli bir projenin üzerinde çok sıkı bir şekilde çalıştık ve bugün de size bunu açıklamanın sevincini yaşıyorum. Yaz başında ilerlemeye başlamak için tüm parçalar yerlerine oturmuş durumda. Okul için zor bir yıl

oldu ama bildiğiniz gibi ben hiçbir zaman zorlukları görmem. Ben sadece fırsatları görürüm.”

Bu noktaya kadar, hepimiz *Ne?* der gibi dönüp birbirimize bakıyorduk.

Duncan, Kent Buckley'yle süper gizli bir proje üzerinde mi çalışıyordu?

Kent Buckley projektör perdesindeki düğmeyi çevirince arkasındaki perde kayarak aşağı indi. “Karşınızda... *Kempner Okulu 2.0!*”

Ekranda gösterişli, siyah cam ve krom karışımı bir binanın görünüşü belirdi.

Herkes ekrana bakakalmıştı.

Gözlerini öylece yere dikmiş olan Duncan dışında.

Kent Buckley istediği tepkiyi almayınca satıcı havasına girdi. “Yeni okulumuzla tanışın! Soyulan boyaları ve paslı pencereleri olan hüzünlü eski bina gitti. Sarkan basamaklar, sarkık panjurlar, eksik çatı kiremitleri ve çatlayan duvarlar gitti. Sınıf atlıyoruz! Amerika'nın en yeni, en şık, en son teknolojiye sahip eğitim tesisine hoş geldiniz. Bu binayla tarih yazacağız, millet. Uzaktan videolu gözetim, otomatik kilitlenen kapılar ve panik düğmeleri, kurşungeçirmez kapılar ve pencereler. Her şey ileri teknoloji olacak.”

Bu noktada, insanlar etraflarına bakmaya başladılar. Kent Buckley neden söz ediyordu Tanrı aşkına?

“Bu... nedir?” diye sordu Alice.

“Yeni okul binası,” dedi Kent Buckley, *Ayak uydurmaya çalış!* der gibi.

“Kimin yeni okul binası?” diye sordu Carlos.

“Kempner'ın,” dedi Kent Buckley, artık sabrı taşmıştı.

Bu gerçek olamazdı ama şaka da olamazdı. Kent Buckley şaka yapmayı bilmezdi.

Ayrıca, Duncan'ın üzgün yüzüne bir kez bakmak her şeyi açıklıyordu: Bu gerçektir.

“Okulda tadilat mı yapıyoruz?” diye sordu Bayan Kline.

“Hayır,” dedi Kent Buckley. “Yeni bir okul inşa ediyoruz.”

Her yerden hiç de mutlu olmayan mırıltılar geliyordu. İnsanlar neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Hiçbir zaman sezgili bir adam olmayan Kent Buckley, sanki hepimiz ona geçit töreni yapmaya hazırlanıyormuşuz gibi konuşmaya devam ediyordu.

“Dahice, değil mi? Bu adama hakkını vermem gerekir.” Başparmaklarıyla Duncan’ı işaret etti. “Çünkü geçen sonbaharda güvenlik yöntemimizi yükseltme konusunda onu soru yağmuruna tuttuğumda, oldukça kapsamlı bir değerlendirme yaptıktan sonra bana geri döndü ve ‘Yepyeni bir okul inşa etsen daha iyi olur’ dedi. Ben de dedim ki, ‘Bak izle şimdi,’ ve bir de bakmışız karşımıza bu eski kırık dökük yer için bir alıcı ve West Beach’de bir ofis parkında çok parlak bir gelecek vadeden bir arazi çıkmış.”

Kent Buckley konuşmasını bitirdiğinde salona ölüm sessizliği çöktü.

“Burayı satmak ve... bu Ölüm Yıldızı’nı inşa etmek istiyorsunuz, öyle mi?” dedi Carlos sonra.

Kent Buckley gülerek, “Biliyor musun, bu çok komik, biz de onu aynen öyle adlandırmıştık,” dedi.

“Hiç penceresi yok,” diye bağırdı Emily. “Sadece küçük yarıklar var.”

“Hiç bitki yok,” dedi Anton.

“Sanayi parkı bu,” dedi Carlos.

“Çok iyi bir gözlem,” dedi Kent Buckley başparmağını kaldırarak. “Hepsi görünürlük için.”

Koç Gordo, “Açık alan yok,” dedi.

“Doğru,” dedi Kent Buckley. “Benimki gibi pısrık bir çocuğun varsa sorun değil. Ama okuldan sonra spor meraklılarını otobüsle götürebileceğimiz okul dışı spor tesisleri düzenlemek için çalışmalar yapıyorum.”

Başım dönüyordu. Neler oluyordu?

“Planları çoktan çizdirdiniz mi?” diye sordu Lena.

“Henüz değil,” dedi Kent Buckley. “Bu resim, kiralayacağımız şirketin web sitesinden. Eskiden savunma müteahhidi olarak çalışıyorlardı ama şimdi okul inşa ediyorlar. Ve harika bir haber: Ben bir yatırımcıyım ve onları ucuza alabilirim.”

“Bu proje yönetim kurulu tarafından onaylandı mı?” diye sordu Carlos.

Ama Kent Buckley başını salladı. “Kurul heyecanlı. Kuruldan ihtiyacım olan tüm onayı aldım. Planlar yürüyecek.”

O anda ayağa kalktım.

Sadece... ayakta durdum.

Kent Buckley bana doğru döndü. “Kütüphaneci,” dedi, beni işaret ederek. “Sor.”

Ama benim sorum Kent Buckley’ye değildi. Salona dönüp gözlerimle Babette’i aradım.

Babette salonun arkasındaydı.

“Babette,” dedim. “Bana bir iyilik yapıp bu adamı susturur musun lütfen?”

Salondan şaşkınlık sesleri geldi.

Babette gözlerime baktı ama kımıldamadı.

Ona birkaç adım yaklaştım. “Yani, bu yıl yeteri kadar saçmalığa katlanmak zorunda kaldığımızı düşünmüyor musunuz?” Salondakilere baktım. “Burada bu adamın daha fazla zamanımızı boşa harcamasını isteyen var mı? Demek istediğim, bunu yapmamız mümkün değil. Bir duysal yoksunluk hücreğine geçebilmek için bu güzelim tarihi binamızı satamayız.” Etrafıma baktım. “Bunların hiçbiri olmayacak. Neden hâlâ konuşmasına izin veriyoruz?”

Bayan Kline, aklımı kaçırmışım gibi ve de işimi kaybetmek üzereymişim gibi bana bakıyordu.

Babette'in yanına gidip durdum. "Bu konuyu kapatmanın zamanı gelmedi mi sencc?"

Fakat Babette gözlüklerinin arkasından bana baktı ve sonra da sadece başını iki yana salladı.

Ama anlamamıştım. Ona doğru eğildim. "Ne bekliyorsun?" diye fısıldadım. "Kovsana onu."

Fakat Babette yine o, anlaşılmaz baş hareketini yaptı. Sonra da yüzündeki ifadeden her şeyi anladım.

Babette'in elini tutup yanma çömeldim ve çok yumuşak bir sesle, "Onu aslında kovamıyorsun, değil mi?" dedim.

Şimdi gözleri yaşlarla dolmuştu. Belli belirsiz bir şekilde başını salladı.

"Ama bana bunu yapabileceğini söylemiştin çünkü..."

"Çünkü ancak sen inandığında Duncan'ın inanacağını biliyordum. Ve sen korkunç bir yalancısın."

Başımınla onayladım. Babette'i yanağından öptüm ve ona hafifçe sarıldım. Sonra da döndüm ve kararlı adımlarla salondan çıktım.

Nereye gittiğimi bile hiç bilmiyordum. Avludan hızla yürüyüp geçtim ve okulun kapısını iterek açtım. Yanımda çantam bile yoktu. O kadar öfkeliydim ki sanki içimde bir roket yakıtı vardı. Hareket etmezsem beni yakıp yok edecekti.

Kent Buckley'nin planını dinlemeyi bitirmemiştim bile. Bununla savaşmanın bir yolu olup olmadığını bile bilmiyordum. Bunun bitmiş bir anlaşma mı yoksa önceden belirlenmiş bir sonuç mu ya da başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

Ama mesele bu değildi.

Mesele Duncan'dı.

Mesele, bunca zamandır Kent Buckley ile işbirliği içinde olmasıydı. Benimle takılıyordu, arkadaş gibi davranıyordu. O sırada da düşmanla çalışıyordu. Kent Buckley'ye *okulu satması* için yardım ediyordu. Kafamda canlandırdığım onca kötü senaryo içinde bunun adı bile geçmiyordu. Duncan'ı iyileştirdiğimizi sanmıştım. Sorunu çözdüğümüzü sanmıştım. Tehlikenin bittiğini sanmıştım.

Görünüşe göre hiçbiri olmamıştı.

Arkamdan koşan birinin ayak seslerini duyduğumda deniz duvarından iki blok ötedeydim.

"Sam! Bekle!" Gelen Duncan'dı.

Beklemedim.

Güneş batmıştı. Hava kararmıştı. Yürümeye devam ettim.

"Sam!"

Duncan'ın bacaklarının benimkilerden uzun olduğunu ve eninde sonunda bana yetişeceğini biliyordum. Ama işini kolaylaştırmaya hiç niyetim yoktu.

Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Sadece... gidiyordum.

Nihayet Duncan bana yetiştiğinde ne yavaşladım ne yüzüne baktım ne de gözlerimdeki yaşları sildim. Tek yaptığım şey bağırmaktı. "Şimdi de benimle dalga mı geçiyorsun? Bunca zamandır Kent Buckley'yle işbirliği mi yapıyordun? Babette'in yemeğini yiyordun, benimle takılıyordun ve öğretmenlerle bağ kurarak seni sevmemize, desteklememize ve sana yardım etmemize izin veriyordun. Başından beri *Kent Buckley* için çalışan bir düşman casusu filan mıydın? Gelmiş geçmiş bütün pisliklerin içinde bula bula *o adamı mı* buldun? Gerçekten mi?"

Bunlar yanıt isteyen sorular bile değildi. Sadece konuşuyordum. Sadece gürültü yapıyordum. Sadece ilkel bağırışlara kelimeler ekliyordum.

Ama Duncan cevap vermeye çalıştı. "Hayır! Hayır. Bugüne kadar bundan haberim bile yoktu."

Ona bakmadan hızlı hızlı yürümeye devam ettim.

“Tamam, teknik olarak geçen sonbaharda biliyordum. İşe başladığımda Kent Buckley’nin burayı bir kaleye çevirmek istediğini biliyordum. Ve o zaman, doğrusu ben de tamamen o fikirdeydim. Buraya ilk geldiğimde, Ölüm Yıldızı konusunda ona aynen katılmışım. Raymond’dan başka güvenliği olmayan o yıkık dökük eski binada çocukları eğittiğinize inanamamışım. Dürüst olmam gerekirse bu beni rahatsız etmişti. Şu anda yaşadığımız dünyadan bile bile bu kadar bihaber olmanız beni kızdırmıştı.”

Deniz duvarına vardığımızda, tempomu hiç bozmadan dönüp yürümeye devam ederken denizden esen rüzgâra karşı kollarımı kavuşturdum. Fakat hızım biraz yavaşlamıştı. İlk başta yalnızca haykırmak istemişim ama şimdi onu dinlemeden edemiyordum.

“Evet,” diye devam etti Duncan, “ona yardım ettim. Çünkü bana işin bu olduğunu, okulun tümünden bir güvenlik yenilenmesi istediğini söyledi. O yüzden geçen sonbaharda içeriye bir su tabancasıyla girdim. Kent Buckley, bu grubun aşırı silah yanlısı olduğunu söylemişti.”

“Bize tek bir bakışta bu düşüncenin silinmesi gerekirdi,” dedim.

“Öyle. Ama burası Teksas.”

“Kelimenin tam anlamıyla, Kent Buckley dışında hiç kimse hiçbir yerde silah istemez.”

“Ama ben bunu bilmiyordum. Ancak onunla biraz daha zaman geçirdiğimde onun... biraz... ters olduğunu anladım.”

“Yapma ya!” dedim, hâlâ hızla yürürken.

“Yeni bir bina fikri kafasına girdikten sonra bu kadar takıntı yapması bana kişisel gibi gelmişti.”

“Max, Kent Buckley’yi sevmezdi.”

“Ben de o izlenimi edindim. Sonra da yeni bir okul fikri kafasına girdiğinde, bundan para kazanabileceğini fark etti.”

“Neden?”

“Çünkü Kent Buckley, o Ölüm Yıldızları’nı inşa eden şirketin ortağı. Ayrıca West Beach’deki o arazinin de sahibi. Bu yüzden eğer okul orayı satın alırsa, ondan almış olacaklar.”

“Bunu sana kendi mi söyledi?”

“Evet. Kış tatilinde. Beni aradı ve bütün işleri beklemeye almamı söyledi. Bu binayı satabileceğimizi ve o parayı da yeni okul için ayırmak istediğini söyledi.”

Bunu düşünürken adımlarım yavaşladı. “O halde... her şeyi griye boyamaktan vazgeçmen Babette yüzünden değildi, öyle mi?”

Duncan başını iki yana salladı.

“Yani sadece oyun oynuyordun, öyle mi?”

“İlk başta. Evet.”

“Ya Babette terapiye gitmeni söylediğinde?”

“Zaten ben de öyle yapmayı planlıyordum. Onun için Babette sadece işimi kolaylaştırdı. Kız kardeşim aşırı sevindi.”

“Ya... ben? Birlikte yaptığımız o kadar şey? Onlar neydi o zaman?”

Duncan durakladı. “Babette’in blöf yaptığını biliyordum.”

“Nasıl?”

“Her şeyi okudum. Sözleşmemi okudum. Yönetim kurulunun yönetmeliklerini, yönergelerini ve kurallarını okudum. Babette kâğıt üstünde hiçbir yerde yoktu.”

“Bu doğru olamaz. Max, Babette’i öylece dışarıda bırakmamıştır,” dedim.

“Belki de Max bunu düşünmemiştir. Belki sonsuza kadar yaşayacağını sanmıştır. Belki de evrak işlerinden anlamıyordu.”

“Kesinlikle anlamazdı,” dedim.

“Belki oyun alanlarını hayal etmekle o kadar meşguldü ki yönetim kurulundaki güç yapısının iç yüzüyle ilgilenemedi.”

Bu doğru geliyordu. Max’in yapabileceği bir şeydi.

“Ama Kent Buckley?” diye devam etti Duncan. “O yönetim kurulunun güç yapısıyla yakından ilgilidir. Max öldükten sonra, bütün o şok ve karmaşa sırasında arkadaşlarını kurula sokmak için çalışıyor, tüzükleri yeniden yazıyor ve kimse odaklanmazken onları kuruldan geçiriyordu. Yakın zamanda da o eski usul güç kapma işini gerçekleştirdi.”

“Bunu biliyor muydun?”

“Birazını. İlk başlarda ara sıra beni dışarı çıkardığında, biraz içince çok şey anlatırdı.”

“O zaman onun ne işler çevirdiğini biliyordun.”

“Evet ama onun gerçekliğinde, o bir kahraman ve herkes tarafından seviliyor. Bu yüzden bunu anlamam biraz zaman aldı.”

Yürümeye devam ettim.

“İlk başta,” dedi Duncan, “Babette’in blöfünü *görmemek* için günlük görevleri yapıyordum. Bildiğimden şüphelenmesini istemiyordum. Ama sonra çok acayip bir şey oldu...”

Bekledim ama Duncan sözlerine devam etmedi. En sonunda, “Ne? Ne oldu?” dedim.

Duncan bir nefes aldı. “Görevleri sevmeye başladım.”

İlk kez dönüp Duncan’ın yüzüne baktım.

“Yani, onları gerçekten sevmeye başladım. Bir sonra ne geleceğini merak ederek onları dört gözle beklemeye başladım. Sabah ofisime uğrayıp bana ‘bir kâse udon eriştesi ye’ gibi çılgın bir görev vereceğin âni iple çekiordum ve bunu gerçekten yapmayı dört gözle bekliyordum. Her şeyden önemlisi, seni dört gözle bekliyordum.”

İç çektim. “Ben de seni görmeyi dört gözle bekliyordum.”

“Ve seninle ne kadar fazla zaman geçirdiysem, dünyayı o kadar farklı gözlerle görmeye başladım.”

“Seni uyandırmaya çalışıyorduk. Adını Duncan Operasyonu koymuştuk.”

“İyi, işe yaradı.”

“Çok da iyi sayılmaz.”

Okul binamızı düşündüm. Kelebek bahçesini, avlusunu, kemerli yollarını ve başka bir yer ve zamandaymışsınız gibi hissettirmesini. Kütüphanemi ve kitap görünümündeki merdivenini, sonra güneşli kafeteryamızı ve kelekeli duvar resmimizi düşündüm.

Sonra Duncan’a, “Onu durdurmak için yapabileceğin bir şey varmı?” dedim.

Duncan hemen cevap vermedi. Dönüp baktığımda yüzünde tuhaf bir ifade gördüm.

“Aman Tanrım,” dedim. “Onu durdurmak istemiyorsun.”

“Öyle söylemedim...”

Daha hızlı yürümeye başladım. “Aman Tanrım, ben de burada arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Arkadaşız.”

“Seni hapishaneye koymak isteyen biriyle arkadaş olamazsın.”

“Hadi yapma. Orası hapishane değil!”

Körfez’in üzerine doğru uzanan bir balıkçı iskelesine gelmiştik. Arkamı döndüm ve iskele boyunca suyun üzerinde yürümeye başladım. “Hemen hemen aynı,” dedim. “Tüm hayatını korku içinde yaşamazsın. Kendini her şeyden soyutlayamazsın. Çocuklar her zaman bir yerlerini incitirler ama onlara her yerde bisiklet kaskı taktırmayız. Mantıklı önlemler alırsın ve sonra da en iyisini umarsın. Yapabileceğin tek şey bu.”

“Bu kafasını vurmaktan daha büyük bir şey,” dedi Duncan.

Ama ben hızımı alamadım. “Eğer hepimizi o trajik Ölüm Yıldızı binasına taşısanız bile, çocukları doğal ışıktan, doğadan, oyundan, renkten ve neşeden vazgeçirtip onları hayatları boyunca bütün gün hava geçirmeyecek şekilde mühürlenmiş o korkunç ortama kilitlemeyi umuyorsanız yine de... dışarı çıkabilir ve vurulabilirler. Sinemaya gidip vurulabilirler. Sahile gidip vurulabilirler. Konsere gidip vurulabilirler.”

“Ama o zaman o...” Duncan kendini engelledi.

“O zaman ne?” derken durup onun gözlerine baktım. Şimdi suyun üzerindeydik ve altımızda dalgalar vardı. “O zaman o senin gözetiminde olmayacak mı?”

Duncan bakışlarını kaçırdı.

“Bütün mesele sensin, arkadaşım. Onlar değil.”

“Sadece ben değilim!” dedi Duncan, sesini yükselterek. “Sensin. Hepinizsiniz. Buraya ilk geldiğimde sizi tehlikede görmek benim için zordu ama şimdi çok daha zor! Çünkü şimdi seni -ve de çocukları, öğretmenleri- tanıyorum. Artık sizinle zaman geçirdim ve sizi önemsiyorum! Daha önce teorikti. Şimdi gerçek.”

Duncan biraz önce bizi -beni- önemsedğini söylemişti ama onu duyamamıştım bile. “Biz tehlikede filan değiliz!” diye bağırdım. “Günün başka bir saatinde başka bir kişinin olduğundan daha fazla değil. Yaşam tehlikelerle doludur. Her zaman korkunç şeyler olur. Bu, hayatını korku içinde geçirmen gerektiği anlamına gelmez.”

Geriye dönüp o anki halime baktığımda, onu yakasından tutup çenesini kapamasını söylemek isterdim. Kim oluyordu da Duncan’a nutuk çekiyordu? Kim oluyordu da korkudan söz ediyordu? Kim oluyordu da hayat dersi veriyordu?

O zaman Duncan’ın gözlerinde bir şey değişti. Biraz daha dik durdu. Sonra da, “Seninle neden dans etmek istemediğimi sor bana,” dedi.

“Ne?”

“Geçen gece. Partide. Dans etmek istemedim. Artık dans etmediğimi söyledim. Neden öyle dediğimi sor.”

Tereddüt ettim ve haklı öfkemin tükendiğini hissettim. Birden bu soruya çok iyi bir cevabı olacağını anladım. Bunu sorarken kısık sesle, “Tamam, Duncan,” dedim. “Neden artık dans etmiyorsun?”

Duncan, *Tamam. İşte başlıyoruz*, der gibi başını salladı. “Çünkü vurduğumda, sınıfta bir dans partisinin ortasındaydık.”

Elimle ağzımı kapadım.

Duncan devam edebilmek için derin bir nefes aldı. Sonra duraklamamaya çalışarak anlattı. “Bütün hafta boyunca final sınavları için tekrar yapıyorduk. Her cuma olduğu gibi Şapka Günü’ydü. O yüzden, çocukların hepsi silindir şapkalar, kovboy şapkaları, köpekbalığı, trafik konileri ve kızarmış tavuk şeklindeki şapkalar giymişlerdi. Yorulmuş-tuk ve çılgınlar gibi gülüp zıplamaya ihtiyacımız vardı.

“Aşağıdaki koridordan, müziği bastıran -müzikten çok daha yüksek olan- silah seslerini duyduk. Bir saniye içinde, sersemlik ruh yakıcı bir teröre dönüştü. Yani o ses yanlış anlaşılacak bir ses değildi. Gerçek hayatta hiç duymamış olsanız bile, sadece filmlerde görmüş olsanız bile, onu tanırdınız. Bir anda neler olduğunu hepimiz anlamıştık.

“Sınıfım kare şeklinde olduğu için gizlenecek yer yoktu. Sınıfımın kapısında bir pencere bile vardı ama yine de kapıyı kilitleyip çocukları kürsümün arkasına aldım. Sonra da kitaplığı kapının önüne ittim. Oğlanlardan bazıları koşup yardım ettiler. Ama sana söylüyorum, sanki bir savaş alanı gibiydi. Silah seslerini ve çığlıkları duyuyorduk. Daha önce çığlık duymuş olabilirsin ama asla böylesini duymamışsındır. Ruhumu ikiye bölen bir sestir. Ölene kadar bu sesi asla unutmayacağım.

“Her neyse, ben hâlâ kapının önüne bilgisayar masası, birkaç tane öğrenci sırası gibi eşyalar yığıyordum. O sırada kapının camından Jackson isimli bir öğrencinin içeri girmeye çalıştığını gördüm. Sürekli kapının kulpunu zorluyor, kapıya vuruyor ve ‘Geliyor! Geliyor!’ diye bağıırıyordu. Tam o anda bariyerin arkasındaki bir kız -soyadı Stevenson olduğu için ona Stevie derdik- kapıya doğru koştu. Kapıyı açıp çocuğu içeri aldı ve tekrar hızla kapattı. Kapıyı tam zamanında kilitledi ve Jackson bariyere doğru koştu. Fakat Stevie kapının önünden uzaklaşmaya fırsat bulamadan tetikçi... onu hedef aldı. Sanki arada hiç kapı yokmuş gibi, dosdoğru kapının arkasından ateş etti. Oracıkta kızı delik deşik etti ve çarpmanın şiddeti onu geriye doğru fırlattı. Yere çarptığında, sanki vücudunda yüz delik açılmış gibi fişkırان kanla her yeri kıpkırmızı kesildi.”

Duncan’ın her tarafı; sesi, elleri, nefesi titriyordu.

Başını iki yana salladı. “Stevie, anlıyor musun? *Stevie*. Her zaman sakız kâğıtlarından, renkli kalemle süslediği defter kâğıtlarından kelebekler yapıp insanlara dağıtırdı. Şapka Günü için bir taç takmıştı ve olay sırasında onu çıkarmayı unutmuştu. Çarpmanın şiddetiyle tacı kafasından uçup yerde sürüklenirken kandan bir çizgi oluşturmuştu. Ben ona doğru gitmeye çalışırken, tetikçi bu kez kapının camından ateş etti ve işte o anda beni hedef aldı. Tam Stevie’ye yaklaşırken yukarıdan aşağıya kadar bütün yan tarafımın asit dökülmüş gibi yandığını hissettim. Ve sonra öylece, yüzükoyun yere yığıldım. Kanımın akıp etrafımda bir göl oluşturmasını izlerken beni yutan nefesimin sesini duyuyordum. Ve etrafımda her şey kapkara olmadan son hatırladığım şey buydu.”

Aman Tanrım.

“Stevie hayatta kaldı mı?” diye fısıldadım sonunda.

Duncan başını iki yana salladı.

“Peki, ya...”

Konuşmaya başladıysam da tılandım. “Peki, ya kurtardığı çocuk?”

“O da bariyerin arkasına kaçarken vuruldu. Ama o hayatta kaldı.”

“İyi bari” dedim, gerçi “iyi” sözcüğünü böyle bir durumda kullanmak yanlış geliyordu.

“Hayatta kaldı... ama sonuna kadar kalabilecek mi bilmiyorum.”

Başımı salladım. “Ne demek istiyorsun?”

“Olaydan sonra iki kez kendini öldürmeye çalıştı.”

Elimle ağzımı kapattım.

“Onlar sekizinci sınıftaydılar,” dedi Duncan. “Çocuklardı. Ama Stevie... onun kız arkadaşıydı.” Duncan gözlerini sımsıkı kapadıktan sonra gözyaşlarını sildi. “İlk kız arkadaşıydı. İlk aşkı. Hep birbirlerine not yazarlardı. Öğretmenlerin yarısı en sonunda onların evleneceğini düşünürdü.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Uzanıp Duncan’ın ellerini tuttum.

“Bana, bir zamanlar olduğum adamı özlediğini söylemiştin. Ama artık o adam değilim. O adam olamam. Şimdi ne bildiğimi bilmiyorum ve o zaman olduğum kişi olamam. Geriye gidemem. Bazen o adamdan gerçekten nefret ediyorum. O kadar saf olmasından. O kadar mutlu olmasından. Dünyaya göz kulak olması gerekirken çocuk havuzunu jelibonlarla doldurmasından.” Duncan derin bir nefes aldı. “Bir daha asla o kişi olmayacağım. Ve eğer bunu bekliyorsan, hayal kırıklığına uğrarsın.”

Tek yapabildiğim şey başımı sallamaktı.

Duncan kısa bir süre konuşmadı. Sonra da, “Bana hayatımı korku içinde geçirmememi söyleyip duruyorsun. Ama korkunun ne olduğunu bilmediğini anlamamı istiyorum,” dedi.

Biliyor musunuz? Haklıydı.

O anda içimi kaplayan tüm duyguları tanımlayabileceğimden bile emin değilim. Bu kadar yargılayıcı olduğum için üzgün, haksız, mahcup ve korkak hissediyordum. Kendime kızgındım, dünyaya kızgındım ve Duncan’a da kızgındım.

Aynı anda maksimum yoğunlukta yaşadığım duygular o kadar fazlaydı ki onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bunun ardından yaptığım şeyi açıklamamın, haklı çıkarmanın hatta anlamamın bir yolunu bulamıyordum. Ama itiraf etmeliyim ki ne kadar aptallık ettiğimi, başından beri onu ve yaşadıklarını anlamadığımı fark ettiğim andan itibaren, *bir şeyler yapmam gerekiyormuş* gibi bunaltıcı, gerçekten boğucu bir duygu hissettim.

Ancak ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Yapacak hiçbir şey yoktu. Bu yüzden, hiç açıklayamadığım, anlayamadığım ya da geri alamadığım milisaniyelik bir kararla tam oracıkta, iskelenin üzerinde sadece döndüm ve koşmaya başladım.

Ama deniz duvarına doğru geriye değil, onun karşı yönüne doğru koşuyordum.

Bu iskeleyi biliyordum. En uçta denize inen bir merdiveni olan bir açıklık olduğunu biliyordum. Her yılbaşında uçtan atlayan Kutup Ayısı Kulüpleri ve parlak kostüm kuyrukları giyerek oradan dalış

yapan Denizkızı Kulüpleri olduğunu biliyordum. Tüm kötü kararlar gibi, o sırada bu çok kötü görünmemiştir. Ben kimdim ki Duncan'a cesur olmasını söylüyordum? Ben kimdim ki birini yargılıyordum? Ben risk alan biri değildim! Bir kütüphaneciydim. Yıllardır yaptığım en korkutucu şey Hustle dansıydı. Ama bunu değiştirebilirdim. Bunu hemen şimdi değiştirebilirdim.

Bu şimdiye kadar aldığım en kötü karar olabilirdi ama benim kararımdı.

Daha hızlı koştum.

Arkamdan Duncan'ın sesini duydum. "Sam! Sam! Hey! Ne yapıyorsun?"

Eğer Duncan peşimden koşmamış olsaydı kenarda durabilirdim. Kendime gelip korkma ihtimalim: çok yüksekti.

Ama Duncan peşimden koştu.

Tahta yolun üzerinde onun ayak seslerini duydum. Bana yaklaştığını hissettim. Ve bu da çocukluk oyunlarımızdan kalan -ve mutlaka eski bir insan içgüdüğü olan- duyguyu ateşledi: kovalandığınızı fark etmek... Ve daha da hızlı koşmak. Bu hissi bilirsiniz. Ensenizde diken gibi batan bir histir. Sizi yakalamalarına izin veremezsiniz. Kertenkele beyninizin derin bir bölümü, *sakın yakalanma* düşüncesinin dışında kalan her düşünceyi yok eder.

Sözcükleri düşünmedim bile. Sadece hissettim.

Ben risk alan ya da heyecan arayan biri değilimdir. Bunların tam tersiyim. *Iron Shark*'ta geçirdiğimiz o anların korkusu bana ömür boyu yeter de artardı zaten. Adrenalini, Duncan konusundaki düş kırıklığı-mı ve son zamanlarda yapmaya çalıştığım her şeyin başarısız olmasını suçluyordum.

Sadece koştum.

Duncan peşimden geldikçe ben daha hızlı koştum.

İskelenin ucuna geldiğimde, korkuluktaki açıklıktan koşarak geçtim, kendimi uçtan fırlattım ve suya daldım.

Yirmi Üç

Anında pişman oldum.

Korkuluktan geçtiğim anda, geri dönüş olmadığını anladığım saniyede geri dönmeyi, hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar istedim.

Muhtemelen çok uzun sürmeyecek olan hayatımda.

Düşüşüm sonsuza kadar sürdü ve bana ahmaklığımı düşünecek bol bol zaman tanıdı. Aşağıda kazıklar, iskele kayaları ya da bir gemi enkazı olabilirdi. Bir petrol sızıntısı veya bir denizanası sürüsü ya da et yiyen bir bakteri kümesi olabilirdi. Her şey mümkündü.

Ne olursa olsun, bu hayatımda yaptığım en aptalca şeydi.

Bu arada kollarım, havada yakalayacak bir şeyler bulmak ister gibi istemsizce dönüyordu. Bacaklarım da gösterdiği çabayla aşağıdan sağlam bir kara parçası çıkarabilecekmış gibi ileri atılıyordu.

Size bir şey söyleyeyim: Aşağıda beni bekleyen o kan dondurucu ölümle karşılaşmadan önceki o ölü gibi sessiz saniyelerde ani bir gerçeği anladım.

Kesinlikle ölmek istemiyordum.

Bunu daha önce sıradan bir şekilde biliyordum. Ama şu anda yüzlerce yeni şekilde anlamıştım.

İşte böyleydi. İnsan ne bilmediğinizi bilemiyordu.

Aşağıda beni bekleyen siyahlığa yarı batmış bir şekilde, bir insanın bu durumda hissetmesi beklenen birçok şeyi hissettim. Ama beni şaşırtan bir şey daha hissettim: Duncan'a empati duydum. Ona karşı çok yargılayıcı olmuştum. Takım elbiselerine, renk seçimine ve ku-

rallarına gözlerimi devirmiştim. Ama bir kez onunla iskelede güvenli bir şekilde durabilmek için o anların her birini geri verebilir miydim?

Lanet olsun, verirdim.

Gerçekten korkmak böyle bir hismiş. Gerçekten, hakikaten ölebileceğinizi hissetmek böyle bir şeymiş.

Duncan bu hissi biliyor, hatırlıyor ve her gün yanında taşıyordu.

Her şey için -bu aptal, duyarsız, benci anlarla ilgili her şey için- son derece öfkeli bir pişmanlık hissettim.

Ve sonra suya çarptım.

Ya da daha doğrusu *su bana* çarptı.

Aşağı düşerken biraz yana eğildiğim için yan tarafım suyun yüzeyine oldukça sert bir şekilde çarptı. Suyu dalmakla bir kalasa çarpmanın garip bir birleşimi gibi bir histi.

Eğer bir şeyleri öngörmeyi düşünmüş olsaydım bunu da öngörebilirdim.

Yüzeye çarpıp suyun içine daldım. Aşağıya, daha da aşağıya inmeye devam ederken tamamen uyanık beynimde çok açık bir şekilde biliyordum ki, bu iniş hızını durdurup bacaklarımı ve kollarımı çırparak yüzeye çıkmak için mücadele etmem gerekiyordu.

Ama yapamadım.

Hareket edemedim.

Bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bacaklarımı çırpmam gerektiğini biliyordum. Bütün o havanın beni beklediği yüzeye doğru yüzmem gerektiğini biliyordum. Ama inanabileceğimden daha uzun bir süre, kapkara okyanusun derinliklerine doğru batmaya devam ettim.

Nefes almadan ne kadar dayanabilirsiniz? Bir dakika mı? Beş mi? Hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ donmuş bir şekilde batarken ciğerlerim soluk almam için çığlık atmaya başlamışlardı.

Su altında.

Beni tekrar harekete geçiren, onları umutsuzca durdurma eylemi ve diyaframıma durmasını emretme eylemiydi. *Ciğerlerin birer balon, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ve balonlar su üzerinde durur.*

Bu bilimsellikten çılgınca uzak bir düşünceydi. Ama tam da ihtiyacım olan cesareti vermişti bana. Benim güzel, hava dolu ciğerlerim beni tekrar yüzeye çıkaracaklardı. Bacaklarımın ve kollarımın bütün yapması gereken yardımcı olmaktı.

Diyaframım kasılıp batarken tekmeleyerek, çekerek yüzeye doğru çıkmak için mücadele ettim. Aslında her yerime bir şeyler batıyordu. Sanki oksijensizlik vücudumdaki her bir hücreye tek tek zarar veriyordu.

Yüzeye ne kadar mesafe kaldığını hiç bilmiyordum. Bitiş çizgisini göremiyordum. Bir buçuk metre de olabilirdi bin metre de. Hiçbir fikrim yoktu ve artık durumun umutsuz olduğunu, oraya varamayacak kadar çok derinde olduğumu, yüzeye varmadan boğulacağımı düşünmeye başlamıştım ki su yüzüne çıktım.

Havaya çarpmak da suya çarpmak kadar şaşırtıcı olmuştu.

Ama bu kez vücudum ne yapacağını biliyordu. Havaya dokunduğum saniyede ciğerlerim soluk soluğa, çaresizce öksürerek adeta havayı içti.

Yönümü saptayamadan, suyun yüzeyinde yakınlardan bir yerden Duncan'ın sesini duydum. "Seni tuttum," dedi.

Kolunu göğüs kafesimin çevresinde hissettim.

"Sırtüstü uzan. Hareket etme. Nefes almaya devam et," dedi Duncan.

Yüzümüz yukarıya bakacak şekilde ikimizi de geriye yasladı. Sonra da bacak hareketleriyle sahile doğru yüzdü.

Birlikte sahile varana kadar tek yapabildiğim yıldızlara bakmak ve deli gibi nefes almaktı.

Gözlerimde ve ağzımdaki tuzlu su burnumun arkasını acıtıyordu.

Sıgılıkta, beni diz çökmüş, güçlkle nefes alırken, kısmen sadece bunu yapabildiğim için, dizlerim ıslak kumlara batmış ve dalgalar kalçalarımın üzerinden akarken bıraktı ve sudan kalkıp yürüyerek yanımdan uzaklaştı. Nefesim normale dönünce ona bakıp izledim.

Gördüğüm şeyi tanımlamam zordu ama sadece şunu söyleyebilirim ki, suda beni bulan ve beni yüzerek sahile getiren Duncan sabırlı ve sakindi. Neredeyse bir bakıma da huzurluydu.

Ama şu anda, dalgalar baldırlarına çarparken sahilde bir aşağı bir yukarı yürüyen Duncan'a gelince...

Adamın tepesi atmıştı.

"Kanaman var mı?" diye bağırdı bana üç metre öteden.

Sorudan çok aşağılamaya benziyordu ama yine de cevapladım. "Hayır."

"Herhangi bir yerine bir şey oldu mu?"

Bu soruyu cevaplamanın birçok yolu vardı ama ben, "Hayır," demeyi tercih ettim.

Sonra da bu *sorgulamanın* büyük finali olarak, "Benimle *dalga mı geçiyorsun* sen?" dedi.

Bunun üzerine ayağa kalktım. Bacaklarım -ve diğer her yerim- titriyordu. Ama yine de durabildim. Kıyıya vuran dalgaların içinde karşı karşıya durduk. Duncan, her bir karın kasını sıkıyormuş gibi kamburlaşmıştı. Ellerini, kollarını ve omuzlarını da sıkmış gibi görünüyordu. Sanki kızgınlıktan gözleri görmüyormuş gibi doğrudan bana değil, yan tarafıma bakıyordu.

"*Ne halıtlar geçiyordu aklından?*" derken öfkeden sesi sertleşmişti.

Yanıt isteyen bir soru gibi gelmemiştii bana.

"Ne halıtlar..." dedi tekrar, bu kez daha yüksek sesle, "düşünmüş olabilirsin ki?"

"Yanlış bir karardı," dedim.

Ama Duncan şimdi de, biraz önce yaptığım şeyin her bir anı imkânsızmış gibi her bir kelimenin inanılmazlığını vurgulayarak, kendi kendine az önce olanların hikâyesini anlatıyordu. “İskeleden aşağı koşarak kaçtın, sonra da *kendini iskelenin ucundan attın.*”

“O son kısım için pişmanım,” dedim.

Duncan dinlemiyordu. “Bu aptallık mıydı? Bir intihar girişimi miydi? Yoksa benim bilmediğim bir ilaç filan mı kullanıyorsun?”

Bunların hepsi de yanıt beklemeyen sorulardı.

“Biraz önce olanlara inanamıyorum bile. Senin bunu yaptığına bile inanamıyorum. Bu bir kâbus mu? Şu anda bir kâbusun içinde mi sıkışıp kaldım? Tek bir korkunç istisna dışında, bu tartışmasız, şimdiye kadar gördüğüm en aptalca davranıştı.”

Onunla tartışmadım.

“Ölebilirdin. Ölmen gerekirdi! O suyun altında kaç tane kazık olduğundan haberin var mı senin? O iskele ayaklarının altında ne kadar moloz yüzdüğünü? Kütükler, inşaat tahtaları ve açık deniz sondaj platformlarından atılan döküntüler? Dikenli tel olabilirdi! Tel örgü olabilirdi! Bu iskeleden atlayan insanlar *can veriyorlar!*”

“İnsanlar bu iskeleden her zaman atlıyorlar!”

“Çılgın insanlar atlıyor! Çarpmanın etkisiyle ölmesen bile, limana ne kadar yakın olduğumuzdan haberin var mı? Buranın her yerinde girdap dalgaları var!”

Birazcık elimi kaldırdım. “Girdap dalgaları aklıma gelmemişti, tamam mı? Aklımda hiçbir şey yoktu.”

“Eminim yoktu!” diye bağırdı Duncan. “Dakikalar içinde derinlere sürüklenebilirdin -hem de gece vakti- öyle ki seni asla bulamazdım!”

Bu söylediklerinin çoğunda Duncan’ın haklı olduğunu kabul ediyorum -ve belki de bu kişiliğimin bir parçasıdır- ama haklı olan biri tarafından olsa bile, bu kadar uzun süre azarlandığımda ben de ona bağırırmaya başlarım.

“Düşünemedim, tamam mı?” diye bağırdım. “Cesur olmaya çalışıyordum. Yardım etmeye çalışıyordum!”

Suyun içinde yürüyerek ona yaklaştım. Artık bana bakıyordu. Sahile çıktığımızdan beri ilk kez gözlerini gördüm.

“Yardım etme!” diye bağırdı. “Yardım etmeni istemiyorum!”

Ama ben de ona yüklendim. “Birinin etmesi gerekiyor!”

Gerçekten bağırmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Alev gibi bir öfkeyle kendini yakıp temizlemenin ne kadar tatmin edici olduğunu. Duncan arkasını döndü. Ama ben de onun peşinden gidip karşısına geçtim. “Yarım bir hayat yaşıyorsun ve okul dolusu korkmuş çocuğu yanında sürüklüyorsun. Korkunun ne olduğunu bilmediğimi söyledin. Haklı olabileceğini düşündüm. Ama sana bir şey söyleyeceğim! Demin az daha kendimi öldürüyordum ama hâlâ başından beri haklı olduğumu düşünüyorum. Uyanman ve yaşaman gerekiyor.”

Duncan zor nefes alıyordu. “Her sabah kalkıp okula gidiyorum. Duş alıyorum, yara izlerime E vitamini sürüyorum, tıraş oluyorum, giyinip ayakkabılarımı parlatıyorum ve o okula gidip her gün sabah-tan akşama kadar o çocuklara göz kulak oluyorum. Onları güvende tutuyorum ve erkekler tuvaletinin zemininde cenin pozisyonunda kıvrılmıyorum. Kendime hâkim oluyorum! Tüm sorumluluklarımı yerine getiriyorum! Bu nasıl yetmez Tanrı aşkına?”

Duncan, sanki bu tartışma kazandıran yanıtsız bir soruymuş gibi arkasını döndü.

Ama bu yanıtsız bir soru değildi. Duncan’ın arkasından koştum. “Çünkü yetmez!” *Müthiş bir tespitti.* “Senin hayatta olmanı istiyorum. Senin bir şeyler hissetmeni istiyorum!”

“Ben bir şeyler hissediyorum!” diye bağırdı. “Her şeyi hissediyorum!”

Ama sonra, bu açıklamasının ardından birdenbire gözleri net görmeye başlamış gibi baktı. Suyu düştüğümüzden beri ben orada, ondan birkaç metre uzakta, suyun içinde sıırılsıklam, titreyerek ona meydan

okurken ve ıslak saçlarım ip gibi boynuma yapışmış bir haldeyken sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. Ben hâlâ alev alev yanan, tepeden bakan gözlerimi ona dikmiştim.

Fakat o anda gördüğü her neyse öfkesini kırmış gibi görünüyordu. Hüzünlü bir şekilde içini çekti. Duruşunu değiştirip dalgaların arasında bana doğru yürüdü. “Bir şeyler hissediyorum,” dedi. Sesi boğuk ve daha alçak çıkıyordu. Bağılmaktan biraz nefesi kesilmiş bir halde, sabit gözlerle bana bakıyordu.

Bana doğru gelirken hızını hiç bozmuyor, sırlıslam giysileriyle suyun içinde hiç duramayacakmış gibi adım adım ilerliyordu.

Olduğum yerde kaldım.

Bunun beklentisi bir rüzgârın esmesi kadar fizikseldi; aynı anda hem imkânsız derecede hızlıydı hem de ağır çekim gibiydi. Tamamen hareketsiz kalmıştım. Bakışlarım Duncan’ın gözlerine kilitlenmişti, tüm vücudum tetikte ve kıpır kıpırken artık ben de onu ilk kezmişçesine net görüyordum.

Bir şeyler hissediyormuş.

Az önce bunu bana bağırarak söylemişti ama şimdi hissedebiliyordum.

Duncan öfkeli, acılı, kaybolmuş ve yalnızdı. Tıpkı bizler gibi.

Aynı zamanda gövdesine sımsıkı yapışmış sırlıslam Oxford gömleğiyle son derece kaslı ve güçlü duruyordu.

Yani bir de bu vardı.

Hiç bu kadar yoğun bir beklenti hissetmemiştim. Onu doğru okuduğumu umarak, ona daha yakın olmak için yanıp tutuşarak, acele edip bir an önce yanıma gelmesini istiyordum. Sonunda onu anladığımı hissediyordum.

Duncan benim olduğum yere geldi, sonra da aniden duruverdi.

Sırlıslam ve soluk soluğa birbirimize baktık. O anda yapacak tek şey kalmıştı.

Aramızda kalan son adımları da attım ve uzandım. İki elimi boyunun arkasında kenetleyip dudaklarını benimkilere yaklaştırdım. Aynı yumuşak hareketle bedenlerimiz birbirine çarpınca Duncan kollarını belime dolayıp beni kendine çekti.

Hayatımdaki o tek bir an hakkında koca bir kitap yazabilirdim: ıslak giysilerimin tenimdeki baskısı ve sürtünmesi. Çaba ve şaşkınlığın getirdiği soluksuzluk. Dalgaların baldırlarımdaki hareketi. Duncan'ın tuzlu sudan soğumuş ama aynı zamanda vücut ısısından sımsıcak olmuş göğsünün göğsümdeki hissi. Onun kollarında hissettiğim güven duygusu. Sanki bana yeterince dokunmanın bir yolunu asla bulamayacakmış gibi bedenimde bir aşağı bir yukarı dolaşan ellerinin açgözlülüğü.

En sonunda bir araya gelmenin hafifliği.

Sadece dalgaların hareketinden, nefeslerimizden ve havadaki esintiden çıkan sesler duyuluyordu. Yalnızca hareket, dokunuş ve yakınlık vardı.

Suyun içinde uzun uzun öpüştük.

Gerçi “öpüşmek” doğru bir sözcük müydü, emin değilim.

“Tadına varmak” daha çok uyabilirdi.

Veya “Yiyip bitirmek.”

Ya da yeni bir sözcük türetmemiz gerekebilirdi.

Ona doğru uzandım, vücudumu ona daha sıkı yasladım ve daha sert öptüm. Duncan'ın açlık duyduğu her şeyi ona vermek istiyordum. Çünkü ben de açlık duyuyordum.

Dilimi Duncan'inkinin üzerinde gezdirdim. Parmaklarımı başının arkasındaki kadife gibi saçlarının arasında dolaştırdım. Duncan'ı bir nefes gibi içime çektim. Ona olabildiğince yaslandım. Göğüs kafesinin içinden kalbinin atışını hissedebiliyordum. Onun da benim kalp atışımı hissedip hissetmediğini merak ettim.

Üşümüştüm ama umurumda değildi. Deniz suyundan yapış yapış olmuştum ama sorun değildi. Deniz duvarının üzerinden birisinin bize ılık çaldığını duyduk ama umursamadık.

Duncan ne yaptıysa ben de aynen karşılık verdim. Beni ne kadar sıkı kavradıysa ben de onu o kadar sıkı kavradım. Üşüyorduk ve hâlâ sıırıslıklamdık ama Duncan'ın dudakları sıcacıktı. Göğsü ve bana sıkı sıkı sarılması titrememi azaltıyordu. Duncan sanki dünyadaki tek sağlam şeydi. Onun içinde erimek istiyordum.

Asla durmak istemiyordum.

Tam bunları hissettiğimde, Duncan durdu ve geri çekildi.

“Seni ilk gördüğümde başıma bela açacağını biliyordum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Seni o kırık dolaba yumruk atarken gördüğümde, ‘Ah lanet olsun. Bu kız hayatımı mahvedecek’ diye düşünmüştüm.”

Duncan'ı kendime daha çok çektim. “Beni ilk gördüğünde düşündüğün sözcükler, ‘Ah lanet olsun’ muydu yani?”

“Hemen hemen.”

“Peki, şimdi beni gördüğünde ne düşünüyorsun?”

“Tıpatıp aynı şeyi.”

Ona hafif bir gülücük attım.

“O lanet olası şeyi bir daha sakın yapma, tamam mı?” dedi Duncan.

“Yapmam. Yemin ederim.”

“Ödümü kopardın.”

“Özür dilerim.”

“Bir şeyler hissediyorum, tamam mı? Bana inanmalısın.”

“Tamam.”

“Her şeyi hissediyorum.”

“Sana inanıyorum.”

Duncan beni tekrar öpmeden önce son bir düşüncem vardı. Dünyaya, aşkın ahmaklar için olduğu fikrine takılmış durumda. Fakat bundan daha yanlış bir şey olamaz. Aşk yalnızca cesurlar içindir.

Bundan sonra benim evime gidene kadar yol boyu öpüştük.

Nasıl geri döndüğümüzü anlamadım bile. Ama her yerde öpüşme vardı.

Yürürken öpüştük.

Işığın dönmesini beklerken yaya geçitlerinde öpüştük.

Yürümeyi unutup binaların yan duvarlarına sıkışıp öpüştük.

Benim daireme vardığımızda öpüştük. Anahtarla kapıyı açıp içeriye tökezleyerek girerken hâlâ öpüşüyorduk. Kendimizi yatağa atıp birbirimizin yapışkan, tuzlu, deniz sulu giysilerimizi çıkarmaya çalışırken öpüştük.

Güzel öpüşmelerdi. Hayat değiştiren öpüşmelerdi. O kadar yoğun öpüşmelerdi ki bütün vücudum titredi.

O kadar yoğun öpüşmelerdi ki, ışık çakmaları gördüm.

O kadar yoğun öpüşmelerdi ki, hanımeli ve gül kokuları hissettim.

Ve o anda fark ettim ki bu hissettiklerim sadece öpüşmeden değildi.

Nöbet aurası yaşıyordum.

Yirmi Dört

Evet. Bir nöbet geçirmek üzereydim.

Bir an, daha önce boğulmak üzereyken yuttuğum aşırı miktarda deniz suyundan dolayı böyle hissediyor olabileceğimi düşündüm. Ama öyle değildi. Artık insan bunu anlamakta usta oluyordu.

Mükemmel zamanlamaydı.

Ama çok da şaşırtıcı değildi. Nöbetler genellikle stresin ortasında değil, hemen sonrasında gelirdi. Tam gevşemeye başladığınızda gelirdi.

Kendimi geri iterek Duncan'dan uzaklaştım.

“İyi misin?”

Önce başımla onayladım ama sonra hayır anlamında başımı salladım. “Sanırım nöbet geçirmek üzereyim.”

Duncan kaşlarını çattı. “Ah.”

“Sen buradayken olmasını istemem Yani, gerçekten ama gerçekten istemem.”

“Gitmemi ister misin?”

“Evet,” dedim.

“Aslında kalmak istiyorum.”

Hayır anlamında başımı salladım. “Olmaz.”

“Gerçekten senin yanında olmak isterim,” dedi Duncan.

“Hayır dedim.”

“Neden?”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. “Bu... özel bir şey.”

“Nöbet geçirmek mi özel?”

“Evet.”

“Nöbetler geldiğinde kontrol edemiyorsan, nasıl özel olabilir ki?”

“*Mümkün olabildiğince özel.*”

Duncan kaşlarını çatı.

“Sen gittikten sonra uzanacağım,” dedim. “Yatmaya devam edeceğim. Önemli değil.”

Duncan’ın bunu önemli bulduğu açıktı. “Yalnız kalmaman gerektiğini hissediyorum.”

“Ben her zaman yalnızım,” dedikten sonra bunun kulağa ne kadar hüznü geldiğini fark ettim.

Onu neden istemediğimi nasıl anlatacağımı bilmiyordum. “Mesele şu ki,” dedim nefes alarak, “bu nöbetler geldiğinde durum pek hoş olmuyor. Ben en berbat halimde oluyorum. Ve bunu senin görmene dayanamam.”

Duncan başıyla onayladı.

Sonra da beklemediğim bir şey yaptı. Gömleğini kaldırıp bana gövdesinin yan tarafındaki o pembe, mor ve alacalı yara izlerini gösterdi. Artık nasıl meydana geldiklerin bildiğim için onları görmek çok daha üzücü geldi. “Bunları daha önce görmüştün, değil mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

“Bu da *benim* en berbat halim. Ve keşke bunu görmeseydin. Ama gördün. Bana baktığın gece. Chuck Norris’e de. Ve görünüşe göre sükulentlerimi de kurtarmışsın.”

Hafifçe gülümsedim.

“Söylemek istediğim, sen bana yardım etmek için oradaydın. Ben de sana yardım etmek için burada olmak istiyorum.”

“Çok tatlısın ama olmaz.”

Duncan’ı buradan göndermem gerekiyordu.

“Başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?” diye sordu Duncan.

Yani evet. Bir bakıma öyleydi. “Bunu yapmak zorunda olmamalısın,” dedim.

“Peki, ya yapmak istiyorsam?”

“Hiç kimse yapmak istemez.”

“Daha önce olsaydı sana, yara izlerimi hiç kimsenin bu ülkeyi terk etmeden göremeyeceğini söylerdim. Ama bak işte buradasın.”

“Aynı şey değil.”

“Neden?”

Düşünmeye çalıştım. “Sen başkası tarafından vuruldun. Senin hatan değildi. Ama benim nöbetlerim... Onlar *ben* demek. Onları kasten yapmıyorum ama *ben* yapıyorum. Kötü çalışan nörolojim yapıyor. Sorun bende. Bu farklı. Ayrıca, hiçbir zaman bitmeyecek. Silinmeyecek.”

“Bu ne demek sence?”

Ne demekti sahi? Bunun daha kötüye gitmeyeceğine, her zaman olmayacağına dair ona bir söz veremem demekti. Hayatım benim kontrolümde değil demekti. Birlikte bir geleceğimiz yok demekti. Beni o halimle bir kez görürse, benden iğrenecek demekti.

Belki de ilk kez bunları kelimelere dökmüştüm.

Duncan bir yanıt bekliyordu. O yüzden doğrulup yatağın kenarına iliştim. Sonra da ona dönüp dedim ki: “O okul sonrası özel görüşmelerde yanlış bir fikre kapılıp ebeveynlerinin kendileri yüzünden ayrıldığı zanneden çocukları bilir misin? Ama sonradan bunun kendileriyle hiç ilgisi olmadığını öğrenip iyileşirler ya.”

“Evet,” dedi Duncan, konuyu nereye vardıracağımdan emin olmadan.

“Ben sekiz yaşındayken ebeveynlerimin ayrılmasına neden oldum. Babam benim yüzümden evi terk etti. O gece bunu açıkça söylerken kulak misafiri oldum. Daha sonra, ben on yaşındayken annem öldü. Ve babam beni yanına almadı. Onun yerine teyzemle yaşamaya başladım. Liseyi bitirdiğimde teyzem bana annemin eşyalarının olduğu bir sandık verdi. İçinde günlükleri de vardı ve onlar da benim bildiğim her şeyi detaylarıyla kesinleştirdi. Babam nöbetlerimden nefret ediyormuş. Onlardan dolayı küçük düşüyormuş. Babamı evden uzaklaştıran benmişim. Annemin mahvolmasına ben neden olmuşum. İki işte birden çalışmasına da. Yapayalnız ölmesine de. Ve bu yanlış fikre kapılmak değildi. Bu gerçeğin ta kendisiydi.”

Duncan belli belirsiz bir baş hareketi yaptı. Sonra da, “Sen habana çok fazla geldiğin için gittiğini düşünüyorsun. Ama ya baban sana *çok az* geldiyse?” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani... Daha iyi bir adam olsaydı, seni asla terk etmezdi. Öyle olsaydı, kalırdı.”

Başımı yana eğdim. “Belki benim nöbetlerimden birini görmediğin için böyle söylüyorsun.”

Duncan içini çekti.

Dik oturmak bana biraz iyi gelmişti. Birazcık daha iyi hissediyordum. Cesaret vericiydi bu. “Bu arada sorun sadece babam değildi,” diye ekledim. “Okulda sadece alay konusu olmakla kalmadım. *Dışlanmış kişiydim*. Her bir şakanın konusu bendim. İlköğretim okulu toplumundan tamamen dışlanmıştım.”

Duncan başını iki yana salladı.

Konuşmaya devam ettim. “Öğle yemeğinde çocukların yemek tepsiye dökülen bezelyeleri bana atıklarını fark ettiğim günden söz etmemize gerek var mı? Pantolonumu değiştirmem gereken kaçınılmaz anlar için okul hemşiresinin ihtiyaç dolabında sakladığı yedek giysi çantasından bahsetmek zorunda mıyız? Öğle yemeklerini tek başıma, kendi sümüklerini yiyen Richard Leffitz’in karşısına oturup yediğim onca yılın üzerinden geçmemiz gerekir mi?”

“Haklısın,” dedi Duncan. “Ama onlar çocuktuk. Kusura bakma ama çocuklar pislik yaparlar.”

“Yaz tatilinin eşiğindeki bir adam gibi konuştun,” dedim.

Ama söylediği doğrudu: İlkokuldan sonra bütün suçu epilepsiye yüklemiş ve bir daha da dönüp bakmamıştım. Bunda bir sorun yoktu. Ta ki epilepsi geri dönene kadar. Sonra bir de bakmışım ki elimde, insanlık değerim hakkında bir kamyon dolusu yanıtlanmamış varsayım birikmiş.

Belki de şimdiye kadar çok fazla incelemediğim varsayımlardı bunlar.

Ve onları bu gece de incelemeyecektim.

Duncan'ın yanında olmak... hiç şüphesiz görkemli, güçlü ve hipnotikti. Akşamın dalgalar içinde öpüşme bölümü içimde bununla ilgili hiçbir kuşku bırakmadı. Hiç şüphe yoktu ki Duncan güzel bir şeydi. Fazla güzel.

Çünkü: *Eğer...*

Eğer bir nöbet geçirirsem ve Duncan dehşete düşerse. Eğer tiksirirsem. Eğer rahatsız olursa. Ne olacaktı?

Duncan bir şeyler hissediyordu. Öyle demişti. Beni içinden gelerek öpmüştü, tekrar tekrar.

Fakat ya bir nöbet geçirirsem ve bu onun gözünde her şeyi berbat ederse?

Daha önce beni öyle bir şey geçirirken gören biriyle bir kez bile çıkmamıştım. Annemden, daha sonra teyzemden ve birkaç sağlık uzmanından başka, beni nöbet geçirirken kim gördüyse, geri dönülmez biçimde benden uzak durmaya karar verdi.

Burada daha çok ilkokuldakilerden söz ediyorum ama mesele hâlâ aynı şekilde devam ediyordu. Duncan onlardan nasıl farklı olabilirdi ki?

Ama Duncan hâlâ konunun üzerinde duruyordu. “Keşke bunun aksini kanıtlamam için bana bir şans versen.”

“Ama ya aksini kanıtlamazsan? Ya yeniden en büyük korkularımı doğrularsan?”

“Böyle bir şey olmayacak.”

“Bunu bilmiyorsun.”

“Ama az önce okyanusta bana bağırıp hayatımı korku içinde yaşamamamı söylemedin mi? Kendini resmen kapkara okyanusa atmadın mı?”

“O farklı.”

“Nasıl?”

Nöbet aurası yoğunlaşıyordu. Mide bulantısı daha güçlü bir şekilde yeniden başlıyordu. “Çünkü,” dedim, Duncan’ı kapıya doğru götürmek için ayağa kalkarken, “bu ondan daha korkutucu.”

“Öyle olmak zorunda değil.”

Başımı iki yana salladım. “Bu konuda cesur olamam.”

“Evet, olabilirsin.”

Mide bulantısı yoğunlaşıyordu. Zamanım kalmıyordu. Ayağa kalkıp Duncan’ı kapıya götürdüm. “Dünyada her konuda cesur olabiliyim, bunun dışında.”

“Sam...”

“Artık gitmelisin,” dedim.

“Bırak kalayım,” dedi Duncan. “Yalnız olmak zorunda değilsin.”

Onun kalmasını ister miydim?

Elbette.

Fakat onun beni bu halde görmesindense sonsuza kadar yalnız kalmayı tercih ederdim. Yalnızlığa dayanabilirdim. Hayal kırıklığına dayanabilirdim. Ama kesinlikle dayanamayacağım tek şey Duncan’ın fikir değiştirmesi olurdu.

Duncan’ın benimle tartışmasından nefret ediyordum. Hâlâ burada olmasından nefret ediyordum.

Haklı olmasından nefret ediyordum.

Fazla zamanım olmadığını gittikçe daha fazla hissederek Duncan’ı kapıya doğru ittim.

Burayı terk etmesi gerekiyordu. Gitmesi gerekiyordu.

Ama o gidemeden dünya yok oldu.

Yirmi Beş

Saatler sonra uyandığımda, yatağımda, karanlıkta yalnızdım.

Komodinin üzerindeki saate baktım. Sabaha karşı ikiydi.

Neler olmuştu?

Bir nöbet geçirdiğimi biliyordum ama bunu sadece çıkarım yaparak anladım. Hafızamda yoktu.

Nöbetler her zaman hafıza kaybına neden olurdu. Beyniniz kısa devre yaptığında, tam olarak yeni anılar yaratmazdı.

Duncan'ı zamanında dışarı çıkarmadığımdan oldukça emindim. Orada durduğundan emindim. Ve şu anda da tamamen yalnız olduğumdan oldukça emindim.

Yatakta doğrulup oturdum. Evin içinde sesler olup olmadığını dinledim. Eğer Duncan hâlâ buradaysa ama uyumuyorsa ne yapıyordu? Uykusuzluk çekenlerin yaptıklarını herhalde. Çay mı yapıyordu acaba? Bir dergi mi okuyordu? Ya da belki oturma odasında uyumak için dışarı çıkmıştı.

Fakat etrafta ne bir çaydanlığın su kaynatma sesi, ne bir dergi hışırtısı vardı. Kanepemde sızmış bir adamın ritmik horultusu da duyulmuyordu.

Etraf o kadar sessizdi ki sessizlik resmen vınlıyordu.

“Duncan?” diye seslendim, yine de. “Hey, Duncan?”

Hiç ses gelmedi.

Yatak odasının lambasını yaktıktan sonra oturma odasına geçtim. Hiç kimse yoktu. Boştu.

Duncan'ın gideceğinden çok emindim ama yanılmış olmayı da o kadar çok istemiştim ki.

Artık yanıtlım vardı.

O burada değildi. Çekip gitmişti. Benim en kötü halimi görmüş ve kaçmıştı. Ben onun başında bütün gece kalmıştım ama o benim için aynısını yapmamıştı.

Boşluk hissettim.

Baştan beri haklıydım.

Dişlerimi fırçalamak ve elimi yüzümü yıkamak için banyoya geçtiğimde, öylece durup aynada kendime baktım. Saçlarım açıktı, kâhküllerim bozulmuş, gözlerim şişmişti. Tekrar yüzümü yıkadım. Bir süre diş ipiyle dişlerimi temizledim.

Gördünüz mü? İşte bu yüzden Duncan'ı göndermeye çalışmış-tım. İşte bu yüzden gitmesi için onunla tartışmıştım. İşte tam bu ânı yaşamamak, dünyayla ve onun içindeki yerimle ilgili bu yadsınamaz gerçeği görmemek için. Eğer Duncan bütün o ikna edici konuşmalarına ve basmakalıp sözlerine rağmen çekip gittiye, dünyada başka kim için umut vardı ki?

En azından daha önceleri yanıldığım umuduna tutunabilmişim.

Galiba tekrar yatıp uyumam gerekiyordu.

Fakat uykum tamamen kaçmıştı.

Ben de evin içinde bir süre dolaşıp belki "Birazdan döneceğim!" yazan bir not bulurum diye etrafa baktım. Ya da bir yerlerde beni haksız çıkarabilecek bir ipucu olabilirdi.

Çok uzun süre dolanıp aradım.

Bir not yoktu. Duncan'ın burada olduğuna dair bir işaret de yoktu.

Görebildiğim tek sonuçtan beni vazgeçirecek hiçbir şey yoktu. Nöbetlerim geri geldiğinden beri hayatımın merkezinde bir soru vardı ve şimdi, neredeyse benim isteğimin dışında, Duncan bana bu sorunun cevabını vermişti.

Hayatımın geri kalanında kaçınmayı tercih ettiğim bir cevaptı bu.

Bundan sonra uyumak mümkün değildi.

Sadece bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Kendi kendime mırılda-
nıyordum. Aşağılanma hissiyle her yerim kasılıyordu.

Muhtemelen şafağa kadar sürebilecek utanç dolu bu mutsuzluk sarmalı, aslında sadece yarım saat sürdü.

Çünkü o sırada kapımda bir anahtar sesi duydum.

Duncan mıydı? Elbette o olmalıydı. Başka kim olacaktı ki?

İçgüdüsel bir hareketle saçlarımı kabarttım. Bir salak gibi.

Kapı açıldı. Fakat gelen Duncan değildi. Alice'di.

“Vay!” dedi Alice. “Uyanıksın!” Üzerinde MATLET yazan bir tişört vardı.

“Uyuyamadım,” dedim, başımı sallayarak. Sanki sıradan bir uykusuzluktan söz eder gibiydim.

Alice gelip yatağın kenarına oturdu. “Babette gelip seni kontrol etmem için bana mesaj attı. Ben de içeri göz bakıp kanepede uyuyacaktım.”

“Babette mesaj mı attı?”

“Bir nöbet geçirdiğini söyledi.”

Hah. Acaba ona Duncan mı söylemişti?”

Şimdi sinirlenmişim. Bunun için gerçekten insanları uykularından uyandırmamız şart mıydı? Bari gazeteye ilan verseydik, ya da sokaklarda korna çalıp duyursaydık.

“Ben iyiyim,” dedim. “Kontrol edilmeye ihtiyacım yok. Bu önemli bir şey değil. Sadece benim hayatım.”

Benim trajik, umutsuz, son derece üzücü hayatım.

Umutsuz düşüncenin çekimini hissedebiliyordum. Bana yerçeki-mi gibi bir güç uyguluyor basit ve çok karanlık sonuçlara varmam için ayartıyordu: Her şey boşunaydı. Umutsuz vakaydım. Daima yalnız kalacaktım.

Ama “karanlık” sözcüğü Alice’e göre değildi. “Tamam o zaman,” dedi omuz silkerek. “Bize biraz kahve yapayım.”

“Saat sabahın iki buçuğu. Kahveye gerek yok.”

“Kafeinsiz,” diye düzeltti alaycı bir tavırla. Sonra da mutfağa gitti.

“Ben iyiyim,” diye seslendim arkasından. “Sen eve gidebilirsin.”

Alice dönüp bana baktı ve hafifçe omuzunu silketti. “Uyanığım artık,” dedi. “Görünüşe göre sen de öylesin.”

“İsteyerek değil.”

Alice sesimden bir şeyler sezmişti. Son derece soğukkanlıydı ve hemen hemen hiçbir şey onu telaşlandırmazdı ama aynı zamanda sezgileri güçlüydü. “Konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Ne hakkında?” diye oyalamaya çalıştım.

“Seni böyle... kırılğan hissettiren her neyse.”

“Hayır,” dedim. Sonra da: “Bilmiyorum. Belki. Yok aslında. Boş ver.”

“Güzel,” dedi Alice. Ve gidip kahve makinesiyle meşgul oldu.

Düzeltilme: *Kafeinsiz* kahve makinesiyle.

Kahve demlenirken Alice bana o kadar sempatik bir ifadeyle baktı ki tamamen dağıldım. Gerçeğin ağırlığına boyun eğen bedenimin çöktüğünü hissedebiliyordum. “Nöbet geçirdiğimde Duncan buradaydı.”

“Ya.”

“Sonra da... gitti.”

Alice başını sallarken durumu kavramaya çalışıyordu.

“Yani, tamamen koptu. Kayboldu. Yok oldu.”

Alice sudoku çözüyormuş gibi dikkatle beni inceledi. Sonra da, “Yani bir bakıma baban gibi,” dedi.

“Evet,” dedim bu bağlantıya biraz öfkelenerek. “Onu uyarmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Ve sonra da tahmin ettiğim şey aynen oldu. Sadece tahminimden çok daha kötü hissettirdi. Beni dinleseydi belki böyle karmakarışık olmazdık. Gerçi bu karışıklıkta ‘biz’ yok. Sadece ben varım. Yapayalnız. Ve belli ki hep yalnız olacağım.”

“Hmm. Pek yalnız sayılmazsın. Ömür boyu en iyi arkadaşınla birliktesin.”

“Yani duygusal olarak yalnızım demek istedim.”

Alice’in sesi sahte bir umutla yükselip tizleşti. “Belki bu durumun başka bir açıklaması vardır.”

“Yok, başka bir şey aklıma gelmiyor.”

Fakat Alice daima olayların olumlu yönlerini bulurdu. “Pekâlâ,” dedi. “Eğer haklıysan -ki ben buna ikna olmadım- sadece iddianın hatırına: Belki de bunu şimdiden anlamak daha iyidir. Ne dersin?”

“Doğru,” dedim, boyun eğerek.

“Yani bir noktada onun tanık olduğu şey, senin,” Alice burada kırılğan durumumu düşünerek bana çok sevecen gelen usturuplu bir söz aradı, “*en zarif halin değildi.*”

Doğruydu.

“Duncan’ın şimdi ortadan kaybolması on çocuğunuz olduktan sonra gitmesinden daha iyidir.”

“On çocuk mu?”

Alice tamamen ifadesiz bir şekilde başını salladı. “İkişer ikiz, ikişer üçüz.”

“Çok fazla olur,” dedim.

“Bak, gördün mü? Bir felaketin önüne geçmiş oldun. O kadar çocukla potansiyelini nasıl gerçekleştirebilirsin ki? Duncan gerçekten sana bir iyilik yaptı. Çocuklara da.”

“Öyle görünüyor,” derken, çabası için teşekkür eder gibi gülümsedim.

Alice de bana aynı şekilde gülümsedi. *Bana izin verdiğin için teşekkür ederim.*

Sonra da konuyu tamamen değiştirmek istercesine başını sallayıp dikkatini yeni demlenmiş kafeinsiz kahveye çevirdi. “Çizgi dansı kursuna gitmeliyiz,” dedi.

Bunu söylediği anda, sanki sözümüzü kesmek istercesine, ikimizin de telefonlarına aynı anda mesaj sesi geldi.

Benim telefonum yatak odasıındaydı ama onunki cebindeydi.

Telefonunu çıkarıp kontrol etti. Sonra da bana baktı. “Okuldan geliyor. Bir çocuk kaybolmuş. Bizi kayıp arama ekibi oluşturmak için çağırıyorlar.”

Yirmi Altı

Kaybolan çocuk Clay Buckley'di.

Oraya vardığımızda Tina'yı gözyaşları içinde, Babette'i bitkin ve endişeli bir halde bulduk. Kent Buckley de kızgın bir hayvan gibi etrafta dolaşıp insanlara hırlıyordu.

Okul, polis ve dedektiflerle doluydu. Kafeteryada geçici bir kayıp arama merkezi kuruyorlardı. Bayan Kline çoktan gelmiş, katlanır masada arama ekiplerinin paketlerini hazırlıyor ve bir pano üzerinden çalışıyordu.

Alice ve ben ona neler olduğunu sorduk.

"Clay'in yaş günüydü," dedi Bayan Kline. Babasının onu okul çıkışı Matagorda Körfezi'nin oralarındaki bir korsan gemisi müzesine götürmesi gerekiyormuş. Ama babası hiç gelmedi. Güvenlik kayıtlarına göre, Clay Babette'i ziyarete gitmiş gibi görünüyor. Ve Babette'in de doğruladığı gibi, Clay ona okumak için kütüphaneye gideceğini söylemiş. Ancak bunun yerine, saat dört otuz yedide arka kapıdan çıkıp gitmiş."

"Ama o kapılar kilitli!" dedim.

"Clay şifreyi biliyormuş," dedi Bayan Kline. "Veya onu çözmüş. Kamera kaydında, Clay'in tuşlara bastığı ve kapıyı iterek açtığı görülüyor."

"Hangi yöne doğru gitmiş?" diye sordum.

Ama Bayan Kline başını iki yana salladı. "Kayıтта görünmüyor. Sadece kapıdan çıktığını görebiliyoruz."

“Yani... bu öğleden sonradan beri kayıp, öyle mi?” diye sordu Alice.

“Yaklaşık dört buçuktan beri kayıp,” dedi Bayan Kline, “fakat kaybolduğunu gece on bir buçuğa kadar anlamamışlar.”

“Lanet olsun,” dedi Alice.

“Sözlerine dikkat et lütfen,” dedi Bayan Kline. Sonra da devam etti. “Annesi onun babasıyla birlikte olduğunu sanıyormuş. Babasının onu park yerinden aldığını ve ikisinin müze serüvenine gittiğini düşünmüş. Fakat anlaşılan,” Bayan Kline etrafa bir göz atıp sesini alçalttı, “Kent Buckley her şeyi unutmuş. Tamamen. Geç saate kadar işyerinde kalıp sonra da bazı müşterileriyle içmeye gitmiş ve eve gece on birden sonra gelmiş. Eve varıp da yanında Clay olmayınca... İşte o zaman polisi aramışlar.”

“Tina gece on bire kadar gelmelerini beklemiyormuş, öyle mi?”

“O gece hiç gelmeyecek sanıyormuş. Bir gecelik bir gezi olacaktı.”

Alice başını sallıyordu. “Demek ki Kent Buckley bu yüzden kıpkırmızı kesilmiş ve sinirlenmiş görünüyor.”

Bayan Kline kaşlarını çatıp *Ya evet* der gibi, başını salladı. “Tina da öfke içinde. Tam anlamıyla aklını oynatmak üzere.”

“Anlaşılabilir bir durum,” dedi Alice.

“Burada olduğum süre içinde birkaç kez ağız dalaşı yaptılar zaten.”

“Ne kadar zamandır buradasın?” diye sordum.

“Yaklaşık ikiden beri. Polisler, herkesi çağırmadan önce ilk olarak Clay’in bulunabileceği malum yerleri aradılar; okulu, Babette’in evini. Bütün memurlarını geri çağırdılar ve biz de bildirim sistemimizdeki herkese mesaj attık. İnsanlar geldikçe, herkese aramaları için ızgaralara böldüğümüz şehir planından bir bölümü verip onları ekipler halinde gönderiyoruz.”

Bayan Kline, hayatının en başarılı çoklu görevini yapıyordu. Bize de bir görev verdi: Deniz duvarında doğuya doğru on blok boyunca yürüyecektik. Bir sonuç alamazsak ona mesajla bilgi verecektik. O da

bize aramamız için yeni bir bölüm gönderecekti. Yola çıkmadan önce Bayan Kline, kapının yanında her takıma talimat veren memurla görüşmemizi söyledi.

Alice'le ben o tarafa yöneldik. Diğer birkaç kişi de orada bekliyorlardı. Emily ve Donna paketlerini çoktan almışlar ve yola çıkmak için sabırsızlanıyorlardı. Carlos ise, yansıtıcı park yeri güvenlik yeleğini giymiş olan Koç Gordo'yla eşleşmişti. Herkesin yüzünde aynı ifade vardı: Sanki ölü bir uykudan uyandırılıp doğruca en yüksek düzeyde bir adrenalin durumuna sokulmuş gibiydiler.

Tam Alice'le birlikte talimatları almak için geldiğimizde, köşeden Duncan çıkıp beni gördü. Memurlardan biriyle yürüyordu ve beni görünce yavaşça durup bir saniyeliğine baktı. Onu görünce ve özellikle de o beni gördüğünde hissettiğim aşağılanma acısını tarif edecek kelime yoktu. Duyduğum acı bütün bedenimi öyle bir zorladı ki, kocaman tek bir kramp girmiş gibi hissettim. Fiziksel bir histi bu. Bu ıstıraptı.

Sonra geçti.

Şu anda daha önemli şeyler oluyordu. Başka bir memur Duncan'a yeni bir acil haber vermek üzere yaklaşıncı Duncan dönüp gitti.

Yeterince makuldü. Bir görevimiz vardı.

Duncan'ın yürüyüp gitmesini izlerken, zihinsel olarak kendime *nefes al* ve *gevşe* telkinleri yapmak zorunda kaldım.

Hâlâ dünkü takım elbisesi üzerindeydi. Arkamdan suya atlarken üzerinde olan elbiseydi bu ve muhtemelen hâlâ nemliydi. Oxford gömleği kurumuştı ama ütülenmemiş gömleklerde olduğu gibi nokta nokta kırıışmıştı. Lacivert kravatı hiç ortada yoktu. Gömleğinin yakası açıktı.

Duncan'ın beni gördüğü andaki tepkisini tam olarak anlayamamıştım ve eminim ki kısmen bu benim tepkimin çok yoğun olmasındandı. O an başlar başlamaz sona ermişti ama sonraki etkileri uzun süre sızlayarak sürüp gitmişti.

Duncan'ın orada olacağını elbette biliyordum. O müdürdü. O okulla ilgili işlerin başındaydı ne de olsa. Ama benim plan yapacak

zamanım olmadı. En azından onunla göz teması kurmamayı ummuştum. Onun uzak köşede bir yerde geçici merkezde olacağını tahmin etmiştim ama ortalarda başıboş dolaşıp terk edilmiş sevgilisiyle göz teması kuracağını düşünmemiştim.

göz teması neydi, bu arada? Duncan'ın gözlerinde ne görmüştüm? Şaşkınlık mıydı acaba? Ya da korku muydu? Tanrım, ben o kadar korkunç muydum?

Tam halihazırdaki duruma yeniden odaklanmıştım ki Duncan'ın dönüp bana doğru yürüdüğünü gördüm. Arkasında bıraktığı memurlara, *birazdan dönerim*, anlamında bir el işareti yaptı. Alice'le yanımıza geldi. Alice, *burada neler oluyor* der gibi, önce ona, sonra da bana baktı. Fakat hiçbir şey dememeyi başardı.

Duncan, Alice'e başıyla selam verdikten sonra bana döndü. "Hey. Buradasın."

Küçük düşmenin acısı tekrar başladı ve beni tamamen etkisi altına aldı. Neredeyse Duncan'a bakamadım. Put gibi kaldım. "Senin gibi."

"Sadece... senin de aramada gönüllü olacağından emin değildim."

"Beni tutabilecek hiçbir şey yok. Clay yeryüzünde benim en sevdiğim çocuk diyebilirim."

"Seni nereye gönderiyorlar?"

"Deniz duvarına."

"Tamam," dedi, sanki bunu dikkate alıyormuş gibi. "Dikkat et."

İşte o anda Duncan'ın ses tonu biraz değişti ve sadece iş icabı değil, sanki kişisel bir şey söyleyecekmiş gibi biraz daha yaklaştı. "Sen..." diye konuşmaya başladı.

Fakat tam o sırada arama ekiplerine talimatlar veren memur, "Tamam millet, dinleyin," diye bağırdı.

Duncan başıyla çabucak bir selam verip geri çekildi.

Memur konuşmaya devam etti. "Sadece ama sadece kendi bölgenizi arayın. Eğer bir şey görürseniz size verilen kâğıtta yazan numarayı arayın ya da mesaj atın. Genellikle, sıradışı bir şey olup olmadığını

görmek için el fenerlerinizle yürüyor olacaksınız. Çocuğun üzerinde gri okul pantolonu ve beyaz gömleği, ayağında da siyah spor ayakkabıları vardı. Mavi sırt çantasında okul eşyalarının yanı sıra, birkaç tane karikatür kitabı ve deniz yaşamı hakkında bir tür referans kitabı bulunuyordu. Siz sadece çocuğu aramayacaksınız. Eğer bir ayakkabı, bir sırt çantası, sokağın ortasında yere düşmüş bir kitap görürseniz ona dokunmayın. Resmini çekin. Konumunuzu not edin. Bizi arayın. Biz de bir sonraki aşama için memurları göndereceğiz.”

“Çocuğun kaçırıldığından mı endişeleniyoruz?” diye sordu Carlos.

“Şu anda sadece kayıp,” dedi memur. “Kendi iradesiyle buradan çıkmış. Fakat dokuz yaşında bir çocuk bütün gece sokaklarda kalmış. O zamandan beri bir şey olmuş olabilir. Her türlü ihtimali göz önünde bulundurmalıyız ve hızlı hareket etmeliyiz. O yüzden titizlikle hareket edin ama dikkatiniz dağılmasın.” Biraz ses tonunu değiştirerek, “Gece vakti çocukların başına kötü şeyler gelebilir,” diye ekledi.

Bütün bilgilendirme iki dakika sürdü ve ortalarında bir yerde Duncan’ın çıkıp gittiğini güçlükle fark ettim. Memur bilgilendirmeyi bitirene kadar paniğimi atlatmaya çalıştım. Başlama onayını alır almaz da harekete geçtik. Kapıda dağıtılan el fenerleri, okulda kamp için kullandığımız ağır hizmet tipi fenerlerdi. Hepimiz birer tane kaptık ve kapılardan çıkar çıkmaz deniz duvarına doğru koşmaya başladık.

Arama planlarının çoğu kare şehir bloklarıydı ama bizimki sadece dar bir sahil şeridiydi. Alice ve ben ayrılmaya karar verdik. O yukarıya, duvarın tepesine doğru yürüdü. Ben de sahil seviyesinde yürüyerek su kenarını araştırmaya koyuldum. Feneri dalgaların üzerine tutarak suyun içinde Clay’i aradım.

Veya bir sırt çantası, bir kitap ya da -Tanrı korusun- bir ayakkabı görebilmek için baktım.

Alice fener ışığını aşağıya tutarak sahildeki ve duvarın yanındaki her şeyi inceliyordu. Çalılardan, bitkilerin, suların sürüklediği kütüklerin ve çöplerin arasında o da aynı şeyleri arıyordu.

Aynı zamanda tekrar tekrar “Clay!” diye sesleniyor, “Biz buradayız!” diye bağıırıyorduk.

Bütün umudumuz tabii ki onu sağ salım, belki de güzel güzel bir bankın üzerinde oturmuş elinde bir paket cipsle kitap okurken bulmaktı. Carlos ve Koç Gardo’nun görev yerleri de bir balıkçı iskelesiydi. Clay gizlice sıvışarak bunlardan birine girmiş ve kapanış saatinde görevliler onu fark etmeyip kapatınca kapının arkasında mahsur kalmış olabilirdi. Kendi kendime olan bitenle ilgili mantıklı, hiç de trajik olmayan bir açıklama olma ihtimalini tekrarlayıp duruyordum.

Kendi kendime Clay iyi olacak, iyi olacak, çok iyi olacak deyip duruyordum.

Fakat hiçbir iz bulamadan yürüdükçe buna inanmak da zor gelmeye başlamıştı. Memurun söylediği, *gece vakti çocukların başına kötü şeyler gelebilir* sözü kafamda yankılanıyordu. Arada sırada da boğazımı sıkıan ve yükselip beni ele geçirmekle tehdit eden panik gözyaşlarının gözlerimde biriktiğini hissediyordum.

Ama bu hissi silip atmam gerekiyordu. Dağılamazdım, dağılmayacaktım.

Clay onu bulmamız ve ona yardım etmemiz için bize bel bağlamıştı. Her zaman küçük bir yetişkin gibi görünürdü ama elbette... o bir çocuktur. Kelime dağarcığına, ciddi havasına ve hemen hemen her şey hakkındaki ansiklopedik bilgisine rağmen dünyadaki diğer çocuklar kadar çılgınca yanlışlar yapmaya hakkı vardı. Ve sonuçlarına tamamen yenik düşmeye de onlar kadar hakkı vardı.

Şu anda, her neredeyse, Clay’in ne kadar korkmuş olduğunu düşünmemeye çalıştım.

O bir çocuktur. Büyükbabasıyla birlikte planladıkları, dört gözle beklediği, üzerinde kitaplar okuduğu ve aylardır planladığı yolculuktan sadece haftalar önce büyükbabasını -belki de hayatında en sevdiği kişiyi- kaybetmiş bir çocuktur. Kütüphanede batan gemilerle ilgili ne kadar kitap varsa hepsini okumuştur. Müze görevlilerine sormak istediği önemli soruları defterine not ediyordu.

Clay'i o yolculuğa çıkarması için Kent Buckley'yi kimin ikna ettiğini bilmiyordum ama yemin ederim ki, sıradan bir gözlemci bile bunun iyi bitmeyeceği konusunda sizi uyartabilirdi.

Gerçi, bunu hiç kimse hayal bile edemezdi.

Polisler Clay'in kaçtığından ya da kaçırıldığından çok emin değildilerdi.

Benim önsezime göre Clay kaçmıştı. Önsezilerim en sonunda babasından sıkıldığını söylüyordu. Doğum gününde onu tamamen unutan babasından. Öyle bir durumun ardından her çocuk kötü kararlar verebilirdi.

Sular yükselmişti ve suya karanlık çökmüştü.

“Clay!” diye bağırmayı sürdürdüm. “Clay!” Fakat sesim gürleyen dalgaların arasında kayboluyordu.

Deniz duvarının ötesinde suyun üzerindeki ayaklıkların üzerine inşa edilmiş bir hediyelik eşya dükkânı olan Murdochs'dan geri dönmemiz gerekiyordu. Bu on blokluk menzilimizin sonuydu ve planımız geri dönüş yolunda pozisyon değiştirmekti.

Fakat Murdochs'un altındaki kazıklara vardığımda ve fenerimle o alanı taradığımda, garip bir şey gördüm. Sahilin yakınında karaya vuran alabora olmuş bir deniz motoruna benziyordu. Aman Tanrım. Acaba Clay bir şekilde bir motorla açılmaya mı çalışmıştı? Teknelerin çoğu ya koy tarafında ya da deniz kanalında bulunurdu. Adanın Körfez tarafı tekneler için fazla sığdı.

Alice'i aşağıya çağırdım ve dalgalara doğru yaklaştım. Daha dikkatle baktım.

Sonra onun bir deniz motoru olmadığını fark ettim.

Kaygan ve gri bir şeydi.

Bu bir tür... balıktı.

Çok ama çok büyük bir balıktı. Bir araba büyüklüğündeydi.

İşte tam o anda balığın yanında göğsüne kadar gelen dalgaların arasında ayakta duran birini gördüm: Clay Buckley.

Müthiş bir manzaraydı.

Kısa bir süre ne konuşabildim ne hareket edebildim ne de herhangi bir şekilde cevap verebildim. Tek yapabildiğim şey, Alice arkamda belirene kadar durumu kavramaya çalışmaktı.

“Clay!” diye bağırdım, Alice kolunu bana dolayıp öne doğru iterken.

“Lanet olsun,” dedi Alice, ikimiz oraya doğru ilerlerken. “Yoksa bu...”

Bu, yüksek sesle dile getiremeyeceğimiz kadar çılgınca gelmişti. Ama ikimiz de ne gördüğümüzü biliyorduk.

“Bu bir balina, değil mi?” dedim.

“Kesinlikle öyle görünüyor.”

“Yavru galiba.”

Şu anda bile düşündüğümde inanılmaz geliyor.

İmkânsız bir şeydi bu.

Aynı zamanda da yanlış anlaşılması mümkün değildi. Kesinlikle başka bir şey olamazdı.

Sadece Murdochs hediyelik eşya dükkânının kazıklarının altında bir balina karaya vurmakla kalmamış, aynı zamanda Clay de -bizim dokuz yaşındaki Clay’imiz- orada durmuş onunla konuşuyordu.

Onlara biraz yaklaştıktan sonra bu manzara karşısında duyduğumuz şaşkınlıktan bir anlığına durakladık. Sonra fenerimi Clay’in üzerine tuttum. Clay başını kaldırıp gözlerini kısarak baktığında, birileri tarafından izlendiğinin gayet farkındaydı. Ardından, yemin ederim ki parmağını dudaklarına götürerek bana sus işareti yaptı.

Sonra da dikkatini tekrar suyun içinde yanında duran kocaman yaratığa çevirdi.

Ben suyun içinde Clay’e doğru yürüyerek yaklaşırken, Alice de polisi arayıp onu bulduğumuzu bildirmek için geride kaldı.

Clay'e yaklaştıkça neler olduğunu görebildim ama gözlerime inanamadım. Clay'in yanındaki suya yarı batmış devasa hayvan bir balık ağına yakalanmıştı. Clay de hemen onun yanında durmuş elindeki çakıyla ağın ipini kesiyordu.

"Clay, geri çekilmelisin!" dedim. Gerçi uzun süredir orada olduğu çok açıktı ve şu anda bir yetişkin gelip de öyle söylediği için geri çekilmesini beklemek oldukça komikti. Yani bu hayvan Clay'den daha uzun boyluydu. Ve küçük cılız Clay tam orada, dalgaların içinde, her bir dalgayla devrilme riskini göze alarak duruyor ve bunu kesinlikle umursamıyordu. Üstelik galiba, bir de şarkı söylüyordu.

"Bir Noel ilahisi mi mırıldanıyorsun?"

Clay gözünü ağdan ayırmadan başını salladı. "*Sessiz Gece*. Bildiğim en yumuşak şarkı," dedi Clay.

İşte o anda anladım. Clay korkmuş ya da sarsılmış değildi. Yardım ediyordu. Bu çılgın durumun ortasında bu çocuk şu anda ne yaptığını çok iyi biliyordu. Canını dişine takarak bir şeyleri düzeltmeye çalışıyordu.

Max olsaydı ne yapardı?

"Bıçağın var mı?" diye seslendi Clay. "Keskin bir şeyin var mı? Hatta makas?"

Fakat şu anda tek yapmak istediğim Clay'i oradan çıkarmaktı.

Onu bir şekilde kurtarmayı düşünerek ona doğru yürümeye başladım. Onu çekerek güvende olabileceği kumların üzerine götürebilirdim. "Clay, burada durman güvenli değil," dedim.

Clay dönüp bakmadı bile. "Fazla zamanımız yok," dedi. "Gelgit onu buralara kadar getirmiş ama şimdi geri çekilmeye başladı. Sabaha kadar çekilmiş olacak."

Feneri Alice'e tuttuğumda başparmağıyla tamam işareti yaptı. "Polis şu anda yolda," dedi. "Annemi ve Babette'i de getiriyorlar..."

Fakat Clay aniden gözlerini bana dikti. Üzölmüş gibiydi. "Onlara sirenlerini kapalı tutmalarını söyle!" dedi. İlk kez ağı kesmeyi bırakmıştı.

Hafifçe omzumu silktim. “Bunu yapabilir miyiz emin değilim...”

“Lütfen!” diye bağırdı Clay. “Sirenlerini açmalarına izin verme.” Dönüp Alice’e baktı.

Alice de şaşkınlıkla ona baktı.

“Onun kafasının tümü,” diye aceleyle açıkladı Clay, “süpersonik bir işitme aygıtıdır. Zaten strese girmiş durumda. Siren gibi bir ses onu öldürebilir.”

Alice başıyla onaylayıp tekrar telefonu eline aldı.

Clay de çalışmaya devam etti.

İlk kez gerçekten hayvanı gördüm. Onun başka bir dünyadanmış hissini veren gri derisini, derin siyah gözlerini, blok şeklindeki kafasını gördüm.

“Dur bir dakika... Clay, bu bir sperm balinası mı yoksa?” dedim.

“Sanırım,” dedi Clay.

“Meksika Körfezi’nde sperm balinaları var mıydı?”

Clay içini çekti. “Bunun üzerinden daha önce geçmiştik.”

“O bir... yavru mu?”

“Yavru olabilir. Ya da bir pigme sperm balinasıdır.”

Vay canına. “Endişelenme,” dedim. “Polis onu halleder.”

“Bu ağı kesmek için bıçak getirmeleri gerekiyor,” dedi Clay. “Ve de çabuk olmaları lazım.”

“Belki de gün ışığında çalışmaları daha kolay olur,” dedim nazikçe. Polislerin Clay’i denizden çıkarıp sahilin güvenliğine taşıyacakları o kaçınılmaz sürece zemin hazırlamaya çalışıyordum.

“Gün ışığını bekleyemeyiz. Eğer gelgit çekilirse ölür. Bu boyuttaki bir deniz hayvanı suyun dışında yerçekiminin ağırlığıyla baş edemez. Kemikleri ve organları çöker.”

“Ama insanlar balinaları her zaman kurtarıyorlar.”

“Hayır,” dedi Clay, ağın bir bölümünü delip diğer bölümü eline aldı. “Bu tür balinalar değil onlar. Bunlar hiçbir zaman başaramazlar. Hepsi ölür.”

“Hepsi mi?”

Clay, hâlâ ağı kesmeye çalışarak başıyla onayladı. “Fakat,” dedi Clay, “bu normal bir durum olmayabilir. Sadece durum ağ ile ilgiliyse, yani hayvan hasta değilse başarabilir. Eğer onu zaman kaybetmeden suya geri döndürürsek olur. Ama gelgit çekilirse, saatler sonra geri gelene kadar hayvanı suya geri götürmenin hiçbir yolu olmaz. O zamana kadar da organ yetmezliğine girer.”

“Eminim onu tekrar suya götürmenin bir yolunu bulacağız.”

“Öyle mi dersin?” diye meydan okudu Clay, hâlâ çılgınca ağı kesmeye çalışıyordu. “Bu hayvan neredeyse beş yüz kilo gelir. Onu öldürmeden denize sürüklemenin tek bir yolunu söyle bana.”

“Buldozere ne dersin?” dedim.

“Şu anda çok küçümseyici konuştun.”

Aman Tanrım, kendimi Jacques Cousteau’yla konuşuyormuşum gibi hissettim.

“Eğer onu gelgit çekilmeden önce salamazsak ölür.”

Şöyle bir ağa baktım. Clay’in daha yapacak çok fazla işi vardı.

“Ne kadar süredir buradasın?” diye sordum.

“Çok uzun süredir,” dedi Clay.

O anda Clay’in ellerindeki kabarcıkları fark ettim. Islanmıştı ve titriyordu. Ama bunun hipotermiden çok, aşırı yorgunluktan olduğunu sanıyordum çünkü Körfez suyu Teksas’ta yılın bu zamanında ılık olurdu. Her iki durumda da çocuk uzun süredir buradaydı.

Ona yaklaşıp bıçağı almak için elimi uzattım. “Biraz da ben dene-yeyim,” dedim.

Clay bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermek için dönüp yüzüme dikkatle baktı.

Bana güvenebilirdi. Onun da bunu bildiğini umuyordum.

Sonra da çok ciddi bir şekilde başıyla onayladı ve bıçağı bana uzattı. “Ona şarkı söylemelisin,” dedi, çekilmeden önce. “Çok korkmuş.”

“Nereden biliyorsun?”

Fakat Clay sadece gözlerime baktı. “Sen hayatında hiç korkmadın mı?”

İçimi çektim.

“Git bunu Alice’e anlat ki, o da memurları uyarsın,” dedim.

Sonra da elimden geldiği kadar ağı kesmeye başladım.

Mucize eseri, polisler bildiriği almışlar ve sirenlerini çalmamışlardı.

Zaten hepsinin yanında maket bıçakları vardı ve gelir gelmez yaklaşık on farklı adam ağın üzerinde çalışmak için doğruca suya girdi.

Clay de ben de buna karşı çıkmadık. Clay’in çakısı oldukça kördü. Tüm gücümle uğraştığım halde sadece iki ip kesebilmiştim.

Ayrıca dürüst olmam gerekirse, kapkara suların ortasında yalnız başıma bu dev hayvana bu kadar yakın olmak biraz korkutucuydu. Balinanın temeldeki kibarlığını hissedebiliyordum. Onun bilge, muhteşem uhreviliği açıkça belliydi. Onun huzurunda kendimi aciz hissettim.

Fakat aynı zamanda ezilmeye bir büyük dalga kadar yakın olduğumu da biliyordum.

Balınanın hava deliğine bu kadar yakın olmanın, yavaş ve kadim nefeslerini hissedebilmenin, birdenbire yeryüzündeki en erişilemeyen yaratıklardan birine bu kadar samimi bir erişime sahip olmanın yarattığı duygu... çok yoğundu.

Clay’in annesi geldiğinde hıçkırarak hıçkırarak ağlamaktan neredeyse soluk soluğa kalmıştı. Clay’i sıkıca tutup yakalarken dizlerinin üzerine çöktü. Clay de kollarını annesinin boynuna doladı ama gözlerini su-

daki görevinden ayırmadı. Daha önce Max'i kurtarmaya çalışan sağlık görevlileri Kenny ve Josh, Clay'in durumunu değerlendirip hipotermi olup olmadığını kontrol etmek istediklerinde, Clay onlara izin verdi. Clay'in ellerini temizleyip sardılar ve ıslak gömleğini çıkarıp depolardan birinde buldukları aşırı büyük bir Galveston İtfaiyesi tişörtü giydirdiler.

Görevlilerden biri kendi itfaiyeci ceketini ona giydirdi. "Bu onu sıcak tutar," dedi, Clay'in saçlarını okşayarak.

Clay ekibe bildirmem için bana talimatlar vermeyi sürdürüyor, onlar da söyleneni yapıyorlardı. Bir dolu iri yarı adam, dokuz yaşındaki bir çocuktan talimatlar alıp çılgınlar gibi çalışıyordu: Hava deliğine su kaçırmamaya dikkat edin. Bağırma ya da korkutucu hareketler yok. Seslerinizi nazik ve sakın tutun. Şarkı söylemeyi unutmayın.

Clay konuştuğunda onu dinliyorlardı. Kurtarma sırasında, göğüslerine kadar suya girmiş bir sürü yetişkinin devasa bir yaratığın etrafında toplanıp gelgiti yenmek için tüm güçleriyle mücadele ederken, Clay'in yavaş ve nazik talimatlarıyla kendilerini bir balınaya *Sessiz Gece* şarkısını söylerken bulmaları da işte böyle gerçekleşmiş oldu.

Hatta bazıları şarkıyı ahenkleştirerek söylüyorlardı.

Yardım etmek için bu kadar çabalayan bir sürü insanın görüntüsünü asla unutmayacağım. Kendilerini aşır doğru olanı yapmalarını. İçimden Duncan'a şöyle dedim: *Gördün mü? Tamamen hayatta olmanın anlamı budur. Neşeyi ve kederi, umudu ve korkuyu bir arada hissetmek. Hayatın bizden istediği bu. Sadece kalıp çabalamalı ve hayatın kalbini kırmasına izin vermelisin.*

Bayan Kline arama ekiplerine Clay'in bulunduğunu bildirdi. Haberi duyan herkes, çiftler halinde sahile doğru yola çıktı ve kurtarmayı izlemek için kıyıda toplandı. Carlos ve Koç Gordo kova toplamak için okula döndüler. Sonra da gruptan oluşan bir kova ekibi, kurtarma ekibi çalışırken balınanın açıkta kalan derisinin üzerine tuzlu su attı.

Clay, onun talimatlarını dinlediğimizden emin olduktan sonra yetişkinlerin görevi devralmasına izin verdi. Çok yorgun olduğu belliydi ve sonuçta o bir çocuktü.

Kıyıya Vuran Deniz Memelileri Örgütü geldiğinde, onlar da Clay'in değerlendirmelerine, kurtarma yöntemine ve yaptığı çağrılara, özellikle de balinanın acil durumuna aynen katıldılar: Evet, bu muhtemelen bir pigme sperm balinasıydı. Evet, yaşama ümidi olabilirdi. Evet, zaman azalıyordu. Gelgitin aşırı alçalmasına bir iki saat kalmıştı. Balınayı ağdan kurtarabilirsek, o da kuyruğunu kullanarak o güçle dalgaların arasından çıkabilirdi. Suyu yarı batık olması ideal bir durum olmasa da tamamen sahile vurmuş olmasından kesinlikle daha iyiydi.

Manzara kesinlikle ilham vericiydi: Polis ve itfaiyeciler ağı kesmek için birlikte çalışırken Kıyıya Vuran Deniz Memelileri Ağının kıdemli bir üyesi olan bir bayan biyoloğun nazikçe verdiği talimatları alıyorlardı. Öğretmenler balınayı kovalar dolusu suyla ıslatmak için içtenlikle çalışıyorlardı. Bitkin bir halde olan Clay de sarmalanmış bir halde annesinin kucağındaydı. Ve hepimiz şu anda hafifçe *Sessiz Gece*'yi mırıldanıyorduk.

Hepimiz aynı takımda, umutsuzca bir araya gelip, insanların hemen hemen hiç yapmadığı bir şekilde, aynı anlamlı, önemli şey için çalışıyorduk.

Şunu söylemek isterim ki, bütün bunlar benim ilgimi tamamen canlı tutmaya yetmişti ve kendimi yüzde yüz Balina Takımı'na adanmıştım.

Ve gerçekten öyleydim.

Ama itiraf etmeliyim ki, beynimin bir parçası da Duncan'ı merak ediyordu. Neredeydi? Şimdiye kadar burada olması gerekmez miydi? Kalabalığı kontrol edip duruyordum. Onun için endişelenmiyordum. Sadece burada olması gerektiğini, burada olmak isteyeceğini hissediyordum. Bu olağanüstü an, bir şekilde, onsuz eksik kalmıştı.

Onu tekrar görme fikri çekici olmasa da.

Her ne kadar küçük düşme duygusu sıvı bir ıstırap gibi gelse de.

Yine de Duncan'ın bunu kaçırmamasını istemiyordum. İnsanlığın değişim için güzel bir şey yaptığını Duncan'ın görmesinin ne kadar güzel olacağını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Bunu görmenin benim için de ne kadar güzel olduğunu.

Bunu paylaşmayı ne kadar çok istediğimi.

Haber ekibi de çıkageldi ama itfaiyeciler onların spot lambalarını yakmalarına izin vermediler. Yakındaki apartmanlarda kalan tatilciler ve çevrede yaşayan insanlar, kurtarıcıları güçlendirmeye yardımcı olmak için su soğutucuları ve kurabiye kutularıyla geldiler. Kalabalık büyüdükçe, yeni gelenler ya mırıldanılan şarkıya katılıyor ya da gözlerini manzaraya dikip bakıyorlardı. Herkes sessiz kalmanın ne kadar önemli olduğunu içgüdüsel olarak hissediyor gibiydi.

Yani tüm bunlar Kent Buckley ortaya çıkana kadar sürebildi.

“Neler oluyor burada Tanrı aşkına?” diye deniz duvarının tepesinden bağırdı. “Hiç kimse bana mesaj atmadı!” Kıpkırmızı ve telaşlı bir yüzle, beton basamaklardan ayaklarını vurarak kuma indi ve kalabalığın arasından insanları iterek geçti. Bu noktaya kadar, itfaiyeciler Babette'le Tina'ya plaj sandalyeleri getirmişlerdi. Clay de annesinin kucağına kıvrılmış yatarken, gözünü sahilden hiç ayırmak istemese de uyanık kalmak için kendini zorluyordu. Tina Kent Buckley'yi gördüğünde isyankâr bir şekilde oturmaya devam ederken Clay'e biraz daha sıkı sarıldı.

“Clay bulunduğunda bana haber vermen gerekirdi,” dedi Kent. “Bütün hikâyeyi haberlerden öğrenmek zorunda kaldım!”

“Şşşt,” dedi Tina.

İzleyiciler Kent'in sesini bastırmak istercesine şarkıyı biraz daha yüksek sesle mırıldanmaya başladılar.

“Bir mesaj da mı gönderemedin?” diye sordu Kent Buckley.

“Meşguldüm,” dedi Tina.

“O benim oğlum,” dedi Kent Buckley, bayağı asabi bir şekilde. “Ben de senin kadar endişeliydim.”

“Hayır,” dedi Tina. “Çünkü ilk başta onun kaçmasına sen neden oldun.”

“Sana söylemiştim, sekreterim hatırlatmadı!”

“Hatırlatmak zorunda değildi.”

“Bir dene o zaman!” dedi Kent Buckley. “Benim kadar çok çalışmayı bir dene de gör bakalım her bir minik ayrıntıyı hatırlayacak mısın?”

Fakat Tina başını iki yana sallıyordu. “Bu ayrıntı değildi,” dedi. “Oğlunun yaş günüydü. Üç kez tarihini değiştirdiğin bir yolculuktu. Clay hiç şikâyet etmedi. Her engel çıktığında seni affetti. Ama bu kez...” Tina öfkesinden konuşmaya devam edemeyecekmiş gibi başını salladı. “Artık yetti.”

Ama Kent Buckley eleştiri kabul edecek bir tipe benzemiyordu. Öyle ya? Hemen gidip bir kişisel gelişim kursuna yazılmayacaktı. Tam burada, sahilin ortasında, amansız bir statü arayışı yüzünden hayatındaki tüm gerçek beslenme kaynaklarını görmezden geldiği konusunda bir aydınlanma yaşamayacaktı.

Hayır. O da karşı saldırıya geçecekti.

“Peki sen nasıl bir annesin?” diye sordu. “Bu çocuk resmen bütün gece dışarıdaydı. Islanmış ve yarı baygın. Şu anda yatağında mışıl mışıl uyuyor olmalıydı. Ama sen burada, sanki gece yarısı partisindeymişsin gibi bir plaj sandalyesinde oturuyorsun.”

Aniden fark ettim ki, Kent başlangıçta Clay’i unuttuğu için ondan hiç özür dilememişti. Sadece ona elini uzatıp “Hadi, oğlum. Gitme zamanı,” dedi.

Fakat Clay bir an ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Sonra da başını iki yana sallayarak, “Hayır. Burada kalmam gerekiyor,” dedi.

Arkadaşça yaklaşması işe yaramayan Kent Buckley sertleşti: “Buraya gel. Derhal.”

Ama Clay başını iki yana salladı. Sonra da Tina’nın kucağından inip babasının karşısına dikildiğinde o kadar küçük, o kadar ufak tefek görünüyordu ki. “Hayır,” dedi Clay.

Sonra hepimiz Kent Buckley'nin dokuz yaşındaki oğluna doğru eğilip tısladığını izledik. "Benimle gel. Yoksa seni pişman ederim."

Ama Clay kararlı ve sakin bir şekilde, "Bana ihtiyaçları var ve kalacağım," dedi.

Tam bir Davut ve Golyat³⁶ durumuydu. Sanırım bir kez bir balıyla arkadaşlık kurunca, insanlar artık o kadar da korkak olmuyorlar.

O anda Tina ayağa kalkıp bir adım öne çıktı.

"O burada kalmak istiyor. Seninle gelmek istemiyor. Ve ben de onu zorlamayacağım."

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan zorlayacaksın."

"Ve başka ne yapmayacağım, biliyor musun?" dedi Tina, daha da dik durup Kent'e doğru bir hamle yaparak. "Annemle babamın okulunu satmana izin vermeyeceğim."

"Sen hiçbir şey için bana 'izin' veremezsin."

"Gerçekten benimle kavga mı edeceksin?" dedi Tina, biraz daha yaklaşıp. "Çünkü bence bir şeyi unutuyorsun."

Kent Buckley'nin yüz ifadesi, Öyle mi? der gibiydi. "Neymiş o bakalım?"

Tina, çok kasıtlı bir şekilde, sanki söylediğinden çok daha fazlasını söylüyormuş gibi, "Bütün sırlarını biliyorum," dedi.

Kent Buckley'nin yüzü dondu.

Tina devam etti. "Birçok şeyin ucunu bıraktım. Başımı başka tarafa çevirip senin isteklerine katlandım ve sesimi çıkarmadım. Çoğunlukla bunu Clay için yaptım. Bunu yaptım çünkü onun bir babaya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ama biliyor musun? Onun herhangi bir babaya değil, iyi bir babaya ihtiyacı varmış. Buna inanmamak için uzun süre çok çabaladım ama sen iyi bir baba değilsin." Tina başını iki yana sallayıp sonra bunu tekrar söyledi. Sanki bunu tekrarlamak onu güçlendiriyordu. "Sen berbat bir babasın. Ve berbat bir kocasın. Ve de

³⁶Eski Ahir'te milattan önce 11. yüzyılda geçen hikâyede iri cüsseli savaşçı Golyat'ın on beş yaşındaki Davut'la düellosu anlatılır. (ç.n.)

berbat bir insansın. Babam her şeyi iyileştiren biriydi... Sense her şeyi kötüleştiriyorsun. Senin böyle olduğunu anlamak istemedim. Bunun doğru olmasını istemedim. Ama gerçek şu ki, Clay sen olmadan, şimdikinden yüz kat daha iyi olacak. Ben de öyle. Şimdi bunu gördüğüme göre... artık görmemezlik edemem. İşte o kadar. Senden binlerce kez geri adım attım ama bugün öyle olmayacak.”

Kent Buckley, Tina'yı farklı bir şekilde idare etmesi gerektiğini fark edince ses tonunu değiştirdi. “Bak, uzun bir gün oldu. Hadi eve gidip güzel bir uyku çekelim ve bunların hepsini sabah konuşalım,” dedi.

Aniden Kent çok mantıklı konuşmaya başlamıştı. Tina'nın pes edebileceğine dair bir endişe duydum.

Fakat sonra Tina, “Hayır,” dedi. Sonra da başını iki yana salladı. “Boşanmak istiyorum.”

Şunu söylemeliyim ki, bu Kent Buckley'nin kolay kaldırılabileceği bir söz değildi. Durduğu yerde dikleşti. Bir adım yaklaştı ve bağırdı. “Seni kahpe!”

Sahilde gittikçe büyüyen öğretmen kalabalığından şaşkınlık sesleri geldi.

“Baba!” dedi Clay. “Balinayı korkutacaksın.”

Kent Buckley, Clay'e göz attıktan sonra Tina'ya dönüp daha alçak ama daha tehditkâr bir tonla konuştu. “Beni boşayamazsın.”

O sırada Babette, Tina'nın yanına yürüdü. “Elbette boşayabilir.”

Sonra ben de öne çıktım. “Kesinlikle boşayabilir.”

Ardından Alice de öne çıktı. Sonra da Koç Gordo, sonra birer birer diğer öğretmenler de çıktılar. Sessiz bir destek ordusu oluşmuştu.

Öne çıkan son kişi -tam aramayı bıraktığım anda ortaya çıkmak gibi bir huyu olan- Duncan'dı.

O sırada Kent Buckley azınlıkta kaldığına karar vermiş olacak ki Tina'ya yaklaşp onu elinden çekerek gruptan uzaklaştırdı. Buna karşılık, Clay koşup onun elinden annesini kurtarmak için onu itmek istedi ama bunu yapacak kadar güçlü değildi.

Kent Buckley, oğlunu sertçe kenara doğru itince Clay kumların üzerine düştü.

Bir anda Duncan aralarında belirdi. “Hey,” dedi Kent Buckley’ye. “Yavaş ol.”

“Geri çekil ahbap,” dedi Kent Buckley. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Şöyle birkaç dakika yürüyüp biraz sakinleşmeye ne dersin?”

“Benim sakinleşmeye ihtiyacım yok!” diye bağırdı Kent Buckley.

Kesinlikle balınayı tedirgin ediyordu. Kalabalık şarkıyı biraz daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı.

“Kent!” dedi Tina. “Hemen eve git.”

“Ne yapacağımı söyleme bana!” diye bağırdı Kent.

“Tamam, dostum,” dedi Duncan ona yaklaşıp. “Bu kadar yeter.” Duncan muhtemelen onu deniz duvarının basamaklarına doğru biraz uzaklaştırabilmek için tam kolunu onun omuzuna atacakken, Kent Buckley arkasına dönüp onun karnına okkalı bir yumruk indirdi.

Olay olduğunda birkaç metre ötede, hâlâ şarkı mırıldanmakta olan kalabalığın arasında duruyordum. İnsanların dikkati balinadan, gözlerimizin önünde gerçekleşen gerçek zamanlı boşanmaya yönelmişti.

Kent Buckley’nin yumruğu indiği anda Duncan iki büklüm olup kumlara düştü.

O anda Duncan’ın sara nöbetlerimden korkup korkmadığı, beni hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığı ya da hâlâ arkadaş olup olmadığımız gibi tüm sorular kafamdan silindi ve hiç düşünmeden, karar vermeden Duncan’a koştum. Aynı anda da uyum bölümünden iki polis Kent Buckley’yi yakalayıp kelepçeledi.

Kent Buckley bundan hiç de hoşlanmamıştı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye feryat etti.

“Bu bir saldırı, ahbap,” dedi memurlardan biri. “Seni merkeze götürüyoruz.”

Olağanüstü çabuklukla, Kent Buckley'yi bir manevrada deniz duvarı basamaklarından ekip arabasına götürdüler. Kent'i arka koltuğa itip -siren çalmadan- uzaklaşırlarken, Tina hiç karşı çıkmadan onları izledi.

Max'in kızının, okul yönetim kurulu başkanından boşanmak istemesinin ve sonra da o başkanın hapse girmeden önce müdürü yumruklamasının büyük bir haber olmadığını söylemek istemiyorum. Başka bir gün olsaydı, hayal edebileceğimiz en büyük olay bu olurdu.

Fakat bugün, neredeyse hiç etki yaratmadı. Hatta Kent Buckley daha sahilden ayrılmadan, dikkatimizi yeniden gözlerimizin önünde tehlikede olan o heybetli yaratığa çevirdik. Daha işimiz bitmemişti. Tamamlanması gereken bir kurtarma girişimi vardı. Ve Noel ilahilerini söylemeyi de unutmamak gerekiyordu. Herkes gözlerini tekrar balinaya çevirmişti. Tabii ben ve Duncan'ın diğer tarafında onu yalamakta olan Chuck Norris hariç.

Duncan hâlâ kesik kesik nefes alıyor ve öksürüyordu.

“Yaralarına mı vurdu?” diye sordum.

Duncan yüzünü buruşturarak başını salladı. “Müthiş acıyor... Ama iyiyim. Adam görüldüğünden daha güçlüymüş gerçi.”

“Sence kalkabilecek misin?”

“Sadece mecbur kalırsam.”

Duncan'ın ayağa kalkmasına yardım ederken gözlerime bakmaya çalıştıysa da ben başımı çevirdim. Balinaya bütün dikkatimi vermem gerektiğini söylemek istercesine suya doğru bir adım attım. Aslında bir bakıma bu doğru geliyordu.

Kurtarıcılar hâlâ suyun içinde ağın son parçası üzerinde çalışıyorlardı.

Her dalgayla birlikte suyun seviyesi düşüyordu.

Güneş doğuyordu ve az vaktimiz kalmıştı.

Duncan'ın hepimizi geçip kurtarıcılara doğru yürümesini ve işe koyulmak üzere kendi çıkışını çıkarmasını izledim. Kendi kendime,

dikkatimi toplamam gerektiğini ve de kişisel kalp kırıklığının bekleyebileceğini söyledim. Balina için durum pek de parlak görünmüyordu. Alice yanıma gelip kolunu omzuma dolayana kadar ağladığını fark etmemiştim bile.

Yapacak başka bir şey aklıma gelmiyordu, bu yüzden dua ettim. Her zaman dua eden bir insan değildim ama balina için ettim. Orada, bileklerime kadar suyun içinde, bugün güzel bir şey olması için bütün gücümle sadece dua ettim. Bütün bu insani iyiliğin bir değeri olması için ve bu sahilde birisinin mutlu sona kavuşması için dua ettim.

Bu bir balık olsa bile.

Clay daha sonra gözlerini devirerek beni düzeltecek ve bir deniz memelisini balık diye adlandıramayacağımı tekrar anlatacaktı. “Bu aşağılayıcı olur.”

Fakat terminoloji bir yana, dualarım işe yaradı.

Pekâlâ. Belki biraz da ağı kesen kurtarıcıların da hakkını vermek gerekirdi. Ya da Kıyıya Vuran Deniz Memelileri Örgütü’nün. Veya bütün bunları başlatan dokuz yaşındaki çocuğun.

Tam ümidimi kesecekken ağın son parçası da çözüldü.

Kaybedecek zaman yoktu. Kurtarıcılar balınayı çevirmek ve denize doğru döndürmek için kuyruğuna biraz bastırdılar. Sonra da arkasından toplanıp üçe kadar saydıktan sonra arkasından hızlıca ittiler.

Bunu kendi başlarına yapamayabilirlerdi ama üç derken sayımı takip edercesine ittikleri anda, balina kuyruğunun kanatlarını kaldırıp aşağıya doğru hareket etti ve kendini açık sulara doğru fırlatarak yüzeyin altında kayboldu.

Hepimiz şarkı söylemeyi kestik.

Hepimiz huşu içinde orada dururken, sadece dalgaların hışırtısıyla baş başa kalmıştık.

Bir memur ve bir itfaiyeci o darbeyle devrilmişlerdi ama gülerek tekrar kalktılar.

Ve sonra, yapacak bir şey kalmayınca bütün sahilde bir tezahürat koptu. Babette'le birbirimize sarıldık. Clay'le sarıldık. Hatta Tina'yla bile sarıldık. Bütün öğretmenler birbirlerine sarıldılar. Memurlar da birbirlerine sarıldıktan sonra gelip Clay'i kucaklayarak omuzlarına kaldırdılar.

Bütün o süre boyunca engellediğimiz gürültü bir volkan gibi patlamıştı. Bağırıp alkışlıyor, etrafta zıplıyor, kollarımızı sallıyorduk. Aynı anda hem son derece yorgun hem de tamamen heyecanlıydık.

Sonra, tam biz gevšemeye başlamışken Clay, "Bakın!" diye bağırdı. Aydınlanmakta olan ufkun yanındaki açıklarda bir kuyruğun sudan yükseldiğini gördük.

Sonra bir başka kuyruk gördük.

Ardından iki kuyruk daha gördük.

"Bu bir balina sürüsü," dedi Babette.

"Onu bekliyorlarmış," dedi Tina.

"Bize el sallıyorlar," dedi Alice, onlara elini sallayarak. Sonra hepimiz el salladık.

"Sence bize teşekkür mü ediyorlar?" diye sordum.

Ama Clay, hâlâ sağlıkçılardan birinin omuzuna yaslı duran başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Bence vedalaşıyorlar."

Yirmi Yedi

Bundan sonra Tina, bir hafta boyunca uyuma planları yaparak Clay'i eve götürdü.

Duncan'ın geri dönüp tutanakları tamamlaması için kalan tek bir polis arabası dışında, diğer polisler de gittiler.

Duncan gitmeden önce benim yanıma geldi.

İskelenin altında durmuş denize bakarken, beynimin olan bite-nin hızına yetişmesini bekliyordum.

Duncan elleri cebinde, bana doğru geldi.

Beni görünce yutkundu.

“Eve gitmelisin, Duncan. Git yat,” dedim.

“Evet,” diye onayladı. “Çılgın bir geceydi.”

“Öyle.”

“Sana... bir şey soracaktım,” dedi Duncan.

“Ne?”

“Neler oluyor?”

“Bilmem,” dedim. “Her zamanki şeyler. Kayıp bir çocuğu bulduk. Yönetim kurulu başkanını hapse gönderdik. Bir balina kurtardık. Oldukça sıradan bir geceydi.”

“Ama... bana kızgın mısın?”

“Hayır!” dedim. “Hayır.” Sonra da, “Tamam. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum,” diye devam ettim.

“Tamam olan ne?”

Söylediklerimin hepsi biraz eğlenceliymiş gibi sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. “Sen. Biliyorsun işte. Gitmenden bahsediyorum. Erkenden. Anlıyorum. Yani, seni uyarmıştım. Uyarmadın diyemezsin. Ama benimle tartışmaktan, oradan kaçma şansını kaybettin. Senin hatan.”

Fakat Duncan şimdi iyice kaşlarını çatmıştı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Daha önce,” dedim, elimle kasabanın yönünü işaret ederek, “bir nöbet geçirdim ve sen en sonunda seni uyardığım şeyi gördün, dehşete düştün ve kaçtın. Olabilir, sorun yok. Söylemiştim.”

Duncan başını iki yana salladı. “Böyle mi olduğunu düşünüyorsun?”

Hafifçe omzumu silktim. “Yani, boş bir evde, zifiri karanlıkta, yatağında tek başıma uyandığıma göre... Evet, öyle.”

“Yatağına nasıl yattığını sanıyorsun?”

Demek ki gitmeden önce beni çekerek yatağa götürmüştü. “Teşekkür ederim.”

Buna dayanamayacak kadar yorgundum. Bütün bedenim güçsüz geliyordu. Göğsümde bir sıkışma hissettim. Neredeyse ağlayıp hislerimi belli etmek üzereydim.

“Sam,” dedi Duncan. “Kaçmadım, kaldım.”

“Tek başıma uyanmış olmam bu dediğinle çelişiyor.”

Duncan usanmış bir şekilde başını salladı. “Gerçekten bir nöbet geçirdin ve yalnızca yeni bir şey olduğu için buna tanık olmak kesinlikle biraz korkutucuydu. İnsanın yapabileceği en rahatlatıcı şeye benzemiyor. Ve sevdiğin birinin ıstıraba benzer bir şey çekmesini izlemek zor. Ama ben dehşete kapılmadım ve seni bırakmadım. Sen beni ne tür bir ahmak sanıyorsun? Seninle kaldım, tabii ki kaldım. Seninle ilgilendim ve söylediğin her şeyi yaptım. Kendine geldiğinde yatağına götürdüm, yatırdım ve yanına kıvrıldım. Ve gece yarısı Clay’in kaybolduğunu haber vermek için aramasalardı şu anda hâlâ yanında olacaktım.”

“Sadece Clay yüzünden mi gittin yani?”

“Sadece Clay yüzünden gittim.”

Bunun doğru olduğuna inanmaya çalıştım.

“Gideceğimi sana o anda söyledim,” diye devam etti Duncan. “Ama sen hiç kendinde değildin. Daha önce de nöbetlerin bazı şeyleri hatırlamayı zorlaştırdığını söylemiştin. İşte o yüzden yanına Alice’i gönderdim. Ben polislerle toplantıda olduğum için benim yerime ona Babette mesaj attı.”

Kafamda bütün parçaları yerine oturtmaya çalıştım. “Yani sen hiç... gitmedin mi?”

Duncan bir adım yaklaştı.

“Yanımda mı kaldın?” diye sordum. “İsteyerek mi?”

Duncan başıyla onaylarken biraz daha yaklaştı. “Ve şimdi de döndüm. Yanında kalmaya devam etmeye çalışıyorum.”

Ona bakamadım.

Nedense, onun gitmediğini öğrenmek gittiğini düşünmekten daha kötü hissettirmişti.

Bu çok saçma, biliyorum.

Ama sanki gün boyu kalbimi bir arada tutmaya çalışıp şu anda onu tekrar açma fikrine dayanamıyordum.

“Ben kaçan erkeklerden değilim,” dedi Duncan. “Ben daha iyi bir adamım.”

Öyleydi. Gerçekten öyleydi. Aniden gözlerim doldu.

“Sen daha iyi bir adamsın,” dedim.

Beni öpecekmiş gibi yanaştı ama ben geri çekildim.

Başımı iki yana salladım.

Duncan kaşlarını çatı.

“Yapamam,” dedim. “Bunu yapmanı isteyemem. Sana haksızlık olur. Zaten başa çıkman gereken yeteri kadar sorun var. Senden bakıcım olmanı isteyemem.”

“Hey.” Duncan elimi tutmak için uzandı. “Sam...”

Ama ben kenara çekildim. “Yapma,” dedim.

Bu çok fazlaydı. Onun için hissettiklerim çok fazlaydı. Birisini bu kadar sevmekten korkuyordum. Tek başıma uyandıktan sonra artık ne kadar savunmasız olduğumu anlamıştım. Ve buna dayanamıyordum.

Kendimi Duncan’dan uzaklaştırdım ve birdenbire kumların üzerinden deniz duvarının basamaklarına doğru koşmaya başladım.

Hiç arkama bakmadan basamaklardan çıktım.

Ama buna gerek kalmadı.

Bu kez Duncan arkamdan gelmedi.

Alice ve Babette’in merdivenlerin başında beni beklediklerini fark ettim.

Vahşi bir hayvanı yakalamak istercesine bana koştular.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Babette kızmış gibi.

Ama ben başımı iki yana salladım. “Yapamam.”

“Onu duymadın mı?” diye sordu Alice, sanki ikisi de arkamdan beni izlemişti. “Seni bırakmamış. Yanında kalmış.”

“Ne... Bizi mi dinliyordunuz?”

“Sadece seni bekliyorduk!” dedi Babette.

“Yani her şeyi duydunuz, öyle mi?”

“Evet ve sen aptalsın,” dedi Alice.

“Tamam,” dedim, arkamı dönüp deniz duvarı boyunca yürümek için. “Bundan sonra birbirimize adımızla seslenmeyiz o zaman.”

Fakat Alice dikkatini dağıtmama izin vermedi. Konuşmasına devam etti. “Korkup kaçtın!”

“Korkup kaçmadım! Nefsimi korumak içindi!”

“İstediğin şey -istediğin insan- tam orada, parmaklarının ucundaydı ve sen öylece yürüyüp gittin.”

Artık boğazımın düğümlendiğini hissedebiliyordum. Hiç de hoşuma gitmeyen gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmıştı. Beni daha çok kızdırıyorlardı. “Bu kadarı fazla, tamam mı? Şimdiye kadar size fazla gelen bir şey olmadı mı?”

“Evet!” derken Alice koluma yapışıp beni durdurdu ve çevirdi. “Marco’nun gittiği her bir askeri harekât görevi bana fazla geldi. Onu bir daha göremeyebilirim düşüncesiyle ona her veda edişim bana fazla geldi. Ama bil bakalım ne yapıyorum? Yine de devam ediyorum.”

Alice o konuda haklıydı. Başımı çevirdim.

Alice konuşmaya devam etti. “Yine de devam ediyorum çünkü buna değer! Çünkü korkunun beni küçültmesine izin vermeyi reddediyorum. Çünkü cesur olmak insana iyi geliyor.”

“Harika,” dedim, dönüp yürümeye devam ederken. “Müthiş.”

Alice ve Babette arkamdan geldiler. Alice konuşmasını sürdürdü. “Buraya geldiğinden beri, Duncan’a korkunun her hareketini kontrol etmesine izin vermemesini söyleyip duruyorsun. Güvende olmak için bir hapisanede yaşayamayacağını söylüyorsun. Ama aynı şeyi biraz önce kendin yaptın. Kendini bir hapishaneye tıktın. Her gün bu şekilde onun karşısına nasıl çıkacaksın? Seninle kaldığını ve istediğin her şeyi yaptığını ve ona evet deme cesaretini hâlâ bulamadığını bile bile onunla birlikte nasıl çalışacaksın?”

“Çalışmayacağım,” derken, adımlarımı yavaşlatıp onlara döndüm. “Onunla çalışmayacağım. İş bırakıyorum.”

Alice ve Babette sustular.

“Her zaman bunun olacağını biliyordum,” dedim. “Duncan’ın buraya gelmesinin beni bu kasabadan kaçıracağını her zaman biliyordum. Tamam! Ben ikiyüzlüyüm. Korkak olan benim. Bütün hayatını korku içinde geçirmiş olan benim. Cesaretin ne olduğunu bile bilmeden cesur olmaktan bahseden benim. Yani evet, korkup kaçıyorum. Buradan defolup gidiyorum. Her şeyden vazgeçiyorum.”

“Hayır,” dedi Babette.

“Hayır mı? ‘Hayır’ ne?”

“Hayır gitmiyorsun. Ve hayır, işini bırakmıyorsun. Ve de hayır, Duncan’dan vazgeçmiyorsun. Ya da kendinden. Veya aşktan.”

Babette “aşktan” derken sesi çatlamıştı. Fakat her zamanki olgunluğuyla, iyice dikleşip bir adım yaklaştı. “Hayat istediğin şeyi hiçbir zaman senin istediğin şekilde vermez. Hayat bazı şeyleri hiçbir zaman kolaylaştırmaz. Hiçbir fedakârlık yapmadan ve cesaret göstermeden o mutluluğun sana gelmesini ne hakla istiyorsun? Her şeyin kolayca oluvermesini istemek ne kadar inanılmaz bir şımarıklık? Aşk seni iyileştirir çünkü zordur. Risk almak seni iyileştirir çünkü korkutucudur. Bu işler böyledir. Senin için önemli olan hiçbir şeyi asla hak etmeden elde edemezsin. Ve elde etsen bile...” derken meydan okuyarak çenesini kaldırdı, “tutamayabilirsin. Neşe uçup gider. Hiçbir şey kalıcı değildir. İşte cesaret de tam olarak budur. Bütün olan biteni ve her halükârda olacağını bilmek.”

Babette’in yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yine de bakışlarını gözlerimden ayırmadı. Babette’in kaybettiği şeyleri düşündüm. Şu anda karanlık bir şehirde kayıp torununu aramasının, olabilecekleri bile bile olayın dehşetini yenerek yine de buraya gelmesinin ve gece boyunca sabaha kadar onu aramasının nasıl bir cesaret gerektirdiğini düşündüm.

Kim bilir ne kadar bitkindi.

Ama yine de buradaydı. Sabahlığıyla, gözleri yorgunluktan kızarmış bir halde deniz duvarının üstünde durmuş, inatla, ısrarla benimle ve aptal kararlarımla ilgileniyordu.

Hayatta olmak böyle bir şeydi. Tüm bunların güzelliğinin kalbini kırmasına izin vermek böyle bir şeydi. O sırada ona bakarken, durumu yeni bir gözle algıladım. Ve başka bir şey daha anladım. Bir ailenin parçası olmak böyle bir şeydi.

İşi bırakmayacaktım. İyisiyle kötüsüyle, ben buraya, bu adadaki dalgalarla yıpranmış eski şehre aittim. Bunlar da benim sevmeyi seçtiğim ve beni sevmeyi seçen insanlardı. Onlara sırt çevirmeyecektim. Onlar da benim kendime sırt çevirmeme izin vermeyeceklerdi.

“Haklısın,” dedim sonra, başımla onaylayarak. Babette’e yaklaşıp elini sımsıkı tuttum. Sonra Alice’e döndüm. “Sen de haklısın.”

“Ben her zaman haklıyım.”

Sonra da geldiğimiz yöne, Murdochs’daki iskeleye doğru baktım. Acaba Duncan hâlâ orada mıydı?

Ardından Babette ve Alice’e baktım. İkisi de ne düşündüğümü anlamıştı. Sonra Babette bana doğru uzanıp omuzumdan hafifçe iterken Alice de aynı anda, “Git!” diye bağırdı. Tek ihtiyacım olan şey buydu.

Koşmaya başladım.

Duncan’la konuştuğumuz yere saniyeler içinde geri dönmüşüm gibi geldi.

Hâlâ bulvarda park etmiş birkaç tane polis arabası duruyordu. Belki de herkes gitmemişti.

Duncan’ı bulma ümidiyle, nefes nefese kenara gidip tepeden sahile inen basamaklara baktım.

Sahil bomboştı. Sanki hiçbirimiz orada hiç bulunmamışız gibiydi.

Hâlâ nefes alarak arkama döndüm. Duncan neredeydi? Merkeze mi dönmüştü? Okula mı dönmüştü? Hiç bilmiyordum. Onu bir yerlerde görmek ümidiyle, panoramik bir dönüş yaptım.

Tam o sırada ekip arabalarından birinin kapısı açıldı ve Duncan indi.

Ona koştum ve neredeyse kollarına atılacakken durdum.

“Özür dilerim!” dedim.

Duncan, beni anlamak istercesine sadece baktı.

“Benimle kaldın,” dedim. “Bu gerçekten önemli. Kaldığın için sana minnettarım.”

Duncan başını iki yana salladı. “Elbette kaldım.”

Sonra, bunun bir cümle mi yoksa soru mu olduğunu kestiremediğim için şöyle dedim: “Geçirdiğim nöbet... bana karşı hislerini değiştirmemiş.”

Duncan başını daha çok salladı. “Elbette değiştirmedim.”

Bu kez sözcükler -sözcüklerin içindeki gerçek ve ifade ettikleri anlam- beni farklı etkilemişti. Bu kez onları saptırmadım. Bu kez onları içime aldım. Göğsümde öyle bir girdap oluşturdular ki neredeyse başım döndü.

Gözlerimi kapadım.

Duncan bir adım yaklaştı. “Aslında dürüst olmam gerekirse, sana olan hislerimi değiştirdi.”

Gözlerimi açıp onun gözlerine baktım.

Neredeyse üzgün bir sesle, “Galiba seni daha çok sevmeme neden oldu,” dedi Duncan.

“Beni seviyorsun,” dedim.

Başını salladı. “Umarım bir sakıncası yoktur.”

Ben de onun boynuna uzanıp onu kendime doğru çektim ve öptüm.

Duncan’ı gidecekleri yere götürmek için hâlâ bekleyen polislerin hepsi kornalarına asıldılar.

Duncan geri çekildiğinde duygu dolu gözlerle bana baktı. “O halde bir sakıncası yok, değil mi?” dedi.

Sonra, neşe uçup gittiği, hiçbir şey sonsuza kadar sürmediği ve elde ettiklerini bile tutamayacağın için, daha fazla zaman kaybetmedim. “Seni seviyorum, Duncan,” dedim. “Seni çok ama çok uzun süredir seviyorum.” Bunu cesur olmak için, daha iyi olmak için söyledim.

Ama her şeyin ötesinde, doğru olduğu için söyledim.

Sonra Duncan tekrar eğildi. Ben de ona uzandım ve polisler bekliyor olsa da dudaklarımız basit, kolay ve mükemmel bir öpücükle birleşti.

Ama bunu kesinlikle hak etmiştik.

Yarı yolda, Duncan yanımdan ayrılıp bana *bir dakika* der gibi parmağını kaldırdı. Sonra da hızla yürüyüp en yakındaki polis arabasının yolcu camını tıklattı. Cam açılınca Duncan kafasını pencereden içeri soktu.

Duncan geri çekildiğinde bütün polis arabaları hareket edip gittiler.

“Onlara ne söyledin?” diye seslendim.

Duncan omuzlarını silktiler. “Tutanak işlerini daha sonra bitirebilir miyiz diye sordum.”

Böylece Duncan’la benim evime yürüdük. Ve birlikte uyuduk.

Gerçekten uyuduk.

Lanet olsun, çünkü yorgunduk. Lanet olsun, ne müthiş bir gün ve geceydi.

Ama iyiydi. Hatta iyinin iyisiydi.

Aslında uzun zamandır her ikimiz için de iyinin iyisinin en iyisiydi.

Son söz

Tina gerçekten söylediğini yaptı. Kent Buckley'yi boşadı. Hepimiz eski yaşam temposunun onu korkutup vazgeçirebileceğinden endişe ediyorduk ama bunu yaptı. Teoride boşanma üzücü bir şey olmasına rağmen, asıl üzücü olan şey o evliliğin kendisiydi. Boşanma mutlu bir çözüm olmuştu.

Demek istediğim şu ki Tina, Kent'ten ve onun isteklerinden kurtulunca onun için her şey daha güzel oldu. Tina'yla Clay bir süreliğine Babette'in yanına taşındılar. Bu da Babette'in işine gelmişti. Bu arada Tina da eğitimini tamamlamak için tekrar okula başladı.

Tina'nın evliyken kadınsal görevlerinden biri de çoğu akşam Kent için gurme yemekler hazırlamakmış. Bu yüzden Tina eve gelip annesine bazı mutfak becerileri öğrettikten sonra Babette çok iyi beslenmeye başladı.

Ben de öyle. Çünkü Tina -onca insanın arasında- beni yemeğe davet eder olmuştu.

Annelerle ilgili komik bir gerçeği öğrenmiş oldum: Gecenin köründe, çocuklarına bir balınayı kurtarmalarına yardım ettiyseniz sizden aşırı nefret etmekten vazgeçiyorlardı. Ya da belki, baştan beri nefret etmeleri gereken kocalarından kurtulduklarında size bir şans tanıyorlardı.

Şöyle ya da böyle, sonunda Tina'yla barışmıştık.

Benim düşündüğümden çok daha iyi bir insan olduğu ortaya çıkmıştı.

Tina, Kent'in okulu satmasına engel oldu. Gerçekten çok fazla kirli çamaşırlarını biliyor olmalıydı. Kent bu konuda kavgaya bile

girişmedi. Sahildeki davranışları ve özellikle okul müdürüne saldırması, yönetim kurulundan ihraç edilmesine neden oldu.

Bilin bakalım yerine kim geçti?

Güzel Babette.

Bundan sonra, Kent Buckley New Jersey'e taşındı ve oğlunu görmek için çok fazla çaba göstermeyen -daha doğrusu hiç çaba göstermeyen- boşanmış baba tipine dönüştü.

Hepimiz teoride erkek çocuklar için bir babanın olmasının iyi olduğu konusunda hemfikir olsak da, bunun gerçekten biraz da babaya bağlı olduğunu kabul ederiz.

Bu doğrudu. Clay her bakımdan kendini daha iyi bir aile ortamında buldu. Tina, Babette ve ben varken kendisiyle ilgilenen gereğinden fazla sevgi dolu yetiştikine sahipti. Hatta kütüphanede, ona CLAY'IN ÖNERİSİ isimli bir raf bile ayırdım. Ona madalya veren ve küçük bir smokin giydiği, yıllık bağış yemeğinde onu onurlandıran ve neredeyse her hafta sonu onlarla gönüllü çalışmasını sağlayan Teksas Kıyıya Vuran Deniz Memelileri Örgütü'nden bahsetmiyorum bile.

Babette yönetim kurulundaki hakkı olan yeri aldığı anda, Kent Buckley çabucak unutuldu. En sonunda, Macera Bahçesi projesini sürdürdük ve en şaşırtıcı korsan gemisi ağacını inşa ettik. Babette, etrafta Duncan'a patronluk taslamaya devam etti. Bunu kısmen artık Duncan'ı gerçekten kovma yetkisi olduğu için ama daha çok da sadece eğlenceli olduğu için yapıyordu.

Bence Duncan itiraf etmese de bundan hoşlanıyordu.

Okulda güvenlikle ilgili değişiklikler de yaptık. Amaç aşırıya kaçmadan yeterli önlemler almaktı. Duncan bizi, diğer okulların da düşünmesi gereken, hüznü, modern çağa taşıdı ama iş sınırların nereden çizileceğine geldiğinde, fakültenin kolektif bilgeliğinin içgüdülerine güvendi. Okulu biraz değiştirdi ama aynı zamanda, silah

bilinci grubu³⁷ için gönüllü olarak ve dünyayı daha güvenli hale getirmeye çalışarak, biraz da dünyayı değiştirmek için çalıştı.

Bu arada, dünyadaki tüm endişelere, trajedilere ve haksızlıklara rağmen, elimizden geldiği kadar eğlenmeyi de unutmadık.

Dans partileri, kumdan kale yapma ve kurabiye süsleme yarışmaları yapmayı ihmal etmedik. Karaoke yapmayı, avluda okul çapında film geceleri düzenlemeyi ve sahilde uzun yürüyüşlere çıkmayı unutmadık. Cadılar Bayramı'nda çocuklara okul hayaletiyle ilgili hikâyeler yazdırdık, baharda güzel havalarda dersleri kırdık ve Şapka Günü'nü yeniden başlattık.

Neşelenmeyi bilerek seçtik. Bunu hayatın kederlerine rağmen değil, kederler yüzünden yaptık.

Ve gerçekten işe yaradı.

Elbette bu, hayatlarımızın sihirli bir şekilde düzeldiği anlamına gelmiyordu. Babette hâlâ Max'i özlemeye ve onun için yas tutmaya devam etti ve hayatı boyunca da edecekti. Tina, anlamsız bir şekilde hâlâ Kent Buckley'yi, ya da en azından onun varlığını özlüyordu. Alice hâlâ hayatının büyük bir kısmını, dünyanın öbür ucunda askeri harekâtlarda olan Marco'yla geçirmek zorundaydı. Clay'e de okuldaki çocuklar hâlâ Brainerd diye hitap etmeye devam ediyorlardı.

Duncan ve Chuck Norris benim küçük garaj evime taşındıktan sonra, Duncan hâlâ kâbuslar görmeye, ben de nöbetler geçirmeye devam ediyordum.

Birbirimizle ilgili her şeyi düzeltmedik ama düzeltmemize gerek kalmadı.

Sadece orada olmayı seçtik ve bu da birçok şeye değdi.

Max her zaman şaka yollu, eğer birisi onun heykelini yapacak olursa, bunun işeyen bir fiskiye şeklinde yapmasını söylerdi. Ama yönetim kurulunun başında Babette olduğu halde bu fikre yanaşmadılar.

³⁷*Gun Sense* grubu, kendilerini silah şiddeti olmayan bir gelecek yaratmaya adanmış insanların oluşturduğu topluluktur. (ç.n.)

Max'in anısını farklı şekillerde sürdürdük. Onun şerefine yılda bir kez disko temalı dans partileri düzenlemeye karar verdik. Babette'in yaptığı bir tablosunu ofise astık. Babette oyun bahçesi çitine, Max'in en sevilen sloganı, "Kutlama şansını asla kaçırmayın" yazısıyla renkli bir duvar resmi yaptı.

Bundan sonra kutlama şanslarımızı kaçırdık mı? Endişelerimize, küçük tartışmalarımıza ve kendi sorunlarımıza kendimizi kaptırdık mı?

Elbette. Biz sadece insanız.

Ama elimizden geldiği kadar tekrar, tekrar, tekrar neşeyi kasten seçmeye çalıştık. Tıpkı Max'in isteyeceği gibi.

Ve tabii ki, işimi ya da yaşadığım adayı terk etmedim ya da cesaretimi kaybetmedim. Kaldım ve sevdiğim insanları tekrar tekrar seçtim. İyisiyle ve kötüsüyle.

Ama daha çok iyisiyle.

Tesekkürler

Bu hikâyeyi sabır ve titizlikle oluşturmamda bana özveriyle yardım eden herkese teşekkür etmem gerekiyor.

Dünyanın çok ihtiyaç duyduğu gönül işini yapan tüm kütüphanecilerin yanı sıra, danıştığım belirli öğretmen ve kütüphanecilere çok minnettarım: Öncelikle anneme (gerçi kendisine sorsanız çocuk sahibi olmadan önce “ucundan köşesinden” kütüphaneci olarak çalıştığını ve babası öldükten sonra onun şirketini devraldığını söyleyecektir ancak annem hukuk fakültesi yüksek lisans diploması olduğundan ve bana en başından kitap sevgisini aşıladığından onun önemi büyüktür!) Ayrıca kız kardeşime, öğretmen Shelley Stein’e, kütüphaneci Mary Lasley’e ve kütüphaneci (ve çocukken birlikte Duran Duran hayran kurgusu yazdığımız arkadaşım) Julie Alonso’ya teşekkür ederim. Yedinci sınıf tarih öğretmeni olan eşim Gordon’ın bu kitaptaki Duncan karakteri için bir örnek oluşturduğunu da söylemeden geçemem. Çılgın pantolonlar? Kravatlar? “Karanlık Sanatlara Karşı Savunma” isimli? Boğulan sukulentler? Hepsi de eşimin özellikleridir. O gerçekten efsane bir öğretmendir ve onun sevecenliğiyle, bilgeliğiyle ve her şeyi güzelleştirmesiyle çok gurur duyuyorum.

Ayrıca arkadaşım Dale Andrews ve kızı Izzy’ye de epilepsi ile yaşamının zorlukları hakkında bu kadar olağanüstü kaynaklar oldukları ve benimle bu kadar açık ve dürüst konuştukları için derinden minnettarım.

Klinik Sosyal Hizmet Uzmanı Veronique Vaillaincourt’a ve Sosyal Hizmet Uzmanı Gerard Choucroun’a da TSSB ve tedavisi konusunda araştırma yaptığım sıradaki yardımlarından dolayı teşekkürlerimi sunarım. Ayrıca Dr. Patricia Resnick’in Bilişsel Davranışçı Terapi konusundaki çalışmalarından da yararlandığımı belirtmek

istiyorum. Bunların yanında, Amerika'da Silahlı Şiddete Karşı Anneler Eylem İstiyor örgütünün daha önceki bölüm başkanı Norri Leder'e de silahlı şiddetin okullarımız ve toplumlarımız üzerindeki etkisi hakkında benimle konuşma düşünceliliğini gösterdiği için teşekkür ederim.

Wayne Braun, Corey Lipscomb (Merhaba Heather!) ve Philip Alter'e, inşaat tasarımıyla ilgili araştırma konularını araştırmama yardımcı oldukları için ayrıca çok müteşekkirim ve tasarımın dünya deneyimimizi nasıl etkileyebileceğine dair öngörülerini için Ingrid Fetell Lee'nin *Olağanüstü Mutluluk Yaratmak için Sıradan Şeylerin Şaşırtıcı Gücü* adlı büyüleyici kitabına teşekkürü bir borç bilirim.

Bilginize: Duncan'ın cenaze töreninde okunmasını istediği şiirler benim kişisel olarak en sevdiğim iki şiirdir: "Li-Young Lee'nin *Çiçeklerden* ve Sarah Freligh'in, *Charlotte'un Sevgi Ağı* hakkında yazdığı *Harika* adlı şiirler. Bunları mutlaka arayıp bulun! Ve unutmadan, gerçek dünyadaki *Iron Shark* hakkında "araştırma" yaparken tanıştığım Lizzie Kempner adlı kıza da, "Sanki miden ters yüz olmuş gibi" diyerek ortak korkumuzu mükemmel bir şekilde tarif ettiği için teşekkür ederim. Ayrıca, Lizzie Kempner McFarland ve Babette Hale'e de isimlerini kullanmama izin verdikleri için gönülden teşekkürlerimi sunarım.

Ve tüm Bookstagrammer'lar, blogcular ve çevrimiçi yorumcular ve... sadece... kitaplarımı şans eseri okuyup onları seven ve sonra da bir şekilde yayılmasına yardımcı olan okuyucular, sizlere teşekkür etmezsem olmaz. Kitaplar ağızdan ağıza yayılarak yaşarlar ya da ölürlür. Eğer herhangi birini, yazdığım bir şeyi okumaya teşvik etmek için bir şey yaptıysanız teşekkür ederim. Bu fark yarattı. Hâlâ buradaysam bu sizin sayenizdedir.

En içten teşekkürlerimi Vassar Koleji'ndeki yazı yazma öğretmenim Beverly Coyle'a gönderiyorum. Bana «Öğrencilerim arasında senin gibi yazı yazabilen ancak bir elimin parmakları kadar çıkar," dediği günü asla unutmayacağım ve onu her zaman sevgiyle anacağım. Cesaretlendirme o kadar önemli ve değerlidir ki o küçücük cümle, kendimden şüphe ettiğim o uzun süreçte bana daima yardımcı oldu.

Sevgili yayıncım St. Martin's Press'e, bana her bakımdan inanıp beni destekledikleri ve bana harika bir yuva oldukları için tarifsiz bir minnettarlık duyuyorum. Burada olduğum için çok müteşekkirim ve dünyanın en harika insanlarıyla birlikte çalıştığım için çok şanslıyım: Jen Enderlin, Sally Richardson, Lisa Senz, Olga Grlic, Jessica Preeg ve Katie Bassel, Brant Janeway, Erica Martirano, Tom Thompson, Sallie Lotz, Natalie Tsay, Elizabeth Catalano, Anne Marie Tallberg, Lauren Germano... Ve içlerinde yakın arkadaşlarım Katherine ve Andrew Weber'in de olduğu daha birçok kişi! Ayrıca, yıllardır hiç değişmeyen desteklerini benden esirgemeyen temsilcim Helen Breitwieser'a her zaman müteşekkirim kalacağım.

Son olarak da eğlenceli, sevecen, şaşılacak derecede destekleyici aileme, özellikle de komik kocam Gordon'a, güzel çocuklarım Anna ve Thomas'a ve olağanüstü harika annem Deborah Detering'e, beni ortaya çıkmaya ve potansiyelime ulaşmak için her türlü çabaya teşvik ettikleri için teşekkür etmeliyim. Size yeterince teşekkür edebilmem imkânsız... Ama her zaman denemeye devam edeceğim.